

Petitorii [100]

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

X 6852

ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΤΙ ΔΕ ΚΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΣΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΓΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑΣ

ΑΦΚΔ

L. Pelik
L. 180
4/11/32
Kathol
of. Koptos
The adve. of
Koptos
Koptos

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΤΙ ΔΕ ΚΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΣΕΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΙΝΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΙΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑΣ

Α ρ Κ Δ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Τῇ

ΙΕΡᾶ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑ, ΚΟΙΝΟΒΙΑΚῆ, ΜΟΝῆ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΕΙΣ

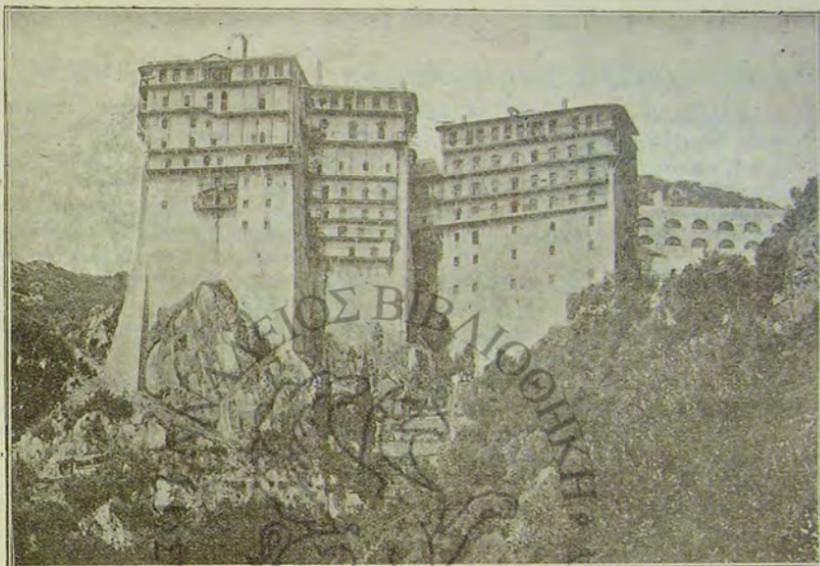
ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΑΒΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Η ΉΡΑ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

υ υ - υ, υ υ - υ, υ υ - υ, υ υ - υ.

Ἐπὶ βράχῳ ριζιμαίου Ἄθωνειοι ἐκτισμένη,
ὑπὲρ πόντον ὡς τις φάρος φωταεὶδος ἐξορμμένη,
ὑπὸ ὕψηλῶν ὄρεων ἀποκρήμων κυκλουμένη,
καὶ ὑδάτων ταχυρῶδων ζωηφόρων βρεχομένη.

Ἰερὰ Μονὴ Ὁσίου μοναχοῦ πεφημισμένη,
ὡς μετέωρος βολίς τις εἰς τὰ ὕψη κρεμαμένη,
καὶ εἰς ὕδατα Αἰγαίου διακυγῆ ὑπεριζομένη,
ὁμοιάζεις ὡς Σελήνη ἐν φωτὶ ἐποχουμένη.

Μεταξὺ ὄρεων, πόντου, ὥσπερ δρυς μεμονωμένη,
ὑπὸ θυελλῶν, ἀνέμων, καὶ κλυδῶνων δερομένη,
ἀψηφείς καὶ δὲν φοβεῖσθαι τῶν στοιχείων τὴν κνίκαν,
οὐδὲ τοῦ παμπάγου χρόνου καὶ παμπύθρου τὴν

[πορείαν.

Ἄσκησας σου ὁ Σίμων Θεοπρόδότης Λευίτης,
τοῦ παρὰ νομήκου Ἄθω Στυροφόρου Μυροβλήτου,
τοῦ Σωτήρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀγαπητὸς πολίτης,
ἦν τῶν μοναχῶν τὸ κλέος τῶν Ὁσίων σεφανίτης.

Ὡς τις ἄλλος Θεολόγος θεῖαν εἶδεν ὄπτασιαν,
ὡς τις Μάγος ἐκ Περσίας ἀκτινοβολῆν ἀστρίαν,
εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν βράχον μονατὴν τὸν Θεοφόρον,
ὀδηγεῖσθαι ἵνα κτίσῃ τὴν Μονὴν τὴν Χριστοφόρον.

Βηθλεὲμ ὡς ἐν Σηπλάτῳ, ἐπὶ πέτρας Ἀθωναίας
τῆς Γεννήσεως Σωτήρος τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἁγίας,
Ἰερὸν ὁ Σίμων κτίζει τῷ Θεῷ τῷ αἰωνίῳ,
ἐν ἀβυμάντινῃ βάσει, ἐν ἀφθόρῳ θεμελίῳ.

[Ὁδὴ ποιηθεῖσα ὑπὸ Ἰ. Γοργίου, Καθηγητοῦ τῆ 22ᾶ Ἀπριλίου
1900 κατὰ τὴν αὐτόθι διαμονὴν του, εἰς ἀνάπαιστον μέτρον].

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους, δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,
Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἐπὶ πέτραν ἐστηκώς, τοὺς ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀγῶνας, ἐτέλεις ἐνδοξέ,
ἐνθεν σε ὡς ἴδιον ἀπέξεδέχετο, ἡ τρυφή ἡ ἀδάπανος· Ἀγγέλων ἡ δόξα,
καὶ ἡ ἀνεκλάλητος τῶν μακαρίων χαρὰ, ἥσπερ γεγονώς κληρονόμος,
μέμνησο ἡμῶν τῶν τιμώντων, Σίμων ἀξιόγαστε τὴν μνήμην σου.

Φρίκη καὶ δειλία συσχεθεῖς, ἤγγισεν εἰς πύλας θανάτου, ὁ μὴ γινώσκων
πιπέ, ὅταν χάριν εἴληφας παρὰ Κυρίου σου· ὅταν δόξαν καὶ εὐκλειαν,
βεβαίαν ἀγήρω· ἀληκτον ἀνέκφραστον διὰ τοὺς πόνους σου· ὅτε παμμακά-
ριπτε Σίμων, εἰδέ σε ὑπνώττων ὁ τάλας, τούτου τὸ ἀμφίβολον ἰώμενον.

Ρεῖε ἰαμάτων ποταμούς, πέμπει ἀρωμάτων ἀκτῖνας, βλύζει θαυμάτων
πηγὰς, Σίμωνος τὸ πάνσεπτον καὶ θεῖον λείψανον· καὶ τὸ ὄνομα αὐθις
δέ, τὸ τούτου ἐκβάλλει, δαίμονας δέξυτάτα, τῶν προστρεχόντων αὐτῷ· δεῦτε
βασιλεῖς, Πατριάρχαι, πλούσιοι καὶ πένητες πάντες, τούτου τῶν χαριῶν
ἐμφορήθητε.

Ωπῶς ἀπεκάθηρας σοφῶς, φωλεάν δαιμόνων τὴν οὔσαν, τὸ πρὶν ἀείμνη-
στε, Πέτραν καὶ ἀνήγειρας ναὸν σεπτόν τοῦ Χριστοῦ, Μοναστῶν τε
συνήθροισας, χορείας ἐν ταύτῃ, αἶνεσιν προσάγοντας αἰεὶ τῷ πάντων Θεῷ·
οὓς χειραγωγῶν μὴ ἐλλίπης, καὶ πρὸς βασιλείαν εἰσάγων, Σίμων οὐρανῶν
ἀειμακάριστε.

Δόξα, Ἦχος α'.

Διὰ πολλῶν προκαθαρθεῖς Πάτερ ἀσκήσεων, τὴν περιμήκη Πέτραν ἀνήλ-
θες, ὡς ἄλλος Μωσῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ὑπέισδύς τὸν γνόφον τῆς
θεωρίας· κἀντεῦθεν ὡς ἐκεῖνος Θεῷ ἠγάπηται· καὶ μυστηπόλος γενόμενος
οὐρανίων διδασκλιῶν, νέου Ἰσραὴλ ἠγεῖσθαι ἤξιώσαι· ὃν καὶ τῇ ἰδίᾳ σεαυ-
τοῦ ὁδηγία, εἰς τὴν ἄνω διέσωσας Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀπέλαβες μισθὸν τῶν
καμάτων σου· ἐν οὐρανῷ μὲν τὸ θεῖόν σου Πνεῦμα, παρεστάναι ἀμέσως τῷ
θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος· Ἐπὶ δὲ γῆς τὸ ἱερόν σου λείψανον, προεκχέειν
ἡμῖν μύρον εὐῶδες, παντοίας νόσου ἀλεξιτήριον· Πρέσβευε οὖν σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Οὐρανός καὶ ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς εὐφρανέσθωσαν· Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐπέφανε, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, γεννηθεὶς ἐκ γυναικός. Σπῆλαιον καὶ φάτνη ὑπεδέξαντο αὐτόν. Ποιμένες τὸ θαῦμα ἀνακηρύττουσι. Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν, ἐν Βηθλεέμ δῶρα προσάγουσιν· ἡμεῖς δὲ τὸν αἶνον ἀναξίους χεῖλεσιν, ἀγγελικῶς αὐτῷ προσάξωμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἦλθε γὰρ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν· ἦλθεν ἔσωσεν ἡμᾶς, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Φέρεις σκέπων φρουρῶν, Πάτερ σὴν Πέτραν τὴν δε, μέχρις αἰῶνος Σίμων, ἐπιβουλῆς παντοίας, τὴν ποιμνὴν σου ρύόμενος.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου:

Η΄χθῆς ὡς ἐν Χωρήθ, ὁ ἐκ Θέσεθς Προφήτης, ἐν τῷ Ἄθω τῷ θεῷ, εἰσέδους ὡς θεόπτῆς, γινόμενος Πάτερ τὸν ἄδυτον.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ τοῖς ἐλάφοις:

Νύκτα τὴν τῆς ψυχῆς, τῶν ληστῶν φυγδεύσας, Σίμων Πάτερ τρισμακάρα, φωτίζεις τούτους αἴγλη, τῆς πίστεως πανόλβιε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Εν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ ἀυλιζόμενος, τὸν σώζοντά σε Θεὸν προσεδέχου Πατὴρ ἡμῶν. Ὑπὸ δὲ ἀστέρος διδαχθεὶς καινοτάτου, ἐπὶ τὴν Πέτραν ἐστηκότος, Μοῆν ἀνήγειρας ἐπικληθεῖσαν νέαν Βηθλεέμ· καὶ πολλοὺς φοιτητάς συνήθροισας, τύπος αὐτοῖς γενόμενος. Καὶ Κρήτες καὶ Ἀραβες πολέμιοι, τὰς ἀρετὰς σου αἰδεσθέντες προσῆλθόν σοι. Βασιλέως δὲ θυγατέρα δαιμονώσαν, τῇ ἐπικλήτει σου ἐθεράπευσας· καὶ τὸν ἀμφιβάλλοντά σοι, δι' ὀνείρου ἐπιφανείς διωρθώσω· ἀλλὰ καὶ νῦν τῇ Τριάδι παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν σῶν μαθητῶν Σίμων ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς, ἐπιγινόντες σαφῶς, τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα, Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος ἐλκόμενοι, ἐφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ, βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Ἀπολυτικίον, ἦχος, δ'.

Πρὸς τό, Ἀσκητικῶς προγραμμασθεῖς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέρτιμον Χριστοῦ Μαργαρίτην, καὶ μοναζόντων ἔρεισμα, καὶ θεῖον Ἀσκητήν, πάντες εὐφημῶμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπιπρείας· ἦν ἐδομήσω νέαν Βηθλεέμ, ὀδηγηθεὶς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπέλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν προομιανόν, ψάλλομεν τὴν πρώτην στάσιον τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, Εἰς δὲ τό,

Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους, η' καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τοῦ Μυροβλύτου τὴν μνήμην, ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ὑπὲρ λόγον, ὑπεδέξατο χάριν, δαίμονας ἐλαύνειν, νόσων δεινῶν, ἀπαλάττειν τοὺς πάσχοντας, χειραγωγεῖν τε ἐκ πλάνης πρὸς τὸν Θεόν, τοὺς αὐτὸν αἶε γεραίροντας.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη κατοπτριζόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλοις Σίμων, αὐλιζόμενος μάκαρ, καὶ θείας εὐφροσύνης, ἄσπι σαφῶς, ἐμπιπλάμενος πρέσβευε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων τοὺς τιμώντάς σε.

Οὐ καθορῶντες τὴν Πέτραν, Σίμων ἐκπλήττονται, ἐν ἡ οἰκῶν πῶς πάσας, τὰς τοῦ πλάνου ἐνέδρας, κατέστρεψας γενναίως, καὶ οἶκον λυμπρόν, τῆς Χριστοῦ μου Γεννήσεως, εἰς μνήμην Πάτερ ἀνήγειρας εὐσεβῶς. Διὸ πιστεῖ σὲ γεραίρομεν.

Αγγελικῶς ἐν τῷ Ἄθω, πολιτευσάμενος· χαίρεις ὃ Πάτερ Σίμων, τῶν Ὀσίων τὸ κλέος· ἀπάντων ἡ τεριπνότης τῶν Μοναστῶν, καὶ ἡμῶν τὸ διάσωσμα, σοῦ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτον ἐορτὴν· χαίροις ἀνθρωπε οὐράνιε.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, β'.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασις.

Ποίοις εὐφραντικοῖς μέλεσιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν Μυροβλύτην, Σίμονα τοῦ Ἄθω τὸ καύχημα, καὶ ὑπὲρ βροτοὺς ἀγγελόφρονα· τὴν τῶν Μοναζόντων εὐωδίαν, τοῦ Πέτρου τοῦ κορυφαίου τὸν συνώνυμον· καὶ Πέτρας τῆς ἑαυτοῦ ἀρραγῆ θέμεθλον· Πέτρω γὰρ ἀμφὼ τὴν ποιμνὴν, λογικῶν προβάτων, ἐστερέωσαν τὴν αὐτῶν, Χριστῷ τῷ Θεοῦ Υἱῷ, καὶ Υἱῷ τῆς Θεοπάιδος.

Ποίοις μελωδικοῖς ἄσμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Μυροβλύτην, τὸν ἀσκητικῶς διαπρέψαντα, καὶ ἐν τῇ Πέτρᾳ μυρίσαντα, τὸ μυρεψικὸν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον; τὸν οἶκον, ὃν ἡ Σοφία ᾠκοδόμησε; τὸν σκύλον, ὃν ὑπὲρ τοῦ Ἄθω ὑπήρξε; βάσιν τὴν μὲν, τὸν δὲ σκέπη, λογικῶν προβάτων, τοῖς χαρίσμασι τοῖς αὐτοῦ· Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Ποίοις προφητικοῖς ἄσμασι, καταστέψωμεν τὸν Θεοφόρον· Σίμωνα τοῦ Ἄθω τὸν πολιστήν, καὶ τῆς δε τῆς Πέτρας τὸν ἐδραστήν; τὸ τῶν ἐν τῷ Ἄθω θεῖον θαῦμα; ἀλείπτῃ ἐν καρτερίᾳ τὸν σοφώτατον; διώκτην κακῶν Πνευμάτων τὸν σφοδρότατον; τούτῳ γὰρ ἐέδωκε δόσιν, δυναμὴν θαυμάτων, φυγαδεύειν τὸν δολερὸν, Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Ποίοις Πνευματικοῖς ἔπεσιν, εὐφημήσωμέν σε θεῖε Πάτερ, τὸν τὴν δε τὴν Πέτραν δειμάμενον, καὶ ἐν αὐτῇ προσησάμενον; τὸ ἀειθαλὲς θαλλὸς τοῦ Ἄθω; τὴν μὲν, νέαν Βηθλεὲμ ἀναγορεύσαντα; τὸν δὲ, ὡς καινὴν Σιών καθαγιάσαντα; οὗτος γὰρ κληρὸς Παρθένου, Θεοτόκου Κόρης, ὃν ἀνέθετο ὡς Μητρί, Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Δέξα, Ἦχος δ'.

Τίσιν ἔπεσι τὸν ὕμνον προσοίσω σοι; ἢ πῶς προσείπω σε, τὸ πάνσπετον τῆς μορφῆς σου περιδεῶς ἀσπαζόμενος ἐκτύπωμα; γλωσσῶν γὰρ σμήνος οὐκ ἐξαρκεῖ, πολλῶ δὲ ἄλλον μία, καὶ αὕτη τοσοῦτον ῥυπαρά, ὅσον ἄμουσος. ἀλλ' ἐπεὶ, σοὶ τῷ μιμητῇ τοῦ Χριστοῦ, τὸ δυνατόν φίλον πέφυκεν, ἀνάσχοιο παρ' ἡμῶν ἀκούων. Χαίροις ἡ βάσις τῆς οἰκειᾶς Μονῆς, τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους ὁ προμαχών, καὶ τοῦ κόσμου ὄλου ὁ πρὸς Θεὸν διάπυρος πρεσβευτής. Χαίροις τὸ δοχεῖον τῶν ἀρετῶν, τῶν Μοναζόντων ἡ στήλη, καὶ τῆς Τριάδος ὁ πάνσπετος οἶκος. Χαίροις ὁ τῶν δαιμόνων ἐλατήρ, τῶν ἀσθενούντων ὁ ἰατρός, τῶν ἡσυχάζόντων ὁ τύπος, τῶν Ποιμένων ὁ γνώμων, ἡ τερπνὴ παραμυθία τῶν θλιβομένων, τῶν ἀομμάτων ἡ βακτηρία, καὶ ἡ ἀσφαλὴς ὁδηγία τῶν πλανωμένων. Χαίροις ἡ πολυχεύμων κρήνη μύρου εὐωδιάζοντος, τῶν θαυμάτων ὁ ἀείρροος ποταμός, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ὁ κληρονόμος, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς σου τελούντων τὴν μνήμην τὴν πάντιμον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε πάντες οἱ ἀγαπῶντες Σιών. Σήμερον ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδάμ. ὁ Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὄφις κατηργήθη· ἦν γὰρ ἠπάτησε πρῶην, νῦν ἐθεάσατο, τοῦ δημιουργοῦ γενομένην Μητέρα· ὡ βᾶθος πλοῦτου καὶ σοφίας,

καὶ γνώσεως Θεοῦ! ἡ προξενήσασα τὸν θάνατον πάσῃ σαρκί, τῆς ἀμαρτίας τὸ ὄργανον, σωτηρίας ἀπαρχὴ ἐγένετο τῷ κόσμῳ παντί, διὰ τῆς Θεοτόκου· βρέφος γὰρ τίκεται ἐξ αὐτῆς ὁ παντέλειος Θεός· καὶ διὰ τοῦ τόκου παρθενίαν σφραγίζει· σειρὰς ἀμαρτημάτων λύων διὰ σπαργάνων· καὶ διὰ νηπιότητος τῆς Εὐχῆς θεραπεύει τὰς ἐν λύπαις ὀδύνας. χορευέτω τοῖνον πᾶσα ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω· ἀνακαλέσαι γὰρ αὐτὴν παραγέγονε Χριστός, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶσδος τὸ, Φῶς Παρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψήται αὐτῶν βᾶσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνήσκειν, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκαύρωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἐψίστω. διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιψήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμειος, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμησεί αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων

γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλῆθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλους ἔθνῶν.
 Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρόπαγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἀκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Διτῆν, Ἰδιόμελα, Ἦχος, α'.

Οὐράνος καὶ ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς εὐφρανέσθωσαν. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίζωμεν· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐπέφανε τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, γεννηθείς ἐκ γυναικὸς· Σπῆλαιον καὶ φάτην, ὑπέδεξαντο αὐτόν. Ποιμένες τὸ θαῦμα ἀνακηρύττουσι· Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν, ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσάγουσιν· ἡμεῖς δὲ τὸν αἶνον ἀναξίους χειλεσίν, ἀγγελικῶς αὐτῷ προσάξωμεν. Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἦλθε γὰρ ἡ προσδοκία τῶν ἔθνῶν· ἦλθεν ἔσωσεν ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ὁ Ἁγιώνυμος Ἄθως, εὐφροσύνην τὴν ἐν Θεῷ· τὸ ἐνδιαίτημα τῶν ὁσίων· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῇ ὑπωρεῖα σου, ἐξήλθησε κρίνον ἀμάραντον, ἀειθαλὲς καὶ ἀεὶζῶνον, ὁ τρισόσιος Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, καὶ ἐπλήρωσεν εὐωδίας πνευματικῆς πᾶσαν σου τὴν περίοικον, ἐξανατείλας τὴν τοῦ Πνεύματος ζωηρὰν παγκαρπίαν· διὸ καὶ ἡμεῖς τὰ τέκνα αὐτοῦ συναχθέντες ἐπὶ τὸ αὐτό, πνευματικοῖς ἄσμασι τερπνῶς ἀναβοῶμεν· τούτου πρεσβείαις Κύριε, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος, β'. Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς.

Τὸν Χριστοῦ μιμητὴν, τὸν ἀνέσπερον λαμπρὸν φωστῆρα, τὴν μυροθήκην τῶν χαρισμάτων, καὶ στήριγμα μέγιστον, τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ πάντων καὶ ποδηγέτην· τὸν μεμυρισμένον Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην, Μοναστῶν στίφη κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ἄληκτον ἔχων τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῷ, βίον ἐν τῇ γῇ ἔσχεν οὐράνιον, ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκος πολιτευσάμενος· ἔνθεν καὶ

θαυμάτων χάριν πλουσίαν ἀπέληψε, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτῶν, τὴν ἐν αὐτῷ μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὑψ' ἦς λαμπρῶς μετὰ πότμον δοξασθεὶς καὶ πρὸς φῶς προσπελάσας τὸ ἀληθινόν, μύρον βρούειν ἤξιώται· ὃ θαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος ἐκπληκτικοῦ! ὅτι ὑλικὸς ὢν τῇ φύσει, ἴσος γέγονε ταῖς αὐλοῖς οὐσίαις. Ἄλλ' ὃ Πατέρων κράτιστε, ὡς δόξῃ καὶ τιμῇ νῦν κατηγλαϊσμένος, πρέσβευε τυχεῖν ἡμᾶς τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτὸν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὀσίων Σίμων μακάριε, σύσκηνος γέγονας, τὴν αὐτῶν ζηλώσας ἀμειπτον πολιτείαν, ἀπέληψας τὸ βραβεῖον τῆς καρτερίας σου. Τὸ ἐπὶ τῆς Πέτρας οἰκοδομηθὲν ὑπὸ σοῦ σεμνεῖον κομπάζει τὰ σὰ παλαισμάτα· τὸ τοῦ Ἄθωνος ὄρος χαρμοσύνως σήμερον ἐπιτελεῖ τῆς κοιμήσεώς σου τὴν πάνσεπτον ἑορτὴν. Διὸ Πάτερ πανάγιε, ὁμβρισον καὶ ἡμῖν ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Δόξα, Ἦχος, πλ. α'.

Δεῦτε ἀναβοῶμεν εἰς τὸν Ἄθω τὸν θεῖον, τὸν οἶκον τὸν εὐαγγελῆ τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ μυστικῶς κατοπτεύσωμεν τὴν δόξαν τοῦ Μονογενοῦς αὐτῆς Υἱοῦ, πῶς φωτὶ ἐδόξασε τὸν Ὅσιον αὐτῆς καὶ λάτρην Σίμωνα· φωτὶ ἀπλέτῳ ἠγλαϊσμένον φωτὶ ἀστέρος τοῦ τρισηλίου· καὶ μετάσχωμεν τοῦ θεοῦ μύρου αὐτοῦ νοητῶς· καὶ ἀλογίσωμεν τρυφῆς φθειρομένης· καὶ σθέσωμεν τὸ πῦρ τῆς σαρκὸς τὸ ἄσβεστον τῆς ἐπιθυμίας, καὶ λάβωμεν πλουσίας τὰς ἀντιδόσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα καὶ ἄπειρον ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος ἐλκόμενοι ἐφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσόν, καὶ λίθانون, καὶ σμύρναν, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ μύρου θεοῦ πλησθεὶς, μεμυρισμένε Σίμων μάκαρ ἀοίδιμε· τοῖς ῥεῖθροις γὰρ σου τῶν μύρων, εὐωδιάσας τερπνῶς, Ἄθω Πάτερ ὄρος τὸ θεϊότατον, τοῦ μύρου ἀπέληψας, Μυροβλύτα μακάριε, ἐπωνυμίαν, μύρον

βρύων ἀένναον, ἐκ τοῦ θείου σου, μυριπνόου σκηνώματος· μύρισον οὖν θεσπέσιε, τοὺς πόθῳ σου μέλποντας, μύρον τὸ θεῖον θεόφρον, καὶ τὰς δυσώδεις ἀπέλατον, ἡμῶν ἀμαρτίας, τῶν πιστῶς σου ἐκτελούντων, τὴν θείαν κοίμησιν.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Χαίροις ὁ μύρου χάριν λαβῶν, παρὰ τοῦ μύρου τοῦ καινοῦ Σίμων Ὅσιε· καὶ τούτου ἀγνόν δοχεῖον, καὶ μυροθήκη σεπτῆ, καὶ εὐώδες σκεῦος δειχθεὶς πάντιμον, τοῖς μύροις θαυμάτων σου, ὁ μυρίζων τοὺς ἄσμασι, μύρον σου θεῖον, ὀλοφύχως γεραίροντας· καὶ ἀκένωτον, χάριν βρύων τοῖς πίστει σου, μνήμην τῆ ἀεισέβαστον, μυρίσαι ἐθέλουσι, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις· καὶ τὰ δυσώδη μακάριε, ψυχῶν ἡμῶν πάθη, ἀπελαύνων εὐωδίαις ταῖς μυριπνόοις σου.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ τοῖς ἐλάφοις.

Χαίροις ὁ χάριν θείαν λαβῶν, μύρον ἐκβλύζειν, Μυροβλύτα πανόλβιε, καὶ πάντας εὐωδιάζειν, ταῖς ἡδυπνόοις ὀσμαῖς, τῶν θαυμάτων Πάτερ τῶν ἐνθίων σου. Καὶ νῦν Σίμων ἅγιε, τοὺς πιστῶς σέ γεραίροντας, καὶ τὸ σὸν μύρον, ἐν ὧδαῖς ἀναμέλποντας, εὐωδίασον, εὐωδίαις τοῦ Πνεύματος, χάριτος ἐμπιπλῶν αἰεὶ, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, θείας παμμάκαρ ὑψώθεν, καὶ παρρησίας ἀξίωσον, τυχεῖν καὶ ἐλέους, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δικαίας, δίκης θεόληπτε.

Δόξα, Ἦχος, γ'.

Οστερωθεὶς ἐν τῇ Πέτρᾳ, ἐκ φωτοφανείας θεϊκῆς, ὡς ἄλλος Συμεών, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν, συνωνύμως ἠνθησας ἐν τῷ Ἄθῳ εὐθελῶς· Μοναζόντων εὐωδία χρηματίσας, ὡς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διαφανὲς ἀλάβαστρον· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχων πλήρης φωτὸς ἀφάτου, πλήρης εὐοσμίας, πλήρης χαρᾶς, αἰτησαι ἑξιάγαστε, πᾶσι τοῖς εὐλαθῶς τιμῶσί σου τὰ μνημόσυνα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἐξ Ἀνατολῶν ἐλθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προθύμως ἀνοίξαντες, δῶρα τίμια προσέφερον· δόκιμον χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰώνων· καὶ λίθον ὡς Θεῷ τῶν ὄλων· ὡς τριήμερῳ δὲ νεκρῷ σμύρναν τῷ ἀθανάτῳ. Πάντα τὰ ἔθνη δεῦτε προσκυνήσωμεν, τῷ τεχθέντι σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεὶς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριτον Χριστοῦ Μαργαρίτην· καὶ Μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον Ἀσκητήν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἣν ἔδομησω Νέαν Βηθλεὲμ, ὁδηγήθεις δι' ἀστῆρος τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν Θεοτόκε Παρθένε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Συγχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν τοῦ μύρου ἐνέργειαν εἰληφώς, πρὸς τοῦ Μύρου θεόφρον τοῦ νοητοῦ, Ἄθῳ κατεμύριστας, Ὁρος Πάτερ τὸ ἅγιον, τὸν εὐάνθη λειμῶνα, Ἁγνῆς Θεομήτορος, καὶ εὐωδίας πλείστων θαυμάτων ἐνέπλησας. Ὅθεν καὶ τοὺς ἡδῆ, τὸ σὸν μύρον ὑμνοῦντας, καὶ μνήμην τὴν θείαν σου, ἐπαξίως γεραίροντας, δυσωδίας ἀπάλλαξον, ὦ Σίμων παθῶν φοροποιῶν, καὶ ἀξίους τῆς χάριτος ποιήσον, τῆς ἐνθεοῦ, σὺν σοὶ ἀξιάγαστε.

Δόξα, ἕτερον, Ἦχος, α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, οἰκητήριον ὦφθης, ἐν Πέτρᾳ ἐδρασεθεὶς, τῶν Χριστοῦ ἐνταλμάτων· διὸ σε ἡ οὐράνιος, μετὰ πότμον ἐδέξατο, πανευφρόσυνος, τῶν ἐκλεκτῶν κατοικία, καὶ παρέστηκας, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ πάνυ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κτίστου σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Εν φάτνῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέχθης, μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιᾶσας βουλήσει· ποιμένες δὲ σέ ὕμνησαν, μετ' Ἀγγέλων κραυγάζοντες· δόξα, αἰνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Συγχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων ἀναλαβῶν, καὶ σαυτὸν ἀρνησάμενος ἐμφανῶς, χαίρων ἠκολούθησας, τῷ Χριστῷ Σίμων Ὅσιε, τρυφῆς δὲ ρεούσης, καὶ δόξης ἠλόγησας, καὶ τῶν τερπνῶν τοῦ βίου, ἐμφρόνως κατέπτυσας. Ὅθεν ἐν ἐρήμῳ, ἀύλισθεις τῇ τοῦ Ἄθῳ, δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἀνδρικῶς κατετρόπωσας, Μυροβλύτα μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, ἕτερον, Ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν σοφέ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ἐν σώματι τελῶν, τὴν Ἀσωμάτων βιοτήν, ζηλῶν ἐζήλωσας μάκαρ γενναιοφρόνης. Ὅθεν καὶ στεφάνους πλέξασαι, Σίμων Μυροβλύτα θεσπέσιε, ἀμαραντίνους ἄνωθεν, ἐνδόξως τῇ κορυφῇ σου ἐπέθηκαν· Χριστῷ οὖν Πάτερ, αἶ δισώπει, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ο ἄχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρός; πάντως ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ἠδόκησεν· ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκόν· καὶ γέγονεν ὁ ὢν, ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς· καὶ μὴ ἐκστάς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα, Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ε'κ τῆς Πέτρας ἤστραψας, φωστὴρ ὡς μέγας, καὶ τὸν Ἄθω ἠύγασας. ταῖς σαῖς ἐνθίοις ἀρεταῖς, μεμυρισμένε Πατὴρ ἡμῶν, μυρίζων πάντας, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα, ἕτερον, ὁμοιον.

Οἱ κρουνοὶ τῶν μύρων σου, τρισμακάρο Σίμων, ἐξιῶνται σώματα, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐλαβῶς, μακαριζόντων σε Ἄγιε, καὶ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ε'ωσφόρος ἠύγασεν, ἡ σεβασμία, τοῦ Ὁσίου κοίμησις, φαιδρυνομένη τοῦ Χριστοῦ, τοῖς Γενεθλίοις καὶ στίλβουσα, χρυσὸς καθάπερ, ἠλίψ λαμπόμενος.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν, καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Μυροβλύτου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Ο' τοῦ μύρου τὴν χάριν, βρῦειν θεόθεν δεξάμενος, καὶ τὴν Πέτραν τὴν ἁγίαν ταύτην, δι' ἀστέρος θείου χρηματισθείς, μάνδραν σεμνείου λογικοῦ ἀποφύνασθαι, καὶ ναὸν τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος, ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων εἰς δόξῳν δειμασθαι, Σίμων πανσεβάσμιε, τὸ πάντων τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ ἀκροθίνιον· Παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν τεχθέντα ἐν Βηθλεέμ. ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, ὡς δομήτωρ ταύτης τῆς νέας σῆς Βηθλεέμ, αὐτὸν ἰκέτευε ἐκτενῶς, ἐλεηθῆναι τοὺς τὴν σὴν πανίερον μνήμην, εὐφημοῦντας ἄσμασιν.

Οἱ Κανόνες ὁ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ζ'. καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς. Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμά. Ὁ ἡ ἀκροστοιχίς.

Χριστὸς βρωθεῖς, Ἦν ἕπερ Θεὸς μένη.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος, α'. Ὁ εἰρμός.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ· καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται. Δίς.

Ρεύσαντα ἐκ παραβάσεως, Θεοῦ τὸν κατ' εἰκόνα, γενόμενον· ὄλον τῆς φθορᾶς ὑπάρξαντα, κρείττονος ἐπταικότα, θείας ζωῆς, αἰθῆς ἀναπλάττει, ὁ σοφὸς δημιουργός, ὅτι δεδόξασται. Δίς.

Ιδῶν ὁ Κτίστης ὀλλύμενον, τὸν ἀνθρωπινὸν χερσίν ὄν ἐποίησε· κλίνας οὐρανῶν κατέρχεται· τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου, θείας ἀγνῆς, ὄλον οὐσιούται, ἀληθεῖα σαρκωθεῖς, ὅτι δεδόξασται.

Σοφία λόγος καὶ δύναμις, Υἱὸς ὢν τοῦ Πατρός καὶ ἀπαύγασμα· Χριστὸς ὁ Θεὸς δυνάμεις λαθῶν, ὄσας ὑπερκοσμίους, ὄσας ἐν γῆ· καὶ ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτέησατο ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου Σίμωνος.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος, πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Σάλπιγγος πλέον πρὸ ἡμῶν ἐκρότησε, Σίμων τρισμακάρο τὰ σά, τὸ ἐκχυθέν μύρον, τοῦ σεπτοῦ λειψάνου σου, τὰ ἐνδόξα παλαισμάτα· τοὺς λαμπρούς σου ἀγῶνας, τὰ ἱερώτατα θαύματα, καὶ τὰ κατὰ δαίμονος τρόπαια.

Ε'ν τῇ στερῆρᾷ τῆς ἀμωμῆτου πίστεως, πέτρα πεδήσας τὸν νοῦν, ἐπὶ πέτρας Σίμων, σεαυτὸν ἐστήριξας· ἐντεῦθεν κατετρόπως τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, ἐλπίδι θείᾳ φραξάμενος, καὶ χειρὶ Θεοῦ κρατυνόμενος.

Ο' ἐφελκύσας ἐκ Περσίδος πρότερον, μάγους ἀστὴρ βασιλεῖς, Χριστοῦ γεννηθέντος, οὗτος καὶ σοὶ δείκνυσι, χῶρον εἰς ὃν ἀνήγειρας φροντιστήριον Πάτερ, ἐν ᾧ πολλοὶ διασώζονται, θείᾳ σου πρεσβείᾳ ῥωννύμενοι.

Θεοτοκίον.

Α'πὸ σπαργάνων ἑμαυτὸν ἐμίανα, ἔργοις καὶ λόγοις αἰσχροῖς· διὸ δυσωπῶ σε, τὴν ἀγνῶς κυήσασαν, τὸν σπαργανοῦντα θάλασσαν, τῇ ὁμίχλῃ Παρθένε, καὶ ἱερῶς σπαργανώσασαν, ῥύσαι με παντοίας κολάσεως.

*Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ὁσίου, ὑπόθεσιν ἔχων τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μύρον,
καὶ τὰ θαύματα, ἅμα δὲ καὶ ἱκεσίαν.*

Ψδγ', α'. Πχος, πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Μύρου ἐνθέου Πάτερ, ὑψόθεν ἐμφορηθεῖς, μυριπνόις εὐχαῖς σου, πλουσίως καταμύρισον, τὸν νοῦν μου πανεύφημε, τῇ ὁσμῇ τοῦ μύρου σου. Μυροβλύτα Σίμων θεόληπτε.

Νοῦν τε καὶ τὴν καρδίαν, θεόφρον ἐκκαθαρθεῖς, θείου μύρου ταμεῖον, σεπτὸν ἐγένου Ὁσίε· ὁσμαῖς οὖν τοῦ μύρου σου, πάντας Πάτερ μύρισον. Μυροβλύτα Σίμων θεόληπτε.

Θεῖων ἐννοημάτων ἐκ βρέφους ἀναπλησθεῖς, ἐκλογῆς σκευὸς θεῖον, καὶ μύρου Πάτερ πέφνης, μυρίζων τοὺς ἄσμασι, μύρον τὸ σὸν μέλποντας. Μυροβλύτα Σίμων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα ἐν σοὶ τελεῖται, Παρθένε ὄντως φρικτόν· ὅτι μύρου τοῦ θεοῦ, ἀλάσαστρον γεγένησαι· παθῶν οὖν με Δέσποινα, δυσωδίας λύτρωσαι, Μυροδόχε Κόρη θεόκλητε.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

Ψδγ', γ'. Ὁ εἰρμός.

Τῷ πρὸ τῶν αἰῶνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέυστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε. *Δις*

Ο' τῆς ἐπιπνοίας, μετασχὼν τῆς ἀμείνω Ἀδάμ χοϊκός, καὶ πρὸς φθορὰν κατολισθήσας, γυναικεῖα ἀπάτη, Χριστὸν γυναικὸς βοᾷ ἐξορῶν· ὁ δι' ἐμέ κατ' ἐμέ γεγονώς, Ἅγιος εἶ Κύριε. *Δις*

Σύμμορφος πηλίνης, εὐτελοῦς διαρτίας Χριστέ γεγονώς· καὶ μετοχῇ σαρκὸς τῆς χεῖρω, μεταδούς θείας φύτλης, βροτὸς περφυκός, καὶ μείνας Θεός, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Βηθλεὲμ εὐφραίνου, ἡγεμόνων Ἰούδα βασιλεία· τὸν Ἰσραὴλ γὰρ ὁ ποιμαίνων, Χερουβὶμ ὁ ἐπ' ὤμων, ἐκ σοῦ προελθὼν Χριστὸς ἐμφανῶς, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, πάντων ἐβασίλευσε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ρωμαλεότητι φρενῶν, παμμάκαρ ὠχυρωμένος, καὶ Σαμφώνειον ἰσχὺν κεκτημένος. Λίθον ἤρας ἐμφανῶς, ὑπερμεγέθη πέλοντα, τὸν ἀκρογωνιαῖον, λίθον γὰρ εἶχες συλλήπτορα.

Δι' ἐγκρατείας τῆς σαρκός, τὸ φρόνημα θανατώσας, ἐνεδύθης ζωηφόρον χιτῶνα, τῆς νεκρώσεως διό, χωρητικὸν γεγένησαι, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Οπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, ἐξηκολούθησας μάκαρ, ἐπὶ ὤμων τὸν σταυρόν σου βαστάσας, τῇ δυνάμει δὲ αὐτοῦ, πρὸς ἀπαθείας ἐφθασας, τοὺς νοητοὺς λειμῶνας, πεπλουτηκώς· θεῖαν ἔλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν γονυκλιτῶς, τῶν σὲ τιμῶντων Παρθένε, ἱκετεύει σε διακρῶν ἐν βεῖθροις, λυτρωθῆναι ἐκζητοῦν, τῆς τυραννίδος Δέσποινα, Ἀγαρηνῶν τοῦ κράτους· δὸς οὖν Κυρία τὴν αἴτησιν.

Ἔτερος. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Ο μύρου τὴν δωρεάν, θεόθεν δεξάμενος, ὡς καθηγνισμένος ἐνθέοις πράξεσι· μύρισον καμὲ Πάτερ σοφέ, ὄλον καταχραυθέντα, ταῖς ἐναγέσιν ἐργασίαις μου, Σίμων Μυροβλύτα πανόλβιε.

Ὡς πῶς σου ὁ ἐναγής, τὸ μύρον ὑμνήσαιμι, τὸ μυρίζον πάντας τοὺς σὲ γεραίροντας, πόθῳ τε καὶ γνώμῃ ἀκλινεῖ, καὶ πίστει ἀδιστάκτῳ, καὶ κατ' ἀξίαν ἀναμέλποντας, Σίμων Μυροβλύτα πανόλβιε.

Πολλή σου ἡ πρὸς Θεόν, ἐδείχθη θεσπέσιε, παρῤῥησία ὄντως καὶ μετὰ θάνατον· μύρον βρῦειν γὰρ ὡς ἐκ πηγῆς, ἤξιωσαι ἀφθόνως, τοῦ πανιέρου σου σκηνώματος, Σίμων Μυροβλύτα πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ελύθη ἡ τῆς ἀρᾶς δυσώδης κατάκρισις, τῇ σῇ μεσιτεῖα Παρθένε ἄχραντε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ μύρου χορηγός, ὀφθεῖς τὴν εὐοδίαν, ὡς ἀγαθὸς ἡμῖν ἀνέβλυσε, μόνῃ μυροδόχε πανύμνητε.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰῶνων

Κάθισμα. Πχος, πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'γκρατείας ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, κατασθέσας τὴν φλόγα τὴν τῶν παθῶν, πᾶσιν ἀνέβλυσας, τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ ἐν αὐτῷ ὡς δεύτερος, Μωσῆς κατεπόντισας, τὰ τῆς πλάνης ἄρματα, δαιμόνων τὰς φάλαγγας. Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, τὴν Πάνσεπτον μνήμην σου, Μυροβλύτα Πανθαύμαστε· Σίμων Πάτερ Πανόσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, ἕτερον, ἦχος, γ'. Τὴν ωραιότητα

Οναρ τῷ γέροντι, σαυτὸν ἐνέφηνας, τῷ ἀμφιβάλλοντι, ψάλλειν τῇ μνήμῃ σου, ἐναποστάζοντα θυμοῦ, καὶ ἀπειλούμενον πάνυ· δὲ καὶ ἀνεγρόμενος ἐκ τοῦ ὕπνου τὸ σθένος σου, ὕμνει καὶ ἐκήρυττε, τοῖς πατράσι τὸ δράμα· ὃ ἐβλεψε δειλία καὶ φόβω, αἰτῶν συγχώρησιν μετὰ πόθου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός· ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἐνθα ὀδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων. Ἄγγελοι ὕμνοῦσιν ἀκαταπαύτως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ὠδὴν ἐπάξιον· Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὄρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος· ἦλθες σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αὔλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **Δίς**

Ον πάλαι προεῖπεν Ἰακώβ, ἐθνῶν ἀπεκδοχὴν Χριστέ, φυλῆς Ἰουδα ἐξάνετειλας, καὶ δυνάμιν Δαμασκοῦ, Σαμαρείας σκυλά τε, ἦλθες προνομεύσας, πλάνην τρέπων, εἰς πίστιν θεοτερπῆ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **Δίς**

Τοῦ μάντειος πάλαι Βαλαάμ, τῶν λόγων μνητὰς σόφους, ἀστεροσκοπούς χαρὰς ἐπλησας, ἀστήρ ἐκ τοῦ Ἰακώβ, ἀνατείλας Δέσποτα· ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους, ἐδέξω δὲ προφανῶς, ζῶρὰ σοι δεκτὰ προσκομίζοντας.

Ὡς πόκω γαστρι παρθениκῆ, κατέβης ὑετός Χριστέ, καὶ ὡς σταγόνες ἐν γῆ στάζουσαι· Αἰθίοπες καὶ Θαρσεῖς, καὶ Ἀράβων Νησοί τε, Σαββά Μήδων, πάσης γῆς κρατοῦντες, προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ἀγίου. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Σὺ Μοναστῶν, καύχημα σὺ καὶ ὑπόδειγμα, τῶν τιμώντων, Ὅσπερ τὴν μνήμην σου· σὺ τῆς Μονῆς ἔρεισμα τῆς σῆς· σὺ καὶ πολιούχος, καὶ οἰκιστῆς καὶ πανάριστος, προστάτης τε καὶ φύλαξ, τῶν αἰεὶ προβαλλόντων, πρὸς Θεὸν σὲ μεσίτην ἀείμνηστε.

Λίθου παντός, τὸν νοῦν ὑπάρχων στερρότερος, Πέτρα Σίμων, οἶκον ὠκοδόμησας, ἐν σεαυτῷ Πέτραν τὸν Χριστόν, ἔχων ἐνοικοῦντα, καὶ νοερώς καταυγάζοντα· εἰδείχθης τε Ὅσιον, ἀρετῆς σταθερότης, διαπρέψας ἐνθέοις χαρίσμασι.

Καταφυγή, τοῖς λαγωαῖς πέτρα πέφυκεν, ἐκφυγοῦσι, κόσμου τῆς συγχύσεως, ὧν εἰς αὐτὸς ὠφθης νοητός, ἐν γὰρ ἐρημίαις, τὸν βίον πάντα διήνυσας, προβαίνων ἀνευδότης, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἐκ δυνάμειος Πάτερ εἰς δυνάμιν.

Θεοτοκίον.

Αἰλαμπές καὶ φωτοφόρον παλάτιον, σκοτισθεῖσαν τὴν ψυχὴν μου φώτισσον, ταῖς προσβολαῖς Κόρη τοῦ ἐχθροῦ, ἢ τοῦ Προβολέως Πατρὸς τεκοῦσα τὸν σύνθρονον, Υἱὸν ἀπειρογάμω, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, καὶ Παρθένος ἀγνή διαμείνασα.

Ἔτερον, Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Τῇ θεῖα ἡδυνθείς πολιτεία σου, Χριστός τὸ μύρον τὸ καινόν, μύρου σοι χάριν παρέσχето, εὐωδιάζειν τοὺς πάντας, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Τοῦ μύρου τοῦ ἐν σοὶ τὴν δαψίλειαν, ἀποναρκῶ ὁ ἐναγῆς, ἐπευφημησαί ὡς ἄξιον, καὶ ὡς εἰκὸς ἀνυμνησαι, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Πνευμάτων τὴν ἰσχὺν ἐταπείνωσας, τῇ ἀρραγεῖ σου τὴν ψυχὴν, Πέτρα Χριστῷ δομησάμενος, καὶ μύρου δέδεξαι χάριν, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Οικτεῖρησον οἰκτιρμῶν ὑπάρχουσα, τοὺς σοὺς ἰκέτας ἀγαθῆ, καὶ μύρω θεῖῳ σου μύρισσον, ὡς νοητῆ μυροθήκη, ὧ Μητὴρ μυροδόχε θεόνυμφε.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς Ρίζης.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Θεὸς ὧν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν Ὁθεν θεογνωσίας πρὸς φῶς ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθίζοντες, δοξολογοῦμέν σε Φιλάνθρωπε. **Δίς**

Εν δούλοις τῷ Καίσαρος δόγματι, ἀπεγράφης πειθήσας, καὶ δούλους ἡμᾶς ἐχθροῦ καὶ ἀμαρτίας, ἠλευθέρωσας Χριστέ, ὄλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ πτωχεύσας καὶ χοϊκόν, ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως, καὶ κοινωνίας ἐθεοῦργησας. **Δίς**

Ι'δοὺ ἡ Παρθένος, ὡς πάλαι φησίν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκύησε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ μένει Παρθένος· δι' ἧς καταλλαγέντες Θεῶ οἱ ἄμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίως οὔσαν, ἐν πίστει ἀνυμνήσωμεν· **Δις**

Τοῦ Ἁγίου. Ἵνα τί μέ ἀπόσω.

Θείας γνώσεως φέγγει, τοὺς ἐν τῇ σκοτίᾳ δεινῶν κατεφώτισας, καὶ υἱοὺς ἡμέρας, ὑποθήκαις ταῖς σαῖς ἐναπέδειξας, τοὺς ἐπιδραμόντας, τὴν σὴν Μοῆν ἐξαφανίσαι. Τὴν γὰρ θείαν φρουρὸν εἶχες πρόνοιαν.

Διαπρέποντα ὕψει, τῆς εὐαρεστήσεως Σίμων τοῦ Κτίστου σου, λογικῶν θρεμμάτων, ποιμενάρχην αὐτὸς σὲ κατέστησεν, ὁδηγοῦντα Σίμων, πρὸς νοητὴν καὶ θείαν μάνδραν, τοὺς τοῖς σοῖς πειθαρχήσαντας ἔπеси.

Προσευχαῖς παννυχίοις, καὶ ταῖς πανημέροις Πανόσιε στάσεις, τοῦ ἐχθροῦ καθεῖλες, τὰ ἐπίπλαστα Σίμων φαντάσματα· καὶ καλῶς ἀνέπτῃς, πρὸς θεωρίας θείου ὕψους, ἀπαθείας φωτὶ ἀστραπτόμενος.

Θεστοκίον.

Κυριώνυμε Κόρη, μίαν ἐξαιτοῦμαι σὲ χάριν δοθῆναί μοι, ἵνα δταν ἔλθῃ, ὁ Υἱός σου τοῦ κρίναι τὰ σύμπαντα, μὴ ἀποπεμφθῆναι τῶν ἐκλεκτῶν τῆς κληρουχίας· τὴν ἐλπίδα μου σοὶ γὰρ ἀνέθηκα.

Ἔτερος. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Υ'ψους ἐφιέμενος, ἀρετῶν Ὅσιε, εἰς Ὅρος ἤλθες Ἄθω καὶ μύρον, χάριν βρῦειν εἴληφας, μετὰ τὸ σὸν τέλος. ὦ Μυροβλύτα Ἄγιε.

Ε'στεφέ σε Κύριος, δωρεῶν χάρισι, ποικίλας νόσους ἀποδιώκειν, καὶ πνεύματα κάκιστα, φυγαδεύειν μάκαρ, ὦ Μυροβλύτα Ἄγιε.

Ι'ατῆρα· εὐρέ σε, Πάτερ σωτήριον, ὁ ἀπιστῶν σου τοῖς θαυμασίοις, καὶ μάγον ὡς ἄφρων σε, καλῶν μετὰ πότμον, ὦ Μυροβλύτα Ἄγιε.

Θεστοκίον.

Κόσμον ἡ καινίσασα, Κόρη τῷ τόκῳ σου, καταφθαρεῖσαν τὴν κληρουχίαν, τὴν σὴν νῦν μετάγαγε, βιοτὴν πρὸς θείαν, ὦ Μυροδόχε Πάναγνε.

Κατακασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

ᾠδὴ, σ'. Ὁ εἰρμός.

Σπλάγγων Ἰωνᾶν, ἐμβρυον ἀπήμειν, ἐνάλιος θῆρ, οἷον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβὼν, διελύθητε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον. **Δις**

Ηλθε σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστρὸς δὲν Πατὴρ, πρὸ Ἐωσφόρου γενεᾶ· τὰς ἡνίας δέ, ὁ κρατῶν τῶν ἀχράντων δυνάμεων, ἐν φάτῃ τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται· ῥάκει σπαργανοῦται λυεὶ δέ, πολυπλόκουσ σειρᾶς παραπτώσεων. **Δις**

Νέον ἐξ Ἀδάμ, παιδίον φυράματος, ἐτέχθη Υἱὸς καὶ πιστοῖς δέδοται· τοῦ δὲ μέλλοντος, οὗτος ἐστὶν αἰῶνος, Πατὴρ καὶ Ἄρχων· καὶ καλεῖται τῆς μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος· οὗτος ἰσχυρὸς Θεὸς ἐστὶ, καὶ κρατῶν ἐξουσία τῆς κτίσεως. **Δις**

Τοῦ Ἁγίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ο' πόθος ὁ πρὸς Θεόν, καὶ ἔρωσ ὁ ἐκ καρδίας σου, καὶ ἡ θερμὴ σου στοργή, ὄλον ἀνεπτέρωσε, φαιδρὸν ἐκτελέσασα, Θεοφόρε Πάτερ, τῆς Τριάδος καταγώγιον.

Σχέσιν ματαίαν λιπῶν, καὶ θείαν γνώσιν κτησάμενος, τὴν φέρουσαν πρὸς Θεόν, στενὴν Πάτερ ὤδευσας τρίβον ὅθεν ἐφθασας, ἔνθα καταπαύει, τῶν Ὁσίων ἡ ὁμήγυρις.

Ο φωτοβόλος ἀστήρ, δι νυκτερεύων εἴωρακας, ψυχῆς σου τὸ καθαρὸν, ἐδῆλου θεόληπτε· ἐν σοὶ γὰρ ἐπέλαμπε, πίστις καὶ ἀγάπη, καὶ ἐλπίς δῶρα τὰ πάντιμα.

Θεστοκίον.

Ταγματῶν Ἀγγελικῶν, τῇ ἀσυγκρίτως ὑπάρχουσαν, ἀγιωτέραν πιστοῖ, ἐνδόξως ὑμνήσωμεν· αὕτη γὰρ ἐγέννησε, συνουσίας δίχα, τὸν βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον.

Ἔτερος. Μαινομένην κλύδωνι.

Ω'ς ἐρρύσω ἄθραυστον, τὸν πεσόντα σαῖς θείαις λιταῖς, ἀφ' ὕψους πολυλοῦ Πάτερ διάκονον, ῥῦσαι κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ω'ς βαρβάρους ἔσωσας, ἐκ τῆς πλάνης, ποιμνιον τὸ σὸν, τοὺς διασπαράξαι ἐφορμήραντας, οὕτω κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ω'ς τὸν μέγαν Ὅσιε, λίθον ἤρας, ἐν τῇ σῇ Μοῇ, καὶ τὸν λίθον ἄρον τῶν πταισμάτων μου, ἐκ τῆς ψυχῆς, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ω'ς τὴν βασιλόπαιδα, δαιμονώσαν τάχει σὺν πολλῷ, μετὰ τέλος μάκαρ ἐθεράπευσας οὕτω κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Θεστοκίον.

Λῦσον νῦν τὰ σκάνδαλα, τὰ τὴν ποιμνὴν Δέσποινα τὴν σὴν, δεινῶς ἐκταράπτοντα, καὶ ἐνωσιν δὸς ἀγαθὴν, ὡς μυροδόχος πανάμωμε.

Καταβασία. Σπλάγγνων Ἰωάν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ως τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμέν σε ἀκράϊμονα, καὶ Ἀποστόλων ὀπαδὸν καὶ ἰσοστάσιον, καὶ τοῦ Ἁθῶ σεμνολόγημα καὶ φωστήρα· δὸς οὖν Πάτερ καὶ ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον, τῶν βοῶντων σοι.

Χαίροις Σίμων τρισόβιε.

Ὁ οἶκος.

Φῶς τὸ δίκην ἀστέρος, ἐξαστράψαν τῆ Πέτρα, τῆ σοὶ κατωκισμένη τρισμάκαρ, ἐν θεοπτίᾳ αὐτὸ θεωρῶν, ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Χριστοῦ οὐρανόφωτον, ἐξίστασο θεόληπτος ἀκούων ταῦτα:

Χαίρε δι' οὗ τὸ φῶς καθοράται.

Χαίρε δι' οὗ τὸ σκότος γελάται.

Χαίρε τοῦ πεμφθέντος φωτός ἡ διάδοσις.

Χαίρε τῶν χαρίτων Χριστοῦ ἡ ἐπίδοσις.

Χαίρε φῶς τὸ ἀστερόμορφον ἀναβλέψας ὀφθαλμοῖς.

Χαίρε σκότος τὸ θεήλατον ἀπελάσας λογισμοῖς.

Χαίρε ὅτι κατέστης ἄστρου ζένου διόπτρα.

Χαίρε ὅτι κατείδες ὑπὲρ μάγους ἀστέρα.

Χαίρε φωστήρ ἀστέρων λαμπρότερε.

Χαίρε λαμπτήρ φωστήρων φανότερε.

Χαίρε δι' οὗ Βηθλεέμ νευργεῖται.

Χαίρε δι' οὗ ἡ Ἐδὲμ κατοικεῖται.

Χαίροις Σίμων τρισόβιε.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλήτου τοῦ Κτίτορος τῆς ἐν τῷ Ἁθῷ Ἱερᾷ καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῆς ἐπονομαζομένης Σίμωνος Πέτρας.

Στίχοι.

Σίμων ὑπερβάς ἀστεροσκόπων θέαν.

Τὴν Βηθλεέμ παρήκε πρὸς πόλον θέων.

Εἰκάδι ὀγδοάτῃ βίσιον λίπε λυγρὸν ὁ Σίμων.

Οὗτος ὁ ἀσβίμος Πατὴρ ἡμῶν Σίμων ἤκμαζεν εἰς τὸ Ἅγιον τοῦτο Ὄρος τοῦ Ἁθῶ ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ Λατινόφρονος κατὰ τὸ 1256 ἔτος βασιλεύοντος ἐν Νικαίᾳ ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐλατινοκρατεῖτο, ὅστις ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ὑποταχθεὶς Γέροντι, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ αὐτοῦ κατήκτισε καὶ τοὺς ἀσκητικούς διαύλους διήνυσεν ἐν τῷ ἄχρι σήμερον ὀρωμένῳ παρὰ τὴν ἐμώνυμον Μονὴν σπηλαίῳ, οὐχὶ μόνον νοητῶς ἀλλὰ καὶ αἰσθητῶς ὑπὸ τῶν δαιμόνων πολεμοῦμενος· ἔνθα προσευχόμενος ἐν καιρῷ νυκτός, εἶδεν ἀστέρα οὐρανόθεν καταπτάντα,

καὶ ἐπὶ τῆς Πέτρας ἐφ' ἣν ὕστερον ἡ Μονὴ ἠκοδόμητο ἐστηκότα, ὅτε καὶ φωνῆς ἤκουσε θεϊκῆς οὐρανόθεν ἐπενεχθείσης, καὶ τὴν Ἱδρυσιν ἐπιταπτούσης τῆς Μονῆς ἐπὶ τῆς Πέτρας. Οἱ δ' ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντες καὶ ἐλθόντες, καθὼς ἐν τῇ κατὰ πλάτος βίῳ τοῦ Ὁσίου ἱστορεῖται οὐδόλως ἐπαίθοντο τοῖς λόγοις καὶ ὑποθήκαις αὐτοῦ, εἰς τὸ κτίσαι τὴν θαυμασίαν ταύτην Μονήν, εἰμὴ πρότερον εἶδον θαῦμα ἐξαισίον. Τοῦ μοναχοῦ γὰρ προσόντος αὐτοῖς ποτὸν εἰς τὸ πιεῖν, καὶ τοῦ Ὁσίου λύπη συνεχομένου, αἴφνης κατέπεσον ἐξολοθίσας ὁ μοναχὸς εἰς τὸ βάθος τοῦ βέυματος ἀπὸ τῆς ἀκροτόμου ταύτης πέτρας κρατῶν τῇ μὲν μίᾳ χειρὶ τὸ ἄγγος τοῦ οἴνου τῇ δὲ ἄλλῃ τὸ ποτήριον, ὃ καὶ τοὺς οἰκοδόμους εἰς θράσος ἀνοίκειον κατὰ τοῦ Ὁσίου ἐκίνησε, καὶ τὸν Ὁσιον εἰς περισσοτέραν λύπην ἐβύθισε, πλὴν οὐκ ἠστόχησε τῆς ἐλπίδος ὁ Ὁσιος προσευχόμενος. Ποιῶν γὰρ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ὁ Κύριος κατὰ τὸν ψαλμωδόν· αὐτὸς γὰρ ὁ ἀπὸ τοῦ ὕψους καταπεσὼν μετ' οὐ πολὺ ὄρας ἀνέβη ἀπὸ τοῦ πλησίον μέρους μηδὲν παθῶν, καὶ τὸ ἄγγος καὶ τὸ ποτήριον εἰς χεῖρας κρατῶν ἀβλαβῆ μῆδ' αὐτοῦ τοῦ οἴνου μηδεποσῶς ἐκχυθέντος. Ὅθεν καὶ οἱ οἰκοδόμοι τὸν Ὁσιον εὐλαβηθέντες ὡς θεῖον ἄνδρα οὐκ πόθη πολλῇ καὶ εὐλαβείᾳ τὴν Μονὴν Ἱδρυσαν, καὶ μοναχοὶ ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ τὴν μὲν Ἐκκλησίαν ἐτίμησεν ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα Γεννήσεως, αὐτὴν δὲ τὴν Μονὴν Νέαν ἐπωνόμασεν Βηθλεέμ. Αὐτῷ τῷ ἀστέρι καὶ ὀπτασίᾳ θεῖᾳ κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως θεόθεν δηγηγηθείς, ἐν ἣ καὶ θεαρέτως τελέσας τὸν βίον εἰς βαθύτατον γῆρας ἐλθὼν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, δειγνὸς ἄριστος καὶ πατὴρ φιλότεκνος χρηματίσας τοῖς οὖν αὐτῷ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν πνευματικοῖς αὐτοῦ τέκνοις πολλοὺς αὐτῶν εἰς τὴν αἰὼν Ἱερουσαλὴμ εἰσαγαγὼν, λόγους καὶ ἔργους διαλάμψας καὶ διδάξας αὐτοὺς κατὰ τὸ Ἐδαγγέλιον. Οὕτω λαμπρῶς τὸ φῶς ἡμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων κλπ. Καὶ τὸ μὲν Ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον τοῖς πᾶσιν ἐφαίνετο μύρον ἀναβλύζον ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος αὐτὸ τε τὸ λείψανον καὶ ὁ πάνσεπτος τάφος ἀφανῆς ἐγένετο, ἀγνωστος μέχρι τῆς δευρο τυγχάνων ἀποκρυβείας, ὅθεν καὶ τις τῶν τῆς Μονῆς μοναχῶν ἀθαδῶς ἐδλασφήμει πλάνον τινα καὶ γόττα τὸν Ὁσιον συγκοφαντῶν, ἢ τινι καθ' ὕπνου ὁ Ἅγιος πλήρης δόξης καὶ φωτὶ ἀρρήτῳ φανεῖς οὖν θυσὶν αὐτοῦ Ἅγίους μαθηταῖς καὶ πληγὰς τινὰς αὐτῷ τῇ βλάβῃ τοῖς ποσὶ κατενεγκὼν κήρυκα αὐτῶν τῆς δόξης κατέστησεν, καὶ τῶν μεγάλων καὶ συμμεφορῶν Ἀγίων ἕνα ὁμολογοῦντα τὸν Ὁσιον, οὐ ταῖς Ἀγίαις πρεσβείαις καὶ τῶν ἀθημερῶν ἑορταζομένων Ἀγίων Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ὁδὴ, ζ'. Ὁ εἶρμός.

Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονησαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐποθήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐψάλλον. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. **Δις**

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον· δόξα Κυρίου γὰρ αὐτοῦς, περιελαμψε καὶ Ἁγγελος, ἀνυμνήσατε βοῶν, ὅτι ἐτέχθη Χριστὸς· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. **Δις**

Εξαίφνης σὺν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀγγέλου, οὐρανῶν στρατεύματα, δόξα ἐκράχμαζον Θεῷ, ἐν ὑψίστοις ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, Χριστὸς ἐλαμψεν; ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρῆμα τι τοῦτο; εἶπον οἱ ποιμένες, διελθόντες ἰδόμεν, τὸ γεγονός, θεῖον Χριστόν· Βηθλεέμ καταλαθόντες δέ, σὺν τῇ τεκούσῃ προσεκύνουν ἀναμέλποντες, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ημέρα χαρμόσυνος, ἡμέρα ὄντως λαμπρά καὶ εὐσημος, ἐν ἧ ᾧ Σίμων μετέβης, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς τὴν ἐκεῖθεν θεῖαν κατάπαυσιν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις βοᾷς εὐφραϊνόμενος· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν **Ψ**υχῶν καὶ σωμάτων σε, εὐμοιρηκότες θεῖον ἀκέστορα, τῶν παθῶν Θεοφόρε, καὶ πάσης βλάβης δαιμονιώδους ὄρμης· σαῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις λυτρούμεθα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροποῦται τοῖς θέλεσι, τῶν πρεσβειῶν σου ὁ τῶν δαιμόνων ἐσμός, φυγαδεύει δὲ τούτους, καὶ διαλύει ὡς ἐν καμίνῳ ὕλην τὸ πῦρ, τὸ σὸν ἀδόμεινον πάνσεπτον ὄνομα, καὶ βεβαιῶ βασιλῆς, θεραπευθεῖσα ποτέ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀφατον κένωσιν, ἡ κτίσις πᾶσα, ἐκπληττομένη ἀγνῆ, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ἐν εὐφροσύνῃ ἀγαλλομένη πολλῇ, καὶ ἐν αἰνέσει κραυγάζει χορεύουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ διὰ σοῦ μετ' ἡμῶν.

Ἔτερος. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φύλαττε τὴν ποιμήνην σου, ἀνωτέραν Ὅσιε, δαιμόνων κακώσεως, ὁ δι' ἀστέρος θεῖου αὐτὴν σοφῆ οἰκοδομήσας, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Μύρω χρισθεὶς Ὅσιε, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εὐδῶδες θυμίαμα, τοῦ Χριστοῦ γεγένησαι, ἡμᾶς εὐωδιάζον, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Πόθῳ τοὺς ὑμνοῦντάς σου, μύρον τὸ πανίερον, καὶ πίστει γεραίροντας. Πηνήμην σου τὴν ἐνθεον, φωτὸς ἀρρήτου πλησον, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Ητὸ μύρον πάναγνε, τὸν Θεὸν γεννήσασα, τοῖς δούλοις σου Δέσποινα, αὐτὸν ἐξιλέωσαι, τοῖς πόθῳ σε, τιμῶσι, μυροδόχε Παναγία.

Καταβάσις. Οἱ Παιδες εὐσεβεῖα.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

«**Θ**αύματος ὑπερφυοῦς ἡ ὁροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδῳ νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Δις**

Ελκεὶ Βαβυλῶνος ἡ θυγάτηρ παιδᾶς, δορυκτῆτους Δαβὶδ ἐκ Σιῶν ἐν αὐτῇ, δωροφόρους πέμπει δέ, μάγους παιδᾶς, τὴν τοῦ Δαβὶδ, θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύοντας· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Δις**

Οργανα παρέκκλινε τὸ πένθος ὥδης· οὐ γὰρ ἦδον ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιῶν. Βαβυλῶνος λύει δέ, πλάνην πᾶσαν καὶ μουσικῶν, ἀρμονίαν Βηθλεέμ· ἐξανατείλας Χριστός· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκύλα Βαβυλῶν τῆς Βασιλίδος Σιῶν, καὶ δορυκτῆτον ὄλθον ἐδέξατο, θησαυροὺς Χριστός· ἐν Σιῶν δὲ ταύτης καὶ βασιλεῖς, σὺν ἀστέρι ὀδηγῶ, ἀστροπολοῦντας ἔλκει· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τῶ ἀγνοοῦντι τάλανι, καὶ ἀφρόνως διατάζοντι, ἦν πρὸς τὸν Δεσπότην, παρῆρσιαν ἔσχηκας, καὶ μὴ κατανεύσαντι, ἐπιτελεῖν σου τὴν ἐορτὴν, ὦφθης ἀπειλῇ, τὸ δυσπειθὲς ἐπισείων, τῆς τούτου διανοίας, ὡς αὐτὸς ἐμαρτύρει, μεταμεμελημένος, ἐν ἔξομολογήσει.

Αμπρὰ ἡμῖν πανήγυρις, τοῦ Ὁσίου ἐπέλαμψε, πάντων ὀρθοδόξων τὰς ψυχὰς φωτίζουσα, ἡγιαμάτων ταῖς λάμψεσι, καὶ ταῖς ποικίλαις χάρισι, καὶ πανευλαβῶς, προτρέπουσα ἀνακραζέει· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπεδυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρι Θεοῦ σκεπόμενος, τὰς ἐνέδρας ἐξέφυγες, τὰς τοῦ παλαμναίου, πειρωμένου κλέπτειν σου, τὴν θέρμην τοῦ Πνεύματος, ἐκλύειν δὲ τὸ σύντονον, τῆς ἀσκητικῆς, κατὰ Χριστὸν πολιτείας, κατέρραξας δὲ Σίμων, τὰς αὐτοῦ κακουργίας, Σταυροῦ τοῦ ζωφόρου, τῇ παναλκείᾳ δυνάμει.

Θεοτοκίον.

Απὸ περάτων Πάναγνε, ἐκ περάτων τῆς κτίσεως, καὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος γεννηθέντες δίκαιοι, καὶ πάντες διδάσκαλοι, ὄλω τῷ σθένει τὴν σὴν ὥδην, λόγοις ἱεροῖς, ἐν εὐφροσύνῃ κοσμοῦσιν, ἀλλ' οὐπω τῆς ἀξίας, ἀχρι τοῦδε Παρθένε, ἀφικετό τις ὄλω· μεγίστη σου ἡ δόξα!

Ἔτερος. Σοὶ τῷ Παντουργῶ.

Σὲ ὁ παντουργός, καὶ παντεπόπτης μάκαρ, ὡς ἡλιον τέθεικε, μονασταῖς λάμποντα, τοῖς ἐν τῷ Ἄθῳ, σεμνῶς βεβιωκόσιν, οὓς καὶ περιφρούρει, ὑπόθεν Μυροβλύτα.

Ορθρος νοητός, τοῖς ἐν σκοτίᾳ ὤρθης, πταισμάτων μακάριε, φῶς ἐπιγνώσεως, πᾶσιν ἀυγάζων, τοῖς πόθῳ σε ὑμνοῦσι, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, αἰνοῦσι Μυροβλύτα.

Ως θεοφεγγής, τῶν Μοναζόντων στύλος, δειχθεὶς Σίμων Ὅσιε, καὶ ἡμᾶς φώτισον, ἐσκοτισμένους, τοῖς πάθεσι τοῦ βίου, ἵνα σε ἀπαύστως, τιμῶμεν Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον.

Τέξασα ἡμῖν, ἀγνή τὸ θεῖον μύρον, τοὺς δούλους σου Δέσποινα, κατεω-
δίασον, τοὺς τῆ σῆ ποίμνη, ἐμμένοντας ἐνθέως, ὅπως σὲ ὑμνῶμεν ἀγία
Θεοτόκε.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφουῶς.

ᾠδὴ, ὁ. Ὁ εἰρμός.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον· θρόνον
» Χερουβικόν, τὴν Παρθένον· τὴν φάτην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ
» ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν. **Δις**

Εξαίσιον δρόμον, ὁρῶντες οἱ μάγοι, ἀσυνήθους νέου ἀστέρος ἀρτιφαοῦς,
οὐρανοῦ ὑπερλάμποντος, Χριστὸν Βασιλέα ἐτεκμήραντο, ἐν γῆ γεννη-
θέντα Βηθλεέμ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν. **Δις**

Νεηγενὲς μάγων, λεγόντων παιδίων· Ἄναξ, οὐ ἀστήρ ἐφάνη, ποῦ ἐστίν;
εἰς γὰρ ἐκεῖνου προσκύνησιν ἤκομεν· μανεῖς ὁ Ἡρώδης ἐταράττετο,
Χριστὸν ἀνελεῖν, ὁ Θεομάχος φρυαττόμενος.

Ηκρίβωσε χρόνον, Ἡρώδης ἀστέρος, οὐ ταῖς ἡγεσίαις οἱ Μάγοι ἐν Βη-
θλεέμ, προσκυνοῦσι Χριστῷ σὺν δώροις ὑψ' οὐ πρὸς πατρίδα ὁδηγοῦ-
μενοι, δεινὸν παιδοκτόνον ἐγκατέλιπον παιζόμενον.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Γήνης προσπαθείας ἡλογηκῶς, τῆς πατρίδος οὐδόλως ἐφρόντισας, κατα-
λιπεῖν, μνήμην βραχυτάτην ἡμῖν τῆς σῆς, καὶ τῶν πολλῶν καμάτων σου,
καὶ τῶν γεννητόρων Σίμων τῶν σῶν, τοῖς πόθῳ σὲ τιμῶσι, καὶ πίστει κα-
ταγγέλλειν, τὰ σά φιλοῦσι προτερήματα.

Αγώνων τε καὶ πόνων ἀσκητικῶν ἀντηλλάξω ζωὴν τὴν αἰώνιον· θθεν
αἰεὶ, βλέπεις ἄπερ βλέπουσι τηλαυγῶς, Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι,
Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι καὶ χαρᾶς, μετέσχες τοῦ Δεσπότη, πρεβεῦν ὑπὲρ
πάντων, Σίμων ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε.

Πλουσίας ἀντιδόσεις παρὰ Θεοῦ, εἰληφῶς τῶν ἀμέτρων καμάτων σου,
πρόσστηθι νῦν, ῥῦσαι με παμμάκαρ τῶν συμφορῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν
τὴν ἐπαρσιν, σύντριψον διόλου τῶν μὴ καλῶς, τὰ ἔνομα φρονούντων, καὶ
μὴ παρομαρτούντων, ταῖς τῶν Πατέρων παραδόσεις.

Θεοτοκίον.

Ιάσω Προπατόρων τὴν συντριβὴν, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου κυήσασα, ὃν
ὡς Θεόν, Ἄχραντε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἀνυμνολογούντων σε, ἵνα
λυτρωθῶμεν ἐκ τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀτελευτήτου, κολάσεως Παρθένε, οἱ
εὐσεβῶς σὲ μεγαλύνοντες.

Ἔτερος. Ἡσαῖα χέρευε.

Νῦν ὡς παριστάμενος, ἐν ὑψίστοις τῷ Παμβασιλεῖ, λιτάς ὑπὲρ ἡμῶν
ποιοῦ ἐκτενῶς, τῶν πίστει καὶ πόθῳ τε εἰλικρινεῖ, μνήμην τὴν σεπτῆν,
ἀνευφημούντων σου, Μυροβλύτα Σίμων Ὅσιε.

Τὴν πληθὺν παράλαβε, τῶν ἐν Ἄθῃ ὄρει τῷ σεπτῷ, λαμψάντων τηλαυ-
γῶς, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, τῷ Κτίστη προσάγαγε, πάσης δεινῆς ἀψαυστον
αἰεὶ, βλάβης φυλάττεσθαι, Μυροβλύτα Σίμων Ὅσιε.

Τὴν ὠδὴν πεπλήρωκα, σοὶ θαρρήσας Πάτερ ὁ οἰκτρός, καὶ σὴν ἐπικλη-
θεῖς, θεῖαν ἀρωγὴν· τὰ σά γοῦν δεξάμενος, ἀπὸ τῶν σῶν χάριτος τῆς
σῆς, νῦν μὲ ἀξίωσον, Μυροβλύτα Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Θυδεῖς σου πανύμνητε, ἀνευ σθένει σωθῆναι βροτῶν, προσπίπτοντες οὖν
σοὶ, πάντες ἐκτενῶς, βοῶμεν Πανάχραντε, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτω-
λοὺς· σοὶ γὰρ πεποιθήμεν, Θεοτόκε Κόρη πάνσεμνε.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλωμεν.

Μύρον Χριστὸς ὁ Κύριος, μεθεκτόν τε καὶ πρῶτον· μύρον καὶ σὺ μακά-
ριε, δεύτερον καὶ μετέχον· τὸ γὰρ σεπτὸν σου λείψανον, τὴν ἀρχὴν ἐξ
ἐκεῖνου, λαθὼν δοχεῖον γέγονε, μύρου θείου καὶ πᾶσι, πανευλαβῶς προσιοῦ-
σιν, ἱαμα νοσημάτων. Διὸ ἀνευφημοῦμέν σε, Σίμων Ὅσιε Πάτερ.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μεγάλως σὲ ἐδόξασε, καὶ ἐπὶ γῆς ὁ Κύριος· χάριν γὰρ εἴληφας Σίμων,
ἰᾶσθαι πάθη ποικίλα, δαίμονας ἀπελαύνειν τε, καὶ προλέγειν τὰ μέλ-
λοντα· σώφρονάς τ' ἐπιδείκνυσθαι, τοὺς βλασφημοῦντάς σε Πάτερ, κατ'
ὄναρ τούτους παιδεύων.

Ἔτερον. Ἐπεσκέφατο ἡμᾶς.

Ο ὑπέρλαμπρος ἀστήρ, τῆς Ἐκκλησίας ἠῤῥασε, καὶ συγκαλεῖ τῶν εὐσε-
βῶν, τὴν ἱεράν ὁμήγουριν· δεῦτε συμφώνως ἅπαντες, μετὰσχωμεν τῶν
τούτου, τερπνῶν ἐπιλάμψεων.

Τῆς ἑορτῆς, ὁμοιον.

Επεσκέφατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτῆρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν· καὶ οἱ
ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὐρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου,
ἐτέχθη ὁ Κύριος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν στίχους, δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος, πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ο μβροὶς τῶν δακρῶν ἔσβησας, πυρκαϊὰς τῶν παθῶν, καὶ ψυχῆς σου τὴν αὐλακα, καρποφόρον ἔδειξας, τῇ νηστείᾳ τρεφόμενος, καὶ ἀγρυπνία καταρδευόμενος, τῇ προσευχῇ τε ὠραϊζόμενος. Ὅθεν ἀπέδωκας, τὸν ἑκατοστεύοντα ὡς γῆ καλή, καρπὸν τῷ Κυρίῳ σου, Σίμων αἰοῖδιμε.

Πέτρα στηριχθεὶς Πανόσιε, τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν, ἐπὶ Πέτρας αἰμίνηστε, τὴν καλύβην ἐπηξας, Γολιάθ τε τὸν πάγκακον, ἐκσφενδονίσας τέλειον ἔκτεινας, κατασυντριψας τούτου τὰ βέλεμνα· ὅθεν ἐπλούτησας, Δαβὶδ τὴν πρῶτητα παρὰ Θεοῦ, τρόπαιον περιδόξον, Σίμων στησάμενος.

Φέγγει νοητῷ Πανόλβιε, καταλαμπρύνας τὸν νοῦν, πρὸς τὴν νύσσαν ἐβάδισας τοῦ φωτός ἀνάπλευς, καὶ τὸ σκότος παρέδραμες, τῆς ἐπικήρου δόξης καὶ τέρψεως, καὶ ἐν Ἀγίῳ Μοναῖς κατήνησας· ἔνθα γηθόμενος, ἀπολαύεις πάντοτε τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀκηράτου βρώσεως, Σίμων θεούμενος.

Σὺ καθυπεύκων τοῖς νεύμασι, τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, παρ' αὐτοῦ Πάτερ ἔλαβες, χάριν τῶν ἰάσεων, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας, ἐκ τῶν ἐν πίστει σε, προσκαλουμένων θεομακάριστε. Ὅθεν τιμωμένε σε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου χρεωστικῶς, πίστει ἑορτάζομεν, Σίμων τρισόλβιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πᾶσαι τῶν Μοναστῶν αἰ χορεῖται, καὶ τῶν ἐθνῶν αἰ πατριαί, αἰ ὑπὸ μίαν ὀρθόδοξον πίστιν τελοῦσαι, καὶ ἐνωτίσασθε, τίνες αἰ ἀρχαὶ τοῦ μύρου, καὶ τὰ αἷτια τῶν θαυμάτων, δι' ὧν ὁ μέγας Σίμων, ὁ τοῦ Χριστοῦ μου μιμητής, ὠραϊζόμενος μακαρίζεται· πεφύκασι δὴ αἰ φασι αἰ αὐταὶ ἀρεταί, ὡς ἔνεστιν εἰκάζειν· τῶν ἐπιγείων ἢ ὑπερφρόνησις· τῶν οὐρανίων ὁ ἔρωσι· ἢ ἐπίμονος ἀϋπνία· τὸ τῆς προσευχῆς ἀπερίσπαστον· ἢ ἀκτησία τῶν φθειρομένων· τὸ εὐτακτον τῆς ψαλμωδίας, τὸ διηνεχὲς καὶ ἀειῖρρυτον δάκρυον, τὸ δίκην ὕδατος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παμμάκαρος ἀενάως καταχέομενον· αἰ ὀλονύκτιοι στάσεις· οἱ ἐν ἀποκρύφῳ κρεμασθῆρες· τὸ ταπεινὸν τοῦ πνεύματος· τὸ πρᾶον, τὸ σύννου, τὸ προσεκτικόν, τὸ τοῦ νοὸς καθαρὸν· τὸ τῆς διανοίας ὀξὺ καὶ λίαν εὐπετές· καὶ πρὸ πάντων, ἢ καθαρότης καὶ παρηνία. Ἐν τούτοις διαλάμπων, ὁ παρ' ἡμῶν εὐφημούμενος, ὑψηλὸς καὶ περιδόξος τῆς Ἐκκλησίας στύλος, ἀποδύεται τὴν φθοράν· ἀφίησι τὴν μετέωρον καὶ περιβόητον ταύτην πέτραν, ἄνεισι πρὸς Θεόν, καὶ ἀπολαμβάνει τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ καμάτων, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ακατάληπτον τὸ τελούμενον, ἐν Βηθλεέμ σήμερον μυστήριον· ὁ ἀόρατος ὁράται· ὁ ἄσαρκος σαρκούται· ὁ λόγος παχύνεται· καὶ ὁ ὢν γίνεται ὁ οὐκ ἦν. Παρθένος τίκτει· ἐν σπηλαίῳ, θρέφει· νέον τὸν πλάστην τῆς φύσεως, φάτην ἐκτυποῦται· εἰς θρόνον ἐπουράνιον· κτήνη ἀπεικάζει· χερουβικὴν παράστασιν· ποιμένες θαυμάζουσι· μάγοι δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσι· Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις γὰρ εὐδόκησεν ἀναλλοιώτως ὁ Ἐμμανουήλ.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου, αἱ Ὁδαί, γ'. καὶ α'.

Ὁδὴ, γ'. Ἦχος, πλ. δ'.

Ὁ στερεώσας καταρχάς.

Φωμάλαιότητι φρενῶν, παμμάκαρ ὠχυρωμένος, καὶ Σαμφώνειον ἰσχὺν κεκτημένος, λίθον ἦρας ἐμφανῶς, ὑπερμεγεῖθη πέλοντα· τὸν ἀκρογωνιαῖον, λίθον γὰρ εἶχες συλλήπτωρα.

Δι' ἐγκρατείας τῆς σαρκός, τὸ φρόνημα θανατώσας, ἐνεδύθης, ζωφόρον χιτῶνα, τῆς νεκρώσεως διό, χωρητικὸν γεγένησαι, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Οπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, ἐξηκολούθησας μάκαρ, ἐπὶ ὧμων τὸν σταυρὸν σου βαστάσας, τῇ δυνάμει δὲ αὐτοῦ, πρὸς ἀπαθείας ἐφθασας, τοὺς νοήτους λειμῶνας, πεπλουτηκῶς θείαν ἔλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν γονυκλιτῶς, τῶν σὲ τιμώντων Παρθένε, ἱκετεύει σὲ δακρῶν ἐν βεῖθοις λυτρωθῆναι ἐκζητοῦν, τῆς τυραννίδος Δέσποινα, Ἀγαθῶν τοῦ κράτους· δὸς οὖν Κυρία τὴν αἴτησιν.

Ὁδὴ, ε'. Ἦχος, πλ. α'.

Μαινομένην κλύδωνι.

Ως ἐρρύσω ἄθραυστον, τὸν πεσόντα σαῖς θείαις λιταῖς, ἀφ' ὕψους πολλοῦ Πάτερ διάκονον, ρῦσαι κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως βαρβάρους ἔσωσας, ἐκ τῆς πλάνης, ποιμνιον τὸ σόν, τοὺς διασπαράξαι ἐφορμήσαντας, σῶσον κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως τὴν βασιλοπαιδα, δαιμονώσαν τάχει· σὺν πολλῶ, μετὰ τέλος μάκαρ ἑθεράπευσας, οὕτω κάμέ ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Θεοτοκίον.

Δύσον νῦν τὰ σκάνδαλα, τὰ τὴν ποιήμην Δέσποινα τὴν σὴν, δεινῶς ἐκταράττοντα, καὶ ἔνωσιν δὸς ἀγαθῆ, ὡς μυροδόχος Πανάμωμε.

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγευμασθεῖς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριτον Χριστοῦ μαργαρίτην, καὶ Μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον ἀσκητὴν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἦν ἐδομήσω νέαν Βηθλεέμ, ὁδηγήθεις δι' ἀστέρος τρισόλθιε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ως τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμέν σε ἀκραιμόνα, καὶ Ἀποστόλων ὁπαδὸν καὶ ἰσοστάσιον, καὶ τοῦ Ἁγίου σεμνολόγημα καὶ φωσιτήρα· δὸς οὖν Πάτερ καὶ ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον, τῶν βοῶντων σοι· χαίροις Σίμων τρισόλθιε.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Ὁσιακά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Μέγιστος ὑπάρχει ἡμῶν φρουρός, φύλαξ καὶ προστάτης, ἀντιλήπτωρ καὶ πρεσβευτὴς, ἐν κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦ τε ἀναιρέτης, Σίμων ὁ Μυροβλύτης, ὄνπερ δοξάσωμεν.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ ΚΘ'.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Νηπίων, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκέλλου, ἐν τῇ φάλλομεν καὶ Μεθέορτον Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου

Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου.

(Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Μαρκέλλου φάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους σ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν ἁγίων Νηπίων, γ'. καὶ τοῦ ἁγίου Σίμωνος τρία.

Τῶν Ἁγίων Νηπίων Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτ.

Θησαυρὸν τὸν κρυπτόμενον, ἐκζητῶν ὁ παράνομος, τοὺς ἀκάκους σήμερον, Παῖδας ἔθυσε· καὶ ἡ Ραχήλ ἀπαράκλητος, ὑπῆρχε τὴν ἀδικον, κατοπεύουσα σφαγὴν, καὶ τὸν ἄωρον θάνατον, οὐς ἐθρήνησε, δονουμένη τὰ σπλάγχνα· ἀλλὰ τοὺτους, ἐπευφραίνεται ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβραάμ ἄρτι βλέπουσα.

Βασιλέα τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον, βασιλεὺς παράνομος ἐπέζητησε· καὶ μὴ εὐρῶν ἀνελεῖν αὐτόν, τῶν παίδων ἐθέρισεν, ἀπειρόκακον πληθύν· οὐς εἰργάσατο Μάρτυρας, ὡς οὐκ ἔθετο, καὶ πολίτας τῆς ἀνω βασιλείας, τὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας, παραφροσύνην ἐλέγχοντας.

Εκ Παρθένου τεχθέντι σοι, προαιώνιε Κύριε, καὶ δι' ἀγαθότητα νηπιόσαντι, χορὸς νηπίων προσήνεκται, Μαρτύρων ἐν αἵματι, τὴν ἀθλόωτον ψυχὴν, λαμπρυνθεὶς δικαιοτάτα· ἃ κατώκισας, εἰς μονὰς ἀειζώους, τὴν Ἡρώδου, στηλιτεύοντα κακίαν, καὶ ὠμοστάτην παράνοιαν.

Τοῦ ἁγίου Σίμωνος Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου, ἔργον τιθέμενος, διὰ βίου ἀπάσας, Σίμων Πάτερ τρισμάκαρ, σύμφυτος γενέσθαι τοῦ ζωηροῦ, ἤξιώθης αἰδοίμει, ξύλου καρποὺς ἀποφέων τοὺς μυστικούς, καὶ μυρίζων τοὺς τιμῶντάς σε.

Αγγελικῶς ἐν τῷ Ἁγίῳ, πολιτευσάμενος, χαίροις Σίμων ὦ Πάτερ, τῶν Ὁσίων τὸ κλέος· ἀπάντων ἡ τερπνότης τῶν Μοναστῶν, καὶ ἡμῶν τὸ διάσωμα, σοῦ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτεν ἑορτὴν, χαίροις ἀνθρώπε οὐράνιε.

Σὺ ὡς παράδεισον Πάτερ, σαυτόν ἀπέφηνας· ξύλον ζωῆς γὰρ ὄντως, ἡ ψυχὴ σου τελοῦσα, ἀνήκεν ἐν τῷ Ἁγίῳ τῷ θαυμαστῷ, εὐθαλῆ καὶ μυρίπνοα, ἄνθη ἐξ ὧν οἱ τρυγῶντες ζῶσι κρυπτῶς, νεκρωθέντες ξύλου βρώσει πικρᾶ.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ο τοῦ μύρου τὴν χάριν βρύειν θεόθεν δεξάμενος· καὶ τὴν Πέτραν τὴν ἁγίαν ταύτην, δι' ἀστέρος θεοῦ χρηματισθεὶς, μάνδραν σεμνεῖου λογικοῦ ἀποφήνασθαι, καὶ ναὸν τῶν Γενεθλίων, τοῦ Σωτῆρος ἐξ αὐτῶν κρη-

πίδων εἰς δόξαν δειμασθαι· Σίμων πανσεβάσμιε· τὸ πάντων τῶν ἐν Ἄθῳ ἀκροθίνιον. Παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν τεχθέντα ἐν Βηθλεέμ· ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, ὡς δομητῶρ ταύτης τῆς νέας σῆς Βηθλεέμ· αὐτὸν ἐκτενωῶς ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τοὺς τὴν σὴν πανίερον μνήμην, εὐφημοῦντας ἄσματοςιν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀγάλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ, Σωτῆρα Κύριον· ὅτι πᾶσα πλάνη τῶν εἰδώλων πέπαυται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Σίμων θαυμάσιε παθῶν, τὰς ὁρμὰς ἐνεκρίσας, δι' ἐπιπόνου ἀσκήσεως τὸν Ἄθῳ ὤκησας, κατὰ τὸν ἐκ Θεόσβης, ψυχὴν κατηγλαΐσας· τὸ θεῖον ἐνοπρισθεῖς ἀμάρυγμα· δι' ὃ ἰκέτευε, δωρηθῆναι μεταγνώσεως, φῶς γνησίας, ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου·

Σίμων μακάριε χορόν, ἀσκητῶν ἐρρύθμισας, ὡς ἡσυχίας διδάσκαλος, καὶ ἀκροθίνιον, τῶν ἐν Ἄθῳ πάντων· δι' ὃ φῶς οὐράνιον· ἐν Πέτρᾳ ἀπαστράψαν θεάσασαι. Καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι τοῖς ὑμνοῦσι σε, βηματίζειν, τὰ ἐνθεα δόγματα.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις.

Σίμων πανόλβιε ὡς φῶς, ἐκ τῆς Πέτρας ἡστραψας, φωταγωγῶν τὴν περιχώρον, τοῦ Ἄθῳ ἄπασαν βασιλίδος κόρης, ἀπήλασας δαίμονα· προχέων δὲ καὶ μύρον πολύτιμον, πᾶσιν ἰκέτευε, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, τὴν εἰρήνην, καὶ Θεοῦ οἰκειωσιν.

Δόξα, Ἦχος, πλ. α'.

Εὐφράνθητι ἡ καινὴ Σιών, ὁ κληρὸς τῆς πανυμνήτου· ἀγαλλιᾶσθε πάντες οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ Μονασταί, καὶ μιγάδες, καὶ δευτε πανηγυρίσωμεν πνεύματι, καὶ μὴ ὡς Ἰουδαῖοι· ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύοντες μυστικῶς, Σίμωνος τοῦ ἡμετέρου Πατρὸς καὶ ἀρχηγέτου· σήμερον γὰρ ἀοράτως ἡμᾶς ἐποπτεύει διδασκῶν συστήσατε τέκνα, καὶ ἀδελφοί, ἑορτὴν, λέγοντές τι τῶν δεόντων, ἢ πράττοντες· καὶ μὴ θεοποιεῖτε τὴν γαστέρα βρώμασι καὶ πόμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες· οὕτω δὲ ποιούντων, κλῆγὼ ὑπερασπιῶ ὑμῶν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς τεχθέντα Βασιλέα οὐράνιον· ὑπὸ ἀστέρος ἐλκόμενοι ἔφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν· καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ, βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Τὸν περιάλλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριμον Χριστοῦ μαργαρίτην· καὶ μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον ἀσκητὴν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μακάριε φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας· ἦν ἔδομήσω νέαν Βηθλεέμ, ὀδηγηθεὶς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τό, Θεός Κύριος.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, α'.

Χορὸς ἀγγελικῶς.

Νεκρώσας τῆς σαρκός, τὰ δυσκάθεκτα πάθη, ἐθέωσας τὸν νοῦν, παναοίδιμε Πάτερ· ζῶν τὴν ἀνεκλάλητον, καὶ τὸν στέφανον εἰληφας· θθεν σήμερον Πέτρα ἡ σὴ ποιμνὴ αὕτη, ἑορτάζει σου, τὴν ἀξιόθεον μνήμην· τοῦ Ἄθῳ ἀγλαΐσμα.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εν φάτην δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέχης· μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βουλήσει· ποιμένες δὲ σὲ ὕμνησαν, μετ' Ἀγγέλων κραυγάζοντες· δόξα αἴνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν κόσμον κατέλιπες, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν, σταυρὸν ἀναλαθόμενος, ἐπὶ τῶν ὤμων σου, τὸν Ἄθῳ κατέλαβες, τοῦτον τῆς Θεοτόκου, τὸν πανάγιον κληρὸν· ἔθα ἐγκαρτερήσας, ἐπὶ ἔτεσι πλείστοις, ἰθυσάς σου τὴν ποιμνὴν, πρὸς πόαν οὐράνιον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὶ θαυμάζεις Μαριάμ; τί ἐκλαμβεῖσαι τὸ ἐν σοί; ὅτι ἄχρονον Υἱόν, χρόνῳ ἐγέννησα φησί, τοῦ τικτομένου τὴν σύλληψιν μὴ διδαχθεῖσα· ἀνανδρος εἰμί, καὶ πῶς τέξω υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακεν; ὅπου Θεός δὲ βού-

λειται, νικάται φύσεως τάξεις, ως γέγραπται, Χριστός ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἱαμβικὸς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς στ'. ὁ τῶν ἁγίων Νηπίων εἰς δ'. καὶ τοῦ ἁγίου Σίμωνος εἰς δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου Σίμωνος οὗ ἡ ἀκροστοιχίς.

Σίμωνα ὑμῶ θετον ἄνθος τοῦ Ἄθω. [πῶς ἡρ. Βασιλῆος]

ᾠδὴ, α'. ἤχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Σε πρέσβην προβάλλομαι πρὸς τὸν τεχθέντα, ἐκ Κόρης Θεόπαιδος, ἐν σπηλαίῳ σήμερον, δοθῆναι μοι αἴγλην ἀγλαόπυρσον, λαμπρῶς λαμπρὸν ἀνευφημησαί σε.

Γκέτης σου γίνομαι Σίμων τρισμάκαρ, τὸ πῦρ ῥυπαρίας μου σθεσθῆναι τῷ μύρῳ σου, ὁ ἄμουσος καὶ δειλὸς, καὶ ἀναγνος ἀναδειχθῆναι ὑμολόγος σου.

Μωσέως τὸ ἄδολον, Δαβὶδ τὸ πρᾶον, Ἰὼβ τοῦ Αὐσίτηθεν, προσλαβὼν τὸ ἄμεμπτον, ὠφθης τῆς Τριάδος ἐνδαιτίμα, Σίμων ὦ Πάτερ καὶ ἀγάκτορον.

Θεοτοκίον.

Ως οὐσα Θεόνυμφε ναὸς ἀγνείας, Θεὸν τὸν ἀχώρητον ἔνδον σου ἐχώρησας, καὶ ἀπεκύησας μητρανύμφευτε, ἐν Βηθλεὲμ τὸν ἀπερίγραπτον.

ᾠδὴ, γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Νέον ἀνθέρικα σε ἐγνωμεν, Σίμων τοῦ Ἄθω ἐν ἐσχάτοις καιροῖς· κρῖνον λευκόχροον ὡς τερπνόν, ἐξανθοῦντα φοίνικα· καὶ εὐμήκη ὡς κυπάρισσον, εὐώδη τοῦ Πνεύματος.

Αναισθησίας τὸν βαρύτατον, λίθον ἀφ' ἡμῶν αἶροις Ἄγιε, ὁ τὸν ἀκρόγωνον Χριστόν, φέρων ἐν καρδίᾳ σου, ὡσπερ ἦρας τὸν ἀσάλευτον, τῆ θεοσεβείᾳ σου.

Υμνους σοι πλέκομεν μυρίολθε, καὶ ἐννύχως πάντες γεραίρομεν, σοῦ τὴν φωσφόρον ἑορτήν, οἱ οἰκέται σου Ὅσιε· ὄϊς τοῖνυν ἡμῖν ἄνωθεν, τοῦ βίου διόρθωσιν.

Θεοτοκίον.

Μύρον κενούμενον Θεόνυμφε, κυοφοροῦσα μητρανάνδρωσ ἡμῖν, καταμυρίζεις ἐν ὀσμάϊς, μύρῳ σῶ τὸν σὸν Ὅσιον· διό σοι εὐπρόσδεκτον, ὡς πρέσβην προτείνομεν.

Κάθισμα ἤχος πλ. α'.

Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸν μιμητὴν τοῦ Προδρόμου ὑμνοῖς τιμῶμέν σε· κατὰ τὸν Θήβηθεν Παῦλον καὶ τὸν Ἀντώνιον· τὸν ἐν τῇ πίστεως Πέτρα τὴν σὴν φρουροῦντα στερρῶς, καὶ ἀπαθεία τῇ σαυτοῦ καθαγιάσαντα ἡμῖν, τὸν ἀρβρόνφορον χῶρον· σεμνεῖον τὸ τῆς ἀγνείας, Ἄθω ἀζύγων τὸ μέγα πάνθειον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἤχος, α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγάλλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ σκίρτα μέγα· ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἀμετρον, ἑαυτοῦ συγκατάβαιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, σαρκὶ τίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ, δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Νοῦν ἔχων ὦ θεόφρον Χριστοῦ θεοειδῆ, ἐμβατεύεις ἀρρήτον σοφίας τὸν βυθόν· καὶ οὐρανοῦ θείαν δόξαν τοῦ νοουμένου, ἐνθα καὶ δρέπεις τὰ σά δράγματα ὦ Πάτερ, ἄνθος τοῦ Ἄθω τὸ ἀθάνατον.

Ωραίῳ σου τῷ βίῳ Σίμων τῶν ἀρετῶν, ἡ ὠραία εἶπετο ὀμήγουρις λαμπρῶς, ὅθεν χοροὶ τῶν ἀζύγων ἀνευφημοῦσιν· ἐν τῇ Μονῇ σου τῇ θείᾳ ὑμνοῦς κροτοῦντες, Ἄθω τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον.

Θερμότητι τῆς γνώμης καὶ ζήλῳ τῶν καλῶν, τοῖς ἐν Ἄθω ἄδυτος ἀνέτειλας ἀστήρ, καταπυρσεύων νοσοῦντας τὴν ἀβλεψίαν· ὡς τῶν καμάτων σου καρποὺς τρυγᾷν ἐνθέως, γῆν τῶν πράξεων κατεσκήνωσας.

Θεοτοκίον.

Εν μήτρα σου Παρθένε συνέλαβες Θεόν, Ἡσαΐας κέκραγεν ἀσπῶρως ἐμφανῶς. Ὅθεν καὶ τίκτεται ἐν φάτνῃ τὸν πρό αἰώνων, καὶ μετὰ τόκον παρθενεύεις ὡς πρὸ τόκου, φύσεως ὄρους ὑπεράρασα.

ᾠδὴ, ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν.

Ινα τὴν δόξαν τὴν ἀδιάδοχον, καὶ τὴν οὐράνιον καὶ ἀνέκφραστον ἦν οὗς οὐκ ἤκουσεν ἐπαπολαύσης, δόξαν τὴν εὐμάραντον, χαίρων Πάτερ λέλοιπας,

Οὐ παντολέτωρ χρόνος διέφθιρεν, οὐ ψυχαπώλειά σου τὰ ἔνθεα, οὐ πανωλεθρία τῶν μετὰ ταῦτα, οὐ πότμος, οὐχ ἄλωσις, λαμπρὰ κατορθώματα.

Νῦν χθαμαλούς ἡμᾶς εἰς αὔλον, διασχῶν τὴν ὕλην ἀγαλλόμενος, Πάτερ τρισόλβιε κληρουχίαν, ἄνωθεν ἐπόπτεισον, Χριστόν ἰλασκόμενος.

Θεοτοκίον.

Α' γνήν καὶ καθαρὰν μόνην εὐρατο, σὲ παναμώμητε ὁ Νυμφίος σου, Χριστός ὡς θάλαμον ἀρωματοφόρον, ναοῦ ὡς τὰ ἄβυσσα, νύμφην προσηκάμενος.

Ῥοδή, στ'. Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Νέος ὤφθη Ἀβραάμ, Πάτερ ὡς δικαιοθεὶς, ἐκ τῆς πίστεως Χριστοῦ, φῶς ἰδῶν θεοπτικῶς· καὶ ἔλαμψας, ὄρθρος ἀνίσχων, αὐγὴν τὴν σωτήριον.

Θείου μύρου ὁ κρατῆρ, συγκαλεῖ πάντα πιστόν, καὶ κηρύγματι λαμπρῶ, θεωρίας πρακτικῆς, ὡς ἔμπλεως, πρὸς εὐχίαν, ἡμᾶς προτρέπεται.

Ο' φωτοφανὴς ἀστὴρ, ὃν τεθέασαι σοφέ, τῆς ψυχῆς σου τὸ λαμπρόν, ἔφανε συμβολικῶς, θεόληπτε· ὅπερ ἐτήρεις, θεοπρεπέστατα.

Θεοτοκίον.

Σταγῶν ὡσπερ οὐρανοῦ, κατεθέθηκεν ἐν σοί, σὸς Υἱὸς ἀγνοπρεπῶς, καὶ ἐξήρανε τὸν ῥοῦν, πανάχραντε, τῆς πλάνης ὕσας θείας φῶς γνώσεως.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν μυροῤῥόαν ποταμὸν τὸν προερχόμενον, ἐκ τῆς Ἐδέμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθῦμηναι, ἱεροῖς ἐφυμνίοις οἰκολογῆσαι· ἀλλὰ δίδου μοι παμμάκαρ χάριν γνώσεως, καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥῦπον τῆς καρδίας μου, ἵνα κράζω σοι.

Χαῖροι Σίμων τρισόλβιε.

Νέα ἐπωνομάσθη Βηθλεὲμ ἡ σὴ μάνδρα, ἣν ἠγειρας εἰς δόξαν Κυρίου. Ἐπ' αὐτῆς νυκτὶ Χριστοῦ γεννῶν, θεωρήσαντός σου ἀστέρα ἐκλαμπρόν ἐν ἧ καὶ πλήθη ἤθροισας, μιγάδων σοὶ βοώντων ταῦτα :

Χαῖρε Μονῆς τῆς Πέτρας δομήτωρ,

Χαῖρε ναοῦ τοῦ θεοῦ κοσμήτωρ.

Χαῖρε Μοναζόντων ἀγέλης ὁ ὄρχαμος,

Χαῖρε ὡσπερ στύλος αὐτῆς προηγούμενος.

Χαῖρε ὅτι ὠκοδόμησας Ἱερὸν ὡς Σαλομών,

Χαῖρε ὅτι καὶ ἀνέθηκας τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Χαῖρε χειμαζομένων ὁ ἀκύμαντος ὄρμος,

Χαῖρε πεπλανημένων ὁ δὴγός καὶ προστάτης.

Χαῖρε λαμπρὰ καθέδρα αἰσθήσεως,

Χαῖρε κλεινὸν πυξίον τοῦ Πνεύματος.

Χαῖρε ψυχῶν φροντιστήριον πῆξας,

Χαῖρε πολλῶν ὁδηγὸς χρηματίσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ'. Τὰ μετέορτα τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυρεβλύτου.

Στίχοι.

Πρὸς Πέτρον ἔσχε κοινὰ κλησὶν καὶ Πέτρον,

Ἐπερτερεῖ μύρω δ' ὁ τῆς Πέτρας Σίμων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ῥοδή, ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδάς σου.

Ταῖς θείαις Πάτερ ἐργηγόρσεσι, τὴν ἔλλαμψιν ἐναπέειλησας, τὸν νυσταγμὸν ἐκ τῶν σῶν βλεφάρων ἀπωσάμενος, τῷ παρακλήτῳ ἀνέμελπες, δοξολογῶν ὡς Θεόν, τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ούσειε Πάτερ οἶκον σῆς ψυχῆς ὁ βάσκανος· καὶ γὰρ ἴστασο ὡς ἀληθῶς, Πέτρα τῇ τοῦ ψαλμωδοῦ στερέμνιος, τῇ Θεοσθενείᾳ στερεοῦμενος, καὶ ἀνυμνῶν τὸν Χριστόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Υ'πάρχων τοῦ φωτός τοῦ θεοῦ ἔμπλεως, τοὺς ὑμολογοῦντάς σε, πρὸς φῶς Πάτερ μεταμελείας καταύγασον, ἵνα συνετῶς σοὶ μέλπωμεν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Α'ρὰς τῆς πρώην Κόρη τόκῳ τῷ σῷ, πανύμνητε λυτρωθέντες, τὴν τοῦ Ταβριθῆ φέβῳ σοὶ θεηγορίαν μέλπωμεν· χαῖρε χαρὰν ἡ κυήσασα τῇ γῆ, καὶ ζῶην Χριστόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Ῥοδή, η'. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Θεώσεως εἴληχας, παμμάκαρ ὦ καλοῦ! στολὴν καθαρότητος, φορῶν καὶ τὴν ὀσφύν, περιεζωσμένος, ζῶνῃ Προδρομικῇ, ἐν τῇ πανδαισίᾳ τῇ ἄνω ἐπαγάλλη.

Οὗς τοῦ θεοῦ πνεύματος, ἰσχὺν ἐνδεδυκώς, δαιμόνων ἀπελαύνεις, ὦ Σίμων τὸν ἐσμόν· ἀκάθαρτα πάθη, ἐκκαθαίρεις θροτῶν νόσους ἀνηκέστους ἀκέσασθαι ἰσχύεις.

Ραντίσμασιν Ἄγαιε, ἰδρώτων σου σεπτῶν, τὸν Ἄθω ἠγίασας, φαιδρύνας ἀρεταῖς, σὺν Ἀθανασίῳ, Εὐθυμίοις δυσί, καὶ λοιποῖς πατράσιν εἰς οὐρανούς ἀγάλλη.

Θεοτοκίον.

Α'γάλλου ἡ σύμπασα, γῆ καὶ οὐρανός· ἐτέχθη γὰρ σήμερον, ὁ πάντων ποιητής, ἐκ Παρθένου Κόρης, σπηλαίῳ εὐτελεῖ, καὶ ἔδειξε δῆμους τῶν Ὁσίων πολλούς· μεθ' ὧν καὶ ὁ Σίμων χορεῦει εἰς αἰῶνας.

Ῥοδή, θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Φωτὶ ἀστράπτοντες θεῖοι, τῆς τρισηλίου Τριάδος· Πέτρε σὺν Παύλῳ τῷ σοφῷ, καὶ τοῖς Διονυσίοις, καὶ Γρηγορίοις θαυμαστοῖς, καὶ Νήφωσι τοῖς δυοῖ, καὶ Σίμωνι τῷ ἐκκλύσαντι μύρον, δαδουχεῖτε τοὺς τιμῶντας νῦν ὑμᾶς.

Αγίων βίους ποθήσας, καὶ τούτων Πάτερ ἀρύσας, τρόπῳ μελίττης τῆς σοφῆς, τὸ κηρίον καὶ μέλι, καθάπερ σίμβλῳ μυστικῷ, ἔνδον τεταμειυκας, τῆς σῆς ψυχῆς, τὴν ἀπάθειαν ὄντως, νῦν πλουτεῖς ὠθησαυροῦ πανευκλεοῦς.

Ημῶν ὡς ὄφλον ὦ Πάτερ, τοὺς δὲ τοὺς ὕμνους προσδέχου· ὡσπερ ἐδέξατο λεπτά, τὰ τῆς χήρας ἐκείνης ὁ τῶν ἀπάντων παροχεὺς, τούτων ἐκμιμούμενος, ἰλεῶσαι ὑπὲρ πάντων τῷ πόθῳ, γεραιρόντων τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν.

Θεοτοκίον.

Αμπρὲ Θεοῦ χαῖρε Θρόνε, χαῖρε τοῦ Λόγου ἡ βίβλος· χαῖρε Ἐδέμ ἐν Βηθλεέμ, τῷ σῷ τόκῳ Παρθένη, ἡ ὑποδείξασα ἡμῖν, καὶ πάντα τὸν θίασον εἰσάγουσα, τῆς ζωῆς ἐκ τοῦ ξύλου, ἀπολαύειν τῶν ὁσίων σου αἰεί.

Ἐξαποστολιáριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Εὐφραίνου ὁ θεῖος Ἄθως, ἀνήσας ἀνθη εὐώδη, καὶ ἀμάραντα ῥόδα, κομῶσα Ἐδέμ ὡς ἄλλη, μονοτρόπων ἐξάρχους, ἐν οἷς ὁ Σίμων τὰ πῶτα φέρει, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μόνα ποθήσας ὦ Πάτερ, τὰ ὀδηγοῦντα πρὸς ζωὴν, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην, ἀνεπιστρέφως ὀδηγόν, διώδευσας κεκτημένος, Παρθένον τὴν Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἰῶνες, ἰσθῶμεν δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὁ εἰς Ὑψίστου κληθεῖς.

Ο φωτοφόρος ἀστὴρ Σίμων θεόφρον, ὅτε σε ὁ ἄνωθεν κάτω ἐπύρσευε, ταῖς θεϊκαῖς ἐπιλάμψεσι, ποίμνην συστήσαι, ἐπὶ τῆς Πέτρας ταύτης ὠδήγησε· τότε ἐνδυσάμενος, ὄπλον τὸ ἄμαχον, κατὰ δαιμόνων ἐνίσχυσας, τρόπιον στήσαι, ἄθλου στεφάνῳ περιβαλλόμενος· καὶ νῦν ἀγάλλη, ὀμηγύρεσι, τῶν ἀγίων μεθ' ὧν ἡμῖν αἰτῆσαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ τοῦ βίου ἐπανόρθωσιν. **Δίς**

Θεοφεγγεσί στιλπνότησι τρισμακάρο, Πάτερ θεοεἰκελε τῶν θεῖων ἔργων σου, φωτοβολῶν τὴν περιχώρον, Μακεδονίας, διασκεδάζεις τὴν ἀχλὺν ὄψεων, καὶ χάος βαθύτατον, τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ὅθεν τῆς Πέτρας

ἐδραίωμα. τῆς σῆς καὶ στύλος, τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ φῶς ἐχρημάτισας· οἱ καὶ τὴν μνήμην, σοῦ τὴν ἐνθεον, καὶ φωταυγῆ καὶ σωτήριον Ὅσιε, ἐκτελοῦμεν πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν αἰτούμενοι.

Τὰς ἀκαθέκτους σαρκὸς ἐπαναστάσεις, Πάτερ ἐταπείνωσας τῷ ἀρχικῷ λογισμῷ· καὶ ἀπαθείας ταῖς χάρισιν, ἠγλαῖσμένος, εἰληφας κράτος ἀνθρώπων ἅπαντα, ἰᾶσθαι ἀνήκεστα, πάντων νοσήματα· καὶ φυγαδεύειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας καὶ τούτων σώζειν τοὺς σοὶ προστρέχοντας· ὅθεν ὁ Ἄθως ἐναβρύνεται, ὁ θεῖος οὗτος ἐν σοὶ ὦ θαυμάσιε, καὶ τιμᾶ σου τὴν μνήμην, θεοφρόνως Σίμων Ὅσιε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Ω τῶν σοφῶν κριμάτων τοῦ Χριστοῦ· ὦ τοῦ μεγέθους τῆς αὐτοῦ περὶ σὲ ἀγαπήσεως· δι' ἣν τοῖς ὁμοίοις χαρίσμασιν, αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἑαυτοῦ Ἀποστόλων, ἐτίμησέ σε αἰοδιμε· ὡσπερ γὰρ τοὺς μάγους δι' ἀστέρος ὀδηγεῖς ἐαυτοῦ προσκύνησιν ἐν τῇ παλαιᾷ Βηθλεέμ· οὕτω δι' ἀστερομόρφου φωτὸς μηνύει σοὶ Πάτερ, τὴν ἐφ' ὑψηλῆς ταύτης Πέτρας οἰκοδομὴν τῆς νεᾶς σου Βηθλεέμ. Ἐν ἣ καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσω, καὶ τὸν δρόμον τετέλεκας ὡς Συμεῶν, καὶ Δανιὴλ οἱ ἐν στύλῳ φερωμνία δέ σε τοῦ Κορυφαίου σεμνύνας, εἰκότως καὶ τῇ τῶν θαυμάτων ἀποστολικῆ καὶ ποικίλῃ χάριτι κατεπλούτισεν. Ὅθεν, δαιμονῶσαν κόρην διέσωσας· καὶ πρὸς θεοσεβείαν ἐζώγρησας Ἀραβας καὶ Κρήτας· καὶ πᾶσι πάντα γέγονας, ἵνα πάντας κερδήσης· διὸ δυσωποῦμέν σε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Σίμων ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ο ρῶσά σε ἡ κτίσις ἅπασα, ἐν Βηθλεέμ σαρκὶ τικτόμενον, τὸν Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, καινουργεῖται πάλιν καὶ ἀναπλάττεται· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἐφήπλωσε. καὶ ἡ γῆ ἐπαγάλλεται. Μάγοι ἐκ Περσίδος Βασιλεῖς, τῷ Βασιλεῖ πάντων δῶρα προσφέρουσι· Ποιμένες θαυμάζουσι ἐκπλαγέντες, καὶ Θεὸν σὺν τῇ τεκούσῃ προσκυνοῦσι σαρκί· Ὁ τοῦ θαύματος! ὁ τροφεὺς τρέφεται Μητρὶ πανάγνω, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Σίμωνος, αἱ Ῥοδαί, γ'· καὶ ε'. καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως.

ΟΙΚΟΙ ΚΔ'. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ
ΗΜΩΝ ΣΙΜΩΝΑ ΤΟΝ ΜΥΡΟΒΑΥΤΗΝ

Ποήμα Νικοδήμου Μοναχού Ἀγιορείτου

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Μυροδόξαν ποταμὸν τὸν προερχόμενον,
Ἐκ τῆς Ἑδέμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθύμημαι.
Ἱεροῖς ἐφυμνίοις οἰκολογήσαι·
Ἄλλὰ δίδου μοι παμμάκαρ χάριν γνώσεως,
Καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥυπον τῆς καρδίας μου·
Ἵνα κράζω σοι.

Χαῖρε Σίμων τρισόλθιε.

Αγγελος οὐρανόφρων, ἐγνωρίσθης ἐν κόσμῳ, ζῶν ἀγγελικὴν βιωτέυ-
σας· (ἐκ γ') κἀν γὰρ ἡλαττωμένος βραχὺ τῷ δεσμῷ τῆς ὕλης· τῆς
σαρκὸς πέφυκας, λυθεὶς δὲ ὠφθης αὐλός· διό σοι προσφωνῶ τοιαῦτα:

Χαῖρε νοός αὐλοῦ φορεῖον,
Χαῖρε φωτός τοῦ Λόγου δοχεῖον.
Χαῖρε τῆς σοφίας θεότευκτον ἀγαλμα,
Χαῖρε ἐπιστήμης θεόμορφον ἰνδαλμα.
Χαῖρε ὕψος θείας γνώσεως δυσερμήνευτον πολλοῖς,
Χαῖρε βάθος τῆς φρονήσεως δυσανάβλεπτον νοί.
Χαῖρε ὅτι ὠράθης θεωρίας ἀκρότης,
Χαῖρε ὅτι ἐφάνης πρακτικῆς ποδηγέτης.
Χαῖρε πλουτῶν ἀρετῆν Ἰσαγγελον,
Χαῖρε τρυφῶν τὴν γνῶσιν τὴν ἄληστον
Χαῖρε σφραγὶς νοερᾶς ἀληθείας,
Χαῖρε στιλπνὸν ἀγαθῷ ἐκμαγεῖον

Χαῖρε Σίμων τρισόλθιε.

Βλέμματα διανοίας, ἐκκαθάρας τρισμάκαρ, ἀπάσης ὕλικῆς προσπαθείας,
τὸν ἀόρατον ὡς δυνατὸν, ἐθεάσω Πάτερ γεγονώς αὐλός, αὐλῷ συγγι-
νόμενος, καὶ μέλπων τούτῳ ἐκ καρδίας,

Ἄλληλουῖα.

Γνωστικῶς συνεκράθης, ἐκ ψυχῆς μυροδόξα, Χριστῷ τῷ νοητῷ ὄντως
μύρῳ· καὶ ταῖς τούτου ἀεὶ συνῶν, εὐωδίαις θείαις καὶ διαδόσεσι, μύρον
καινὸν ἀνέβλυσας· διό σοὶ κελαδῶ μυρία:

Χαῖρε κρατὴρ πανευώδους μύρου,
Χαῖρε πηγὴ μυριπνόου ρείθρου.
Χαῖρε μυροδόχον ἀγγεῖον τοῦ Πνεύματος,
Χαῖρε μυροθήκη εὐώδης τῆς χάριτος.
Χαῖρε μύρον πολυσύνθετον ἐξ εὐπνῶν ἀρετῶν,
Χαῖρε φιάλη ἀρώματος, γέμουσα μυρεψικῶν,
Χαῖρε ὁ μύρου θεῖου τὴν πηγίαν πλουτήσας,
Χαῖρε ὁ κράμα ξένον τοῖς ἀνθρώποις κεράσας,
Χαῖρε Χριστοῦ τὸ θεῖον ὄσφράδιον,
Χαῖρε ποδῶν αὐτοῦ τὸ λουτήριον.
Χαῖρέ ἀνθῶν πανευόσμων ἡ χύσις,
Χαῖρε παθῶν δυσωδίας ἡ κλύσις.

Χαῖρε Σίμων τρισόλθιε.

Διαπτὰς εἰς λειμῶνας, τῶν Ὀσίων πατέρων, τῷ τρόπῳ φιλοπόνου με-
λίσης, κἀκ τούτων λογικῶς ἀπανθῶν, ἀπεδρέψω μάκαρ ἀνθη μυρι-
πνόα, σκευάσας ἐν καρδίᾳ σου, οὐ μέλι· ἀλλὰ μύρον κράζων,

Ἄλληλουῖα.

Εκ τῆς πίστεως Πάτερ, διττόν φόβον ἐκτήσω, ἐκ τούτου δὲ ταπεινοφρο-
σύνην μεθ' ἧν εὐθύς ὡς χρυσὴν σειρᾶν, ἐκαρπώσω ὄντως θεῖαν διακρί-
σιν, διόρασιν, προόρασιν, προκήρυξιν, διό ἀκούεις:

Χαῖρε πατῶν ἀρετῶν τὸ ἄρμα,
Χαῖρε πολλῶν Μοναζόντων θαῦμα.
Χαῖρε τῆς Τριάδος ὁ οἶκος ὁ πάντερπνος,
Χαῖρε Ἡλιοῦ καὶ Προδρόμου ὁμότροπος.
Χαῖρε λύχνε διακρίσεως ἀπαστράπτων φαινῶς,
Χαῖρε ἄστρον διοράσεως καταυγάζον τοὺς ἐν γῆ.
Χαῖρε ὅτι λαμβάνεις ἐν γαστρὶ θεῖον φόβον,
Χαῖρε ὅτι καὶ τίκτεις Πνεῦμα τῆς σωτηρίας.
Χαῖρε καρπῶν τοῦ πνεύματος ἐμπλεως,
Χαῖρε πασῶν χαρίτων ἀνάμεστος.
Χαῖρε λαθῶν τὴν ἐπτάδωρον χάριν,
Χαῖρε ἀσκῶν αὐλίαν ἐν ὕλῃ.

Χαῖρε Σίμων τρισόλθιε.

Ζάλην πᾶσαν τοῦ κόσμου, ἐκφυγῶν προσωρμίσθης, λιμένι γαληνῷ τῷ
τοῦ Ἄθω· καὶ ἐν τούτῳ πᾶσαν ἀλυμράν, διανηξάμενος βίου τὴν θά-
λασσαν, πρὸς ὄρμον νῦν κατήνησας τῆς ἀνω βασιλείας, μέλτων:

Ἄλληλουῖα.

Η τοῦ μύρου σου κρήνη, φρέαρ ὕδατος ὠφθη, βοιζοῦντος ἀπὸ τοῦ λιθά-
νου καὶ τῶν πρώτων μύρων προχοή, νάρδον, κρόκον, κύπρον σμύρναν,
κιννάμωμον, πηγάζουσα γνωρίζεται, τοῖς σοὶ βοῶσιν ἐκ ψυχῆς τοιαύδε :

Χαῖρε χριστὲ μύρω κεχρισμένε,
Χαῖρε ναὲ καθιερωμένε.
Χαῖρε ἰαμάτων αὐχῶν τὸ κολλούριον,
Χαῖρε ἀρωμάτων πλουτῶν ὑποβάλαμον.
Χαῖρε ἔλαιον ἀγγλίαςεως ἰλαρύνον ἡμᾶς,
Χαῖρε εὐοσμὸν ἀλάβαστρονεὐωδιάζον ψυχᾶς.
Χαῖρε ῥόδων καὶ ἰων αἰμοτόμιχτον στάγμα,
Χαῖρε στακτῆς εὐώδους τὸ νεκρέγερτον νᾶμα.
Χαῖρε λεπτόν τοῦ νόμου θυμίαμα,
Χαῖρε σεπτὸν κασσίας ἐκπίεσμα.
Χαῖρε σκηνῆς τὸ τετραῦλον χρίσμα,
Χαῖρε καινῆς διαθήκης τὸ μίγμα.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Θ αὔμα μέγα ὁράται, πῶς ἡ ἀνικμος λάραξ, τοῦ θεοῦ καὶ σεπτοῦ σου
λειψάνου, μύρων ἀναβροιβδίζει πηγᾶς, οὐ τέχνη μυρεψικῆ, ἀλλὰ χά-
ριτι· ἢ σε μύρω κατέχρισεν, ὡς ἀνακτα παθῶν, βοῶντα.

Ἄλληλουῖα.

Ι διον οὐκ ἐκτέσω, ἐπὶ γῆς θεοφόρε, Χριστόν, δὲ μόνον ἀεὶ ἀνέπνεις Χρι-
στῷ καὶ ἕξης· καὶ πρὸς Χριστόν, ἀφορῶν ἀκλινῶς, τοῦτον ἐκέκτησο,
ζωὴν, καὶ φῶς, καὶ ἔρωτα· ἀνθ' ὧν καὶ προσφεγγόμεθά σε :

Χαῖρε σαρκὸς ὁ σταυρώσας πάθη,
Χαῖρε θανῶν τοῖς ἐν κόσμῳ πᾶσι.
Χαῖρε ἡσυχίας νομίμου διδάσκαλος,
Χαῖρε ἐγκρατείας κανῶν ὁ εὐθύτατος.
Χαῖρε θερμόν ἰλαστήριον τῆς νοεράς προσευχῆς,
Χαῖρε θεῖον οἰκητήριον καρδιακῆς φυλακῆς.
Χαῖρε ὅτι εἰσέδους ἀπαθείας εἰς γνόφον,
Χαῖρε ὅτι λαμβάνεις ἐν πλαξί θεῖον νόμον.
Χαῖρε συχνόν Χριστοῦ ἀδολέσχημα,
Χαῖρε ναοῦ τὸ ἀνω ἀνάθημα.
Χαῖρε ζυγόν τοῦ Χριστοῦ ὁ βαστάσας,
Χαῖρε αὐλαῖς πρωτοτόκων σκηνώσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Κ ἔδρος οὐρανομήκης, ἐν ἐρήμοις ἀνδρόις, ἐξήθησας ῥοαῖς τῶν δακρῶν,
πλαινόμενος καὶ ὡς ζωῆς ξύλον, μέσον παραδείσου ἐβλάστησας, Θεῷ
καρπούς ἀσκήσεως, προσφέρων τε καὶ πόθῳ ἄδων :

Ἄλληλουῖα.

Λ ὀγοις ἐν τῇ ζωῇ σου, τὴν σὴν ποιμνην ἐκθρέψας, ὠδήγησας ζωῆς ἐπὶ
χλόην· μετὰ θάνατον δ' αὐτῷ ὡς πατήρ, ψυχοτρόφον ταύτη θηλήν προ-
τέθεικας, τὴν κρήνην τὴν τῶν μύρων σου, ἐξ ἧς τιθηνουμένη κράζει :

Χαῖρε Δαβὶδ φιλάδελφον μύρον,
Χαῖρε τερπνὴ τοῦ Ἀερμῶν δρόσος.
Χαῖρε τῆς Τριάδος εὐῶδες κειμήλιον,
Χαῖρε κινναμώμου τὸ ἄνθος τὸ τίμιον.
Χαῖρε στήλη ἐλαιάλειπτος ὡς ἢ πρὶν τοῦ Ἰακώβ,
Χαῖρε χύτρα μυροσύνθετος πνεύουσα εὐωδιῶν.
Χαῖρε κῆπε καρύας τῆς ἀρωματοπνίου,
Χαῖρε λειμῶν ὁ γέμων πάντων τῶν ἀκροδρῶν.
Χαῖρε ροή πανολβία χύσεως,
Χαῖρε ὄσμη τῆς διττῆς ὄσφρησεως.
Χαῖρε σκηνὴ μυστικῶς κεχρισμένη,
Χαῖρε σεπτὴ καὶ ἡδύπνου οἰνάνθη.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Μ ὕρον ἐξεκενώθη. τῇ ψυχῇ σου ἀφρόνως, καυθὲν τοῦ Παρακλήτου τῇ
θέρμῃ· κῆπον γὰρ ἀσματικῶς τὸν σὸν, πνεύσας νότος, ὁ θερμὸς Χρι-
στοῦ πόθος σου, ἀρώματα ἀπέῤῥευσσε, θαυμάτων πλήρη τοῖς βοῶσιν :

Ἄλληλουῖα.

Ν ἑὰ ἐπωνομάσθη, Βηθλεὲμ ἡ σὴ μάδρα, ἣν ἡγειρας εἰς δόξαν Κυρίου,
ἐπ' αὐτῆς νυκτὶ Χριστοῦ γεννῶν, θεωρήσαντός σου ἀστέρα ἐκλαμ-
προν· ἐν ἧ καὶ πλήθη ἡθροισας μιγάδων σοὶ βοῶντων :

Χαῖρε Μονῆς τῆς Πέτρας δομήτωρ,
Χαῖρε Ναοῦ τοῦ θεοῦ κοσμητήτωρ.
Χαῖρε Μοναζόντων ἀγέλης ὁ ὄρχαμος,
Χαῖρε ὡσπερ στύλος αὐτῆς προηγούμενος.
Χαῖρε ὅτι ὑποκόδομησας Ἰερὸν ὡς Σαλομών,
Χαῖρε ὅτι καὶ ἀνέθηκας τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ
Χαῖρε χειμαζομένων ὁ ἀκύμαντος ὄρμος,

Χαῖρε πεπλανημένων ὁδηγός καὶ προστάτης.
 Χαῖρε λαμπρά καθέδρα αἰσθήσεως,
 Χαῖρε κλεινὸν πυξίον τοῦ πνεύματος.
 Χαῖρε ψυχῶν φροντιστήριον πῆξας,
 Χαῖρε πολλῶν ὁδηγός χρηματίσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Ενεγκούστων θαυμάτων, αὐτουργός ἐγεγόνεις, καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον
 Πάτερ· λίθον γὰρ ὑπερμεγέθη ταῖς χερσίν, ἀναλαθὼν κατωμαδὸν ἐβά-
 στασας, ὡς φύλλον εὐτελέστατον. ἐγείρων τοὺς ὄρωντας ψάλλειν :

Ἄλληλούϊα.

Ο ἰδρῶς τῶν ἀγῶνων, καὶ ἰκμᾶς τῆς σαρκός σου, εἰς μύρου μετημείφθη
 οὐσίαν· ἀνθραξί γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς ἐρημικοῖς, ὥσπερ τερπνὸν θυμίαμα,
 προσήχθη τῷ Δεσπότη σου· διὸ καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις :

Χαῖρε ζωῆς ξένη ἀμβροσία,
 Χαῖρε πνοῆς ἀνθηδῶν ὠραία.
 Χαῖρε Παραδείσου πλουτήσας τὴν εὐπνοίαν.
 Χαῖρε τοῦ λιθάνου δεικνύς τὴν ἐνέργειαν.
 Χαῖρε ἄμπελε κυπρίζουσα τῶν ἀνθέων ταῖς πνοαῖς,
 Χαῖρε σύμβολον λαμπρότητος καὶ ἀγνείας ἀκραιφνοῦς.
 Χαῖρε τῆς συμυραλῆς τὸ ἀμβρόσιον ἄσθμα,
 Χαῖρε κηρομαστίγης τὸ ἡδύπνοον κράμα.
 Χαῖρε πλουτῶν τὸ κέρασ τοῦ χρίσματος,
 Χαῖρε Ἰνδῶν ἡ γῆ ἡ πανεύσομος.
 Χαῖρε ἀτμὶς ἡμαγμένων ἰδρώτων,
 Χαῖρε βανὶς μύρου τοῦ ἀκενώτου.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Πανευώδη σε κῆπον, καὶ ὠραῖον λειμῶνα, πασῶν τῶν ἀρετῶν, πεπουκα-
 σμένον ἀμφιλαφῶς, ταῖς ἀναδενδράσι πάντες γινώσκομεν, ὡς νάματα
 τὰ μύρα σου, προχέοντα τοῖς μελωδοῦσιν οὕτως :

Ἄλληλούϊα.

Ρώμη καὶ παντευτυχία, τοῦ σταυροῦ ὠπλισμένος, συνέτριψας τοῦ δρά-
 κοντος κάραν· τοῖς οὐραίοις σε τύφοντα γὰρ, καὶ ὀλκῶ ὀλέσαι ἐκμη-
 χανώμενον, ἠφάνισας, καὶ ἄσματα τῆς νίκης σου οἶα ἀκούεις :

Χαῖρε λαμπρὸν εὐδρομούντων κλέος,
 Χαῖρε στεφρὸν κλονουμένων τείχος.
 Χαῖρε τῆς ἐρήμου τερπνότατον βλάστημα,

Χαῖρε ἀπαθείας τῆς ἄκρας ἐντρόφημα.
 Χαῖρε ὅτι κατεφρόνησας τῶν βέδντων καὶ φθαρτῶν,
 Χαῖρε ὅτι καὶ ἐπέφθασας ἔσχατον τῶν ἐφετῶν,
 Χαῖρε ὁ ἐκτεφρώσας τῶν δαιμόνων τὰ θράση,
 Χαῖρε ὁ ἐκνευρώσας τὰς αὐτῶν μηχανίας,
 Χαῖρε εὐχῆ ὁ κτείνας τὸν δράκοντα,
 Χαῖρε λαμπρά ἐχθροῦ ἄρας τρόπαια
 Χαῖρε δι' οὗ ὁ Σατάν κατησχύνθη,
 Χαῖρε δι' οὗ ὁ Χριστὸς, ἐδοξάσθη.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Σώματος κατευνάσας, ἐμφυλίους δυνάμεις, καὶ πᾶσαν ὑπερβάς διττὴν
 κτίσιν, τῷ ὑπὲρ πᾶσαν γνῶσιν αὐτῷ, ὑπεραγνώστως Πάτερ προσωμί-
 λησας, δι' ἄκρας καθαρότητος, καὶ θεομιμησίας ψάλλων :

Ἄλληλούϊα.

Τὴς αὐτῆς ἐξ ἐρήμου, ἀναβαίνουσα φάσκει, ψυχῆ τοῦ Σίμωνος ὁ νυμφίος,
 ἀπὸ πάντων τῶν κοινορτῶν τεθυμιωμένη σμύρναν καὶ λίβανον ; νάρδου
 εἰς οἶκον εἴσελθε, τρυφήσουσα καὶ ἀκουτισθεῖσα :

Χαῖρε θνητῶν ἀθάνατον νέκταρ,
 Χαῖρε βροτοῖς ἀνθηφόρον ἔαρ
 Χαῖρε κυπαρίσσου καὶ κέδρου ἡδύπνοια,
 Χαῖρε πάντων ξύλων λιθάνου ἀπόρροια.
 Χαῖρε μάννα παρεχόμενον ἀθανάτους μυρισμούς.
 Χαῖρε μέλι προχέομενον ἐκ τῆς Πέτρας γλυκασμούς,
 Χαῖρε ὅτι ἐφάνης ὄρνις κινναμοφόρος.
 Χαῖρε ὅτι ἐδείχθης ῥοῦς ἀρωματοφόρος.
 Χαῖρε ψυχῶν εὐώδης ἀντίληψις,
 Χαῖρε σαρκὸς μυρίζουσα ἰασίς.
 Χαῖρε ὁσμὴ σαρκοφάγα νεχροῦσα,
 Χαῖρε πνοὴ κεκμηχότας ζωοῦσα.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Υπερβάς θαυμασίως, τὴν τῆς ὕλης δυάδα, ἀνήλθεις ἀπαθείας εἰς ὄρος·
 καθαρθεὶς δὲ ψυχῆς τὸ τριμερές, τῆς Τριάδος ὠφθης ἐπόπτης ἄμεσος,
 ἐν μύροις δοξαζόμενος, πιστοῖς δὲ γεραιρόμενος, καὶ μέλπων :

Ἄλληλούϊα.

Φωτοβόλοις ἀκτίσιν ἀρχιφώτου Τριάδος, ἠγγάσθης ὀπτικῶν διανοίας, καὶ
 εἶδες ἀστροσύνθετον φῶς, καὶ νυκτὸς κρατούσης ὡς ἄλλος ἥλιος, ἀσκή-
 σει ὑπερέλαμψας· διὸ προσαγορευόμεν σε :

Χαῖρε δι' οὐ τὸ φῶς καθωράθη,
 Χαῖρε δι' οὐ τὸ σκότος ἠλάθη.
 Χαῖρε βασιλείας τῆς ἄνω συμμετόχε,
 Χαῖρε τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.
 Χαῖρε ἔσοπτρον ἐμφάσεων καθαρῶν χωρητικόν,
 Χαῖρε ἄξιον θησαύρισμα τῶν Χριστοῦ μακαρισμῶν.
 Χαῖρε δι' κατέστης ἄστρου ξένου διόπτρα,
 Χαῖρε δι' κατείδες ὑπὲρ μάγους ἀστέρα.
 Χαῖρε φωστήρ ἡλίου λαμπρότερε,
 Χαῖρε λαμπτήρ ἀστέρων φανότερε.
 Χαῖρε στενήν ἀτραπὸν διοδεύσας,
 Χαῖρε Ἐδὲμ πλατυσμὸν κατοικήσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Χαρᾶς ἀνεκλαλήτου, καὶ ζωῆς ἀκηράτου, τρυφᾶς ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων· σπείρας γὰρ μετὰ δακρῶν πρίν, θερίζεις νῦν μετ' εὐφροσύνης Ὅσιε, τοὺς καρποὺς κομιζόμενος, τῶν σῶν ἀγωνισμάτων ψάλλον·

Ἄλληλουῖα.

Ψάλλοντές σου τὴν χάριν τὴν τῶν μύρων κροτοῦμεν, ἐστῶτες ἐν ναῶ σου ἁγίῳ· μόνος γὰρ ἢ μετ' ὀλίγων σύ, Μυροβλύτης ὄφθης Σίμων μακάριε· διὸ εἰς ὁσμὴν μύρων σου, προστρέχομεν πόθῳ βοῶντες·

Χαῖρε μυκτὴρ ὡς πύργος λιθάνου,
 Χαῖρε ὁσμὴ καπνοῦ τοῦ εὐώδους.
 Χαῖρε ἀρωμάτων γηίνων ἐπέκεινα,
 Χαῖρε οὐρανίων Ἀγγέλων τὸ ἥδυσμα.
 Χαῖρε ἔκσπασμα ζωήρρυτον ἐκλεκτῆς ῥοδωνίας,
 Χαῖρε εὖοσμε διάδοσις τῆς λευκῆς ἰωνιάς.
 Χαῖρε δι' ὠράθης ὡς ποιμαίνων ἐν κρίνοις,
 Χαῖρε δι' ἐγνώσθης νεμόμενος ἐν μύροις.
 Χαῖρε ὁσμῆς οὐρανοῦ μίμημα,
 Χαῖρε Θεοῦ τῆς πόλεως δρμημα.
 Χαῖρε οἷς μὲν ὁσμὴ ζωηφόρος,
 Χαῖρε οἷς δὲ ὁσμὴ τοῦ θανάτου.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Ω τρισόλβιε Πάτερ, ὁ λαμπρὸς μὲν ἐν πᾶσι, λαμπρότερος δὲ μᾶλλον ἐν μύροις· (ἐκ γ·.) δυσωδίαν πᾶσιν τῶν παθῶν, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν ἀπόσμηξον, καὶ εὐωδίας πλήρωσον τῶν μύρων σου, τοὺς ἐκβοῶντας·

Ἄλληλουῖα.

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν μυρορῥόαν ποταμὸν τὸν προερχόμενον,
 Ἐκ τῆς Ἐδὲμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθύμημαι,
 Ἰεροῖς ἐν ἐφυμνίοις οἰκολογήσαι·
 Ἄλλὰ δίδου μοι παμμάκαρ χάριν γνώσεως,
 Καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥύπον τῆς καρδίας μου·
 Ἵνα κρᾶζω σοι·

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

ΑΡΧΗ ΣΥΝ ΘΕΩ ΑΓΙΩ

Τῶν ὀκτωήχων Κανόνων⁽¹⁾ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΑΥΤΟΥ

ΚΑΝΩΝ ΠΡΩΤΟΣ

Ὁδὴ ἢ Ἀκροστιχίς.

Σοὶ ὕμνον Σίμων πρῶτον τόν δε προσφέρω.

Ῥοδὴ, α'. Ἦχος, α'. ὁ εἰρμός.

Σοὺ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται· αὕτη γὰρ
ἀθάνατε, ὡς πανσθενὴς ὑπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις,
ἐδὸν βυθοῦ καινουργήσασα.

Τροπάριον.

Σίμων παμμακάριστε τὰ σά, μέλλοντι νῦν ἐξαγγεῖλαι θαυμασία, λόγον
Πάτερ δίδου μοι. ἐξ οὐρανόνθεν καὶ χάριν τοῦ Πνεύματος, θεῖε Μυρο-
βλύτα, τοῦ Ἁγίου σαῖς λιταῖς θεόφρον Ὁσιε.

Ὡς θαυμαστά Σίμων τὰ σά, πέλει καὶ θεῖα σεπτὰ κατορθώματα, σὺ
γὰρ ὑπὲρ ἄνθρωπον, καὶ ἐπουράνιος ὡς τις διήνυσας τὴν ζωὴν σου Πά-
τερ, ὕμνους ἄδων τῷ Θεῷ ὅτι δεδόξασται.

Ἰνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Εὐαγγελίου πληρώσης ἐντάλματα, κόσμον Πά-
τερ ἔλιπες, γονεῖς καὶ φίλους θεόφρον πανόσιε, Σίμων Μυροβλύτα τῷ
Θεῷ ὕμνους βοῶν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Υἷος ψυχοφθόρου Μαρίας, ὁ σὸς γιὸς βουληθεὶς καὶ ἀλάστορος, θέλων
ἐκλυτρώσασθαι, τὴν ἐκπεσοῦσαν μου φύσιν βασιλῆιον, σαρκωθεὶς ἀρρή-
τως ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν Κόρη ἀνέπλασεν.

(1) Οἱ παρόντες ὡς ὀρθῶνται ὀκτώηχοι Κανόνες ἐπιλοπονήθησαν τῷ σωτ. ἔτει αὐτῷ πρὸς τιμὴν
καὶ δόξαν τοῦ Προστάτου καὶ Κτίτορος τῆς Ἱ. Μονῆς ἡμῶν ταύτης τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου (ὃς ἤκμασε περὶ τὰ μέσα τοῦ 17. αἰῶνος) μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς
Μονῆς γενομένην τῷ ΑΩΜΑ. 1891 Μαΐου κη' εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀρχαίων, ἀπολεσθέντων
κατὰ τὸν ἐν λόγῳ ἐμπρησμόν, εἰσῆχθησαν δὲ καὶ ψάλλονται ἐπ' Ἐκκλ. ἐν τῇ Ἀκολ. τοῦ Ὁρθρου,
κατὰ πᾶν Σάββατον ἕκαστος ἐν τῇ ἀποδόσει τοῦ ἴχου εἰς ὃν ἀνήκει, ὡς ἐστὶν ἔθος τῆ Μονῆ,
εἰμὴ που τύχη ἑορτῆς. Τῇ ἐγκρίσει καὶ ἀδείᾳ τοῦ καὶ νῦν τὰς ἡμέρας τῆς Μονῆς ἱθύνοντος ἁγίου
Καθηγουμένου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Πανοσιολ. κ. κ. Νεοφύτου Ἀρχιμανδρίτου τοῦ ἐξ Ἀλασσάνων.
ὁ ποιήσας ἐλάχιστος Ἱερώνυμος Μοναχὸς Σιμωνοπετρίτης, ἐξαιτούμενος συγγνώμην παρὰ τῶν
ἐντυχανόντων ἔγραφον ἐν ἔτει 1893.

Ῥδὴ, γ'. ὁ εἰρμός.

» **Ο** μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς
 » αὐτὴν μορφωσάμενος, περιζῶσόν με ἐξ ὕψους δύναιμι, τοῦ βοᾶν
 » σοι Ὁ Ἅγιος ὁ ναός· ὁ ἐμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Μηδὸλως βαλλόμενος εἰς νοῦν, ἐχθροῦ τὰ πανουργεύματα, ἐξ οὐρανοῦ δὲ
 τὴν θεῖαν βοήθειαν, Μυροβλῦτα σοφὲ ἐκδεχόμενος, Σίμων παμμακά-
 ριστε, πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἀνθρώπων, πόνους τῆς ἀσκήσεως προσεχώρησας
 Θεομακάριστε.

Νενίκηκας Πάτερ τὸν ἐχθρόν, ταπεινῶσιν κτησάμενος, πληγὰς δὲ Σίμων
 τῷ σώματι ἔφερες, ὑπὲρ Χριστοῦ ὡς οἱ ἅγιοι Μάρτυρες οὐ τυράντους
 Ὅσιε ἀλλὰ τὸν διάβολον αὐτὸν ἔχων θεόφρον ἀντίπαλον.

Ο βίος σου ὡσπερ ἀστραπή, γῆς ἅπαντα τὰ πέρατα, προφητικῶς διε-
 ξήλθε τρισόλθις, ἀγγελικῶς γὰρ ἐν γῆ τοῦτον ἤνυσας. ὅθεν ὁ Δεσπό-
 της σου Σίμων σὲ ἐδόξασε, χαρισμάτων τῶν θεῶν ἐμπλήσας σε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν Κόρη καρδίαν καὶ ψυχὴν ἀγάθωνον θεόνυμφε, καὶ καρποφόρον ἀνά-
 δειξον πράξεων, ἀγαθῶν στεριεύοντά με, ὦ Δέσποινα, σκέπη σῆ προσ-
 φεύγοντα, τῶν πιστῶν προστάτις γάρ, σὺ ὑπάρχεις Κυρία πανύμνητε.

Πρὸ τῶν καθισμάτων λέγομεν χύμα τό:

Κοντάκιον τοῦ Ἁγ. Σίμωνος. Ἦχος. α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὰς τρίβους Ἡλιοῦ, τὰς ὁδοὺς τοῦ Προδρόμου, ἀγῶνας τοὺς σεπτοῦς,
 Ἄντωνίου τοῦ Πάνυ, μιμούμενος Ὅσιε, τῷ Θεῷ προσωμίλησας, ἐν τῷ
 Ὅρει δὲ, ὡσπερ Μωσῆς θεοπτίας κατηξίωσαι, καὶ Ἐλισσαίου τὴν χάριν
 Θεοθεν Πάτερ εἰληφας.

Εἶτα τὰ καθίσματα.

Ῥδὴ, δ'. ὁ εἰρμός.

» **Ε**ν πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Ἀβθακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκω-
 » σιν, ἐκρήρυτες βοῶν ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήση, ἐν τῷ πα-
 » ρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήση· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Σίων ποθῶν τὴν ἄνω, κατέλαβες σοφέ, Ὅρος τὸ τοῦ Ἀθωνος, δρομαίως
 ὡς δορκάς· καὶ ἐκζητῶν τὸν νυμφίον σου τὸν ὠραίον, τῷ παντεπόπτη
 Δεσπότη ἑβόας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ι θύνας σου τὰς τρίβους, τῷ βίῳ Ἡλιοῦ, Προδρόμου δὲ ἀσκήσει, λαμπρύ-
 νας σου τὸν νοῦν, ὡς Μωϋσῆς φῶς οὐράνιον καθορῶν δε, τὸν πάντων Κύριον
 Σίμων ἀνύμνεις, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μονώτατος δουλεύων παμμακάρε τῷ Θεῷ, σπηλαίῳ καὶ εὐχόμενος, τὸν
 τύραννον ἐχθρόν, ἐπαπειλοῦντα σε ἡσχυνας Μυροβλῦτα, κατατροπώ-
 σας δὲ τοῦτον ἦδες Κυρίῳ· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ω Δέσποινα Μαρία Κυρία τοῦ παντός, Βασίλισσα κυήσασα Χριστὸν τὸν
 λυτρωτὴν, αὐτὸν δυσώπει πανύμνητε Παναγία, τὸν ὑμνητὴν σου ῥυσθη-
 ναι ἔργων ἀτόπων, νῦν σὲ δυσωπῶ ὁ πανάθλιος.

Ῥδὴ, ε'. ὁ εἰρμός.

» **Ε**'κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα, ὀδήγησον φωτὶ, θείας ἐπιγνωσεως, σκότει συνε-
 χόμενον, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, ὡς οἰκτιρῶν Δέσποτα
 φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Νόμου τοῦ τῆς χάριτος πληρῶν τὰς ἐντολάς, θεῖαν χάριν εἰληφας Σίμων
 ἀξιάγαστε, καὶ Μοῆν σου τῆς Πέτρας, δι' ὁμφῆς τοῦ ἀστέρος ἀνήγειρας.

Πάντες ἐπιστάμεθα σὲ Σίμων ἀσκητά, μοναζόντων ἐρεισμα, σὺ γὰρ
 βίον ἐνθεον, ἐπὶ γῆς διανύων, τοὺς Ἀγγέλους ἄδοντας ἀκήκοας.

Ρήτορας ἐκπλήττεσθαι, ποιεῖ τὰ σά σοφέ, ἅπερ θεία χάριτι, θαύματα ἐτέ-
 λησας, καὶ θαυμάζειν τοὺς πάντας, τὴν Μοῆν σου ὀρῶντας Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ω τῶν θαυμασίων σου Μητρόθεε ἀγνή! Σίμονα τὸν Ὅσιον καὶ σὸν λά-
 τρην ὠτρυνας, τοῦ δόμησαι τῆς Πέτρας τὴν Μοῆν, ἀοράτως Πανύμνητε.

Ῥδὴ, ς'. ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθὴ, ἐλευθε-
 » ρωσον φοβράς, καὶ σῶσον με, Σωτήρ τοῦ κόσμου κράζοντα, δόξασσι.

Τροπάρια.

Τὸν ἀντίπαλον ἐχθρόν, Σίμων μάκαρ καθορῶν, σοῦ ἀμβλύνοντα σοφέ,
 θεῖον ἔργον ἀληθῶς, τὸν Κύριον σὺ τοῦ παντός ἔσχες Πάτερ βοήθειαν.

Ο ντως Σίμων ἀσκητά, Μυροβλῦτα θαυμαστέ, τὴν τῆς Πέτρας σου Μοῆν
 ἐκλυτροῦσαι πειρασμῷ, δεήσεσι, καὶ πρεσβείαις σου Πάτερ πρὸς Κύριον.

Νομοθέτης ἀληθῶς, ὡς περ ἄλλος Μωϋσῆς, Ἀντωνίου τοῦ σοφοῦ χρηματίσας ὀπαδός, σὺ γέγονας ὡς Παχώμιος Σίμων, σοῦ διδάσκων μαθητὰς θεοπρεπῶς.

Θεοτοκίον.

Τὸν προσφεύγοντά σοι νῦν, Μητροπάρθενε ἀγνή, ῥύπου κάθαρρον παθῶν, καὶ πταισμάτων χαλεπῶν, τὸν Κύριον, ἐκδυσωποῦσα σοὶ κράζω ὁ δοῦλος σου.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» **Σ**ὲ νοπτήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοοῦμεν οἱ πιστοί· ὡς γὰρ Παῖδας ἔσωσε τρεῖς, ὁ ὑπερυψούμενος, ὅλον μὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἀνέπλασεν ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Οῶλον σαυτὸν, Πάτερ τῷ Κυρίῳ σου, ἀνατεθεῖς Σίμων σοφέ, ἀσεβεῖς προσάγεις Θεῷ, τούτους θεία χάριτι, ἰώμενος Ὅσιε, καὶ τῷ Χριστοῦ, θείῳ δὲ βαπτίσματι, ἀμαρτιῶν ἐκκαθάρας, σὴ μάνδρα συνεισήγαγες.

Νοῦς καθορῶν, ὡφθῆς τὸν Δεσπότην σου, ἀγγελικῶς τὴν σὴν ζωὴν Μυροβλύτα πολιτευθείς· ὅθεν Πάτερ Ὅσιε, δαίμων ἐκδιώκεται, σὴ ἐπικλήσει τρισόλβιε, ἐκ βασιλίδος ὑμνούσης, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Δείμας Μοῆην, Βηθλέεμ ὠνόμασας, Σίμων σοφέ ξενοπρεπῶς, ἐπὶ Πέτρας γὰρ ἐν νυκτί, Πάτερ φῶς οὐράνιον, εἶδες καὶ δοξάζοντας, τοὺς τοῦ Θεοῦ ἐν ὑψίστοις Κύριον Χριστουγενῶν, τοὺς Ἀγγέλους, καὶ τούτῳ ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον.

Εργοὶς τὸν σόν, Υἱὸν παρεπίκρανα, Δέσποινα μόνη ἀγαθῆ, διὸ προσπίπτω σοὶ ὁ οἰκτρός, τὴν οἰκτράν μου δέησιν, πρόσδεξι Βασιλίσσα, καὶ ἱκεσίαις σου ῥῦσαι με, πυρὸς γεένης μελλούσης δύνασαι γὰρ Μητρόθεε.

ᾠδὴ η'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἴν φρίττουσιν Ἀγγελοὶ καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ερήμους κατώκησας καὶ σπήλαιον σοφέ, ὡς ἄλλος Ἀντώνιος Κυρίῳ πεποιθώς, οὐ τῇ θείᾳ δυνάμει ἐκνικῶν τὸν ἐχθρόν, εὐλογῶν ἀνύμνει Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πυρὶ καὶ ζῆλῳ θείῳ τοῦ κόσμου τὰ τερπνά, σὺ ἔλιπες Ὅσιε καὶ ὄκησας εἰς γῆν, τοῦ ὄρους τοῦ Ἄθω, ὁ αὐγάσας φωτὶ, ἐναρέτων ἔργων, ἐδόξασας ἀξίως.

Ροῦν μύρων ἀνέβλυσεν, ὁ τάφος σου σοφέ, δηλῶν παρῴρησάν σου ἣν ἔχεις πρὸς Θεόν, στεφάνους δὲ ἀξίους τῶν σῶν πόνων λαβῶν, τὸν Θεὸν δοξάζεις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οῦρος τὸ τοῦ Ἄθωνος, τὰ θαύματα τὰ σά, εἰργασται ἐξάκουστον, μύρων γὰρ πηγῆ, ὁ τάφος σου δέδεικται· ἐπικλήτει δὲ σὴ, φεύγει τῶν δαιμόνων, δειλαίων ἅπαν στίφος.

Θεοτοκίον.

Σαρκούμενος Δέσποινα, ὁ Κύριος ἐκ σοῦ, τὴν μήτραν σου ἀφλεκτον ἐτήρησεν ἀγνή, παρθένον φυλάξας σε ὡς τὴν βάτον ποτέ, πυρὶ φλεγόμενην, ἀλλὰ μὴ καιομένην.

ᾠδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σὲ Θεοτόκε ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Τροπάρια.

Φῶς ὁ μοναχὸς τεθέαται, ἐν τῷ ναῷ τῷ Θεῷ προσευχόμενος, θαῦμα δὲ φρικτόν, ὄντως τῷ σοὶ βλασφημήσαντι, παραδόξως φανείς σὺ τεθέασαι τοῖς μὲν ἀξίοις θαῦμα, τοῖς δ' ἀνάξιοις φόβος.

Επληττεν ἐχθρὸς ὁ βέβηλος, τὸ βασιλέως Σίμων θυγάτριον, κλῆσιν δὲ τὴν σὴν, μηδὸλως φέρειν δυνάμενος, φυγαδεύεται τάχος ὁ δειλαῖος, Χριστοῦ γὰρ τοῦ Σωτῆρος, ἡ χάρις ἐπεφοῖτα Ὅσιε.

Ρώμη τοῦ Σταυροῦ καὶ χάριτι, περιφραζάμενος Σίμων Πανόσιε, ἤσχυνας ἐχθρόν· τὴν δὲ Μοῆην τὴν τῆς Πέτρας σου, τῶν σκανδάλων ἐκλύτρωσαι τάχιον, λιταῖς σου Μυροβλύτα, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐκδυσωποῦμεν σε.

Θεοτοκίον.

Ωἴ πῶς μὴ ὑμῶν δοξάζω σε, καὶ μεγαλύνω Κόρη ἀειμακάριστε; ἦν περ γενεαί, αἱ τῶν ἀνθρώπων δοξάζουσιν, ὡς προέφης καὶ σὲ μακαρίζουσι, τὴν ὄντως Θεοτόκον, καὶ Ἰησοῦ Μητέρα Δέσποινα.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΝΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Ὁ ἢ ἀκροστοιχίς.

Δέησιν τὴν δε Μονή σου Σίμων ἄδει ἄσμα.

Ἦχος, β'. Ὡδή, α'. Ὁ εἰρμός.

Εἰς βυθῶν κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἡ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάρια.

Δεῦτε πάντες ἄσωμεν Θεῷ θαυμαστά τελέσαντι, καὶ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ θαυμαστώσαντι, οὓς περ εἰς βοήθειαν, προσκαλούμενοι οἱ πιστοί, τάχος ἐκλυτρούμεθα, τῶν δεινῶν αὐτῶν δεήσεσιν· ὅτι δεδόξασται.

Εὐμενῆ προστάτην καὶ θερμόν, Πάτερ σέ γινώσκουσα, ὦ Μυροβλῦτα Μονή σου προσπίπτει σοι, κρᾶζουσα πρεσβείαις σου, ἐκ παντοίων κινδύνων με λύτρωσαι, ἔχων παρρησίαν Ὅσιε, πρὸς τὸν ὑπεράγαθον.

Ἡ Μονή σου νῦν ἡ ἱερά, Μυροβλῦτα Ὅσιε, ἐκδυσωπεῖ σε γεραίροῦσα Ἄγιε, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ δεινῶν λυτρωθεῖσα Χριστὸν τὸν Κύριον ἀνυμνῆ δόξαζουσα, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ἀρρήτως ἐκ τῆς σῆς μήτρας Μητροπάρθενε, ὡς οἶδε μόνος φθαρέντα ἀνέπλασε, Κύριος τὸν ἄνθρωπον, ἐκ δουλείας τοῦ δολίου λυτρώσάμενος, ὁ δεδοξασμένος Κύριος ὅτι δεδόξασται.

Ὡδή, γ'. Ὁ εἰρμός.

Εξήνηθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρῖνον Κύριε, ἡ τῶν Ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσίας σου ἐν ἡ ἑστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Τροπάρια.

Ἰλέωσαι τὸν Κύριον, Σίμων Πάτερ Ὅσιε, ταῖς πρὸς αὐτὸν πρεσβείαις σου, δυσωποῦμεν οἱ δοῦλοι σου, καὶ λύτρωσαι Μονήν σου τὴν τιμῶσαν σε.

Νεκρώσεως ἀνάστησόν δούλους σου Πανόσιε, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, τῶν πταισμάτων καὶ θλίψεων, ῥῶσιν ψυχῆς δωρούμενος πάσχουσι.

Τοῖς προσιοῦσιν Ὅσιε, Εἰκόνι σου τὴν ἴασιν, τὴν τῆς ψυχῆς καὶ σώματος δώρησαι, Μυροβλῦτα δεόμεθα, ἵνα τιμῶντες ὕμνοις σε γεραίρωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου γεγένηται, χωρὶν ἀπειρογάμε, καὶ οὐρανὸς κατάστερος, τὸν μηδαμοῦ μὴ χωρούμενον, χωρῆσαν Μαριάμ Χριστὸν τὸν Κύριον.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Κοντάκιον λεγόμενον χόμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ποθῶν, τῶν κάτω ἀπηώρησο, ὦ Σίμων σοφέ, Ὅσιον ἐγκαλλώπισμα, Μυροβλῦτα Ὅσιε, ἰσαγγέλως βιῶν παναοίδιμε, καὶ νῦν Ἀγγέλοις συσκηνῶν, πρεσβεῦων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὡδή, δ'. Ὁ εἰρμός.

Εἰλήλυθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσωσας, ὄλον μὲ τὸν ἄνθρωπον διὸ κραυγάζω σοι: δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Νευρούμενος Μυροβλῦτα, δυνάμει καὶ χάριτι, Θεοῦ Παντοκράτορος, τὸν πολυμήχανον ἐβαλες, ὅθεν δυσωποῦμεν σε, καὶ τὴν Μονήν σου, αὐτοῦ παγίδων λύτρωσαι.

Δεσμεύσας σὺ τὸν ἐχθρόν, ἐπικλήσει σοι Ὅσιε, αὐτὸν ἐξεδίωξας ἐκ θυγατρὸς τῆς τοῦ Ἀνακτος, ὃς εὐχαριστίας σοι δείγμα Μονήν σου Ὅσιε, Μυροβλῦτα Σίμων ἀνήγειρεν.

Εἰς ἐχθρόν τὸν τῶν ἀνθρώπων αἰσχύνας διάβολον, Μονήν σου ἀνήγειρας θεῖα δυνάμει καὶ χάριτι, ἦνπερ καὶ διάσωζε, ἐκ πολυπλόκων σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Μορφὴν τὴν τῶν ἀνθρώπων Παρθένη προσέλαβεν, οὐ φαντασία Κύριος, ἐκ σῶν λαγόνων λυτρώσασθαι, τὴν πεσοῦσαν φύσιν μου καὶ εἰσαγάγη με, πάλιν εἰς Παράδεισον ὁ φιλάνθρωπος.

Ὡδή, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων· Ὁ Χριστέ Σωτήρ μου, πρὸς σέ ὀρθρίζω Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με· τῇ ἐλλάμψει σου, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Τροπάρια.

Ὁλος Θεοῦ, καταγώγιον ὤφθη ὦ Μυροβλῦτα, ὡς καλῶς βιώσας Σίμων τρισμακάρ, νῦν δὲ σὺν Ἀγγέλοις περιπολεῖων, τὸν Θεὸν Πάτερ ἰκέτευε, πάσης ἐπηρείας Μονήν σου, λυτροῦσθαι τιμῶσαν σε.

Νέφους δεινῶν, τὴν Μονήν σου, διάσωσον Μυροβλῦτα, τοῦ ἐπιπεσόντος σεπταῖς λιταῖς σου, ταῖς εὐπροσδέκτοις πρὸς τὸν Σωτήρα, ἀσινῆ καὶ ἄτρωτον διαμένουσαν, φθόνου τοῦ δολίου ἐχθροῦ καὶ ἀλάστορος.

Η θροισται νῦν, Ἀδελφότης Μονῆς σου ἀναβοᾷ σοι· Σίμων Μυροβλύτα Μονὴν σου τὴν δε, τῆς Πέτρας φύλαττε σαῖς πρεσβείαις, τῶν σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος, ἐμπρησμοῦ καὶ πάσης κακώσεως Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Σ κήνωμα σύ, τοῦ Θεοῦ ὄφθης Κόρη Θεοκυῆτορ, τὸν Θεὸν τεκοῦσα Υἱὸν καὶ Λόγον, σὲ δυσωπῶ ὄθεν Μητέρα Ὑπεραγία, τούτου σκήνωμα δεῖξον με τὸν σὸν δοῦλον, σοὶ κραυγάζω νῦν ἐξαιτούμενος χάριν, καὶ βοήθειαν προστασία μου.

Ὁδὴ, ς'. Ὁ εἰρμός.

Π ρὸς Κύριον ἐκ κήτους, ὁ Ἰωάνης ἐδόησε· Σύ με ἀνάγαγε ἐκ πυθμένος Ἄδου δέομαι· ἵνα ὡς λυτρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοι.

Τροπάρια.

Ο ικτίρμον Εὐεργέτα, καὶ μόνε πολυέλεε, σὲ ἱκετεύομεν ταῖς πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου, τῶν τοῦ ἐχθροῦ χειρῶν, πάντας ἡμᾶς λύτρωσαι, πρὸς ὁδοὺς τὰς εὐθείας καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Υ μνουῦντες σε τρισμάκαρ, οἱ δοῦλοι σου βοῶμεν σοι· τῆς χειρὸς ἐχθροῦ ἐξάρπασον, πάντας ἐκ τοῦ βυθοῦ, τῶν πταισμάτων πρεσβείας σου, πρὸς ὁδοὺς σωτηρίας καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Σ ωτήριον λιμένα, θαρρόυντες Σίμων Ὅσιε, σὲ ἱκετεύομεν, τῶν παθῶν ἐσμοῦ καὶ κλύδωνος τὴν Μονὴν σου Πάτερ ἐλευθέρωσον πρὸς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Ι λάσθητι καὶ ρῦσαι σὸν δοῦλον σοὶ προσκλίνοντα, γόνυ καρδίας μου, ἀμαρτίας μου τὸν ἄθλιον, ἡ τέξασα Χριστόν, τὸν Θεὸν τῆς κτίσεως, ἐκβοῶ σοι Παρθένη πανύμνητε.

Ὁδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ε ἰκόνος χρυσης, ἐν πεδίῳ Δειριᾶ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, ὀροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Μ υρόεσσι ὀδμαῖς, Σίμων μύρισον ἡμᾶς σῶν θείων μύρων, ὦ Μυροβλύτα παμμακάριστε, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐξάρπασον, τῆς χειρὸς δαιμόνων

καθὼςπερ τὴν Βασιλίδα ἠλευθέρωσας, ὕμνολογοῦντας Θεὸν τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ω δαῖς μυστικαῖς σὲ γεραίρει ἡ Μονὴ σου Μυροβλύτα, τὸν ταύτης πέλοντα δομήτορα, θαῦμα ὀράται γὰρ μέγιστον, ἅπασι τοῖς ταύτην ὀρώσιν, ὡςπερ ἀστέρα οὐράνιον, καὶ ὡς νεφέλην φωτὸς ἐπὶ τῆς Πέτρας τῆς σῆς.

Ω ς θείου φωτὸς, πεπλησμένος Σίμων Μυροβλύτα, θείῳ φωτὶ ἡμᾶς κα, ταύγασον, καὶ ἐκ δεινῶν ἐλευθέρωσον, σὴν Μονὴν ἐχθροῦ βροτοκτόνου· Θεῷ βοῶσαν, καὶ ψάλλουσαν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ν αμάτων τῶν σῶν, ζωτικῶν ἀρδεῖαις ἀρδευσόν με, καὶ ἐξανάστησον πόντα με, τῆ συμβουλίᾳ τοῦ ὄφους, ὅπως ἂν σωθῆς εὐχαρίστως, Εὐλογημένη κραυγάζω σοι· Εὐλογητὸς ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας Ἀγνή.

Ὁδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

Κ ἄμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς ὀροσιζούσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Α ρματι Σταυρῷ, ὦ Σίμων Μυροβλύτα, ἐχθρὸν τὸν τύραννον κατέβαλες, σπηλαίῳ εὐχόμενος, ὃν καὶ νῦν θείαις πρεσβείαις σου, τὴν σὴν Μονὴν πόλεμοντα κατάβαλε, τοῦ Θεοῦ τὴν μητέρα ἔχων σύμμαχον.

Δ ἔσποτα Χριστέ, λιταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου, τῆς ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος Μονῆν σου διαφύλαττε, τὴν τῆς Πέτρας δυσωποῦμεν σε οἱ δοῦλοι σου ψάλλοντες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον

Ε ῥρεῖ κρουνηδόν, ἐκ τάφου σου τὰ μύρα, Σίμων δηλοῦντα τὸ θεάρεστον, τῆς πολιτείας καὶ ἀγώνων σου, ὧνπερ τὸν μισθὸν ἀπέιληφας Ὅσιε πρὸς Θεοῦ αἰώνιον θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ι δοιμι ταῖς σαῖς, Δέσποινα ἱκεσίαις, τοῦ σοῦ Υἱοῦ τὸ θεῖον πρόσωπον, ἰλαρὸν καὶ καταξίωσον, τῆς αὐτοῦ Βασιλείας τὸν δοῦλον σου, εὐλογημένη Κόρη πανύμνητε, ὡς τεκοῦσα Κύριον τὸν ὑπεράγαθον.

Ὁδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Α νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τροπάρια.

Απαύστως ικέτευσ, Θεὸν τὸν πανοικτιρμόνα, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, κλίνοντας τὸ γόνυ Εἰκόνη, σοῦ τῆ σεπτῆ, Σίμων Μυροβλύτα, πρὸς Κύριον ἔχεις γάρ, παρρησίαν παμμακάριστε.

Σωθῆναι τοὺς δούλους σου, τὸν Κύριον ικέτευσ, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πολεμητόρος, πρὸς σωτηρίαν καθοδηγῶν ἡμᾶς, πλέοντας κακῶν ἐν πελάγει, Σίμων σοφέ, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἐν βραθήροις ὠθουμένους Ἱερώτατε.

Μανίας ὁ δόλιος, ἐμπίπλται διάβολος, καθορῶν σε προστάτην καὶ ὀδηγὸν ἡμῶν, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν παρεστῶτα σὺν Μαριάμ, Κόρη Θεοτόκῃ καὶ αἰτούμενον ἡμῖν θείαν ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον.

Αγνήν θεομήτορα, προστάτην σε κεκτήμεθα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος Παρθένη πάνσεμνε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν σε μεσίτην, τοῦτον ἐν γῆ, τέξασαν ἀσπύρω, καὶ σὲ Μητροπάρθενε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

ΚΑΝΩΝ ΤΡΙΤΟΣ

Ὁ ἢ Ἀκροστοιχίς.

Ἦμνον τρίτον μέλψωμεν Σίμωνι τρισμάκαρι.

Ἦχος, γ'. Ὁδὴ, α'. Ὁ εἰρμός.

Ο τὰ ὕδατα πάλαι νεύματι θείῳ, εἰς μίαν συναγωγὴν συναθροίσας, καὶ ὀπτεμὸν θάλασσαν Ἰσραηλίτη λαῷ, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεδοξασμένως ὑπάρχει, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Υέτοῦ ὡς χειμάρρους ἐκ τοῦ σοῦ τάφου, τὰ μύρα βλύσαντα ὁ Μυροβλύτα, τοὺς πιστοὺς ἅπαντας καταμυρίζει σοφέ, νῦν δὲ σῶν θαυμάτων τὸ πλήθος, βλέποντες πάντες τὸν Κύριον δοξάζομεν ὅτι δεδόξασται.

Μυροβλύτην τὸν θεῖον πάντες ἐν ἕμνοις, τιμήσωμεν συνελθόντες ἀξίως· τοῦτον γὰρ ὁ Κύριος, ὁ παντοκράτωρ Θεός, θαύμασιν ἐδόξασεν, ἀντιδοξάσαντα τοῦτον, σημείοις ἐνδόξοις τε, ὅτι δεδόξασται.

Νεκρωθεὶς τοῖς ἐν κόσμῳ Σίμων τρισμάκαρ, τοῦ σώματος τὰς ὀρέξεις θεόφρον, καὶ σαρκὸς οἰδήματα καταμαράνας σοφέ, ρεύμασι δακρύων σου, καὶ δι' εὐχῆς καὶ νηστείας, τῷ Κυρίῳ ἔψαλλες, ὅτι δεδόξασται.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Ο χετοῖς σῶν δακρύων εὐχαῖς καὶ πόνοις, νηστεία τε τὴν σάρκα καταμαράνας, τὸν θυμὸν ἐσθεσας, Σίμων θεόφρον σοφέ, θάλασσαν δ' ὀλεθρὸν τὴν τῶν παθῶν ἐκξηράνας, ἕμνεις τὸν Δεσπότην σου, τὸν πάντων Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με Κόρη πλήθει πταισμάτων, εἰς βόθρον τε τῆς κακίας ἐμπέσοντα, φθονερῶς Δέσποινα, ἡ ζωοδότην Θεόν, τέξασα ἀνάστησον, καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀμείνω, κληρονόμον δεῖξον με, Ἀγγέλων Ἀνασσα.

Ὁδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Ο ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγόν, τῷ Λόγῳ κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παντοκράτωρ Δέσποτα, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ ὀστερέωσόν με.

Τροπάρια.

Τῷ θείῳ πόθῳ σοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς, γνωστοὺς καὶ γεννήτορας σὺ κατέλιπες Ὅσιε, ὄρη καὶ ἐρήμους δέ, ὥσπερ δορκὰς θεοφόρε ἐξεζήτηεις.

Ρεόντων Σίμων φηαρτῶν τε ὑπεριδῶν, τὸ Ὄρος τοῦ Ἀθωνος ὥσπερ ἐλαφος Ὅσιε τῶν ὑδάτων ῥύακας καταλαβῶν, Χριστὸν Θεὸν ἠύλόγηις.

Ιδεῖν ποθῶν βασιλείαν τὴν τοῦ Θεοῦ, τὰ ὄρη κατέλαβες καὶ σπηλαιῖς κατώκησας, κόσμου δὲ τὴν σύγχυσιν, ὡς ψυχοφθόρον ἐλίπες Πάτερ.

Τὰς τρίβους σὺ τοῦ Προδρόμου καὶ τὰς ὁδοὺς, λαβόμενος Ὅσιε, Ἡλιοῦ προσεπέλασας, Σίμων παμμακάριστε, Θεῷ τῷ μόνῳ ἀπροσπελάστῳ.

Θεοτοκίον.

Ο σαρκωθεὶς ἐκ λαγόνων παρθετικῶν, φθαρέντα ἀνέπλασε, νεκρωθέντα ἀνέστησε, τὸν Ἀδὰμ πανύμνητε, Ὑπεραγία Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων.

Κοντάκιον λεγόμενον χύμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, γ'. Ἡ Παρθένοσ σήμερον.

Η Παρθένοσ Δέσποινα, προσευχομένῳ ἐπέστη, θεοφόρῳ Σίμωνι, καὶ προσφιλῶσ προφωνούσα, ἱδρυσιν Μονῆσ κελεύει τὴν ἐπὶ πέτρασ, οὗτοσ δέ, τῆ θεοπτία κατηγασμένος, ἀνακράζει· Θεοτόκε σὺ μου εἶ σκέπη ἰσχύσ καὶ πρόμαχοσ.

Ὁδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

Εθου πρὸσ ἡμᾶσ, κραταῖαν ἀγάπησιν Κύριε, τὸν μονογενῆ γάρ σοῦ Ἰῖόν, ὑπὲρ ἡμῶν εἰσ θάνατον δέδωκασ, διὸ σοι κραυγάζομεν εὐχαριστοῦντεσ· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Νέκρωσιν ἐνθείς, σεαυτῷ ὦ Σίμων τρισόλθιε, σὴν καρδίαν ἔδειξας σοφέ, μύρων πηγὴν ἀκένωτον Ὅσιε· Χριστὸς ὁ δοξάζων σε· ὦ και βοῶμεν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μύροις νοητοῖς, προσκυνῶντας τὴν Εἰκόνα σου Ὅσιε, σὺ μυρίζεις Σίμων ἀσκητά, μύρων πηγὴν τὸν σὸν τάφον γὰρ ἔδειξας· Χριστὸς ὁ θαυμάτων σε καταπλουτήσας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Επλησε τὸν σὸν τάφον, μύρα Πάτερ ἃ ἐῤῥευσεν, σώματός σου τοῦ καρτερικοῦ, καὶ τοὺς πιστοὺς κατεμύρισεν Ὅσιε· διὸ ὕμνουντες σε Θεῷ βοῶμεν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Λαίλαπες δεινοί, τὴν ψυχὴν μου Σίμων κατατρύχουσιν, ἀλλὰ Μυροβλύτα νοητοῖς, σοὺ μύροις καταπύσσον Ὅσιε· μυρίζων ψυχὴν μου ψάλλουσαν Κυρίῳ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ψάλλοντες ὡδὴν, Παναγία Κόρη πανύμνητε, σοὶ βοῶμεν οἱ ἁμαρτωλοί, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τὸν φιλόνηρον, δυσώπει, πρὸς μέλλοντος ἀσθέστου, ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου Παντάνασσα.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν διὰ Σταυροῦ Χριστέ, τὸν Ἄδην κενώσαντά· καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ θανάτου λυτρωσάμενον.

Τροπάρια.

Ω Μυροβλύτα, μύρω νοητῷ, Σίμων χρισθεὶς ἱερώτατε, μύρου πηγὴν τὸν σὸν τάφον, θεία χάριτι ἀπέδειξας.

Μυρίζεις Σίμων, πάντας τοὺς πιστῶς, σοὺ τῇ Εἰκόνι προσπίπτοντας, καὶ ἐκ παθῶν ψυχοφθόρων, ἐκλυτροῦσαι παμμακάριστε.

Εῤῥευσε Σίμων, ὡς τις ποταμός, μύρον τρισμάκαρ θαυμασίον, ἐκ τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου· θαῦμα μέγα τὸ τελούμενον!

Νᾶμα καὶ ῥεῖθρον, τάφος ὁ σεπτός, τοῦ Μυροβλύτου ἀνέβλυσε. Θεῷ δὲ δόξα τῷ πάντα, δυναμένῳ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Σοὶ ὕμνους Κόρη, πᾶσαι αἱ γενεαί, αἱ τῶν ἀνθρώπων προσάδουσι, σὺ γὰρ μεσιτὴς ἀνθρώπων, καὶ Θεοῦ πέλεις ὦ Δέσποινα.

ᾠδὴ, ς'. Ὁ εἰρμός.

Ε'βόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριο, ὁ λαοῖς ἐπέστη· ἐκ Θεοῦ Χριστέ σὺ εἶ Θεός μου.

Τροπάρια.

Ι'θύνας Πάτερ, πρὸς τὰς εὐθείας, ὁδοὺς τοὺς πόδας σου Ὅσιε, Σίμων Μυροβλύτα, θαυμασίως σοφέ, πρὸς Χριστοῦ ἐδοξάσθης.

Μέγιστον θαῦμα, πέλει ὡς ὄντως, τὸ τοῦ πεσόντος εὐχῆ σου δέ, ἀβλαβοῦς σωθέντος, καὶ τοῦ λίθου ὃν ἤρας ἐπ' ὤμων.

Ω* παραδόξων, τῶν σῶν θαυμάτων! τοῖς ἀσεβέσιν ἃ εἰργασται, Σίμων θεοφόρε, θην τούτους Θεῷ σου προσήξας.

Νέον φρικτὸν τε, τὸ ἐν νυκτὶ σε, καὶ ἐπουράνιον θεῖον τε φῶς σε περιλάμπαν, Μυροβλύτα κατηύρασεν ὄλως.

Θεοτοκίον.

Ικετηρίαν, πρὸς τὸν Υἱὸν σου, Χριστὸν Θεὸν τὸν φιλόνηρον, ποίησον Μαρία, ὑπὲρ δούλων σου σὲ ἀνυμνούντων.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ω'ς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς τρεῖς Παῖδας ἐδρόσισας, ἐν τῇ φλογὶ τῇ Χαλδαϊκῇ, τῷ φωτιστικῷ τῆς θεότητος πυρί, καὶ ἡμᾶς καταύγασον· Ἐὐλογητὸς εἶ κράζοντας, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Τὸν Κύριον τοῦ παντός μιμούμενος Ὅσιε, ζωὴν σου πᾶσαν καρτερικῶς, ὠδευσας σοφέ, ἄρας ὤμοις σου σταυρόν, τούτῳ δὲ ὑπέψαλλες· Ἐὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρῶννύμενος τοῦ Σταυροῦ δυνάμει καὶ χάριτι, δράκοντα Σίμων τὸν σχολιόν, ἡσχυνας ἐχθρόν, τύπτοντά σε τῇ οὐρᾷ, κραυγάζων τρισόλθιε· Ἐὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ιὸν ἐωσφορικὸν ὦ Σίμων Πανόσιε, ταπεινώσιν τὴν ὑψοποιὸν προσκτεσάμενος σοφέ, ἀπεδίωξας ἐκ σοῦ· τῷ Θεῷ δὲ ἔψαλλες· Ἐὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σέ ἴσμεν Μῆτερ Θεοῦ βοήθειαν ἀνθρωποι, σὺ γὰρ τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, ὃς ἐν σῇ γαστρὶ, ἐνηνθρώπησεν ἀγνή, δυσωπεῖς πρεσβείαις σου, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου, καθ' ἐκάστην προσπαιδόντων αὐτῷ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ᾠδή, η'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν φλογὶ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταθάνατα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, Ἱερεῖς ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Μύρων ἀπάντων τῆς γῆς, ὑπερέχει τὰ ἐκ τοῦ σοῦ τάφου Πάτερ, καὶ λειψάνου σεπτοῦ σου βλύσαντα Σίμων σοφέ, καὶ πιστοὺς μυρίζει, σὴν σεπτὴν Εἰκόνα, ἐν πίστει προσκυνεῦντας.

Απ' οὐρανὸθεν ποτέ, τὸν ἀστέρα ἐπὶ Πέτρας καταπέμπει, ὁ Θεὸς ἐκδηλῶν σοὶ θέλημα θεῖον αὐτοῦ, ἱδρυσιν Μονῆς σου, Σίμων Μυροβλύτα, ὦ θαύματος τοῦ ξένου!

Αγωνισμάτων τῶν σῶν, καθορῶν σου τὸ καρτερικόν ὦ Σίμων, ἀντιπέμπει πλουσίως σοὶ θαυμασίων πληθύν, ὁ Θεὸς ὑμνοῦντι, καὶ ὑπερυψοῦντι αὐτόν σοι Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον

Κάλλος ψυχῆς καθορῶν, τοῦ θεράποντός σου Σίμωνος τοῦ θείου, ὁ Υἱός σου Παρθένε θεῖῳ φωτὶ ὀδηγεῖ, κτίσαι ἐπὶ πέτρας, διὰ προσταγῆς σου Μονὴν ὦ θαῦμα μέγα!

ᾠδή, θ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐν βάτῳ καὶ πυρὶ, προγραφεῖσαν ἐν Σινᾷ, Νομοθέτη Μωϋσῆ, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ἀνυμνήσωμεν φαιδρῶς, ἄφθορον Παρθένον ἀληθῶς, Θεοτόκον εὐσεβοῦντες, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τροπάρια.

Αξιοὶ σε ὁ Χριστός, βασιλείας τῆς αὐτοῦ, καὶ σὸν λείψανον κλεινῶν, μύρων δείκνυσι πηγὴν καὶ φωτὸς τοῦ ἀδύτου Σίμων δευτέρον ποιεῖ, ἄμωμον θυσίαν ὡσπερεὶ, τοὺς ἀγῶνας ἐπαξίως προσδεξάμενος τοὺς σοὺς.

Ρητορεύουσι τὰ σά, Μυροβλύτα θαυμαστά, μύρον Σίμων καὶ Μονή, ἃ τέλεσται ἐν σοί, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος. οὐ θεράπων ὤφθης σύ, δοῦλος τε πιστός καὶ ἀγαθός, ὅθεν Πάτερ θεοφόρε ἀνταμείβει σε Χριστός.

Ιερεὺς ὢν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ, Μυροβλύτα θαυμαστέ, ὕμνον πρόσφερε αὐτῷ, ὡς θυσίαν παμμάκαρ καὶ ἰκέτευε αὐτόν, Ποίμνην σου λυτροῦσθαι πειρασμῶν, τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐκ σκανδάλων, καὶ δεινῶν ἅπερ ἐπίκεινται αὐτῇ.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Θεοτοκίον.

Ιλαστήριον θερμόν, Μητροπάρθενε ἀγνή, καὶ ἐλπίδα οἱ πιστοί, σὲ κεκτήμεθα βροτοί, προστασίαν καὶ σκέπην. Σοὶ βοῶντες ἐκτενωῶς, πρόσδεξαι θυσίαν καθαρὰν, ὕμνον τόνδε Παναγία, καὶ προσάγαγε Θεῷ.

ΚΑΝΩΝ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ὁ ἢ Ἀκροστιχίς.

Θαυμάτων ὕψος καὶ μέγεθος ὑμνήσω σου.

Ἦχος, δ'. ᾠδή, α'. Ὁ εἰρμός.

» **Θ**αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀθρόοις ἔχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τροπάρια.

Θαυμάτων σου ὕψος καὶ τὸ μέγεθος, Σίμων θαυμάσιε, τὸ θαυμαστόν τις εἶπη τῶν βροτῶν; ἀλλ' ἐμοῦ νῦν θαρρόντος ἐν σοί, νοῦν τε καὶ γλῶσσαν τράνωσον, ὅπως ἀξίως ἐπαινήσω σε.

Αγγλώσσω βοᾷ τὰ σά θαυμάσια, καὶ ἀνυμνοῦσι σε, πάντες ὁρῶντες Πάτερ σου Μονήν, ἣν ἐδόμησας Σίμων σοφέ, ἐμοῦ δὲ χεῖρα κινήσον. γραφῇ ποθοῦντος ἐξεῖπειν αὐτά.

Υμνοῦντα τὸν δσιον καὶ ἄμειπτον, καὶ θαυμαστόν βίον σόν, ὦ Μυροβλύτα Σίμων θαυμαστέ, περιφρούρει καὶ φύλαττε, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων με, ὅπως ἀξίως εὐφημήσω σε.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε ἀνύμφευτε, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, Χριστὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν σοι, τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον, ὅπως ἀξίως σὲ γεραίρωμεν.

ᾠδή, γ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Αράμενος σὸν σταυρόν, Εὐαγγελίῳ Χριστοῦ ἠκολούθησας, κράζων Χριστῷ Ὅσιε· σύ μου εἰ ἰσχὺς καὶ στερέωμα.

Τὰ ὄρη καὶ τοὺς βουνούς, νάπας ὀπὰς γῆς καὶ σπήλαια Ὅσιε, Σίμων σοφὲ ὤδευσας, ἐκζητῶν ἐνθέρμως τὸν Κύριον.

Ω ὄρη τε καὶ βουνοί, ὁσμὴ νυμφίου μου ὡς περ ἀρώματα· ποῦ δὲ σκηνῶν ὄψομαι, τοῦτον καὶ κατιδῶ μοι εἶπατε.

Θεοτοκίον.

Νεκρούς ὁ ζωοποιῶν, ἐκ τῆς γαστρὸς σου προελθὼν ἄχραντε, πάντας βροτούς ἔσωσε, τοὺς αὐτῷ πιστεύοντας Δέσποινα.

Κοντάκιον λεγόμενον χῆμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ε'ν ὠδαῖς τιμήσωμεν, τὸν Μυροβλύτην, ταῖς ἐνθέοις πράξεσι, καὶ ἀρεταῖς πανευλαβῶς, ἀναβοῶντες καὶ λέγοντες· χαίροις ὦ Σίμων, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

ᾠδὴ δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**'παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Υ'ετοῦ ὀχετοῦς ὡς περ τοὺς ὀφθαλμούς σου, πόνοις τοῖς σοῖς καὶ δάκρυσι, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, Σίμων ἀπειργάσω σοφέ, ἀνθ' ὧν περ ἀνέβλυσε, μύρα θεοφόρε ὁ τάφος σου.

Ψαλμικῶς σὺ τὰς ἐρήμους τε καὶ τὰ ὄρη, καταλαβὼν τὸν θεῖον σου, πόθον ἐπαυξάνεις· ἔθεν πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, βοήθειαν ἔλαβες, Σίμων Μυροβλύτα πανόλβιε.

Οὐκ ἐνάρκησας παλαίῳ ὦ Μυροβλύτα, τὸν παλαμναῖον δράκοντα πειρώμενον Πάτερ, ἐκλύειν τὸν τόνον σου, ἀλλὰ τοῦτον ἔβαλες, δι' εὐχῆς σου Σίμων πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ὡς οἶδε μόνος ἐκ τῆς γαστρὸς σου, Πανάχραντε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, πάντας καταυγάζει πιστούς, φωτίζων τοὺς κρίζοντας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Σ**ὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἄγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντας σε.

Κάλλος τὸ νοητόν, τοῦ Χριστοῦ ἐφιέμενος, κατόκησας ἐν σπηλαίῳ, μόνος μόνῳ Κυρίῳ, Δεσπότη προσευχόμενος.

Αῤοματι τῷ Σταυρῷ, προσευχῆ τε κατέβαλες, τὸν δράκοντα τὸν ἀρχαῖον, τῇ οὐρᾷ ἀπειλοῦντα, καὶ τύπτοντά σε Ὅσιε.

Ιδέτε θαυμαστόν, θαῦμα ὄντως καὶ μέγιστον, εὐχόμενος γὰρ ὁ Σίμων, βλέπει θεῖον ἀστέρα, ἐπὶ τῆς πέτρας λάμποντα.

Θεοτοκίον.

Μή με δοῦλον τὸν σόν, υπερίδης ὦ Δέσποινα, ὃν ὁ σατὰν καταβάλλει, ἀμαρτίας τῷ φόρτῳ, ἀλλ' ἐγειρον πεσόντα με.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι· ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Τροπάρια.

Ελαμψεν, ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ περίεξ οὐράνιον, φῶς καὶ κατηύγασε Σίμων, σὴν καρδίαν Πάτερ, ξένον τὸ θαῦμα, ὁ Θεὸς γὰρ, ἀποκαλύπτει σοι θεῖον μυστήριον.

Γάννυται, πιστῶν τὰ πλήθη ὀρῶντα θαυμάσια, ἃ ἐνεργεῖς θεοφόρε, Ἰησοῦ συνεργείᾳ, καὶ μακαρίζει, Μυροβλύτα σέ, ὃν δοξάζει Θεὸς θείοις θαύμασι.

Ε'νευσε, τοῦ θαυμαστώσαι ὁ Κύριος Ὅσιον, κλεινὸν αὐτοῦ Μυροβλύτην, μύστης γὰρ αὐτοῦ ἦν καὶ πιστὸς λάτρης, Θεοτόκου δέ, θεράπων, μητρός ἀκαταίσχυντος.

Θεοτοκίον.

Θαύματα, ὄντως ξένα φρικτὰ καὶ τεράστια, οἷσπερ Χριστὸς ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς δοξάζει αὐτοῦ Ὅσιους, μεσιτεία τῇ σῇ, Θεόνυμφε Μητὴρ ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**'ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμαῖοι Παῖδες τῆ Περσικῆ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ολον ὄρων σε, Σίμων μάκαρ ὁ Κύριος καὶ εἰδώς, τὸ ὥραϊον ψυχῆς σου, σὲ ὁδηγὸν καὶ σωτῆρα ψυχῶν δείκνυσι, καὶ Μονὴν τὴν σὴν, ἐπὶ τῆς Πέτρας ἐγεῖραι προσέταξε.

Σὲ Θεοτόκος, ἐν φωτὶ φωνοῦσα ὦ Σίμων ἐπεισε, ὡς Θεοῦ προστάξει Μονή, δεδομήσεται τῆς Πέτρας σου, καὶ τοὺς Ἀγγέλους, δόξα σοι τῷ Θεῷ ἀκήκοας ψάλλοντας Ὅσιε.

Υμνοὶς γεραίρω, σοῦ Μυροβλύτα θαυμάσια τὰ σεπτὰ, λίθου ὃν σταυροῦ σημείω ἐπ' ὤμων σῶν, ἤρας αὐθις τοῦ πεσότος δε, ἀφ' ὕψους ὃν διέσωσας, προσευχῇ, καὶ ἐδειξας ἀτρωτον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Μαρία χαῖρε, τὸ τοῦ Ἀγγέλου σοὶ κραυγάζομεν, σὺ δὲ τοὺς ὑμνοῦντας τόκον τὸν σόν, τῶν δεινῶν ἀτρώτους φύλαττε, εὐλογημένη ψάλλοντας σεμνή, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

» **Χ**είρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πύρρος δὲ δύναμιν, ἔσθεσαν ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, » Παιδὲς κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Νέον θαῦμα μέγα καὶ φρικτόν, καὶ κλησὶς μόνη τοῦ Ὁσίου Σίμωνος, φρίκην ποιεῖται τοῖς δαίμοσι, θεία χάρις, ξένον ἀκουσμα, τοὺς δὲ πιστοὺς καὶ βασιλεῖς, ψάλλειν προτρέπεται· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σίμων βασιλεὺς ὁ εὐσεβής, εὐχαριστῶν σοὶ Μονὴν σου ἀνήγειρε, τοῦ ἀκαθάρτου γὰρ πνεύματος, ἐλυτρώσω Πάτερ Ὅσιε, τὴν θυγατέρα τὴν αὐτοῦ, χαίρων δὲ ἔψαλλεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ηδε παρῆρσιάν σου σοφέ, πρὸς τὸν Θεὸν ἦν ἔχεις Σίμων Ὅσιε, τὸ βασιλείως θυγάτριον, λυτρωθὲν τῇ ἐπικλήσει σου, τοῦ διαβόλου τῆς χειρός, χαῖρον δὲ ἔψαλλεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ωφθῆ τοῖς ἀνθρώποις ὁ Θεός, ἐν τῇ γαστρὶ σου σαρκωθεὶς ἄχραντε, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐῤῥύσατο, πλάνης Κόρη τοῦ ἀλάστορος, καὶ παραδείσου ἀξιοί, πιστῶς τοὺς ψάλλοντας· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ, β'. Ὁ εἰρμός.

» **Α**ίλιος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαζεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σίμων θεοφόρε Μονὴ σου, θαῦμα παγκόσμιον ὁράται, ὕψους τῶν νεφῶν ἐπηρμένη, καὶ καταπλήττει ἀνθρώπων διανοίας, ὑμνοῦσι δὲ τὰ θαύματα, σοῦ πολιτεῖαν τὴν ἰσάγγελον.

Ολβίος ὁ τάφος σου Σίμων, μύρα ἐκβλύζων ἀνεδείχθη, πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, καὶ αἰτουμένοις ἀντίληψίν σου θείαν, ὦ Μυροβλύτα Ὅσιε, ἦν καταπέμψεις τοῖς ὑμνοῦσι σε.

Υμνοὶς σε τιμῶμεν ἐν πίστει, ὦ Μυροβλύτα οἱ σοὶ δοῦλοι, λύτρωσιν δεινῶν κεκτημένοι, ταῖς πρὸς Θεὸν σου ὁσίαις ἰκεσίαις, μνήμην σου δὲ γεραίροντες, Σίμων τρισμάκαρ ἀνυμνοῦμεν σε.

Θεοτοκίον.

Υμνοὶς σε δοξάζοντες Κόρη, σὲ προστασίαν ἐν ἀνάγκαις, πάντες σε κεκτήμεθα δοῦλοι, οἱ σοὶ Θεὸν δὲ τὸν Ὑψιστον ὑμνοῦμεν, ἐλπίδα δὲ σε κράζοντες, Χριστιανοὶ σὲ μεγαλύνομεν.

ΚΑΝΩΝ ΠΕΜΠΤΟΣ

Ὁ ἢ Ἀκροστιχίς.

Πέμπτην ταύτην ἄγω σοὶ ὠδὴν παμμάκαρ.

Ἦχος, πλ. α'. ᾠδὴ, α'. Ὁ εἰρμός.

» **Ι**ππον καὶ ἀναβάτην εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ συντρέθων πολέμους ἐν ὕψηλῳ βραχίονι, Χριστὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα.

Τροπάρια.

Πόνους τε καὶ ἀγῶνας καὶ θαύματα Σίμωνος, μέλλοντός μου ὑμῆσαι τὸν νοῦν μου καταύγασον, φωτοδότα Κύριε, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Μυροβλύτου πρεσβείαις δέομαι.

Ελαβες πρὸς Θεοῦ Μυροβλύτα τὴν δύναμιν, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν προσκυνούντων Ὅσιε, Εἰκόνα σου πάντιμον, ἦν καταφιλοῦντα με, ἰασαί με τὸν ἰκέτην σου.

Μῶμος καὶ μέμφεις δ' ἄλλως οὐκ ἔστι σοι Ὅσιε, ἰσαγγέλως γὰρ δλον τὸν βίον σου διήνυσας, Σίμων παμμάκαριστε, Μυροβλύτα ἔνδοξε, καὶ ἐχθρὸν τὸν παμβέβηλον ἤσχυνας.

Θεοτοκίον.

Πάντων ὁ λυτρωτὴς ἐν μήτρᾳ σου ἔκτισε, βουληθεὶς τοὺς ἀνθρώπους κολάσεως λυτρώσασθαι, ὅθεν Μητροπάρενε, ὕμνοις σε γεραίροντες, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδομεν.

Ὁδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βριθούσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ πάντα ὡς σκύβαλα, Σίμων Μυροβλύτα σοφὲ κατέλιπες, πόνοις τε ἀσκήσεως τῆς σῆς, καὶ πλείστοις ἐν ἀγῶσι, καρτερικῶς πολιτευσάμενος, εἴληφας καμάτων σου τὴν ἀντίδοσιν.

Ηρίστευσας ἐν ἀγῶσι Σίμων πανόσιε, ὃν ὁ στεφοδότης Χριστὸς ὁ Κύριος, δάκρυσι νηστεία καὶ εὐχῇ πόνοις καὶ ἀγρυπνίαις, καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον, ὅθεν ἐπαξίως κατέστηψαι.

Νομίμως ἀσκητικῶς ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, ὡσπερ στρατιώτης σοφὲ πανάριστος, σὺ παραταττόμενος Σταυροῦ, ὄπλῳ καὶ δυναστείᾳ, καταπαλαίσας εἰς γῆν ἔβαλες, ἄμετρα καυχώμενον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Τὸν Κύριον τοῦ παντός ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ ἀφθόρως τοῦτον Παρθένε τέτοκας, ξένον θαῦμα φύσει διπλοῦν, Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Γεννήσαντος, σῶσαι βουληθέντος τὸν ἀνθρώπον.

Κοντάκιον λεγόμενον χύμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ὁσίων τὸ κλέος τὸν θεῖον Σίμωνα, τῶν ἐν Ἄθῃ Πατέρων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μυροβλύτην οἱ πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν, τὸν δομήτορα Μονῆς, ὑψιβάμονος αὐτῷ, βοῶντες πιστεὶ καὶ πόθῳ· ἰκέτευσέ ὑπὲρ πάντων, τῶν σέ τιμώντων Πάτερ τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Τὴν θεῖαν ἐνόησας σου κένωσιν, προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Χριστέ ἐν τρόμῳ ἐβόᾳ σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλύθησας.

Αρότρω τοῦ Σταυροῦ ἐγεώργησας, ἀσκητικῶς τὴν σὴν ψυχὴν, καὶ τοὺς καρποὺς ἀνεβλάστησε, θαυμάτων θεῶν τρισμάκαρ ὁ Σίμων Μυροβλύτα ἐκτέλεσιν.

Υῖος Θεοῦ γεγένησαι Ὅσιε, ἀσκητικαῖς σου ἀγωγαῖς, Σίμων σοφὲ κατὰ μέθεξιν, θαυμάτων τῇ ἐνεργείᾳ, καταπλουτισθεὶς ἱερώτατε.

Τὴν ἔρημον καὶ σπήλαιον ἐδειξας, γῆν καρποφόρον ἐν Θεῷ τοῖς ὀχετοῖς τῶν δακρῶν σου, παιῶν Σίμων τοῖς πόνοις, καὶ εὐχαῖς Ὁσίων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Ηκτίσις πᾶσα Κόρη ἀγάλλεται, θεογενήτρια ἐν σοί, Θεὸν γὰρ ἄχραντε τέτοκας, τῆς ὄψεως τυραννίδος, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων ῥυσάμενον.

Ὁδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σέ ὀρθρίζω καὶ σοὶ κραυγάζω, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστέ ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Νόμους καὶ θεσμοὺς τοὺς τῆς φύσεως ἔσπευσας, καθυποτάξαι τῷ πνεύματι σου, οἰκήσας τὴν ἔρημον, Ἄθωνος ἐν Ὄρει, νηστεία καὶ τοῖς δάκρυσιν.

Ακακος ἀμίαντος καὶ σώφρων ἀπλούστατος, τῇ ταπεινώσει καὶ διακρίσει, γεγονὼς θεσπέσιε, τῷ Θεῷ προσάγεις, ἀνθρώπων πλῆθος Ὅσιε.

Γέγηθε Μοναστῶν τὰ συστήματα Ὅσιε, ἐπὶ τοῖς ἔργοις σου Μυροβλύτα, σὴν Μονὴν γὰρ ἐπηξας, ἐπὶ πέτρας Σίμων, σημείοις τε καὶ θαύμασι.

Γέγονας ὁπαδὸς Ἀποστόλων πανόσιε, σὺ ἡ ἀκρότης τῶν Μοναζόντων, κλήσις καὶ γὰρ μόνη σου, δαίμονας ἐλαύνει, καὶ θαύματα ἐτέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ ξένου θαύματος! τοῦ ἐν σοὶ Δέσποινα, ὅτι Θεὸν ἀπερινοήτως, ἔτεκες πανάμωμε. ἀνανδρος γὰρ οὐσα, λοχεύεις παρθενοῦσα

Ὁδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Σίμων ὁ θαυμάσιος, Μυροβλύτης ὠφθη ἀσκητής, τῶν ἀγώνων εὔρε τὴν ἀντίδοσιν παρὰ Θεοῦ, τὸ ἐνεργεῖν τὰ θαυμάσια.

Οὐράνιον ἄνθρωπον, ἐγνωμέν σε ἄγγελον δ' ἐν γῆ, θαύματα γὰρ Σίμων τὰ τεράστια, ἃ ἐνεργεῖς, ἐκπλήττει νοῦν καὶ διάνοιαν.

Ιερεὺς καὶ Ὅσιος, χρηματίσας ἡσυχνας ἐχθρόν, τοῦ Σταυροῦ τῷ τύπῳ καὶ τῷ χρίσματι, τοὺς ἀσεβεῖς τυφλώσεως ἰασάμενος.

Θεοτοκίον.

Ωραιώτης Δέσποινα, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον ἐν γῆ, ἀρεταῖς Παρθένης διαλάμπουσα, σοῦ ἐρασθεῖς δὲ Θεὸς σοὶ ἐνώκησεν.

ᾠδὴ ζ'. ὁ εἰρμός.

» **Ο** ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων Κύριος, τὴν φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παῖδας ἐδρόσισε, συμφώνως μελωδοῦντας, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Δεδέξαι τὸν Κύριον, σοὶς ἐγκάτοις Ὅσιε, σεμνῆ πολιτεία σου, καὶ ἐργαῖς ἐνθίοις σου, ὁ δόλιος Σατάν δὲ κατησχύνθη εἰς αἰῶνας.

Η Μονή σου Ὅσιε, ἐπὶ Πέτρας ἵδρυσται, εἰς ὕψος αἰρόμενον. Θεὸς ὁδοξάζων σε, θαύμασι καὶ σημείοις, ἀρρήτου φωτὸς ἐμπλήσας.

Νικηθεὶς ὁ δόλιος, ὑπὸ σοῦ εἰσήλασεν, εἰς πλάσμα βασιλείου, Θεοῦ, βασιλόπαιδα, ἀλλὰ τῇ σῇ κλήσει Πάτερ, θρηγῶν ταύτης ἐξεβλήθη.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, πιστῶν ἡ βοήθεια, βαρβάρων κακώσεως, τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, ἐλπίς καὶ προστασία, τῶν Χριστιανῶν καὶ τεῖχος.

ᾠδὴ η'. ὁ εἰρμός.

» **Σ**οὶ τῷ Πανουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορεῖαν ἐμελπον· πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Α ἄδε σὺν ἡμῖν καὶ ψάλλε ἅπας Ἄθως, κλεινοῦ Μυροβλύτου σου φρικτὰ θαυμάσια, οὗτος γὰρ λίθον, ἐπῆρε παμμεγέθη, Σταυροῦ τῇ δυνάμει τῇ παναλκεί καὶ θείᾳ.

Μέγιστον ὕμνῳ, σου θαῦμα Μυροβλύτα, χειρὸς σου ἐπίθεσις, ἰᾶται τοὺς πάσχοντας, εὐχῆς σου δυνάμει, καὶ ἱερῷ ἐλαίῳ καὶ Θεῷ προσάγεις βαπτίσματι τῷ θείῳ.

Μέγιστα ὄρῳ, ὕμνῳ θαυμάσιά σου, τοῦ μύρου τὴν ἐκβλυσιν, φωτὸς τὴν ὄρασιν, νυξίν ὅπερ εἶδες, φωνῆς τε Θεοτόκου, καὶ τῆς τῶν Ἀγγέλων ἧς ἤκουσας ὦ Σίμων.

Θεοτοκίον

Α ἴσμα ψαλμικόν, Βασιλίσσα σοὶ ἄδω, παρέστης γὰρ Ἀχραντε παρθένων ἐξάρχουσα, τῷ Βασιλεῖ σου, περιβεβλημένη, καὶ πεποικιλμένη, ἐν χροσσωτοῖς χρυσείοις.

ᾠδὴ θ'. ὁ εἰρμός.

Η σαῖα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, Ἀνατολή ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Κύριον ἰκέτευε, Μυροβλύτα, Σίμων θαυμαστά, τῆς δόξης παρεστῶς θείων σὺν χοροῖς, Ἀγγέλων Ὁσίων τε, Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀθλητῶν, πάντων Ἁγίων τε, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Α ληθῶς Πανόσιε, τὴν σὴν Ποίμνην, σκέπεις καὶ φρουρεῖς, ὦ Σίμων θαυμαστά, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, ἐκ κινδύνων καὶ τῶν πειρασμῶν, τοῖς δὲ οἰκέταις σου, ἀντιπέμψεις θεῖον ἔλεος.

Ρώννυνται οἱ δοῦλοι σου, σαῖς πρεσβείαις, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, οὐ ἐπιβουλή Σίμων φθονερᾶ. οἱ τάλανες πίπτομεν, Μυροβλύτα, πάθει δεινοῖς, τῆς αἰωνίου τε, ἐκλυτρούμεθα κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Ρῆσιν τοῦ Ἀγγέλου σοὶ, Παναγία ἄδομεν νυνί, τὸ χαῖρε ὦ Μαριάμ, τὸν Ἐμμανουήλ, τεκοῦσα πανάχραντε, τὸν Ἰησοῦν μου κόσμου λυτρωτὴν, ὃν καθικέτευε ὑπὲρ τῶν μεγαλυνόντων σε.

ΚΑΝΩΝ ΕΚΤΟΣ

Οὐ ἡ Ἀκροστοιχίς.

ᾠδὸς ἔχων παρῤῥησίαν πρὸς Θεὸν δέξαι μου τὴν δέησιν.

Ἦχος, πλ. β'. ᾠδὴ, α'. ὁ εἰρμός.

» **Ω**ς ἐν ἠπεύρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀθύρσῳ ἵχνησι τὸν διώκτην Φαράῳ, καθορῶν ποντούμενον· Θεῷ ἐπινίκιον ὦδὴν ἐβόα ἄψωμεν

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τροπάρια.

Ωἴ και ποῦ φύγω ὁ τάλας εἰ μὴ πρὸς σέ, τὸν θερμὸν προστάτην μου ;
Μυροβλῦτα θαυμαστέ, δέομαί σου ῥῦσαι με κακῶν, ἐν δακρῶν ὀχετοῖς
σε ἐξαιτούμενον.

Σὺ τῷ Θεῷ παριστάμενος ἐσαεῖ, σὺν τῇ θεομήτορι, καὶ πρεσβεύοντες θερ-
μῶς, παρ' αὐτοῦ τὴν λύσιν τῶν πολλῶν, καὶ δεινῶν παραπτωμάτων
μου αἰτήσασθε.

Εῤρημον πάλαι οἰκήσας Σίμων σοφέ, Θεῷ εὐηρέστησας, ἐν δακρῶν στα-
λαγμοῖς, ὧν τὴν χάριν δίδου καὶ ἐμοί, ὅπως ἂν πάθῃ δεινὰ ψυχῆς μου
κλαύσωμαι.

Χάριν μοι δίδου παμμακάκαρ τὴν ἐκ Θεοῦ, ὁμθροῖς τῶν ὀμμάτων μου, τοῦ
ἀρδεύειν τὴν ἐμὴν, τάλαιναν ψυχὴν μετανοῶν, ἐφ' οἷς ἐπράξα δεινοῖς
μου πλημμελήμασιν

Θεοτοκίον.

Ωἴς τὸν Θεόν μου τεκοῦσα τὸν δι' ἐμέ, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ῥύσῃται
δεινῶν, καὶ δουλείας Κόρη τοῦ ἐχθροῦ, ἐκδυσώπῃσον αὐτὸν τοῦ οἰκτει-
ρῆσαι με.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

» ὅκ ἐστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν
» σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Τροπάρια.

Νᾶμα δακρῶν σαῖς λιταῖς, παμμακάριστε Σίμων, ἐκ Θεοῦ μοι παρά-
σχου, ἁμαρτίας μου δεινάς, ὅπως ἂν κλαύσω πικρῶς, καὶ θρηνησῶ,
τά πολλά μου πταισμάτα.

Πείραν μὴ σχῶν πρὸς τὸν ἐχθρόν, τοῦ παλαίειν μηδὲ ὀλως, ἐξαιτούμαι σε
Σίμων, Μυροβλῦτα σύμμαχον, ὅπως φανείς νικητής, χαίρων ἅμα σὲ
κηρύττω στερόν πρόμαχον.

Αἴδων ἰκέσιον ὠδὴν, ἐξαιτούμαι σε πρέσβυν, πρὸς Θεὸν Μυροβλῦτα,
ἀντιλήπτορα θερμὸν, καὶ συμμαχοῦντα μοι σέ, ὁ σατὰν γάρ, ἐστι μοι
ἀντίπαλος.

Ρεῖθρα ποτάμια τοὺς σοὺς, ὀφθαλμοὺς καταστήσας, τῇ εὐχῇ καὶ νη-
στεία, ἀγρυπνία τε σοφέ, τὸ λείψανόν σου πηγὴν, μύρα βλύζουσιν ἀκέ-
νωτον ἀπέδειξας.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

Θεοτοκίον.

Ρεῖθρα δακρῶν καὶ κρουνούς, ὀφθαλμοὺς μου Κυρία, εὐσπλαγχνία
χρωμένη, τῇ συνήθει σου Ἄγνη, ἀποκατάστησον σέ, δυσωποῦντος ἐν
θερμαῖς δεήσεσιν.

Κοντάκιον λεγόμενον χῦμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὴν ἐπὶ τῆς γῆς οὐράνιον πολιτείαν, ὡς τοῦ οὐρανοῦ πολίτης ἐπολιτεύσω,
θεοσόφως βιώσας, ὦ Σίμων Πανόλβιε, καὶ γέγονας τοῖς τιμῶσι σε,
πρὸς οὐρανὸν ἀπλανῆς καὶ ἀσφαλῆς ὁδηγός.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς,
» μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Τροπάρια.

Ησχυνας δόλιον, δακρῶν χύσεσιν, ἀγρυπνῶν ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ,
Σίμων καταξίωσον, τὸν δυσωποῦντα σε κάμέ, ὅπως βάλω τὸν
ἀντίπαλον.

Στέναξον, δάκρυσον, ψυχὴ ταλαίπωρε, ἐκζητοῦσα συγχώρησιν τῶν πολ-
λῶν, καὶ δεινῶν πταισμάτων σου, πρέσβυν θερμὸν πρὸς τὸν Θεόν.
γνοῦσα Μυροβλύτην Σίμονα.

Ιᾶλαθι δέομαι, μόνε Φιλάνθρωπε, δυσωποῦσιν Ἄγιων σε οἱ χοροί, σὺν
τῇ Θεομήτορι, καὶ Μυροβλύτῃ ὁ κλεινός καὶ πταισμάτων λύσιν
βράβευσον.

Αμετανόητος, καὶ ἀδιόρθωτος, Μυροβλῦτα προσπίπτω σοι πρὸς Θεόν,
μεσιτείαν ποιήσον, ὅπως φωτίσας εἰς ὁδόν, μετανοίας εἰσαγάγῃ με.

Θεοτοκίον.

Νεκρόν με πάθῃσι, Δέσποινα ζώωσον, ἡ ζῶν τῶν ἀπάντων ἐπὶ τῆς γῆς,
πάνανγνε κυήσασα, τὸν ζωοδότην Ἰησοῦν, τὸν νεκρώσαντα τὸν θάνατον

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω κα-
» ταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου
» τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Πάλιν προσέρχομαι σέ θερμόν, έχων ἀντιλήπτορα σοφέ, καί ἰλαρόν σε προστάτην μου, προσκυνῶν Εἰκόνα τήν σήν, τήν θείαν καί σεπτήν. βορβόρω τῶν παθῶν κατακαλυπτόμενος.

Ρήγγυσι Πάτερ με ὁ Σατάν, πάθη τῆς κακίας εἰς δεινά, καί χαίρων κράζει λακτίζων με, ὡς τῆς θήρας πάλιν τῆς ἐμῆς, πλουσίας ἐν κακοῖς, ἦν εὔρον βορβορώδεις πάθεισι.

Οἴλλυμι φθόνῳ τοῦ πονηροῦ, καί εἰς χάος πράξεων δεινῶν, καταβυθίζομαι Ὅσιε· ὄθεν Μυροβλύτα ταῖς σαῖς, πρεσβείαις τόν σόν, ἰκέτην με ἐκλύτρωσαι Σίμων τάχιστα.

Σθέσον τό πῦρ τό τῶν ἡδονῶν, ὅπερ κατακαίει μου ψυχὴν, ὡς Μυροβλύτα τήν τάλαιναν, χορηγῶν μοι σῶφρονα νοῦν, καρδίαν καθαρὰν, τῷ μύρω ὁ ἐκ τάφου σου Πάτερ ἐβλυσειν.

Θεοτοκίον.

Θέλων λυτρώσασθαι με ἐχθροῦ, καί διαιωνίζοντος πυρός, ὁ πλαστοουργός μου σεσάρκωται, ἐξ ἀγνῶν λαγόνων τῶν σῶν ὡς Μητέρα Θεοῦ, σὺ δέ με ἀπολλύμενον χειραγώγησον.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Τοῦ βίου τήν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐζίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τροπάρια.

Ερχόμενον δέξει με, Μυροβλύτα νῦν πρὸς σέ, καί μύροις σου με μύρισσον, καί Θεῷ με παράστησον καθρόν, ἐκπλύνας τοῖς δάκρυσι, καί χειρός μου κρατῶν Σίμων τρισόλθιε.

Οἴλον συνεχόμενον, ἐν βυθῶ ἀμαρτιῶν, καί ἐν πελάγει θλίψεων, οἷς βυθίζομαι φθόνῳ τοῦ πονηροῦ, παμμάκρ ἐξάγαγε, μετανοίας πρὸς λιμένα δὴγῶν με σοφέ.

Νῦξ πονηρῶν πράξεων, με καλύπτει ἀφεγγής, ἥς με φωτὶ ὁ ἐβλεψας, προσευχόμενος, Σίμων πατὴρ ἡμῶν, καί ὡς περ τεθέασαι, μοναχῷ με ἐξάγαγε θεσπέσιε.

Δέξαι με προσπίπτοντα σοῦ Εἰκόνι τῆ σεπτῆ, καί με δακρῶν ῥεύμασιν, ἐκκαθάρας βορβόρου ἀμαρτιῶν, χειρός με λαβόμενος, τῷ Θεῷ Μυροβλύτα με προσαγαγε.

Θεοτοκίον.

Ελάμψεν ὁ Ἥλιος ἀπὸ σοῦ ὁ νοητός, δικαιοσύνης ἀχραντε, καί καρδίας ἐφώτισε τῶν πιστῶν, θερμῶς προσιόντων σοι, αἰτουμένων τε θείαν σου ἀντιλήψιν.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Ὅσιοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπέεισε βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ενωθεὶς Θεοῦ τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος, πέπτωκα ἀμαρτίαις δεινῶς· ἀλλὰ σὺ με πρεσβείαις, ἀνάστησον ταῖς σαῖς, καί προσάγαγε Σίμων τῷ Θεῷ, ὡς Μυροβλύτα θαυμαστέ, τῆ μεσητεία τῆ σῆ.

Από σοῦ ὡς Μυροβλύτα ἀπεμάκρυνα, πάθει φυγαδεύων δεινοῖς, ἐδουλώθην δὲ Θεοφόρε δαίμοσι κακοῖς, ἐξ ὧν με ἐξάρπασον βοῶ· καί τῷ Θεῷ με τῆς χειρός λαβῶν προσάγαγε.

Ισχυρός δὴ εὐλαθείας οὐκ ἐμμένει μοι, Ὅσιε Μυροβλύτα Θεοῦ, διὸ Πάτερ λιταῖς σου εὐπροσδέκτοις, τῆ χάριτι Θεοῦ, ἀλλοίωσιν θείας δεξιᾶς, νῦν μοι κατάπεμπσον σοφέ, ὅπως γεραίρω σε.

Μακρυνθεὶς Θεοῦ τοῦ μόνου φιλοκτίρμονος, πάθεισιν ἐκδουλεύω κακοῖς, ἐπιγνοῦς δ' ἐμαυτὸν ὡς Σίμων, προσφεύγω σκέπη σῆ, μηδὲ ὅπως δυνάμενος Θεῷ, τῷ παναγάθῳ προσελθεῖν εἰμὴ πρεσβεία τῆ σῆ.

Θεοτοκίον.

Οἴλος κεῖμαι μῶλωψι κατάστικτος, Δέσποινα, ὡς λησταῖς ἐμπεσῶν, λογισμοῖς ὧν με Ἰησοῦν Σωτῆρα ἀκέστορα Θεόν, ἡ τέξασα ἐγειρον βοῶ· χεῖρα μοι δοῦσα ἀρωγὸν ἢ προστασία μου.

ᾠδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

Εκ φλογός τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καί δικαίου θυσιᾶν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σέ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Υἄλη δοῦλον τό σῶμα μου Σίμων δέδωκα, τήν ψυχὴν τε τῷ χειρόνι ὑποτέταχα, σκότους με δεινοῦ παθῶν, καί πωρώσεως λύτρωσαι, φωτίζων φωτὶ με τῆς μετανοίας Πάτερ.

Ταπεινώσει καρδίας, νηστείας δάκρυσι, και εὐχῆ μετανοίας και ἀγρυπνία τε, τῆ πρὸς τὸν Θεόν, και πλησίον ἀγάπη με, κόσμησον ὦ Σίμων τοὺς μύρους με μυρίας.

Ἡδυνθεὶς τοῦ δουλεύειν ὁ τάλας πάθεισιν, οὐ προσέσχον οὐδὲως τοῦ ἀνανήφασθαι, και πρὸς τὸν Θεόν, ἐκπετάσαι τὰς χεῖρας μου, Σίμων Μυροβλύτα, ἀντίληψιν παράσχου.

Ἡαὐς γενοῦ μοι ὦ Σίμων, ζωῆς ἰθύνουσα, πρὸς λιμένα τὸν εὐδίων και ἀκύμαντον, χεῖρα βοηθείας Μυροβλύτα ὁρέγων μοι, και πρὸς τὰς εὐθείας ὁδοὺς καθοδηγῶν με.

Θεοτοκίον.

Δεσμευθέντα τὸν ἄνθρωπον ἐλυτρώσατο, γεννηθεὶς ἐκ γαστροῦ σου ὁ παντοδύναμος, σάρκα προσλαβὼν, μόνος ὡσπερ ἠυδόκησεν, τῆς ἀρχαίας Κόρη, κατάρας τῆς τῆς Εὐας.

Ψδῆ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τὰ γέματα, διὰ σοῦ δὲ πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σαρκαρῶμενος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Εἰκόνι θεῖα τῆ σεβασμῖα σου, προσκλίνω γόνυ Σίμων Μυροβλύτα τρισόλθιε, λύσιν τῶν πταισμάτων μου αἰτούμενος Ὅσιε, σὲ γὰρ γινώσκω πρέσβυν και ἀντιλήπτορα, και τῆς μετανοίας ὁδηγὸν θεομακάριστε.

Ἡ χάρις Πάτερ τοῦ θεῖου Πνεύματος, ἐν σοὶ τελοῦσα ὦφθη Μυροβλύτα θαυμασία, ἴδρυσιν Μονῆς σου, ἐπὶ πέτρας τῆς σῆς, και ἄρσιν τὴν τοῦ λίθου, τὸ τοῦ περόντος τε και σῆ κλήσει μόνη, τὸ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια.

Σὲ φῶς φωτίζει θεῖον τρισόλθιε, και ἄστρον ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς Πάτερ δεικνυσι, θεῖας τε φωνῆς ἀξίσι Θεοτόκου σε, και τοὺς θεῖους Ἀγγέλους ἀκούειν ψάλλοντας, και δοξολογοῦντας Θεὸν τὸν ὑπερύψιστον.

Ἰδεῖν ὦ Σίμων καὶ ἀξίωσον, Θεοῦ τὴν Βασιλείην τὴν Οὐράνιον Ὅσιε, και τῆς μακαρίας κληρονόμον ζωῆς, ἀλήκτου Μυροβλύτα ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, Πατερ εὐπροσδέκτοις σου λιταῖς δεῖξον με δέομαι.

Θεοτοκίον.

Νυκτὶ καθεύδοντα τῶν πταισμάτων μου, ἐξέγειρόν με Κόρη Θεοτόκε Παντάνασσα, Φῶς τὸ νοητὸν Χριστόν, ἢ τεκοῦσα βροτοῖς, τὸ φῶς τὸ τῶν ἀνθρώπων, το και ἀνέσπερον, και πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν με χειραγωγῆσον.

ΚΑΝΩΝ ΕΒΔΟΜΟΣ

Ὁδὴ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἐβδομον ἀριθμὸν ὠδῶν μου δέξει ὦ Σίμων.

Ἦχος βαρῆς. Ψδῆ α'. Ὁ εἰρμός.

Νεῦσει σου πρὸς γεώδη, ἀντιτυπίαν μετήχηθη, ἢ πρὶν εὐδιάχυτος, ὑδάτων φύσις Κύριε, ὅθεν ἀθρόχως πεζεύσας, ἄδει Ἰσραὴλ σοι, ὦδην ἐπινίκιον.

Τροπάρια

Ελλαμψίν μοι παράσχου, σὲ ἀνυμνοῦντι ὦ Σίμων, και θεῖα σου θαύματα, ὦδαῖς ἀνακηρύττοντι, ὦ Μυροβλύτα και χάριν, παρῤῥησίαν ἔχων, πρὸς Θεὸν μακάριε.

Βάσιν σῆς πολιτείας, τὰς ἐντολάς τοῦ Σωτῆρος, τιθέμενος Ὅσιε, ἀμέμπτως διεβίωσας, ὅθεν ὁ πάντων Δεσπότης, χάριν σοι δεδώρηται, τοῦ τελεῖν θαυμάσια.

Δέδειξαι μοναζόντων, κανῶν και στήριγμα Σίμων, ἐχθρὸν τὸν ἀντίπαλον, καταβαλὼν μακάριε, μηχανουργίας νικήσας, πάσας αὐτοῦ Πάτερ, θεοφόρε Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Θλος ὁ πλαστουργός μου, ἐκ σοῦ σαρκαρῶται Κόρη, Παρθένε ἀπειρανδρε, και θεῖον ἀπειργάσατο, ὦ Παναγία τῆς δόξης, παλάτιον και θρόνον, και οὐρανὸν σε ἐμφυχον.

Ψδῆ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Ο κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς, παντοδυνάμω σου Λόγω, στερεώσας Κύριε Σωτήρ, και τῷ παντοργῷ και θεῷ Πνεύματι, πάσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου στερέωσον.

Τροπάρια.

Μὴ μακρυνθεὶς ἀπὸ Θεοῦ, μηδὲως ὦ Μυροβλύτα, ὡς τηρῶν αὐτοῦ τὰς ἐντολάς, καθαρὸν δοχεῖον θεῖου Πνεύματος, και τοῦ Ὑψίστου Ἱερέως, σὺ γέγονας θεοφόρε, Σίμων τρισμακάριε Ὅσιε.

Ο λβιον θεῖον και σεπτόν, σὺ ἀπειργάσω σὺν τάφον, διανύσας βίον ἐν Θεῷ, σκῆνος γαρ σου οὗτος εἰσδεξάμενος, μύρων σεπτῶν ὦφθη πηγὴ, διὰ παντὸς πλημμυροῦσα, τοῖς πιστοῖς τὰ θεῖα χάρισματα.

Νενικηκῶς τον πονηρόν, εἰς τέλος ἐδραλες Σίμων, ἀπειλοῦντα κτύποις σὲ βιλεῖν ὅθεν ὁ Χριστός σε ἀριστεύσαντα, σὲ περιβάλλει τῷ φωτί, διὰ νυκτὸς θεοφόρε, και δοξάζει θεοῖς θαυμασίσις σε.

Θεοτοκίον

Α'πό μανίας τοῦ ἐχθροῦ, λυτρωσαμένη με Κόρη, ἢ καὶ ὕπνους βάλλει με εἰς γῆν· καὶ μαινίει κοίτην μου πανάχραντε, οἶμοι τῷ τάλανι ἐμοί! διὰ παντός με συντήρει, τῶν αὐτοῦ παγίδων ἄσπιλε.

Κοντάκιον λεγόμενον χῆμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος βαρὺς. Ἐπὶ τοῦ ἔρους μετεμορφώτης.

Ε'πὶ τῷ ὄρει προσβάς Κυρίου, ταῖς ἀρεταῖς ὡσπερ ἥλιος ἐλαμψας· καὶ τὰς ἐλλάμψεις θεόθεν δεξάμενος, ὅλος φῶς ἐχρημάτισας θεόσοφε, καὶ τοὺς πάντας φωτίζεις ἐναργέστατα, τοὺς βοῶντας καὶ κρίζοντας· χαῖρε Σίμων Ἄθω τὸ σεπτόν, Μυροβλύτα ἐγκαλλώπισμα.

ᾠδή, δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**' πατρικούς κόλπους μὴ λιπών, καὶ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεός, τὸ μυστήριον ἀκήκοα, τῆς οἰκονομίας σου, καὶ ἐδόξασά σε φιλάνηρωπε.

Τροπάρια.

Ρ'έουσι μύρα σου ὡς πηγαί, ἐκ τοῦ λειψάνου σου καὶ τάφου σου τοῦ σεπτοῦ, Μυροβλύτα Σίμων Ὅσιε, τῶν σεπτῶν ἀγώνων σου, πρὸς Θεοῦ λαβόντος ἀντίδοσιν.

Ι'ασαμένῳ τοὺς ἀσεβεῖς, σοὶ προσελθόντες εὐλαβεία καὶ πίστει θερμῇ, παρὰ σοῦ τὸ θεῖον Βάπτισμα, Ὅσιε ἐδέξαντο, καὶ Θεῷ τὴν δόξαν ἀνέπεμπον.

Θαῦμα ὁράται πᾶσι φρικτόν, ἢ ὑψιβάμων σου Μονὴ ὦ Σίμων σοφέ· ἦν ἀστέρως ὁδηγούντος σε, ἐπὶ πέτρας ἔστησας, Βηθλεὲμ δ' ἐκάλεσας τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

Μαρία Μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ, καὶ τῶν ἀπάντων ποιητοῦ ὑπάρχεις σεμνή, ὅθεν πίστει δυσωποῦμεν σε, τοῦτον καθικέτευε, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

ᾠδή, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἱ ὀρθρίζοντες Λόγε, εἰς δόξαν σὴν καὶ αἶνον, ἀνυμνοῦμεν ἀπαύστως, τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ σου, ὃν ἔδωκας ἡμῖν, ὄπλον εἰς βοήθειαν.

Τροπάρια.

Ο'ρμηθεὶς οὐρανόθεν, καὶ θαύμασι μεγίστοις, αἰρομένην εἰς ὕψος, ἐπηξας τὴν Μονὴν σου, ἄδων Σίμων σοφέ, δόξαν τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Νοὺς ἀνθρώπινος ὄλωσ, οὐ φέρει βλέπων ἄνω, τῆς Μονῆς σου τὸ ὕψος, θαυμάτων τε τὸ πλήθος, ὕμνους δὲ εὐλαβῶς ἄδει τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ωσπερ πάλαι Ποιμένες, ἀκήκοας Ἀγγέλων, τό, Δόξα ἐν ὑψίστοις, ἄδόντων Μυροβλύτα, ὦ! θαῦμα ὁ ὄρας· Δόξα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Δέομαί σου Παρθένε, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον, φιλανθρώπως μὴ παύση, σκέπουσα καὶ φρουρούσα, προσφεύγοντά με σοί, πάντων ἡ βοήθεια.

ᾠδή, ς'. Ὁ εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ τῶν βιωτικῶν μελημάτων, συμπλοῖς ποντούμενος ἁμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ Ἰωάννης Χριστέ· βοῶ σοί· ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Ωσπερ θεοδότις, χάρισι σοφέ πεπλησμένος, τοὺς πάντας διδάσκεις ὁσίως ἄγειν· μεστὸν δὲ θεῶν χαρίτων ὁρῶντες σε, πάντες ἰκετεύομεν σε Σίμων, Πάτερ μὴ ἡμῶν εἰς τέλος ἐπιλῆθοιο.

Νοὺς διζυγεία, καὶ τῷ καθαρῷ τῆς ψυχῆς σου, καὶ σώματος τῷ κατεσκληρότι, εἰς ἀπαθείας τὸ ὕψος ἀνέδραμες, τὴν στενὴν βελτίστας πορείαν, ἐν Εὐαγγελίῳ ὦ διδάσκει ὁ Κύριος.

Μῶμον καὶ κηλίδα, ἐν τῷ σώματί σου μὴ ἔχων, ψυχὴν σου ἀπεκάλθηρας Σίμων, τῶν ψυχοφθόρων παθῶν παναιοῖδιμε, ὅθεν νοὺς ἀθέατα κάλλη, ὄρων καθωράθης, ὄλωσ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ορος σε Παρθένον, καὶ Πύλην καὶ Στάμον καὶ Πλάκα, Κλίμακα σε, ἄλλος δὲ εἶδε, πάντες οἱ Προφῆται θεοσύμφευτε, σὲ προδιετύπουσαν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμεῖς δὲ εἰδότες ὑμνοῦμεν σε.

ᾠδή, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, ἐμβληθέντες Ὅσιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβηλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας οὕτω βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Υ'δίων ὡσπερ ποταμούς, οἱ ἰδρῶτες Πάτερ σῶν πόνων, καὶ μακαρίου σου σώματος, μύρα ἐῤῥευσαν Σίμων μετὰ σὸν πότον, σὴ δὲ Μονὴ διατρανοῖ, τῶν ἀγώνων σου τα ἐπαθλα.

Δύναμιν Πάτερειληφώς, ἐκ Θεοῦ ἀύλως σὸν βίον, πάντα διήλθες μακάριε, ἐν πόνοις, ἐν ἀσκήσει τε καὶ νηστεία, διὸ κατηξιώθης ὡς ἀθλητῆς πανάριστος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης σοφέ.

Εῤῥπει καὶ πάλιν ὁ ἐχθρός, κατὰ γῆς συρόμενος Πάτερ, κατὰ τῆς ποιμνης σου Ὅσιε, καὶ τὴν Μοῆν πυρπολήσας σου, τὴν ὄφρυν ἠρμένην καυχᾶται, ἀλλὰ σὺ τοῦτον ἐβαλες, ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς πρὸς Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ενοπρεπῶς καὶ θαυμαστῶς, ὑπερφυῶς τε Παρθένε Μαρία, ἐν τῇ γαστρῇ σου κατώκησεν, ὁ Θεοῦ Λόγος Κόρη, μόνη βουλήσει, τοῦ Πατρὸς τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα σὲ ἐπεσχίασεν.

Ψδὴ η΄. Ὁ εἰρμός.

Αφλεκτος πυρί, ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεί, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους ἐν πυρὶ ὑμνωδοὺς ἐδειξε, πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ασματα ἡμῶν, ἐπινίκια ἀκούεις, καὶ γὰρ σατὰν τὴν δύναμιν, καταβαλὼν σὺ τῇ δυνάμει Σταυροῦ, καὶ πάλιν τοῦτον εὐθύς, ἐκ βασιλείως θυγατρὸς πάντελῶς ἐξώσας, ψάλλον τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιδέτε ὑμεῖς, οἱ ἐνταῦθα ἀθροισθέντες, ὡς θεῖα ὄντως καὶ σεπτὰ, ἅπερ θαυμασία τελεῖται ἡμῖν, πῶς ὡσπερ πύργον στερρόν, ὀρθοδοξίας τὴν Μοῆν θαυμαστῶς ἐπῆξεν, ἐπὶ τῆς πέτρας, Χριστοῦ ὁ Μυροβλύτης, δαίμονας ἐλάυνει, καὶ τοὺς πηροὺς ἰάται.

Ωμῶξε σατὰν, ὅτε Σίμων ἀσεβοῦντας, ἐπιτεθέντας κατὰ σοῦ, ἀπεσεῖσω ἐξ αὐτοῦ τῆς χειρός, θείῳ φωτὶ δὲ Μοῆν, ὀδηγηθεὶς εἰς ὕψος ἐπὶ πέτρας ἐπῆξας, καὶ τὸν πεσόντα ἀφ' ὕψους, ἰδὼν περισθέντα, ταῖς εὐχαῖς σου Πάτερ, ἡσχύνθη Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον.

Σύ μου τὸ θνητόν, ἀνεζώσας Παρθένε, ὡς Μήτηρ οὐσα τῆς ζωῆς· σωμαθθέντα γὰρ Χριστὸν τὸν Θεόν, ὡς βρέφος τοῦτον Μαριάμ, ἐκ τῆς γαστρὸς σου ἀπεκύησας, θθεν σὲ πάντες ὑμνοῦμεν καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψδὴ θ΄. Ὁ εἰρμός.

Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυοφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπείρανθε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, ἡχωρίον τοῦ ἀπείρου, πλαστουργοῦ σου σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ιστασο Πάτερ ὡς ἀκμῶν ἀνάλωτος, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ πίστει εἰς Χριστὸν Ὅσιε, ὅτε σὲ τύποντα ὡς δράκοντα ἐώρας, σατὰν ὄν εἰς τέλος, ἠφάνισας θεόφρον, τῇ δυνάμει Σταυροῦ καὶ χάριτι.

Μέμνησο τῶν τελούντων, τὴν μνήμην σου Σίμων Ὅσιε καὶ προσκυνούτων ἐν πίστει τὴν θείαν Εἰκόνα σου, καὶ ταῖς πρὸς Κύριον λιταῖς σου περιφρούρει, τοὺς σοὶ ἐγκαυχωμένους, Χριστοῦ μου Μυροβλύτα, κεκτημένους τε καὶ προστάτην σε.

Ωσπερ ποτὲ βασιλίδα Σίμων διέσωσας, ἐκ δαιμονίου Πάτερ τοῦ ταύτην ταραττοντος, οὕτως Εἰκόνα σου, σεπτὴν τοὺς προσκυνούντας, καὶ σὲ προσκαλουμένους, λύτρωσαι ἐκ κινδύνων, ἀναγκῶν καὶ δεινῶν καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Νύκτα παθῶν ἀπ' ἐμοῦ ὦ Δέσποινα ἔλασον, ἡ νοητὴ αὐγὴ ἡ τὸν Ἥλιον τέξασα, τὸν καταυγάσαντα ἀνθρώπων διανοίας, καὶ μέσῳ Παραδείσου πιστοὺς εἰσαγαγόντα, φιλανθρώπως τοῦ μεγαλύνομεν σε.

ΚΑΝΩΝ ΟΡΘΟΟΣ

Ὁ ἢ Ἀκροστιχίς.

Ψδὴ ὀγδόη Σίμωνι Μυροβλύτῃ

Ἐν δὲ τοῖς θεοτοκίοις Ἱερωνύμου.

Ἦχος, πλ. δ΄. Ψδὴ, α΄. Ὁ εἰρμός.

Αρματηλάτην, Φαραῶν ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτὲ, Μωσαϊκῆ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα Θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Τροπάρια

Ωδαῖς ἀσμάτων, Μυροβλύτην Σίμονα, πιστοὶ ἰκέται αὐτοῦ, ὅσοι προσελθόντες, πάντες εὐφημήσωμεν, αἰτούμενοι βοήθειαν, παρ' αὐτοῦ ἐν ἀνάγκαις, καὶ γὰρ προστάτης θερμότατος, πέλει τοῖς αὐτῷ καταφεύγουσι.

Δεῦτε ἐν ὑμνοῖς, μετὰ πόθου ἅπαντες, προσδράμωμεν οἱ πιστοὶ, Σίμωνι τῷ θείῳ, Μυροβλύτῃ πέλοντι, καὶ τοῦτον ἰκετεύσωμεν, πρὸς Θεὸν ὅπως πρέσβυς, τε καὶ προστάτης θερμότατος, ἑσέει τυγχάνει Μοῆς ἡμῶν.

Ηθροισται Πάτερ, τῆς Μοῆς σου ἅπασα, ἡ Ἀδελφότης νυνί, ὕμνους σοὶ προσφέρειν, καὶ γεραίρει ἄδουσα, τὰς κλεινάς ἀριστείας σου, Μυροβλύτα Κυρίου, καὶ ἐξαιτεῖται προστάτην σε, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ὑπέρμαχον.

Θεοτοκίον.

Ι'κετηρίαν, Θεομητορ ποίησον, ὑπὲρ τῶν δούλων τῶν σῶν, πρὸς τὸν γεννηθέντα, ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, και τούτους ἐκλυτρώσασα, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, ἐπερχομένων περισώζε, Δέσποινα τοῦ κόσμου φιλόανθρωπε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ εἰρμός.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, και ὕμνεϊ σε τὸ πνεῦμα μου.

Τροπάρια

Ο*ρος τὸ τοῦ Ἁθῶνος, Σίμων κατηύγασας Ὅσιε, και θαυμαστόν, τοῦτο ἀπειργάσω ἀρετῶν σου ταῖς λάμπουσιν.

Γέγονεν ἡ ἔρημος, πέτρα και ἀνικμος Ὅσιε, τεῖχος πιστῶν, μοναζόντων Πάτερ, τὴν Μοῆν σου δομήσαντος.

Γάννυται λαμπόμενος, ταῖς ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων σου, Σίμων σοφέ, Μυροβλύτα Ἁθῶς, ὀρθοδόξων τὸ καύχημα.

Δέδεικται ὁ τάφος σου, θεῖου πηγῆ ἀγιάσματος, μύρων σεπτῶν, ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου, ἐκβλυσάντων τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ε*ργασί με Δέσποινα, εἶλον τερπνὸν τοῦ Κυρίου μου, ἡ ἐν γαστρὶ τοῦτον συλλαβοῦσα, και τεκοῖσα θεόνυμφε.

Κοντάκιον λεγόμενον χῦμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ω'ς τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμεν σε ἀκρέμονα, και Ἀποστόλων ὀπαδὸν και ἰσοστάσιον, και τοῦ Ἁθῶ σεμνολόγημα και φωστῆρα· δὸς οὖν Πάτερ και ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον τῶν βωόντων σοι· Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

Σὺ μου ἰσχὺς, σὺ μου και δύναμις Κύριε, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικούς κόλπους μὴ λιπώ, και τὴν ἡμετέραν πτωχεῖαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· τῆ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Ο*λως φωτός, δλως χαρίτων ἐμπέπλησαι, Σίμων Πάτερ, Μυροβλύτα Ὅσιε, βιον ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς, μάκαρ διανύων ὡς ἀστρὸς τις και

αἴλος· διὸ και σὺν Ἀγγέλοις, συναγάλλη κραυγάζων· Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Η*χησε γῆς, ὡσπερ βροντὴ τοῖς πληρώμασιν, ἀρετῶν σου φήμη παναοίδιμε, τὸ ταπεινὸν και ἐρημικόν, και τῆς θεωρίας, τῆς ἀνω τὸ ἀκατάπαυστον, δακρύων τε ἡ χύσις, προσευχῆ και νηστεία, πρὸς δὲ τούτοις ἀγάπη μακάριε.

Σκῆνωμα σὺ, τοῦ θεῖου Πνεύματος γέγονας, ταπεινός γάρ, πρᾶος και ἀπλούστατος, και ἐν ἀγάπῃ τῇ πρὸς Θεόν, και πρὸς τὸν πλησίον, ἀνυποκρίτῳ διέλαμψας· διὸ Μοῆν Κυρίου, ἐχημάτισας ὄντως, Μυροβλύτα Θεοῦ Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ρ*ῶσιν μοι δός, ἡ τὸν ἀκέστορα τέξασα, τὸν τοῦ κόσμου, Κύριον φιλόανθρωπον, ἀπολλυμένῳ μοι ἀγαθῇ, γνώμῃ βρυθμία, και ἀμελείᾳ κειμένῳ μοι, και ἐξανάστησόν με, χαλεπῆς ἀβρώστιας, παντευλόγητε κόσμου Βασίλισσα.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ι*να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, και ἐκάλυψε με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, και πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατευθύνον δέομαι.

Τροπάρια.

Γ*χην θεῖου Προδρόμου, σὺ κατηκολούθησας θεομακάριστε, τρίβους Ἡλιοῦ δε, Ἀντωνίου ὁδοὺς τε τοῦ μάκαρος, και τὰς ἀριστείας τὰς κατ' ἐχθροῦ τοῦ διαβόλου, τούτων ἦρας ὦ Σίμων τρισόλβιε.

Μακαρίζη τρισμάκαρ, διὰ τοὺς ἀγῶνας σου και τὰ παλαίσματα, πρὸ παντός μὲν ἄλλου, πρὸς αὐτοῦ τοῦ Κυρίου μακάριε, ἐκβοῶντος· δεῦτε· οἱ ἐκζητήσαντές με φίλοι, και ζῶν αἰώνιον κληρονομήσατε.

Ω*χαρίτων πλουσίων, αἷς ὁ Μυροβλύτης Κυρίου κεκόσμηται, κατηγλαῖσμένος, ἐν φωτὶ τῷ ἀδύτῳ λαμπρύνεται, και φωνῆς ἀκούει, τῆς Θεοτόκου και Ἀγγέλων, ἐκκαλοῦσης αὐτὸν προσφιλέστατα.

Θεοτοκίον.

Ω*χαρίτων τῶν θεῶν, Κόρης τῆς θεόπαιδος ὧν ἡμῖν δίδωσιν, ἐν ἐκάστη ὥρᾳ, και ἡμέρᾳ και τόπῳ τοῖς χρήζουσι, θείας βοηθείας, παρούσα πάντας και φρουροῦσα, και ζῶν αἰώνιον πᾶσι βραβεύουσα.

ᾠδὴ, σ'. Ὁ εἰρμός.

» Γλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ θυοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια

Νικῶν αἶψά τόν ἐχθρόν, ὁ Μυροβλύτης φαιδρύνεται, ὡς στρατιώτης Χριστοῦ, στερβός ἀπροσμάχτος, νέοις καταστέφεται, στέφεισιν ἐνδόξοις, καὶ ποικίλοις ἐν χάρισμασιν.

Ἰστάμενος προσευχῇ, καταξιοῦται ὡ θαύματος! ὁμφῆς ἀστέρος λαμπροῦ, ἴδρυσιν μνηύοντος, Μονῆς ὑψιθάμονος, ἐπὶ πέτρας, θεία τῇ κελεύσει τὸ τελούμενον.

Μὴ φέρων ὁ σχολιός, τὸ εἰς αἰῶνας δοξάζεσθαι, Θεὸν τὸν δημιουργόν, Μονῆς σου τῷ θαύματι, νέον ὑπεσκέλισε, τὸν διακονοῦντα, ἀλλ' εὐχῆ σου τοῦτον ἔσωσας.

Θεοτοκίον

Νάματα τὰ ζωτικὰ τῆς σωτηρίας με πότισον, ἢ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, Περθένη κυήσασα, ὅπως ἂν ἀξίως σε, ἀνυμνῶν δοξάζω σέ τοῦ κόσμου τὴν Βασίλισσαν.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταπτήσαντες Παῖδες ἐν Βιβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τροπάρια.

Υ'πέμεινας παλαίων, τὸν παλαμναῖον ὄφιν σέ θορυβοῦντα τῷ φθόνῳ αὐτοῦ, καὶ στάσεις ἐμποιοῦντα, τῇ ἰδρύσει Μονῆς σου, ἕως τοῦτον κατέβαλες· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ρ'ωσθεῖς Σταυροῦ δυνάμει, λίθον ἤρας ἐπ' ὤμων, ὑπερμεγέθη σοφέ, τοῖς μὲν ὀρώσι θαῦμα, κατ' ἐχθροῦ δὲ τὴν νίκην, σὺ ἀράμενος ἐψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ο'ρμῶντας κακοβούλω, πηρωθέντας δὲ Σίμων, ὡς μιμητῆς τοῦ Χριστοῦ ἰάσω ἀσεβοῦντας, Θεῷ δὲ τῷ Σωτήρι, βραπτισθέντας προσήγαγες, ὁ τῶν Πατέρων βοῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Υ'μνῶν ἐν ἰκεσίαις, σέ προστάτην αἰτοῦμαι Μαρία Μητέρα Θεοῦ, ψυχῆς ἐκ κατωδύνου, ἐκβοῶν μοι παράσχου, ἀσθενοῦντι τὴν ἴασιν, ἢ τὸν Σωτήρα Χριστόν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

ᾠδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

» **Μ**ουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δειριῶ, τρεῖς παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμνου, καὶ ἐδοξολογοῦν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Βασιλεὺς παθῶν Σίμων ἐγένου, ἐγκρατεῖα καὶ τῇ ἀγρυπνίᾳ, διόπερ καὶ παρὰ Θεοῦ, θαυμάτων πλουτεῖς χάριν, τοὺς δαίμονας ἐλαύνειν, μύρα τε ἐκβλύζειν νοσοῦντας τε ἰᾶσθαι.

Λαμπρυνθείς σοφέ τῇ διανοίᾳ, κατηυγάσθης φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς φῶς ὑπάρχων δ' ἀληθῶς, ἐδίωξας τὸ σκότος, ἐχθρόν ἀρχοντα σκότους, ἐκβαλὼν σὴ κλήσει, ἐκ βασιλίδος κόρης.

Υ'δωρ ὡσπερ θρύει ὁ σὸς τάφος, τὰ σὰ μύρα ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου, μυρίζοντα τοὺς εὐλαβῶς, Εἰκόνα σου τὴν θείαν, ὦ Σίμων Μυροβλύτα κατασπαζομένους, οὐς φρούρει σαῖς πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Μαριάμ Θεὸν τὸν πρὸ αἰῶνων, ἀπεκύησας ἀσπόρως ἐπ' ἐσχάτων, καθὼς προέγραψαν ποτέ, τρεῖς Παῖδες ἐν καμίνῳ, τὸν Τόκον σου ὑμνοῦντες καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Εφορίζε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψίστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος, διὸ τὴν ἀχραντον, Θεοτόκον, οἱ πιστοὶ μεγαλύνουμεν.

Τροπάρια.

Τὴν δε Μοῆν σου τὴν σεπτὴν, πειρασμῶν παντοίων Σίμων διάσωζε, καὶ περιστάσεων, πυρὸς λοιμοῦ σεισμοῦ καὶ κακώσεων, βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς, ἐχθρῶν τῶν τῆς πίστεως, Ἀγαρηνῶν τῶν δεινῶν, Μυροβλύτα, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Ηθροισταὶ πᾶσα ἢ Μοῆ, καὶ βοᾷ ἀκαταπαύστως κραυγάζουσα, ἐγκαυχωμένη ἐν σοί, ὦ Μυροβλύτα πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἀμαρτιῶν ἡμῶν οὐλάς, τελείως ἐξάλειψον, Δέσποτα Κύριε, μὴ ἐὼν τὸν πονηρόν ἡμᾶς λυμαίνεσθαι.

Οσὶε Σίμων τῆς Μοῆς, σοῦ τῆς Πέτρας ὁ προστάτης ἰκέτευσέ, θερμῶς τὸν Κύριον, σὺν Μυροφόρῳ Μαγδαληνῇ τῇ σεπτῇ, σκέπειν φυλάττειν καὶ φρουρεῖν, αὐτὴν ἀδιαλώβητον, ἐπερχομένων δεινῶν, τὴν τιμῶσαν καὶ γεραίρουσαν ἐν ὕμνοις ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Υμνους σῶν δούλων καὶ ὧδ'α, δεχομένη Μαριάμ ἡ παντάνασσα τῷ σῶ
Υἱῷ καὶ Θεῷ, προσαγαοῦσα, θερμῶς ἰκέτευσον, καὶ διαφυλάττε αὐ-
τούς, παντοίας κακώσεως, ἐπεμβαίνόντων δεινῶν, καὶ γὰρ δσα θέλεις δύνα-
σαι ὡς Μήτηρ αὐτοῦ.

Τέλος τῶν ὀκτώηχων Κανόνων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου

Τροπάρια εἰς τὸν Ὁσίον Πατέρα ἡμῶν τὸν θεοφόρον καὶ Μυροβλύτην Σίμωνα.
ὑπὸ Ἱερωνύμου Μ. Σιμωνοπετρίτου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν θεῖον Ἀσκητήν, τὸν σεπτὸν Μυροβλύτην, Χριστοῦ τὸν μιμητήν, ἀρετῶν τὸ δοχεῖον
Ἀγγέλων ἰσοστάσιον, Ἀποστόλων τὸν σύσκηνον, τὸν ἐφάμιλλον, τῶν Ἀθλοφόρων καὶ πάν-
των τῶν Ὁσίων τε, τὸ ἐγκαλλώπισμα πάντες, ὑμνήσωμεν Σίμωνα.

Ὁ Σίμων ὁ σεπτός, ὁ κλεινός Μυροβλύτης, ὁ μέγιστος φωστήρ, τῶν ἐν Ἄθω λαμφάν-
των, ὁ κτείνας τὸν δράκοντα, τὸν Χριστὸν ἐνδυσάμενος, ὁ παγγέρατος, Ὁσίος νῦν εὐφη-
μεῖται. Τοῦτον ἅπαντες, νῦν προβαλλόμεθα πρέσβυν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χριστοῦ τὸν μιμητήν, τῶν Ὁσίων τὸ κλέος, πασῶν τῶν ἀρετῶν, τὸ θεόμορφον σκῆνος,
Ἀγγέλων τὸν ἐφάμιλλον, μυροθήκη τῆς χάριτος, ἄνθος εὐσομιον, τοῦ νοητοῦ Παραδείσου,
καὶ ἀδάμαντα, καὶ τιμαλφῆ μαργαρίτην, ὑμνήσωμεν Σίμωνα.

Φωστὴρ πανευκλεής, ἐκλεκτὸς μαργαρίτης, ἀδάμας παμφαής, καὶ πανέντιμος λιθός, τῆς
πόλεως ἔρημμα τοῦ θεοῦ Σίμων Ὁσίε, ὠφθης ἅπαντας, καταφωτίζων τοὺς πίστει, σὸς προσ-
τρέχοντας, καὶ ἄπλανῶς πρὸς τὰ ἄνω, ἰθύνεις τοὺς τιμώντας σε.

Ἐν Ὁρεὶ τῇ σεπτῇ, ἐσθητικῶς ἐπὶ πέτρας, τῇ πέτρᾳ τῇ Χριστῷ, θεαρέτως ἀσκήσας, οὐ-
ράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος Ἀγγελος, ὠφθης Ὁσίε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορευῶν, τὸν τρι-
σάγιον, νῦν μελψοῖς τῇ Τριάδι, Μυροβλύτα θεοπέσιε.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, τοῦ κόσμου τὰ τερπνά, ἐβδελύξω παμμάκαρ,
καὶ γέγονας πάντερον τοῦ θεοῦ οἰκητήριον, τὴν διάνοιαν, κατανασθεῖς καὶ καρδίαν, Πάτερ
Πνεύματι, τῇ παναγίῳ θεῷφρον, Μυροβλύτα θεοπέσιε.

Ψυχῆς τὸ τριμερές, καθαρθεῖς τῇ Τριάδι, σοφῆ τῶν ἀρετῶν, ἐν Χριστῷ τῇ Σωτῆρι, τὴν
ὕλην τοῦ σώματος, ἔξω θέμενος Ὁσίε, βίον ἄϊλον, ζήσας ἐν γῆ τῶν Ἀγγέλων, ὡς ἀσώματος,
νῦν σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνῃ, εἰς τὰ ἄνω βασιλεία.

Τῇ χάριτι σοφῆ, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς μύρῳ νοητῷ, σὺ χρισθεῖς θεομάκαρ, ὁσμὴ παν-
σεβάσμιος, τοῦ Χριστοῦ εὐωδία τε, ἐχρημάτισας, καὶ Μυροβλύτης ἐδειχθης, μύρον Ὁσίε,
μύρῳ Χριστῷ τὰς καρδίας, μυρίζων τῶν τιμώντων σε.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῆ, οὐρανόφωτος πέλων, ὡς ἥλιος φαιδρός, τὰς ἀκτίνας ἐκπέμπων,
εἰς πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἀρετῶν σου ταῖς λάμψεις, φαιδρυνόμενος, καὶ καταυγάζεις τὸν κό-
σμον Σίμων Ὁσίε, θαυμαστωθεῖς Μυροβλύτα. Διὸ σὲ γεραίρομεν.

Τοῦ πνεύματος σοφῆ, ποταμὸς χρηματίζεις, τὴν χάριν δαφιλῶς, ὡσπερ ρεῖθρον προχέων,
πηγῇ τε ἀναψύχουσα, τὰς ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, καὶ δροσίζουσα, τῶν εὐσεβῶν τὰς καρ-
δίας, μύρου βλύζοντος, ἐκ τοῦ σοῦ σκῆνους παμμάκαρ, Χριστοῦ σε δοξάζοντος.

Ὡς ἄγγελος ἐν γῆ, ἰσαγγέλως βιώσας, ἐλάτρευσας σοφῆ, τῇ Θεῷ Μυροβλύτα, τὸν ἄρ-
χοντα τοῦ σκότους δέ, ἐν σαρκὶ κατεπάλασας ὡς δὲ ἄϊλος, φῶς ἀληθῶς χρηματίζεις, λαμ-
πρυνόμενος, τὰς ἀσωμάτους ἰδέας, ἀγάπη τοῦ Κτίστου σου.

Ἀγῶνας τοὺς σεπτούς, ἐν θεῷ ἐξασκήσας, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, ἐν τῇ ὄρει τοῦ Ἄθω, θεῷ-
φρον γενένησαι, τῇ θεῷ φίλος γνήσιος, ὃ ἐνούμενος, Θεοειδῶς Μυροβλύτα, νόμον ἔνθεον,
νομοθετεῖς καὶ προσάγεις, θεῷ τοὺς πειθομένους σοι.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τοὺς Ἁγίους.

Τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, καὶ
Τὸν Ὁσίον καὶ θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην.
Ἐπὶ Ἰακώβου Μοναχοῦ. (α)

Μετὰ τὸν Ἐδλογητὸν, τὸ: Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα, τὸ: Θεὸς Κύριος.

Εἰς ἧχον δ', καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια πρὸς τὸ: Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς Μυροφόρου τῆ σοφῆ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ Εἰκόνι τοῦ Ὁσίου
προσπέσωμεν, πνευματικὴν γὰρ πνέουσιν ὁσμὴν μυρεψικὴν, πάθη τὰ
δυσίατα, θεραπεύουσι πάντων, πνεύματα διώκουσι, καὶ παρέχουσι ἄμφω,
τὴν ἰατροειδίαν σώματος ψυχῆς, τοῖς προσιοῦσιν αὐτοῖς μετὰ πίστεως.

Δόξα ἕμοιον.

Τὴν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Σωτῆρος κομίσασαν, μύρα εὐώδη Μυροφόρον τὴν
πάνσοφον, Μαρίαν τὴν πανεύφημον καὶ Σίμωνα ὁμοῦ, Μονῆς τὸν δο-
μητορα, ὑψιβάμονος Πέτρας, ὕμνοις εὐφημήσωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκβοῶντες,
ἀπὸ κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς, ἐκδυσωποῦντες τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Καὶ νῦν θεοτοκίον ἕμοιον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ
προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς. Δέσποινα βοή-
θησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πται-
σμάτων· μὴ ἀποστρέψης σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα
κεκτήμεθα.

Ὁ Ν. ψαλμός, καὶ ὁ Κανὼν Ὁδὴ Ἁκροστιχίς.

Μαρίαν καὶ Σίμωνα ἐν ὧδαῖς μέλπω· ἐν δὲ τοῖς θεοτοκίσις Ἰακώβου.

Ἦχος πλ. δ'. ὠδὴ α': Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μύρων σεπτῶν σου, τὴν ὁσμὴν κροτοῦντα με, Μαρία νύμφη Χριστοῦ, ἐν
τῷ δε Κανόνι, τῷ φωτί σου λάμπρονον καὶ μύροις σου με μύρισον, ὅπως
μέλψω ἀξίως, σοῦ τὰ σεπτὰ προτερήματα, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς σου εὐγένειαν.
Απὸ βλεφάρων νυσταγμῶν Πανόσιε, ἐκτιναξάμενος, νοῦν τε καὶ καρδίαν,
παθῶν ἀπεκάθηρας, καὶ ἀστραπᾶς τοῦ Πνεύματος, εἰσδεξάμενος Σίμων,
μύρου πηγὴν τὴν καρδίαν σου, ἐδειξας καὶ κόσμον ἐμύρισας.

(α) Ὁ παρὼν παρακλητικὸς Κανὼν ὡς καὶ ὁ ἐφεξῆς τοῦ Ἁγ. Σίμωνος ψάλλονται κατὰ πᾶσαν
Κυριακὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐναλλάξ· ὁ μὲν παρὼν, εἰς τοὺς ἧχους α' γ' πλ. α' καὶ βα-
ρύν, ὁ δὲ τοῦ Ἁγ. Σίμωνος εἰς τοὺς ἧχους δ' δ' πλ. β' καὶ πλ. δ'.

Ρῶσιν βραβεύει, ἡ σορὸς ἡ πάντιμος, σεπτοῦ λειψάνου σου, Μαγδαληνῆ πᾶσιν, ὁ δὲ τάφος Ἄγιε, σοῦ Σίμων ἀξιάγαστε, μύρα βλύζει πλουσίως, καὶ θεραπεύει νοσήματα, πάντων τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι.

Θεοτοκίον

Ικετηρίαν Θεομητορ ποίησον, τῷ ἐκ λαγόνων σου, σάρκα προσλαβόντι, ὑπὲρ ποιμνης ταύτης σου, συμπρεσβευτάς σου ἔχουσα, τὴν συνώνυμον Κόρην, καὶ τὸν πανόσιον Σίμωνα, καὶ δεινῶν τοὺς δούλους σου λύτρωσαι

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ινα τί ὀφθαλμοί σου, Μαγδαληνῆ ἐνδοξε, οὕτως ὠραιώθησαν; ὅτι Χριστὸν ἐώρακας, μύρα κομίσασα, λίαν πρωτὶ ἐν τῷ τάφῳ, τοῦ μυρίσαι σπεύδουσα τοῦτον πανεύφημε.

Αλθῶς ὑπερβαίνει, σοῦ ἡ ὁσμὴ Ὅσιε, μύρων ἀρωμάτων ἀπάντων καθώσπερ γέγραπται, Σίμων τρισόλθιε, διὸ ὁδμῆς σου τῶν μύρων, ὀπίσω δραμούμεθα χάριν λαμβάνοντες.

Νάρδου μύρα Μαρία, μυρεφικὰ πέμπει σου, χεὶρ ἡ χαριτόδωτος ὄντως πάντας εὐφραίνοντα, σοῦ δὲ ὁ πάντιμος, τάφος Πανόσιε Σίμων, ἰατρεῖον δείκνυται τοῖς προσιοῦσι πιστῶς.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη, ὀλολαμπῆς Ἀνασσα, σὺν τῇ Μυροφόρῳ δυσώπει τὸν ὑπεράγαθον, νόσων καὶ θλίψεων, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας σε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Δυάς Ἁγία σοὺς δούλους, Μυροφόρε Χριστοῦ Μαρία καὶ Σίμων Πανόσιε, καὶ ῥύσασθε βλάβης ἀντικειμένου.

Επίθλειφον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ κάθισμα· ἤχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείας ὑμῶν ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦντες αἰεὶ οἱ πίστει κα ταφεύγοντες, τῇ σκέπῃ ὑμῶν ἐκτενῶς κραυγάζοντες· Μυροφόρε σὺν τῷ Μυροβλύτῃ σπεύσατε, καὶ ἐκ κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς τὸν πάντων Δεσπότην ἰλεουμένων.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Κύριον σὺ, Μαγδαληνῆ τὸν θεάνθρωπον, ἐπεκάλεις, ὅτε ἐν τῷ μνήματι, ὡς κηπουρὸν ἠρώτας αὐτόν, γλυκυτάτῃ θέρμῃ, φωτίζοντά σου διάνοιαν· ὃν αἰτησαί Μαρία, τοὺς τιμῶντας σε σῶσαι, ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ανω τὴν σὴν ἀναπετάσας διάνοιαν, ἐπτερώθης πρὸς τὸν θεῖον ἔρωτα, καὶ δι' ἀστέρος ὁδηγηθεὶς, ἡγειρας ἐκ βάθρων, Μοῆν τῆς Πέτρας ἀρίζηλον, ὃ Σίμων Μυροβλύτα, ἦν πρεσβείαις σου φρούρει, ἐκ δεινῶν συμπτωμάτων ἀπήμονα.

Ιδε τερπνὴ, Δυάς Μοῆς ἡ περιδοξος, μυριπνοίς ὁδμαῖς κατοσφραίνουσα τῶν φοιτητῶν σῶμα καὶ ψυχὴν· δεῦτε συνελθόντες, Μαρίαν ἅμα καὶ Σίμωνα, τιμήσωμεν ἐν ὑμνοῖς, ὡς φρουροὺς καὶ προστάτας, καὶ ἀγρύπνους Μοῆς ἡμῶν φύλακας.

Θεοτοκίον.

Κύριον σὺ, ὡς τετοκυῖα πανάχραντε, ἐκδυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἅπαντας ἐκ περιστάσεων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν κινδύνων, τοὺς καλουμένους σὸν ὄνομα, καὶ γὰρ ἰσχύεις πάντα, εἴπερ θέλεις Παρθένε, διὸ σῶζοις ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τι μὲ ἀπόσω.

Σίμωνα Μυροβλύτην, καὶ σεπτὴν Μυροφόρον Μαρίαν ἄσμασι, τιμήσωμεν ἐνθέοις, ὡς προστάτας ἡμῶν χρηματίζοντας, καὶ φρουροὺς ἀγρύπνους, Μοῆς ἡμῶν τῆς ἀρίζηλου, τιμωμένης αὐτῶν ἐπ' ὀνόμασιν.

Ιδοὺ μύρα προχέει, ἡ σορὸς τῆς χειρός σου Μαρία πάνσεμνε, ὁ δὲ θεὸς τάφος, σοφὴ Σίμων σοῦ βρούει ἰάματα, καὶ ἀποδιώκει, παθῶν ἐσμόν τῶν προσιόντων· διὸ πόθῳ ὑμᾶς νῦν γεραίρομεν.

Μύρα βρούει ὡς κρήνη, θήκη τῶν λειψάνων σου Μαρία πάνσεμνε, ἐξ ὧν νῦν παράσχου, τοῖς αὐτοῖς προσιοῦσιν ἐκ πίστεως, καὶ προσπτυσσομένοις, καὶ μετὰ Σίμωνος δυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Ως τεκοῦσα Παρθένε, τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην τοῦτον ἰκέτευε, πάντας ἡμᾶς σῶσαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ μόνῃ πέλεις, πιστῶν ἀπάντων προστασία, καὶ τοῦ Ὄρου τοῦ Ἄθω διάσωσμα.

ᾠδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νός μου, τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, ὃ Μαρία Μυροφόρε θεόφρον, καὶ τῶν παθῶν, δίωξον τὴν ὁμίχλην, καὶ εὐωδίας με μύρων σου πλήρωσον, καὶ ῥύσαι με τῆς τῶν παθῶν, δυσωδίας εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Αγίως σου διανύσας Ὅσιε, τὸν ἰσάγγελον καὶ ἐνθεον βίον, ἐπὶ τῆς γῆς, συναυλίζῃ ἀγγέλοις, καὶ νοσημάτων ἐλαύνεις κατήφειαν, καὶ μύρων σου τὰς ἐκπνοάς, ἀντιπέμπεις τοῖς πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Ε'δόθη σοι, τῶν θαυμάτων ἡ χάρις, καὶ ἰάσεων ἡ δύναμις Σίμων, ἄθραυστον γάρ, τὸν πεσόντα ἀφ' ὕψους, καὶ ζῶντα μάκαρ διάκονον ἔσωσας· βασίλισσαν δὲ χαλεποῦ, δαιμονίου εὐχαῖς σου διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσαν ὁ Δαβὶδ σε πάναγνε, προηγόρευσε τεκοῦσαν τὸν Λόγον, δημιουργόν, βασιλέα καὶ κτίστην, καὶ ποιητὴν τῶν αἰώνων καὶ Κύριον, παθῶν δαιμόνων τε καμέ, τὸν τιμῶντα σε δεῖξον ἀνώτερον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων σοὺς δούλους Δυὰς ἀγία, Μυροφόρε σὺν κλεινῷ Μυροβλύτῃ τῷ Σίμωνι, καὶ ῥύσασθε Ποίμνην ὑμῶν, ἐκ παντοίων δεινῶν συμπτωμάτων.

Αᾠχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῴρησιαν.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Μυροφόρε Χριστοῦ, Μαρία κυριώνυμε, καὶ Σίμων σοφέ, Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα, τῆς Μονῆς ἡμῶν οἱ προστατεύοντες θερμῶς, ἐκλυτρώσασθε αὐτὴν ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, παρῴρησιαν ὡς ἔχοντες, σπεύσατε ἐν ἀνάγκαις, ῥύσασθε τῶν κινδύνων, τῶν συνεχόντων νῦν ἡμᾶς, σωτηρίαν βραβεύοντες.

Καὶ τὸ προκείμεν. Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι ἐν Κυρίῳ

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διώδευεν ὁ Ἰησοῦς, κατὰ πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ Δώδεκα σὺν αὐτῷ, καὶ Γυναῖκες τινές, αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν. Μαρία, ἡ καλουμένη Μαγδαληνὴ, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθει· καὶ Ἰωάννα, γυνὴ Χουζᾶ, ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καὶ Σωσάννα, καὶ ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

Δόξα. Ταῖς τῆς Μυροφόρου. *Καὶ νῦν.* Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέγησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ τροπάριον, ἦχος, πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Οἴτως Ἰσαπόστολον, καὶ Μυροφόρον Κυρίου, Μαθητρίαν πρώτην τε, χρυσόν καὶ ἀδάμαντα, καὶ πᾶν τίμιον, κορυφὴν θείαν τε, αὐτουργόν θαυμάτων, ἐλατῆρα τῶν δαιμόνων τε, Μαρία πάνσεμνε, ἀξιοπρεπῶς ὀνομάζομεν, πάντες ἡμεῖς οἱ δούλοι σου, τῇ σῇ ἀντιλήψει προστρέχοντες. Σὺν τῷ Μυροβλύτῃ, Σίμωνι τῷ δομητορὶ Μονῆς, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, εὐρεῖν θεῖον ἔλεος.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Διαπύρω τῷ ζήλω, πρὸς τὸν τάφον Κυρίου Μαρία ἔσπευσας, καὶ δάκρυα σὺν μύροις, προσέφερες βοῶσα, τῷ Σωτῆρι καὶ ψάλλουσα. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αἰμνησίκακος ὤφθης, Χριστομίμητος ὄλος Σίμων τρισόλβιε, καὶ νοῦν τῆς προσπαθείας, καὶ ὑλώδους φροντίδος, θεοφόρε ἐμάκρυνας, καὶ πρὸ θανάτου σαρκός, τῷ πνεύματι ἀνέστης.

Ιἄλασμόν τῶν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, ἡμῖν αἰτήσασθε, Δυὰς Μονῆς προστάται, Μαγδαληνὴ καὶ Σίμων, ἅμα Βασιλογόνω τε, ὅπως τιμῶμεν ὑμᾶς, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως.

Θεοτοκίον.

Ο τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ γαστρός σου προῆλθε Παρθένη ἄχραντε, Σταυρόν τε ὑπομείνας, ἐξανέστη ἐν δόξῃ, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα, σώζει τοὺς πόθῳ αὐτόν, ὑμνοῦντας εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν ἔρει ἀγίω.

Συνεκράθης τοῦ Κτίστου σου ἀγάπη, Μυροφόρε σεμνὴ, καὶ ἔδραμες σπουδαίως, αὐτοῦ ὀπίσω κράζουσα· Νυμφίε μου, μύρων ἡ ὁσμὴ σου, ἔλκει με πρὸς φίλτρον ἀγάπης σου τῆς θείας.

Μοναζόντων φωστῆρ Σίμων ἐδείχθης, σωφροσύνη συζήσας καὶ ἀσκήσει, ψυχὴν καὶ νοῦν ἀυγάζων τῶν δρώντων σε, καὶ ἀποδιώκων, σκότος ψυχοφθόρον, τῶν πίστει σε τιμώντων.

Εκ παντοίων δεινῶν ἐπερχομένων, τοῦ δολίου Δυὰς ἱερωτάτη, Ποίμνην ὑμῶν λυτρώσασθαι τὴν μέλπουσαν, Σίμων καὶ Μαρία, μνήμην ὑμῶν θείαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, Θεοτόκε διέμεινας Παρθένος, καὶ διασώζεις πάντας τοὺς γεραίροντας, σοῦ τὸν θεῖον τόκον, πάναγνε Μαρία, ἐκ συμφορῶν παντοίων.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Λαβούσα νάρδου μύρα Μαγδαληνὴ, τοῦ Κυρίου ἐπέστης τῷ μνήματι, ἰδοῦσα δέ, δύο ἐξαστράπτοντας ἐν λευκοῖς, Ἀγγέλους φθεγγομένους σοι, χαίρουσα ἐμήνυσας τοῖς αὐτοῦ, ἀγίοις Ἀποστόλοις, τὴν ἔγερσιν Κυρίου, ὃν ἐκδυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Πρεσβείαις καὶ λιταῖς σου ταῖς πρὸς Θεόν, φωταγώγησον Σίμων τρισόλβιε, σοὺς ὑμνητάς, τοὺς ἀνευφημοῦντας σε ἐκ ψυχῆς, καὶ τῶν πταισμά-

των αίτησαι, λύσιν και κινδύνων ἀπαλλαγὴν, και πρέσβευε ἀπαύστως, τὴν φυτεῖαν σου ταύτην, συντηρηθῆναι αἰεὶ θάλλουσαν.

Ω ^τ θεία και πανένδοξε ξυνωρίς, οἱ τῆς Πέτρας Μονῆς προστατεύοντες, Σίμων σοφέ, και Μαρία θεία Μαγδαληνή, Χριστὸν ἐκδυσωπήσατε, δοῦναι ἡμῖν πᾶσιν ἀμαρτιῶν, συγχώρησιν τοῖς πόθῳ, ὑμῶν ἐπιτελοῦσι, τὸ ἱερόν σοφοὶ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Υ ^τ σώπῳ μετανοίας με Μαριάμ, ἀποκάθαρὸν πλήσασα χάριτος, τοῦ σου Υἱοῦ, πλήρωσον τὸ στόμα μου μελωδεῖν, τό: Ἰησοῦ γλυκύτατε· ἔδρασον δὲ τοῦτο ἐν τῷ मुखῷ, ἐμῆς καρδίας Κόρη, διὰ παντός βλυστάνειν, μὴ κατασχύνης μου τὴν αίτησιν.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς. **Και τὰ μεγαλυνάρια ταῦτα.**

Σ ἰμωνα τὸν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς, και τὴν Μυροφόρον, τὴν Δυάδα τὴν θαυμαστήν, ἡμῶν τοὺς ἐφόρους, και ἀκλινεῖς προστάτας, ἐν ὕμνοις κατὰ χρέος, ἀνευφημήσωμεν.

Χ ρυσέεις θαυμάτων ἐν χροσσωτοῖς, περιβεβλημένη, ξυνωρίς ἡ σεμινοπρεπῆς, βρούει τὰς ἰάσεις, ὡσπερ ἐξ ἄλλης κρήνης, σοροῦ χειρὸς και τάφου, τοῖς προσιούσι πιστῶς.

Δ εὔτε οἱ ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, προσδράμετε πόθῳ, Μυροφόρου θεία σορῷ, χειρὸς ἀψαμένης, ποδῶν τῶν τοῦ Σωτῆρος, ἰάσεων τὴν χάριν, ἀπαρῶμενοι.

Φ ρούρει τὴν σὴν Ποίμνην ἱερουργέ, Σίμων Μυροβλύτα, τὴν τιμῶσαν σε εὐλαβῶς, ἦν πολλοῖς ἰδρῶσι, καμάτοις τε και πόνοις, ἀνήγειρας εἰς εἰς δόξαν, Θεοῦ τρισόλβιε.

Ο ^τ ρθρου ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἰησοῦ, σὺν τῇ Θεοτόκῳ Μυροφόρῃ Μαγδαληνῇ, δάκρυα σὺν μύροις, κομίσασα προφρόνως, τοῦτον δὲ κατιδοῦσα, χαρᾶς ἐπλήσθης πολλῆς.

Χ αῖροις μονάζόντων ἡ καλλονῆ, ἡσυχίας λύχνος, τῶν ἐν Ἄθῳ μέγας φρουρὸς, χαίροις ὁ δομήτωρ, ἐπωνύμου Μονῆς σου, ἦν φρούρει σαῖς πρεσβείαις, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν.

Ε ^τ ρρανε τὸν τάφον Μαγδαληνῆ, ἡ ἀγία χεῖρ σου, πανευώδη μύρα τερπνά, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, βανάτω σου τὴν χάριν, και ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πόθῳ, ἀσταζόμενους αὐτήν.

Χ αῖροις ὦ Μαρία Μαγδαληνῆ, Σίμων Μυροβλύτα, οἱ προστάται ἡμῶν Μονῆς, φρουρήσατε ταύτη, ἐκ πάσης δεινῆς βλάβης, νόσων τε και παντοίων ἀλλεπαλλήλων κακῶν.

Π ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί.

Τὸ τρισάγιον κ.τ.λ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τὸ παρὸν τροπάριον, ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δ εὔτε μετὰ πόθου και χαρᾶς, πάντες τὸν σεπτὸν χαρακτήρα, τῆς Μυροφόρου πιστοί, σορὸν τε τὴν πάντιμον θείων λειψάνων αὐτῆς, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν χάριν πλουσίως, πέμπουσαν τοῖς χρήζουσι, και ἰαμάτων κρουνοῦς, ἅμα τῷ κλεινῷ Μυροβλύτῃ, Σίμωνι ἡμῶν τῷ προστάτῃ, δέησιν ποιῶντες πρὸς τὸν Κύριον.

Δ ἔσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, και λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης και θλίψεως.

Τ ἦν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μητὲρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ε ^τ κ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τ ἦ πρεσβεία Κύριε πάντων τῶν Ἀγίων και τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, και ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Και Ἀπέλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

Ἰπὸ Ἰακώβου Μοναχοῦ.

Μετὰ τὸν Ἐβλογητὸν τό, Κύριε εἰσακούσον. Μεθ' οὗ τό, Θεὸς Κύριος·

εἰς ἦχον ε'. καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια πρὸς τό, Ὁ ὑψωθείς.

Σίμωνος θείου, τῷ Ναῶ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ Εἰκόνι, τῇ αὐτοῦ νῦν προσπέσωμεν. οἱ καχεκτοῦντες κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς Ὅσπερ σπλαγγισθητι, ἐφ' ἡμῖν σοῖς ἰκέταις, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μὴ παραβλήψης δέησιν οἰκτρὰν, τῶν προσφυγόντων τῇ σκέπῃ σου Ἄγιε.

Δόξα, ὅμοιον.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριμον Χριστοῦ μαργαρίτην, καὶ μοναζόντων ἔρεισμα, καὶ θεῖον ἀσκητὴν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἣν ἐδομήσω Νέαν Βηθλεέμ, ὁδηγηθεὶς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ ὕσιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν. Ἦχος, πλ. δ'. Ὡδή, α'. Ἰγρὰν διαδεύσας.

Σίμων Μυροβλύτα Πατὴρ ἡμῶν, δέησιν προσάγων μὴ ἐλλείπης ὑπὲρ ἡμῶν, κινδύνων παντοίων διασῶσαι, τοὺς ἀδιστακτῶ τῇ πίστει τιμῶντας σε.

Νοσοῦσαν μου ἴασαι τὴν ψυχὴν, ὡς τοῦ Ἰωάννου Βασιλέως κόρην ποτέ· καὶ βαίνειν τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου, σὴ μεσιτεία ὦ Σίμων ἐνίσχυσον.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, προσφεύγομεν πίστει, πρὸς σὲ Σίμων ἰκετικῶς, δεόμενοι τῇ σὴ μεσιτεία, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει Παρθένε τὸν σὸν Υἱόν, σὺν τῷ Μυροβλύτῃ, νεκρωθεῖσαν μου τὴν ψυχὴν, ζῶσαι ὡς πάλαι τὸν τῆς χήρας, υἱὸν ἐζώωσε θεῖω προστάγματι.

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εἵχοντές σε μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν Ὅσιε, οἱ ἐν τῇ Μονῇ σου τιμῶμεν καὶ ἱκετεύομεν, Σίμων τρισόλβιε, τοὺς σέ πιστῶς εὐφημοῦντας, πειρασμῶν ἀπάλλαξον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἰκετεύομεν Πάτερ, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τὰ τραύματα ταύτης τάχος θεράπευσον, τῶν εὐφημούντων σε, καὶ γεραιρόντων ἐκ πόθου, μοναζόντων καύχημα Σίμων μακάριε.

Εὐμενῆ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν Ὅσιε, πάντες προβαλλόμεθα Σίμων θεομακάριστε, καθικετεύοντες, πειρατηρίων παντοίων, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ μεσιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, τὸν λυτρωτὴν τέξασα, λύτρωσαι κινδύνων παντοίων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, Θεοκυῆτορ Μαρία, τῶν πιστῶν βοήθεια μόνη πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Ὅσιε Σίμων, τοὺς ἐν πίστει εὐφροσύνην πρὸς σέ καταφεύγοντας, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επιβλεψὼν ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. Ἦχος, β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Προστάτης θερμὸς, ὑπάρχεις καὶ ἀντίληψις, τοῖς πόθῳ αἰεὶ τῇ σκέπῃ σου προστρέχουσι, καὶ πιστῶς γεραιροῦσι, καὶ βοῶσι σοὶ πανσεβάσμιε, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, Ὅσιε Σίμων Πατὴρ ἡμῶν Ἄγιε.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήμοα Κύριε.

Ησὴ Ποίμνη κραυγάζει σοι, μίαν μοι ῥάνίδα τοῦ θείου μύρου σου, Σίμων Πάτερ ἐναπόσταξον, καὶ παθῶν με ζάλης ἐλευθέρωσον.

Ἰκετεύω σε Ὅσιε, τὴν νενεκρωμένην ψυχὴν μου ζώωσον, καὶ ἀνάστησον πρεσβείαις σου, ἐκ βυθοῦ, θανοῦσαν, ἀπογνώσεως.

Οὐν ἐπόθησας Ὅσιε, σάρκα δι' ἃν ἔτηξας καθικέτευε, τοῖς ὑμνοῦσι σε δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Τῆς μητρὸς σου δεήσῃσι, καὶ τοῦ σοῦ Ὁσίου δώρησαι Κύριε, τοῖς ἱκέταις σου τὴν ἄφεσιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλόνητος.

ᾠδὴ, ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Παρεστῶς τῇ Τριάδι, Πάτερ θεοδόξαστε Σίμων τρισόλβιε, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, καθικέτευε ταύτην μακάριε, τοῦ ῥυθθῆναι πάντας, βιωτικῶν πειρατηρίων, τοὺς προστρέχοντας πίστει τῇ σκέπῃ σου.

Σίμωνος τοῦ Ὁσίου, ταῖς πανευπροσδέκτοις ὁ Θεὸς δεήσῃσι, σκότους ἐξωτέρου, καὶ γεένης τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, καὶ τῆς βασιλείας, τῶν οὐρανῶν ἀξιώθῃναι, καταξίωσον μόνε φιλόνητο.

Μὴ παρίδῃς με Πάτερ, πίστει σοὶ προστρέχουσαν μηδὲ ἀπόσω με ἄγλωσση γὰρ δολία, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦντες με φθέγγονται, μάτην πολεμοῦντες, τοῦ ἀπωλέσαι με σὴν Ποίμνην, ἀλλὰ πρόφθασον σώσον με Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, καύχημα καὶ στήριγμα πιστῶν πανάμωμε, ἡ Θεογεννήτωρ, καὶ τῆς κτίσεως πάσης Βασίλισσα, τοὺς ὁμολογοῦντας, τὸν σὸν Υἱὸν λύτρωσαι πάσης, ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.

ᾠδὴ, ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νοὸς μου, τὰς ἐκτροπὰς θεράπευσον, καὶ καρδίας μου τὰ πάθη θεόφρον, σωματικῶν, ἀλγηδόνων δὲ ῥῦσαι, καὶ ἐπηρείας ἀπάσης ἐκλύτρωσαι, καὶ δεῖξον με ταῖς σαῖς λιταῖς, τῶν παγίδων δολίου ὑπέρτερον.

Συνεῖναι σοι, τὸν πολλὰ σε ποθοῦντα, πολυπόθητε εὐδόκησον Πάτερ, σὲ δυσωπῶ, τὸν καλὸν μου προστάτην, καὶ πίστει κράζω σοὶ Σίμων μακάριε, γενήθητί μοι βοηθός, καὶ παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Ηγίασέ σε, ἀσκήσαντα Πάτερ, ὁ πανάγαθος Θεὸς δὲν δυσώπει, ἀγιασμόν, τοῖς σοῖς δούλοις ἐκπέμψαι, καὶ φωτισμὸν καὶ πταισμάτων τὴν λύτρωσιν, προστάτης γὰρ παρὰ Θεοῦ, ἐχαρίστης ἡμῖν ἀνεπαίσχυντος.

Θεοτοκίον.

Ράνισι, τῆς πρὸς Θεὸν πρεσβείας σου, κατασβέσασα παθῶν μου τὴν φλόγα, καὶ τοῦ νοός, ἐκτροπὰς σαῖς πρεσβείαις, ὑπεραγία Παρθένε θεράπευσον, καὶ κόπασον τὸ χαλεπὸν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον Δέσποινα.

Διάσωσον ταῖς τοῦ σοῦ μύρου ἀρδείαις Σίμων τρισμάκαρ, ἀπὸ παντοίας τοὺς σοὺς δούλους ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν, ὡς ἔτοιμος βοηθός ἐν ἀνάγκαις.

Αἴχρανε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον. Ἦχος, β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ως ταχὺν ἐν δεινοῖς ἡμῶν ἀντιλήπτορα, καὶ θερμὸν βοηθὸν ἐν ταῖς θλίψεσιν ἄριστον, σὲ ἱκετεύομεν πιστῶς ὁ Σίμων ἀσκητὰ, συμπαθεῖα σου

τῇ πρίν, καὶ νῦν χρησάμενος σοφέ, τῇ ἐνθέρμῳ πρεσβείᾳ σου, πράϊνον τρικυμίας, στήσον τὰς καταγιγίδας τῶν ἐπερχομένων δεινῶν Ἄγιε κατὰ τῶν δούλων σου.

Καὶ τὸ προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Στίχ. Τί ἀναποδόσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ τὸ Ἐδαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱός ἀποκαλύψαι· Δεῦτε πρὸς με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμὶ καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. **Καὶ νῦν.** Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ τροπάριον, ἤχος. πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἴλην ἀνατίθεικας, τὴν σὴν ζωὴν τῷ Κυρίῳ, καὶ θερμῶς ἐχώρησας, πρὸς τὸν τῆς ἀσκήσεως, δρόμον Ὁσίε, προσευχὴν ἀθλόωτον, ἀγρυπνίαν πάννυχον, ὑμνωδίαν ἀκατάπαυστον, καὶ βίον ἀμειπτον, καὶ ἀγγελικὸν ἐνδεικνύμενος, ἐντεύθεν τὴν ἐνέργειαν, τὴν τῶν θαυμασίων ἐπλούτησας, Σίμων Μυροβλύτα, τοῦ Ἄθω σεμνολόγημα τερπνόν, καὶ τῆς Μονῆς σου διάσωσμα, τῆς αἰεὶ τιμώσης σε.

ᾠδὴ, ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τοῦ Κριτοῦ τὴν δευτέραν, ἐνοῶν παρουσίαν ἀπὸ βλεφάρων ψυχῆς, τὸν ὕπνον ἀπεβάλου, σοφὴ τῆς ἀμελείας, καὶ ἀγρύπνως ἐκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Α πάλων ἐξ ὀνύχων, ἀγαθὴν ἐξελέξω μερίδα πάνσοφε, δουλεύειν τῷ Κυρίῳ, ἐν φόβῳ τε τὰ τούτου, ἐκτελεῖν δικαιώματα, τοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεοῦ εὐλογημένου.

Α μυθῆτους ἀγῶνας, ἐπὶ γῆς ἠγωνίσω Σίμων μακάριε, καὶ νῦν ταῖς οὐρανίαις, συνὼν χοροστασίαις, περιφρούρει τοὺς μέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθῆμεν πάντες, ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων καὶ περιστάσεων, καὶ νόσων πολυτρόπων, πρεσβείαις σου πανάγνοις, Θεομητορ κραυγάζοντες· Εὐλογητός ὁ Υἱός, τῆς Θεοτόκου ἀγνῆς.

ᾠδὴ, η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Τοῖς τῶν δακρῶν ρεύμασι, τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα, καὶ τοὺς ἀκαθέκτους, λογισμοὺς κατέκλυσας, καὶ πέλαγος γέγονας, μακροθυμίας Ὁσίε, πρὸς γαλήνην ἄγων, ἰλαρὰν τοὺς βοῶντας οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς καρτερόν ἀδάμαντα, τῆς ἀσκήσεως ἔχοντες, τὰς σὰς παραινέσεις, Σίμων Πάτερ Ὁσίε, καρδίαν στομούμεθα, καὶ τῶν παθῶν τὰς φάλαγγας, τρέπομεν ὡς ἔθνη, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἡδονῶν τοῦ σώματος, τὴν ψυχόληρον κάκωσιν, καὶ κολαστικὴν τῆς γεένης ἐκκαυσιν, εὐτόνως κατέσθεσας, τοῖς τῶν δακρῶν ρεύμασιν, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ἐξ ἀμφοτέρων ῥυσθῆναι, δυσώπει Μυροβλύτα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Σίμων ἐν εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τεκτικῶς βοῶμεν σοι, Θεοτόκε πανύμνητε, μετὰ τῶν ἀπείρων, νοερῶν Δυνάμεων, Μαρτύρων Ὁσίων τε, καὶ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ποιήσον πρεσβείαν, ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει, ἐνθῆως μελωδούντων, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ὡς ῥύστης τῶν ἐν θλίψει, σὲ λιτανεύοντων, ῥῦσαι τὴν Ποίμνην σου Πάτερ κακώσεως, τῶν ὀρωμένων ὃ Σίμων, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Συνὼν ταῖς οὐρανίαις, νῦν χοροστασίαις, παναγιώτατε Πάτερ Σίμων σοφέ, τὸν ἀγαθὸν ἐκδυσώπει, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Φωτὸς ἀδιαδόχου, Πάτερ ἀπολαύων, καὶ τῷ Χριστῷ παρεστῶς Σίμων Ὁσίε, τῶν μεμνημένων σου πόθῳ, αἰεὶ μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὐσα δοχεῖον, φώτισον τὸν νοῦν μου, ἐσκοτισμένον Παρθένε τοῖς πάθεσι, καὶ σὺν τῷ Σίμωνι πρέσθευε, τοῦ σωθῆναι με.

Ἄξιον ἐστιν. Καὶ τὰ μεγαλυνάρια ταῦτα.

Σίμωνα τὸν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς, καὶ τὸν ἐν τῷ Ἄθῳ, μοναζόντων ὑπογραμμόν, τὸν τὰς πανουργίας ἐχθροῦ καταβαλόντα, τὸν θεῖον Μυροβλύτην, πάντες ὑμνήσωμεν.

Περιβεβλημένος Σίμων σοφέ, ποικίλων χαρίτων ἀμπεχόνην τὴν ἐκ Θεοῦ, τῶν παθῶν τῆς ζάλης, ἀπάλαττε παμμάκαρ, τοὺς πίστει ὀρθοδόξῳ, ἀνευφημοῦντάς σε.

Εχεις παρήρησιαν πρὸς τὸν Θεόν, Σίμων Μυροβλύτα, ἐπιφάνηθι οὖν σοφέ, καὶ ἔκτεινον χεῖρα ἡμῖν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ λύτρωσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Σὲ τὸν Μυροβλύτην Πάτερ ὑμῶν, Σίμων θεοφόρε, τὸν Ὁσίων ὑπογραμμόν, τοῦ φωτός τὸν στύλον, τὸν ἀστέρα τοῦ Ἄθω, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ἔργοις δοξάσαντα.

Υψωσον τὰς χεῖρας σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῆς σῆς Ποίμνης, θεοφόρε Σίμων σοφέ, καὶ τοῦτον δυσώπει πολλῶν ἀμπλακημάτων, ῥυσθῆναι καὶ μελλούσης ὀργῆς τοὺς δούλους σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τὸ Τρισάγιον, κτλ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τὸ παρὲν Τροπᾶριον, ἤχος, β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ωἴ πῶς ἐπὶ πέτραν ἐστηκώς, τοὺς ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀγῶνας, ἐτέλεις Ὅσιε, ἐνθεν σε ὡς ἴδιον, ἀπεξεδέχετο, ἡ τρυφή ἢ ἀδάπανος, Ἀγγέλων ἢ δόξα, καὶ ἡ ἀνεκλάλητος τῶν Μακαρίων χαρὰ ἥσπερ γεγονώς κληρονόμος, μέμνησο ἡμῶν τῶν τιμώντων, Σίμων ἀξιάγαστε τὴν μνήμην σου.

Ἔτερον, ἕμοιον.

Ωἴ πῶς ἀπεκάθηρας σοφῶς, φωλεὸν δαιμόνων τὴν οὖσαν, τὸ πρὶν ἀοίδιμε, πέτραν καὶ ἀνήγειρας, Ναὸν σεπτὸν τοῦ Χριστοῦ, μοναστῶν τε συνήθροισας, χορείαν ἐν ταύτῃ, αἰνεσιν προσάγοντας, Χριστῷ τῷ πάντων Θεῷ, οὓς χειραγωγῶν μὴ ἐλλείπης, καὶ πρὸς βασιλείαν εἰσάγων, Σίμων οὐρανῶν ἀειμακάριστε.

Δέσποινα πρόδοξαι. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΜΩΝ Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΑΥΤΟΥ

ΕΥΛΟΓΗΣΘΕΝ ΠΑΤΕΡ

Πάλιν ἑορτή, καὶ πάλιν πανήγυρις. Προχθὲς Βασιλικὴ ἑορτὴ καὶ κοσμοχαρμόσυνος, σήμερον ἑορτὴ δουλικὴ καὶ ἀξιάγαστος. Προχθὲς τὰ γενέθλια τοῦ Σωτῆρος καὶ Δεσπότητος τῶν ἀπάντων, σήμερον ἡ πανόσιος τελευτὴ τοῦ ἰδίου καὶ γνησίου αὐτοῦ θεράποντος. Προχθὲς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συνεκάλει ἡμᾶς εἰς μυστηρίων γέμουσαν τράπεζαν, σήμερον ὁ θαυμασίος Σίμων παρατίθηται ἡμῖν εὐοχίαν ἡδίστην τῆς ἰεράς αὐτοῦ πολιτείας τὰ ἀριστεύματα.

Καὶ ἴδετε δσιώτατοι πατέρες καὶ ἀδελφοὶ πραγμάτων ἀκολουθίαν. Προχθὲς ὁ Πλάστης ἔλαβε σῶμα, καὶ σήμερον τὸ πλάσμα ἀφίνει τὸ σῶμα. Προχθὲς ὁ μακάριος Θεὸς κατέβη εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλανθμῶνος, καὶ σήμερον ὁ πόλιτις Σίμων ἀνῆλθεν εἰς τὴν χαρὰν τῆς ἀπεράντου Βασιλείας. Προχθὲς ὁ Δεσπότης ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν Βηθλέεμ ἥτις ἐρμηνεύεται οἶκος ἄρτου, καὶ σήμερον ὁ δοῦλος μετέστη εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἐδέμ ἥτις ἐξηγεῖται τόπος τρυφῆς. Καὶ ἐν ὀλίγοις εἰπεῖν. Προχθὲς κατέβη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Θεός, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφει, σήμερον ἀνέβη ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ συναγάζεται μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Καὶ λοιπὸν ἓνα τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις περιπολεῖ τοὺς οὐρανοὺς, ὅστις συνορτίζει μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὅστις δὲν εἶδε κενὸν τὸν λόγον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιδημίας εἰς τὴν γῆν, προτιθέμενος ἐγὼ νὰ ἐγκωμιάσω, πῶς δύναμαι νὰ παραστήσω κατ' ἀξίαν τὰ ἡρωϊκὰ τούτου καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον κατορθώματα, καὶ μάλιστα ἄνθρωπος ἀμαθῆς τε καὶ ὀυπαρός; λοιπὸν ἀντὶ τῶν ἰδικῶν μου ψελλισμάτων ἄς ψάλλῃ εἰς ἐπαινὸν τοῦ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μετὰ τὸ στόμα τοῦ Προφήτου Δαβίδ. Τιμὸς ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Γνωθεὶ ὅτι Κύριος ἐθανμάτωσε τὸν Ὁσίον αὐτοῦ. Κανχίσονται ὅσοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν. Καὶ μολοῦντι ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος μᾶς πληρο-

φορεῖ ὅτι χαίρει ὁ Δεσπότης ὅταν ὁ εὐγνώμων αὐτοῦ δοῦλος ἐγκωμιάζεται, μ' ὅλον τοῦτο ἐγὼ κατὰ μὲν τοὺς νόμους τῶν ἐγκωμίων, εἰς τὰ ἐγκώμια τοῦ θείου τούτου Πατρὸς; συστέλλομαι νὰ χωρήσω ὡς ἄπειρος καὶ ἀγύμναστος εἰς τοιαύτας τέχνας, τόσον δὲ μόνον ἀποτολμῶ, (καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἐκείνου βοήθειαν) φιλάς τὰς κατ' αὐτὸν πράξεις νὰ παραστήσω (ἦτοι ἀπλῶς τὸν βίον τοῦ νὰ διηγηθῶ), καθόσον ἐκεῖνος ἤθελε μετὰ φωτίση, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι εἰς δόξαν μὲν τοῦ Ἁγίου θὰ γίνῃ ἡ διήγησις, ὠφέλειαν δὲ οὐ τὴν τυχοῦσαν θέλει προξενήσῃ εἰς τοὺς ἀκούοντας.

Πατρίς λοιπὸν ἡ γονεὶς ἡ ἀδελφοὶ ἐπὶ γῆς τοῦ Ὁσίου τούτου Σίμωνος ὅποιοι τινες ὑπῆρξαν δὲν γνωρίζομεν. Εἰς οὐρανοὺς δὲ πάντως Πατρίδα μὲν ἔχει τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν χώραν τῶν Ἀγγέλων, τὴν ἄνω λέγω Ἱερουσαλήμ. Πατέρα δὲ τὸν Θεόν, Μητέρα δὲ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, πρότερον μὲν ἀγωνιζομένην (ἐπὶ γῆς) εἰς ἣν καὶ ἀνεγεννήθη, νῦν δὲ τὴν ἐν οὐρανοῖς, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου «τῶν Πρωτοτόκων» καλουμένην, τῆς ὁποίας υἱὸς γενόμενος, ἔχει ἐπομένους καὶ ἀδελφούς, ὅλους τοὺς Ἀγγέλους καὶ Μάρτυρας καὶ Ὁσίους. Εἶχε δὲ καὶ παιδαγωγὸν καὶ τέκνα, παιδαγωγὸν μὲν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, τέκνα δὲ τοὺς ἁγίους τοῦ μαθητιάς, οἵτινες καλῶς τὰ θεῖα τοῦ ἴχνη ἠκολούθησαν καὶ κατὰ πάντα τὸν ἄξιον τοῦτον οὐρανόφρονα πατέρα των καὶ διδάσκαλον ἐμιμήθησαν, ὁποία τῆς συγγένειας ἀρμόδια καὶ πρέπουσα εἶναι τῶν τοιούτων ἡγιασμένων ἀνδρῶν, καθὼς εἰς τοὺς κοσμοκῶς καὶ ματαιόφρονας πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, δόξα καὶ καύχημα εἶναι νὰ ἔχῃσι πατρίδας τινες περιφανεῖς καὶ μεγαλόπολεις καὶ ἐπισήμους χώρας τε καὶ πόλεις, καὶ νὰ κατὰ γῶσι τὸ γένος ἀπὸ πλουσίων τινῶν προγόνων καὶ ἀξιοματικῶν ὑποκειμένων, μὴ στοχαζόμενοι οὐ ἀνόητοι, ὅτι ὅλοι κοινῶς εὐγενεῖς καὶ δυσγενεῖς, τὸν Ἀδάμ ἔχομεν προπάτορα, μητέρα δὲ τὴν γῆν ἐξ αὐτῆς

έχοντες την πλάσιν, και εις αυτην παλιν μελ-
λοντες να επιστρέψωμεν. Και επειδη έχομεν να
παρασταδωμεν μιαν φοραν εις το φοβερόν
έκεινο κριτήριον όπου έκαστος εκ των ιδίων
έργων η δοξασθήσεται η αλοχυνθήσεται, ουδέν
ήμās ωφελει έκει παντελώς, ουτε η περιφάνεια
της πατρίδος. ουτε η των προγόνων ήμων ευ-
γένεια. Αλλά τα έργα ήμων μέλλουν να παρα-
στήσουν ήμās η ευγενεις η δυσγενεις.

Μ' όλον τουτο εαν και με περιεργότερον όμμα
της ψυχης την θαυμαστην του Όσιου τούτου
πολιτειαν θεωρήσωμεν, θέλωμεν όμολογήσει,
οτι και η επίγειός του Πατρός, και οι χοικοί
του γονεις τε και συγγενεις λαμπροί τινες και
έντιμοι υπήρξαν. Έπειδη και καθως λέγει ο
θεολόγος Γρηγόριος. «Των μεγάλων ανθρώπων
πόζωθεν προκαταβάλλονται αι άρχαι». Όθεν
στοχαστικώς λέγομεν οτι και ουτός ο Άγιος δια
να αναδειχθή ουτω θεμιός και πρόθυμος την
άρετην παιδιόθεν, έπρεπε τώ όντι και γονεις
να έχη ευγενεις οδηγούντας αυτόν εις τουτο, και
με παιδευσιν Ικανήν, και δια παραδειγματων
και βίου έπωφελούς.

Τούτου λοιπόν του Ίερου Σίμωνος, είτε
τοιούτους έπλούτησε τους γονεις, είτε μη, το
όποιον μάλιστα και αυξει τον Ιδιον του έπι-
νον, προβλέπων ο παντελόπτης Θεός την με-
λουσαν προκοπήν, τον προσκαλει εις τους πνευ-
ματικούς άγώνας, τον εξάγει από την Πατρίδα
του και από τους συγγενεις του ως άλλον Άβρα-
άμ, τον φέρει εις τουτον τον Ίερών Αθωνα
το Άγιον Όρος, όπου ερχόμενος, εδω δεν ε-
φρόντισεν άλλο, παρά να ευρη Πνευματικόν Γέ-
ροντα δια να υποταχθή, διότι ήξευρε την συμ-
βουλήν εκείνου του Θείου Πατρός την λέγου-
σαν: οτι χωρίς ύπακοης αδύνατον εστι σωθη-
ναι τινα: αυτών δε τον Γέροντα τον όποιον
εζητει, τον ήθελε, και έναρξεν τον δια να
γνωρίζη να οδηγη, αλλά και αυστηρόν δια να
μη συγκαταβαίη εις το φρόνημα της σαρκός.

Ζητει λοιπόν, εξετάζει, περιέρχεται όλα τα
πνευματικά σχολεία του Αθωνος ως η διψώσα
έλαφος να επιτύχη πηγην ύδατος ζώντος: επι-
σκέπτεται τους ευδοκιμότερους και άγιωτέρους
του Όρους και αποκαλύπτει εις αυτους τον έν-
θεον σκοπόν του, στοχάζεται έκαστου τās άρε-
τας και τα προτερήματα εκλέγει καθως η
σοφή μέλισσα τον κηρόν και το μέλι από τα λο-
γικά και μυρίανθο άνθη του έπιγειου τούτου
Παραδείσου, και εύρισκει τέλος πάντων τον πο-

θούμενον. Εύρισκει λέγω άνθρωπον, εις μεν
την ηλικίαν και την άλλην των ήθών του κα-
τάστασιν Γέροντα, εις δε την άνδρειαν και τον
τόνον της ψυχης άκμαζοντα. Εις τουτον βαλόν
μετάνοιαν υπετάχθη ο θαυμασιός. Αλλά πός
και πόσον στοχάζεσθε; Τόσον αφιέρωσε τον
εαυτόν του εις εκείνον, ώστε εις ό,τι τον έπρό-
σταζε χωρίς καμμίαν περιεργειαν άνυπερθέως
ετέλει το πρόσταγμά του, ώστε να ήθελε τον
προστάξη ο ίδιος ο Θεός. Και επειδη ήτο πολύ
αυστηρός ο Γέρον, πολλάκις όχι μόνον ύβριζεν,
αλλά και έτυπτε τον Σίμωνα. Αυτός δε ό μα-
κάριος μετά πάσης χαράς και ευχαριστίας τά
εδέγετο και τα υπέμενε. Μάλιστα δε και ζημίαν
του ενόμιζε το πράγμα, όταν τοιαυτα δεν έπα-
σγε, και όχι μόνον δεν ώργιζετο μνησικακών,
αλλά μάλλον τόσην αγάπην έδεικνυεν εις εκεί-
νον, όσην ουδέ οι παίδες εις τους ιδίους αυ-
τών γονεις. Και ίδετε αδελφοί σημειον ψυχης
άπλουστάτης και άξίας Χριστού. Ποιέ μεν κοι-
μωμένου του Γέροντος έφίλει τους πόδας εκεί-
νον, ποτε δε λείποντος, τον κράββατον όπου
έκοιμάτο κατεφίλει, η τον τόπον όπου έστρε-
κε. Και έλεγεν ο αοιδιμος, οτι τον μεν Θεόν, πρό-
πει να τον αγαπώμεν, διότι μās έπλασεν εκ του
μη όντος εις το ειναι, τον δε Γέροντά μας διό-
τι μās ανέπλασε τρόπον τινα και μās άνε-
καίνισε το κατ' εικόνα ψυχης, συντετριμμένον
όν από των πολλών άμαρτιών. Ω ψυχής όν-
τως θείας! ω συνέσεως μακαρίας! ω τραπεζώ-
σεως άμμητον και ουρανοβάμονος!

Από τοιαυτην γνώμην και τοιαυτα προτε-
ρήματα, εις όλον το Άγιον Όρος έγινε περι-
βόητος εν όλίγω ο Σίμων, και ήτο αγαπητός
μεν εις τους δημλικους του, σεβάσιμος δε και
εις αυτους τους γεροντοτέρους. Όθεν ήθελες
ιδη γεροντικήν φρόνησιν εις νεανικήν ηλικίαν,
άσκησιν άσκήριτον εις τους άγώνας, σωφρο-
σύνης τελειότητα εις τον βιον. κοσμιότητα και
άλας πνευματικόν εις τον λόγον, συστολήν εις
το βλέμμα, σεμνότητα εις το περιπάτημα, βιά-
θος ταπεινώσεως εις το φρόνημα, μεγαλοψυ-
χίαν εις τους πειρασμούς, έλευθεριότητα εις
την γνώμην, θαυμαστην διάκρισιν εις όλα του
τά έπιχειρήματα, και επί πσιν την μακαρίαν
αγάπην την ρίζαν και το τέλος πασών των
αρετών εις όλους εξ Ισου.

Αυτά θεωρούντες όσοι τον έβλεπον εθαύ-
μαζον λέγοντες: Ω μακαρία ύποταγή, ποτα-
πούς κάμνεις τους εργάτας σου! διότι λέγουσιν

οι θειοι Πατέρες οτι η μεν ύποκοιός και καθα-
ρωτάτη ταπεινώσεως γεννάται από την μακαρίαν
και χριστομίμητον ύπακοήν, η δε κάνασφορος
και θεόσοφος διάκρισις γεννάται από την μακα-
ρίαν ταπεινώσιν. Αυτά τα θεια χαρίσματα και
ο τίμιος αυτου Γέρον βλεπόν οτι έπλούτησεν ο
Σίμων από την άδολον και άκρα ύπακοήν του,
μετέβαλε την αυστηρότητα όλην εις ήμερότητα,
και από τότε και εις το εξής, ουτε τον ύβριζεν
ουτε τον έπρόσταζε, άλλ' ουτε τον έδίδασκε
πλέον ως ύποτακτικόν του, τον ετίμα δε μάλιστα
και τον συνεβουλεύετο ως αδελφόν και
διδάκαλον.

Τι το έντευθεν; στοχάζεται ταυτα ο ταπει-
νόφρων Σίμων, και δεν ευχαριστεται εις την
τοιαυτην τιμήν, μάλιστα τον ελύπει και τον
εθλίβει η τιμή και η δόξα ήν απέδιδεν ο γέρον
εις αυτόν, ως διηθεν παρ' αξίαν και μη άνή-
κουσα εις αυτόν. Όθεν μεν πόλον πολλν ψυχης
και στερήμην παράκλησιν, ζητει δι' αυτό και
μόνον να αναχωρήση από τον Γέροντά του.
Και διδει την άδειαν ο Γέρον εις τον Ύπο-
τακτικόν, αλλά και αυτός κλαίων και οδυρόμενος
την στερήμην όχι πλέον του μαθητου, αλλά του
τοιούτου συναγωνιστου. Αναχωρήσας δε εξή-
τετο πόσον έρημον προς ήσυχίαν και άγνωστον
τόπος άλλον τινα. Μετά πολλήν δε έρευναν
εύρισκει θειά νεύσει το σπήλαιον τουτο εις το
όποιον εισελθόν οπλίζεται ο καλός του Χριστου
στρατιώτης, ίνα πολεμήση τους άοράτους
εχθρούς, λαμβάνων ως ύπλον μεν και δόρυ
φοβερόν, τον σταυρόν του Σωτήρος, περικεφα-
λαιαν δε την προσεχήν, θώρακα την πίστιν,
άσπίδα δε την ύπομονήν, σπάθη την νηστείαν,
τόξα δε και βέλη τους ψαλμούς.

Αλλά τίς να διηγηθη τους μακαριους αγώ-
νας και τα παλαίσματα τους όποιους ήγωνίσθη
ο Όσιος ένταυθα παλαίον προς τον πολυμή-
χανον εχθρόν διάβολον; εκ των πολλών ένα
μόνον να διηγηθώμεν πειρασμόν ού: υπέμεινε,
και άρκετόν ειναι εις τον καθένα να έννοηση
και τους άλλους, καθως η παροιμία λέγει: από
της κρόκης το ύρασμα: Προσενηχομένου του
Άγιου νύκτα τινα, μετεμορφώθη ο μιάρος δαί-
μων εις ένα φοβερόν και μέγιστον δράκοντα.
Και ήνοιγε μεν το άγανές εκείνο στόμα δια να
τον καταπιή μη έχων όμως έξουσίαν παρά Θεου,
έτυπτε τον Όσιον εις τα νώτα δια της ούρας
ως δια τινος μεγάλης δοκού από των πολλών
δε πληγών και κτυπημάτων τα όποια ύπέστη

υπό του φαινομένου δράκοντος; ο Άγιος, έπεσε
κάτω ήμισθανής, και κατά μεν το σώμα έκειτο
κατά γης, κατά δε την ψυχήν ανέβαινε εις τους
ουρανούς, ψάλλον τα προφητικά έκείνα λόγια:
«Έν τώ έγγιζειν επ' έμε κακούντας του φραγείν
τάς σάρκας μου, εγώ ώσει κωφός ούκ ήκουον,
και ώσει άλλως ούκ άνοιχόν το στόμα αυτου». Και
έκεινος μεν ο σοβαρός δράκων και οτε
έκειτο Άγιος κατά γης τον έτυπτεν άκόμη δια
της ούρας, σκοπόν έχων, εαν ήθελε δυνηθη και
να τον θανατώση τελείως, ει δε μη να τον φο-
βήση τουλάχιστον να φύγη από το σπήλαιον.

Ο δε άγιος έπειτήσε τον δράκοντα με το
ύπεριτον όνομα του Θεου και της Παναχράντου
Μητρος αυτου. Και, ώ κατηγοραμεν του λέγει:
«Τι φθονεις το πλάσμα του Θεου; δεν γνωρίζεις
εταλαιώσασθαι, οτι δι' έμε κατέβη από τους ουρανούς
και έγινε άνθρωπος; και οτι δια την Ιδικήν
μου αγάπην ενεπαίχθη, έραπίσθη, και τέλος
εάντων έσταυρώθη και απέθανεν ο άθάνατος;
δεν φοβείσαι την σφραγίδα του Βαπτίσματος;
δεν τρέμεις τον τύπον του τιμίου σταυρου τον
όποιον φέρω έκάνω μου; δεν ήξεύρεις τα Ιερά
λόγια τα λέγοντα: Ιδού δέδοκα ήμην την έξου-
σίαν του πατείν επάνω όφρων και σκορπίων και
επί πσιν την δύναμιν του εχθρου; οθεν και
εγώ πα' όλον όπου μεκαι ώσει νεκρός, επί σε
έπι άσπίδα και τον βασιλικόν επιθήσομαι και
εκαταπατήσω σε τον λέοντα και τον δράκοντα το
εργαίον κακόν. Επειτιμά σοι Κύριος Σαββαθώ»
επαγε όπισω μου Σατανά. Επειτιμά σοι η Κυ-
ρία του Αθωνος τουτου. Απόστα άπ' έμού».

Δεν ειχε τελειώσει τους θείους τουτους χρη-
σμούς ο Άγιος, και ο φαινόμενος δράκων έγινε
άφαντος. Και μετά τουτο βλέπει ο Όσιος βοή-
θειαν εξ Άγιου, αστραπής με μεγάλην φωτο-
χυσίαν το σπήλαιον, γίνεται άρητος εσωδία,
γμιζει η καρδια του από ευφροσύνην και άκούει
θείας φωνής λεγούσης: «άνδριζον και ύσχε
ύπηςος, και πιστε θεράπον του Υιου μου». Και
αριν έτι άνατείλη η ήμέρα, ο Όσιος εύρέθη
όλος υγιής.

Εμεινε λοιπόν πάλιν εις το σπήλαιον άγω-
νιζόμενος χρόνους πολλούς, πσιν κακοπάθειαν
όφιστάμενος, οτε και πολλοί εκ πολλών του
Όρους μερών (ού γαρ δύναται κατά το θειον
λόγιον κρηνηναι πόλις επάνω δρους κσιμένη)
ήρχοντο προς αυτόν ψυχής τε και σώματος ωφέ-
λειαν λαμβάνοντες, διότι και διακρίσεως χάρισμα
έπλούτει, και τās θείας Γραφάς εξήγει καλώς,

και άλλες έδιδε ψυχοφελείς συμβουλές, και διορατικού χαρίσματος αξιωμαθείς τὸ μέλλοντα προέλεγε. Πλήν αὐτὸς εἰς αὐτὰ παντελῶς δὲν ἠρέσκετο, τὴν ἐξ ἀνθρώπων τιμὴν και τὴν ἐνόχλησιν τῆς ἰσχυρίας του μισῶν και ἀποστρεφόμενος, διὸ και εἰς ἐρημικώτερον τόπον διελογίζετο νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων κοινήν ὀφείλειαν προνοοῦμενος, ἐμπόδιζε αὐτὸν τοῦ προκειμένου τούτου σκοποῦ, διὰ τῆς Παναχράντου αὐτοῦ Μητροῦς. Ἐπειδὴ ἐν μῆ τῶν νυκτῶν προσευχόμενος ὁ Ὅσιος, βλέπει πάλιν τὸ σπήλαιον γεμάτον ἀπὸ φωτοχυσίαν θεϊάν πολλήν, και αἰσθάνεται εὐδοσίαν και εὐφροσύνην πνευματικὴν, και θείας δὲ φωνῆς ἀκούει λεγούσης οὕτω: Σίμων Σίμων, φίλε πιστὸ και λάτρι τοῦ Υἱοῦ μου, μὴ ἀναχωρήσῃς τῶν φθεοῦ εἰς φῶς τέθεικά σε μέγα, και μέλλω δοξάσαι τὸν τόπον τοῦτον, τῷ ὀνόματι σου. Ὁ δὲ ταπεινότητος Σίμων δὲν πιστεύει εἰς τὴν ὀπτασίαν, ὑποπτεῖ φάντασμα τὸ πρᾶγμα και τέχνην και παγίδα τοῦ πονηροῦ, ἢ τάχα και δοκιμασίαν τινα θεϊκήν, διότι πολὺ ἐφοβεῖτο τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι «ὁ ἀρχαίκοις μετασηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός». Διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπέμενε εἰς τὴν αὐτὴν ἰδέαν και ἐσκέπτετο πάλιν πού νὰ ὑπάγῃ νὰ ἠρωασθῇ. Ἐπιησίαζε δὲ τότε και ἡ ἐορτὴ τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτήρος. Και μίαν τῶν νυκτῶν ἐξεληθὼν τοῦ σπηλαιοῦ βλέπει θέαμα φοβερόν. Τοῦ ἐφάνη ὡσεὶ νὰ ἐξεκόπη εἰς ἀστέρα ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, και ἔσθη ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν ταύτην ὅπου εἶναι ἐκτισμένη ἡ ἱερά αὐτοῦ και σεβασμία Μονή. Αὐτὴν δὲ τὴν ὀπτασίαν ἐβλεπε συνεχῶς εἰς πολλὰς νύκτας ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ καθὼς εἴπομεν, ἐφοβεῖτο μήπως εἶναι καμμία πλάνη τοῦ ἔχθρου. Ὡς τόσον ἦλθε και ἡ κυρία νύξ τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ, και τότε δὲν βλέπει μόνον τὸν ἀστέρα, ὅτι κατέβη ἄνωθεν και ἐστάθη ἀντικρὺ ἐπάνω ταύτης τῆς πέτρας, ἀλλὰ και θεϊαν ἠκουσε φωνὴν ταῦτα λέγουσαν: «Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ θεμελιώσῃς ὁ Σίμων τὸ Κοινοβίον σου, και νὰ σώσῃς ψυχὰς και πρόσχε καλῶς μὴ ἀπιστήσῃς ὡς και πρότερον. Ἐγὼ θέλω εἶμαι ὀβοηθός σου. Βλέπε μὴ ἀμφίβαλλε, ἵνα μὴ πάθῃς κακόν». Ἀκούει δὲ τὴν θεϊαν ταύτην φωνὴν ἐκνευλημένως τρεῖς λέγουσαν τὰ αὐτὰ. Ὅθεν ἔγινε ἐντρομος και ἐνθουσιῶν. Και ἐφάνη εἰς αὐτὸν (καθὼς ὁ ἴδιος ἔλεγε ὕστερον εἰς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς) ὅτι ἐφρέθη ἐκεῖ εἰς

τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας και ἦτο μετὰ τῶν ποιμένων τῶν εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτήρος εὐρεθέντων ἐκεῖ, και τὴν Ἀγγελικὴν ἠκουσε μελωδίαν, ψαλλόντων τὸ θεοχαριστικὸν ἔκνυον: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, και ἐπι, γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» μὴ φοβείσθε ὑμεῖς, ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ». Τότε λέγει, ἤρχισε νὰ μου φεύγῃ ὁ φόβος και ἡ ἔκστασις και εὐφραίνομαι πνευματικῶς ὡσεὶ ἔβλεπον παρούσαν τὴν Δέσποιαν Θεοτόκον, και τὸν δίκαιον Ἰωσήφ μετὰ τῶν υἱῶν του, και τὸν Κύριον ἡμῶν, νήπιον ἐπαργαυμένον κείμενον ἐν τῇ φάτῃ.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ Β'.

Δὲν παρήλθον ἡμέραι πολλὰ μετὰ τὴν τῶν Χριστουγέννων ἐορτῆν, και ἰδοὺ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν τρεῖς ἄνδρες κοσμικοὶ ἀδελφοὶ και πλούσιοι, ἐπειδὴ και ἡ φήμη του ἐφθασε και ἐκτὸς εἰς τὴν Μακεδονίαν και εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Και ἐξαγορευσαντες τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν εἰς τὸν Ἅγιον, προσέπεσον εἰς τοὺς πόδας του, και τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς δεχθῇ εἰς τὴν ὑποταγήν του. Ὁ δὲ Ὅσιος καθ' ἑαυτὸν μὲν ἔλεγε: ἴσως νὰ ἦναι αὐτοὶ οἱ συνεργοὶ μου νὰ κτισθῇ τὸ Κοινοβίον κατὰ τὴν ὀπτασίαν ἣν εἶδον. Μὲ ὅλον τοῦτο δὲν συγκατοβαίνει εὐθὺς εἰς τὸ νὰ τοὺς δεχθῇ, ἀλλὰ διαφοροτρόπως προσεπάει νὰ τοὺς διώξῃ ἐκεῖθεν. Ἐκείνιο ὅμως ἐκ Θεοῦ φωτισθέντες και ἀπεσταλμένοι, δὲν ἐφευγόν, ἀλλ' ἔλεγον πρὸς αὐτόν: Δέξαι ἡμᾶς ὀλίγας ἡμέρας δι' ἀγάπην Χριστοῦ, και ἔαν δὲν εὐχαριστηθῆς ἀπόβαλε ἡμᾶς.

Μὲ τοιαῦτα: ὑποσχέσεις, μόλις και μετὰ βίας κατεπέσθη ὁ Ἅγιος και τοὺς ἐκράτησεν εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ. Και μετὰ τὴν κανονικὴν δοκιμασίαν, τοὺς ἐνέδυσσε τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα και κοινωνήσας αὐτοὺς τῶν ἀργάντων Μυστηρίων, μετὰ τὸ δειπνὸν ἐφανέρωσεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἰδικὸν του λογισμὸν, ὡς πρὸς τέκνα του εἰς τὸ ἐξῆς γνήσια. Και διηγήθη εἰς αὐτοὺς κατὰ πλάτος τὴν θεϊαν ἐκείνην ὀπτασίαν, και ὤρισεν αὐτοὺς νὰ μὴ εἰπωσι τοῦτο εἰς κανένα ἄλλον ἐν ὅσῳ ὁ ἴδιος ζῆ.

Εἶτα λέγει πρὸς αὐτούς. Φανερόν εἶναι ὅ τέκνα ἐμὰ, ὅτι ὁ προνοητής Θεὸς οὐκ ἔστειλεν ἐνταῦθα ὄχι μόνον τὴν ἰδικὴν σας ψυχὴν νὰ σώσῃτε, ἀλλὰ και αὐτὸν τὸν ἐπίγειον ὑμῶν πλοῦτον νὰ φέρετε, διὰ νὰ κατασταθῇ τὸ Κοινοβίον κατὰ τὴν θεϊαν αὐτοῦ εὐδοκίαν και θε-

λησιν. Ὑπάγετε λοιπόν, εὑρετε οἰκοδόμους και φέρετε αὐτοὺς διὰ τὴν οἰκοδομήν. Ὑπήγαν τοὺς εὐρον και ἦλθον ὁμοῦ ὁ δὲ Ἅγιος εἰδείξεν εἰς τοὺς οἰκοδόμους τὸν τόπον ὅπου πρῶτον ἤθελε θεμελιώσῃ τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα και τὴν ἄλλην οἰκοδομήν. Ἐκείνιο δὲ βλέποντες τὸ ἀπόκημον και κινδυνώδες τοῦ τόπου, ἀπεκρίθησαν. Τὶ λέγεις Ἄββα; ἀστεία λέγεις, ἢ ἀλήθειαν ὁμιλεῖς; ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐπιχειρηθῶμεν ἡμεῖς αὐτοῦ τὴν οἰκοδομήν· ἐπειδὴ και βλέπομεν ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἰδικὴ μας ζῶη μέλλει νὰ κινδυνεύσῃ, ἀλλὰ και ἐκεῖνον ὅσοι ἤθελον μετὰ ταῦτα καθίσῃ εἰς τὸν ἐπικίνδυνον τόπον αὐτόν. Ὁ δὲ Ἅγιος βλέπων ὅτι διὰ λόγων δὲν δέχονται νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν οἰκοδομήν, διέταξε τοὺς μαθητὰς νὰ ἐτοιμασῶσι τράπεζαν διὰ νὰ γευματίσωσιν. Εἰς δὲ τῶν μαθητῶν τοῦ Ὁσίου, κινῶν τὸν οἶνον, φθόνῳ τοῦ πονηροῦ ἢ και θεῖα προνοία ἣτις πανσόφος και διὰ τῶν ἐναντίων οἰκονομεῖ τὰ καλὰ, δὲν ἤξευρόν πῶς ἀνισορροπήσῃς τὸ σῶμα, κατέπεσε ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς κορυφῆς τῆς πέτρας εἰς τὸ ἀπειρον χάσμα, τοῦ κάτωθι καταρρέοντος χερμαῖου, κρατῶν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα τὸ οἰνοδόχον ἄγγειον εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸ ποτήριον. Τοιοῦτον ἔδεικνεν θέαμα ἰδόντες οἱ οἰκοδόμοι ἠνοῖξαν ἀχαλίνωτον τὸ στόμα αὐτῶν χλευάζοντες τὸν Ὅσιον μετὰ θυμοῦ, και ἐπεμβαίνοντες εἰς τὸ θεοπειθὲς αὐτοῦ ἔργον τῆς οἰκοδομῆς· διατὶ ἐπιχειρεῖς ταῦτα πράγματα λέγοντες, και ἔγινες τοιοῦτου φόνου αἰτία; ἀλλὰ και εἰς τὸ ἐξῆς, ἔαν ἤθελες εὖρη συμφώνους τῆς βουλῆς σου ἡμᾶς, πόσοι και ἄλλοι ἔμελλον τοιουτοτρόπως νὰ φονεῦθῃσι; και ταῦτα μὲν ἔλεγον ἐκεῖνοι και ἄλλα περισσώτερα ἐξ ἀγνοίας φλυαρήματα. Ὁ δὲ Ἅγιος προσήχητο σιωπῶν, τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐκ βάθους ψυχῆς επικαλοῦμενος, ἵνα μὴ καταισχύνη βουλήν πτωχῷ τῷ πνεύματι. Καί, ὡ τῶν ἀνεκφράστον θαυμασιῶν σου Δέσποινα! Τὶς δύναται νὰ ὑμνήσῃ τὰ μεγαλεῖα σου; δὲν παρήλθεν ἡμέισια ὦρα, και ἰδοὺ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐφάνη ἀναβαίνων ὁ κρημνισθεὶς μοναχὸς σῶος και ὑγιὴς τῇ βοηθείᾳ τῆς Παναμόμου Παρθένου κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ οἰνοδόχον ἄγγειον μετὰ τὸ ποτήριον, ὄχι μόνον ἀνευ βλάβης ἢ συντριμμάτος τινος, ἀλλὰ και χωρὶς ὁ οἶνος τελείως νὰ χυθῇ.

Τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες ἐκείνιο οἱ πρῶην προπετεῖς και αὐθάδεις οἰκοδόμοι, φρίττουσι, τρομάζουσι, και σεσόντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ

Ἁγίου, ἐξήτουν συγχώρησιν λέγοντες: Τώρα ἐγνωρίσαμεν Πάτερ ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ· και δὲν ἐστάθησαν μέχρι τούτου, ἀλλὰ και τὸν ἐβίασαν και τοὺς ἐκούρευσε ὅλους μοναχοῦς.

Ἐκαμαν λοιπὸν ἀρχὴν οἱ καλοὶ οὗτοι οἰκοδόμοι και ἐτίξαν προθυμότητας τοῦ Ὁσίου τὴν Μονήν. Καὶ ἐπειδὴ διὰ τὰ θεμέλια ἐχειράζοντο πολλὰ και μεγάλα πέτραν και διὰ τὰς γωνίας, ἐπρόσταξεν ὁ Ἅγιος νὰ σηκώσωσιν ἕνα ὑπερμεγέθη λίθον ὅστις ἐκεῖτο ἐκεῖ που πλησίον ἀκατέρηστος, και νὰ τὸν βάλουν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ θεμελίου. Ἐκείνιο δὲ ἀστοχῆσαντες τὴν πρῶην θαυματουργίαν τοῦ Ὁσίου, ἐκρυφογέλων ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀτενίζοντες και νομίζοντες ὅτι ἀστειεύεται ὁ Ὅσιος, ἐπειδὴ ἔβλεπον ὅτι ὁ λίθος ἐκεῖνος τὸν ἀδύνατον νὰ σαλευθῇ διὰ τὸ βάρος και τὸν ὄγκον του. Ὁ δὲ Ἅγιος ἰδὼν ὅτι δὲν ὑπακούουσιν εἰς τὸν λόγον του, ἐπέτρε μόνος του και σφραγίσας τὸν λίθον μετὰ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὸν ἐσήκωσεν ὁ ἴδιος εἰς τοὺς ὠμοὺς του χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ ἄλλος τις, και τὸν ἀπέθεσεν ἀπ' εὐθείας ὅπου ἔδει στερεώσας αὐτὸν καταλλῆλως εἰς τὴν γωνίαν του. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἤξευρόν τί νὰ θαυμάσω πρῶτον, τί ὕστερον: Τοῦ ζωφόρου Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἢ τὴν πίστιν τοῦ Ἁγίου ὅστις κατὰ ἀλήθειαν διὰ τοῦ ἔργου εἰδείξεν εἰς ἡμᾶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους διὰ τοῦ λόγου: «Ἀμήν» ἢ Ἀμήν λέγω ὑμῖν· ἔαν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον ὀσίνῃ, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τοῦτ' ἄρθητι και ὀβλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν και ἄρθησεται. Ἄνθρωπος κατεξηραμένος ὑπὸ τῆς σκληραγωγίας και μόνον διὰ τὸ δέμα συνεκράτεις τὰ ὀστά, νὰ σηκώσῃ τὸσον βάρος τὸ ὅποιον τόσοι ἄνθρωποι οὔτε νὰ τὸ σαλεύσουν ἠδύγαντο, δὲν εἶναι ὀλοφάνερρον ὅτι ὁ Σίμων εἶχε καταστήσῃ τὸν ἐκείνου του ὄργανον τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἁγίου και ἐνήργει δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς τὰ παρὰ ὄρα;

Ἄλλ' ὡς ἐλθωμεν και εἰς ἄλλο θαῦμα τοῦ αὐτοῦ Σίμωνος, τὸ ὅποιον ἐποίησεν εἰς τοὺς Ζακαριούς. Παρακαλῶ δὲ τὴν ἀγιωσύνην σας νὰ μὴ ἀμελήτε και νυστάξετε, ἀλλὰ νὰ προσέχετε εἰς τὰ κατορθώματα τοῦ Ἁγίου διὰ νὰ λάβετε πλουσίαν χάριν αὐτοῦ. Ἐτελείωσε τὴν οἰκοδομήν του Μοναστηρίου του ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης πέτρας εἰς τιμὴν και δόξαν τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτήρος

Χριστοῦ ἐπονομάσας αὐτό: Νέαν Βηθλεέμ: Ὅθεν ἔτρεγον ἀπὸ πολλὰ μέρη καὶ υπειάσσαντο εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ ταλαίπωρον βασιλεῖον ἡμῶν τῶν Ρωμαίων κατήγησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, ἤρχοντο οἱ Σαρακηνοὶ ἀφρόβως μετὰ πειρατικά πλοῖα τῶν ἔσως καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος αὐτό καὶ ἀρπαζόντες πᾶν τὸ προστοχρῶν, ἡμιαλώτιζον καὶ πολλοὺς μοναχοὺς. Ἦλθον δὲ καὶ εἰς τὸν λιμένα τῆς Μονῆς. Ὁ δὲ Ἅγιος φοβηθεὶς μήπως ἀναβαίνοντες ἐπάνω κατακαύσουν τὴν Μονήν, προλαβὼν κατέβη μετὰ τινων μαθητῶν του εἰς τὸν λιμένα προῦπαντήσας τοὺς βαρβάτους, φέρον καὶ τινα δῶρα πρὸς αὐτούς.

Ἐκεῖνοι δὲ καὶ τὰ δῶρα λαβόντες, ἐζήτουν λέγοντες, ποῦ ἔχετε τοὺς θησαυροὺς σας; νομίζοντες ὅτι εἶχον νὰ κερδήσουν πλοῦτον καὶ λάφυρα πολλὰ. Μὴ ἀναγνωρίζοντες δὲ καὶ τὸν Ἅγιον ὡς Προσευτώτα, διὰ τὸ εὐτελεῖς τοῦ σχήματος, τὸν ἐβίαζον νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτούς τὸν Ἡγούμενον. Ὁ δὲ Ἅγιος πρᾶξι τῆ φωνῆ εἶπε πρὸς αὐτούς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ταπεινός. Πλὴν ἄλλο τίποτε δὲν ἔχομεν ἐκτὸς αὐτῶν τὰ ὁποῖα φοροῦμεν. Ἐκεῖνοι δὲ νομίζοντες ὅτι ψεύδεται, ὤρμησαν κατ' αὐτὸ ὡσάν θηρία λάφυρα. Εἰς δὲ ἔξ αὐτῶν ὁ πλέον φορικώτερος, ἐγρύμωσε τὴν σπάθην καὶ ὤρμησε νὰ κόψῃ τὴν ἱερὰν ἐκείνην κεφαλὴν. Ὁ δὲ Θεὸς ἐξαπέστειλε τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐρρῶσατο τὸν Ὅσιον αὐτοῦ διότι ἡ μὲν χεὶρ τοῦ αὐθάδους ἐκείνου ἔμεινε κρεμαμένη καὶ ξηρά, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπατάχθησαν ἀορασίᾳ καὶ ἐτυφλώθησαν ὅλοι. Τότε δὲ, τότε ἤρχισαν νὰ ἀλαλάζουν τὴν Συριακὴν φωνὴν αὐτῶν Ἄλλάξ! Ἄλλάξ! καὶ φοβηθέντες, μετῆλλαζαν τὴν θηριωδίαν αὐτῶν εἰς θρηνηδίαν καὶ τὴν ἀγριότητα εἰς ταπεινότητα καὶ κλαίοντες πικρῶς παρεκάλουν τὸν Ἅγιον θερμῶς λέγοντες: Ἐλέησον ἡμᾶς Ἄββᾶ καὶ νὰ γίνωμεν ὅλοι Χριστιανοί. Ὁ δὲ φιλόανθρωπος δοῦλος τοῦ φιλανθρωποτάτου Δεσπότη Χριστοῦ, ὡς μισητῆς, τοῦ ἀνεξιμάκτου Διδασκάλου αὐτοῦ, στέλλει εὐθὺς ἕνα μαθητὴν αὐτοῦ, καὶ φέρει ἔλαιον ἀπὸ τὴν κανδήλαν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀλείψας ὁ Ἅγιος τὰ ὄμματα ὧλων σαυροειδῶς, ὁμοίως καὶ τὴν ξηρὰν χεῖρα τοῦ τολμητοῦ, εἶπε ταύτην τὴν εὐχὴν.

«Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον καταβάς ἐξ οὐρανοῦ καὶ σαρκωθείς ἐκ τῆς

Ἀειπαρθένου Μαρίας, σὺ ὁ εἰπὼν: ἄφετε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν: ὁ παιδεύων καὶ πάλιν ἰώμενος, αὐτοὺς καὶ νῦν φιλόανθρωπε, ἐπίβλεψον ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, ἐπὶ τὸ πλάσμα σου τοῦτο, καὶ διάνοιξον αὐτὸν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦς ὀφθαλμούς, ἵνα γνῶσι καὶ δοξάσωνται σὺ σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ Παναγῶ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν». Ταύτην τὴν εὐχὴν εἶπεν ὁ Ὅσιος, καὶ εὐθὺς, ὡ παραδόξως τερατοουργήματος! ἱατρεύθησαν οἱ ἄνθρωποι. Ὅθεν οὐκ μόνον ἐβαπτίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐκουρεύθησαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου δόκιμοι μοναχοὶ γεγόμενοι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς βαθύτατον γῆρας ἔφθασεν ὁ αἰδιδίμος, καὶ ἐμελλε νὰ ἐκδημήσῃ πρὸς τὸν ποθοῦμενον Χριστόν, προεῖδε τὴν ὄραν τῆς ὁσίας αὐτοῦ ἐκδημίας πρὸς Κύριον. Ὅθεν κράζει τοὺς ἱεροὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς ἐκατήχησε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατήχησιν καὶ διδασκαλίαν. «Καί, ἰδοὺ, λέγει, πρὸς αὐτούς ἄδελφοὶ καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπᾶτε ἑγὼ ἐμέλλω νὰ χωρισθῶ ἀφ' ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ ὡς φρόνιμοι, δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆτε διὰ τούτο, ἀφ' ἐνός διότι ὀλίγος παρερχεται καιρὸς καὶ πάλιν συναντησόμεθα, ἐξ ἄλλου, διότι ἂν λάβω παύρησιαν τινὰ πρὸς τὸν Θεόν, θέλω σὰς ἐπισκέπτεσθαι πάντοτε, καὶ θὰ σὰς φυλάττω ἀπὸ τοῦς ὀρατοῦς καὶ ἀορατοῦς πειρασμοῦς.

Πλὴν ἂν καὶ ὑμεῖς φυλάττετε τὴν παράδοσιν τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς καὶ πολιτείας τὴν ὁποῖαν εἶδετε καὶ ἐδιδάχθητε, καὶ τὴν εὐταξίαν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅλα ὅσα σὰς ἐδίδαξα καὶ μετὰ λόγον καὶ μετ' ἔργον οὕτω θέλω ἔχει καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν Σας φροντίδα. Μὴ ἀγαπάτε πλοῦτον πρόσκαιρον, φεύγετε τὴν κενοδοξίαν, μὴ ἀπατάσθε εἰς τῆς κοιλίας τὴν χορτασίαν διότι ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ σατανᾶ ἐκ' ὀμφαλοῦ γαστροῦς μὴ φέρετε ἐδῶ εἰς τὸ κοινόβιον ἀγένεια πρόσωπα, διότι εἶδτε τὴ ἔκαμεν ὁ μέγας Εὐθύμιος εἰς τὸν Ἅγιον Σάββαν τὸν ὁποῖον μ' ὄλον ὅτι ἐγνώριζε, ὅτι ἦτο ἐκ κοιλίας μητρὸς ἡγιασμένος. δὲν τὸν ἐκράτησεν εἰς τὸ κοινόβιον του. Γράφει δὲ καὶ εἰς τὸ Γεροντικόν, ὅτι τὸν πάλαι καιρὸν τέσσαρες λαῖραι ἐρημώθησαν ἐξ αἰτίας τῶν ἀγενειῶν (τῶν νέων πρὶν φύτερωσὴ τὸ γένειον εἰς τὸ πρόσωπον) ὅθεν καὶ ὁ θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος (τῆς Λαύρας) κατηράσατο καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς προσετώτας ἐκεῖ-

νοὺς οἵτινες ἤθελον δεχθῆ, ἀγένεια καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι βασιλέων υἱοί. Νὰ εἰσθε εἰρηνικοί, νὰ εἰσθε φιλόξενοι, νὰ ἐπιτελεῖτε τὰς ἐορτὰς πνευματικῶς καὶ ὄχι κοσμικῶς, δηλαδὴ νὰ μὴ καταγίνωσθε αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς ἀργολογίας καὶ γέλοτας καὶ ἀστεῖα, ἐπεὶ δὴ ἡ εορτὴ εἶναι φωτισμός καὶ ἁγιασμός τῆς ψυχῆς, ὅστις γεννᾶται ἀπὸ τὴν σιωπὴν καὶ προσευχὴν καὶ ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων. Εἰς τὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας νὰ ψάλλετε με σεμνότητα καὶ εὐλάβειαν καὶ ὄχι με ἀτάκτους φωνάς. Νὰ εὐλαβήσθε καὶ τὸν Ἡγούμενον μετὰ δὴν Σας τὴν δύναμιν. Αὐτὰ νὰ φυλάττετε καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου καθὼς καὶ ζῶντος μου ἐφυλάττετε, καὶ θέλω εἶσθαι νοερός πάντοτε μετ' ὑμῶν εἰδὲ μή, νὰ ἀπολογῆσθε ὑμεῖς εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερόν καὶ ἀπάντημον Κριτήριον». Ταῦτα εἰπὼν ἔψωσε τὰς ἁγίας του χεῖρας εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ μετὰ κατανύξεως προσήξατο ταῦτα. «Παναγία Τριάς εὐχαριστῶ σοὶ δι' οὗς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα ἔως τοῦ νῦν ὑπὸ τὴν σκέπην σου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δέομαι μετὰ τὴν ἐμὴν δηλαδὴ ἀποβίωσιν, φυλάξον αὐτούς ἐν τοῖς προσταγμασί σου, ἵνα πάντες ὁμοῦ κληρονόμοι γενώμεθα τῆς αἰωνίου σου μακαρίας ζωῆς, πρεσβείας τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν». Ταύτην τὴν εὐχὴν εἶπὼν ἐπέσπλησεν. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ ὁσίου, πάντες ὁμοῦ περιτυρωρίζοντες τον ἐκλαιον ἀπαρηγόρητα λυπούμενοι δι' ἡμελλον νὰ στερηθῶσι τοῦτον πατέρα καὶ ἱατρόν καὶ Σωτήρα. Ὁ δὲ Ἅγιος τὴν νύκτα ἐκείνην παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ πρωὶ εἶδον τὸ πανόσιον πρόσωπόν του λάμπαν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ οὕτω μετὰ ψαλμῶδίων καὶ ὕμνων ἐνεταφίασαν ἐκεῖνο τὸ πολυάθλον σῶμα.

Ἄλλ' ὡ τῆς ζημίας! εἰς τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς ἡμῶν δὲν στερούμεθα μόνον αὐτὸ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ ὁσίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἱερὸν τάφον του, τὰ ὁποῖα ἐσκέπασεν ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Θεός, κρίμασιν αἷς οἶδε μόνος, καθὼς ἐσκέπασε καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβη ἀναφέρονται τοιαῦτα τινα ἐπιλέξεως. «Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἁδύ-

μενα ὑπὸ πολλῶν καὶ ἀπὸ τοῦ κυρ Γρηγορίου καὶ ἐκ τῆς Πέτρας τοῦ ἁγίου Σίμωνος τοῦ Μυροβλήτου». Καὶ ὁ εὐσεβὴς δὲ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἰωάννης Οὐγγελαῖς, ἔχων μονογενὴ θυγατέρα δαμονιζομένην, καὶ πολλὰ κριμὸν καὶ ἐξοδούσας διὰ θεραπείαν τῆς, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου, ἀκούσων καὶ τοῦ ἁγίου τούτου τὰ θαύματα καὶ τὸ ἱαματικὸν αὐτοῦ μύρον, μόνον ὅτι ἐπεκαλέσθη τὸν Ἅγιον ἐκ καρδίας, εὐθὺς ἱατρεύθη τὸ κρᾶσίον του, διὰ τὴν ὁποῖαν εὐεργεσίαν ἀπέστειλε τὸν Πνευματικὸν του Πατέρα κυρ Εὐθύμιον μετὰ ἀφιερώματα πλείστα καὶ πλοῦτον, δι' ὃ πολὺν, καὶ φιλοδόμησε τὴν ἱερὰν Μονήν, ὅστις Εὐθύμιος ἔφερε καὶ Χρυσόβουλλον τούτου τοῦ βασιλέως διὰ τὴν ἱερὰν ταύτην Μονήν, τὸ ὁποῖον χρυσόβουλλον ἀναφέρει πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ διὰ τὴν ἀνάβλυσιν τοῦ Μύρου ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ διὰ τὸ θαῦμα τοῦ ἀστέρος τὸν ὁποῖον ἔβλεπε ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς Πέτρας, καὶ δι' ἡ **Νέα Βηθλεὲμ** ὀνομάσθη ἡ ἱερὰ αὕτη Μονή.

Τὸ ὁποῖον Χρυσόβουλλον τοιουτοτρόπως μετὰ πολλὰ γράφει: Ἀκηκόως καὶ τὸ Κύρ Σίμωνος Πέτρας Μοναστήριον, τοῦ ἐν Μύροις προσφάτως δοξασθέντος, ἠρᾶσθην δομησῆαι αὐτὸ ἐκ βάθρων εἰς μέγεθος ἱκανόν... καὶ παρακατων πάλιν γράφει: καὶ καθιερώθη (ἡ **Μονὴ δηλ.**) ἐκ' ὀνόματι τῶν **Γενεθλίων Χριστοῦ** τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἦις καὶ **Νέα Βηθλεὲμ** ἐκλήθη διὰ τὸ ἰδεῖν τὴν σημεῖον τὸν Ἅγιον, ἦγον ἀστέρα κρεμᾶμενον ἐπάνω τῶν Πύργων.

Ἦκμαζε δὲ οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἐν ἔτει χιλιούτῳ διακοσιοστῷ ἐξηκοστῷ τεταρτῷ ἀπὸ Χριστοῦ, καθὼς χρονολογεῖ τὸ Χρυσόβουλλον του. Ὅτε καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων Μιχαὴλ ὁ ἀζυμῆτης καὶ λατινόφωνος ὁ καὶ πρῶτος τῶν Παλαιολόγων. Συμπεραίνεται δὲ ἀπὸ τὸ Χρυσόβουλλον τούτου ὅτι καὶ ὁ Ἅγιος Σίμων διελέμενος ὡς ἄλλος ἀστὴρ εἰς τὰς σκοτεινάς ἐκεῖνας ἡμέρας ὅτε ἐξουσίαζον οἱ Λατῖνοι τὴν Κωνσταντινουπόλιν.

(. . .) Ἄς εἴπωμεν δὲ καὶ ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ ἔπειτα νὰ κίμωμεν τέλος εἰς τὸν λόγον μας.

Ἐώρταζον κατ' ἔτος οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τὴν Νεμήνην τοῦ ὁσίου ἐν τῇ Μονῇ. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ ζιζάνια δὲν λείπουν ἀπὸ τὸν οἶτον, εἰς μεταξὺ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς

δὲν ἤθελε νὰ συνεορτάσῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τὴν ἐτήσιον ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου. Ἀλλὰ καταλιπὼν ἔφηνεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην Ἀκολουθίαν τὴν ὅποιαν ἔφυλλον οἱ πατέρες ὀλονύκτιον ἀγρυπνοῦντες, καὶ ἔκοιμάτο εἰς τὸ κελλὶον του. Οὐχὶ δὲ μόνον τοῦτο ἐποίει καταφρονῶν τὴν θεϊὰν δόξαν καὶ ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ καὶ λόγια βλάσφημα καὶ συγχεμερὰ ἐξέειπε ἀπὸ τὴν δυσώδη κοιλίαν του κατὰ τοῦ Ὄσιου ὁ ἀνόσιος, κολασμένον καὶ πλάνον τινὰ ἀποκαλῶν αὐτόν. Ὅθεν φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα τῆς ἐορτῆς, ὅτε οἱ Πατέρες ὅλοι ἠγρύπνουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφάνη δὲ ὅλος ἀστρατηφόρος καὶ δεδοξαμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δύο ἐκ τῶν πρώτων ἐκείνων ἡγιασμένων μαθητῶν του. Καὶ πλήρης θυμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ βλασφημοῦ λέγει πρὸς αὐτόν. Δὲν σοὶ ἀρέσει ὦ μαριε; Δεδοξασταὶ τὸ δεδοξαμένον; καὶ νεύων πρὸς τοὺς μαθητάς του ὁ Ὄσιος, βάλτε λέγει κάτω αὐτὸν τὸν ἀπιστον, αὐτὸν τὸν βλάσφημον, καὶ βάλλοντες αὐτὸν κάτω, ἐφάνη εἰς αὐτόν ὅτι ἔδειρεν αὐτόν ὁ Ἅγιος, διὰ τῆς ἄβιδου ἦν ἐκράτει, εἰς τοὺς πόδας, ἀπὸ δὲ τῶν πόνων, καὶ τὸν ἀμετρον φόβον ἐξυπνίνας ἠσθάγετο πονῶν τοὺς πόδας. Τότε ὅλος ἐντρομος τρέχει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πίπτων κατὰ γῆς, βάλλει μετάνοιαν τῷ Ἠγουμένῳ ὅλος ἠλλοιωμένος, καὶ συγχωρήσατέ μοι Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ φωνάζει: Τώρα εἶδον μετὰ τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς μου ὅτι ὄντως ὁ Θεὸς μεγάλως ἐδόξασε τὸν Ὄσιον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα. Τώρα, τώρα καὶ πιστεύω καὶ προσκυνῶ αὐτόν, ἴσα με τοὺς παλαιούς μεγάλους Ἁγίους Ἀντώνιον, Εὐθύμιον Σάββαν καὶ τοὺς λοιπούς. Εὐχαριστῶ σοὶ Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, ὅτι με ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν διαμονιώδη μου πλάνην, ὅτι με ἠλευθέρωσες ἀπὸ τὴν κόλασιν τὸν ταλαίπωρον. Καὶ ταῦτα βοῶν μετὰ δακρύων, διηγῆθη ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν φερβὴν ἐκείνην δόξαν τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ ἐξῆς κατὰ πλάτος, καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τοιαύτη σου Πάτερ ἡ δόξα καὶ τὰ θαυμάσια Τοιαῦτα σου τὰ κατορθώματα καὶ οἱ ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνες. Ἡμεῖς δὲ τί γενόμεθα οἱ τοῦ αἰῶνος τούτου υἱοὶ; γενοῦ ἴλωσ εἰς ἡμᾶς ἀνωθεν, κυβέροντες τὴν ἐφάμαρτον ἡμῶν ζωὴν πρὸς τὴν εἰς Θεὸν εὐαρέστησιν. Ποίμανον τὰ πρόβατά σου ἀνωθεν εἰς τὴν γλῶσση τῆς ἀγαρέτου πολιτείας, λύτρωσαι ἡμᾶς τῶν ταραχῶν καὶ σκανδάλων τῆς παρουσίας ζωῆς. Εἰρήνευσον τὰς καταγίδας καὶ τρικυμίας τῆς νοητῆς θαλάσσης τοῦ βίου, ἐπειδὴ τὰ κακά καὶ οἱ πειρασμοὶ ἐπερίσσευσαν καὶ ἡμεῖς ὀλιγώθημεν. Ἐγεννήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, κμητηριασμοὶ καὶ χλευασμοὶ τοῖς κύκλῳ ἡμῶν. Ἀφ' ἐνός πολεμούμεθα ὑπὸ τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας, καὶ ἐξ ἄλλου ὑπὸ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας, καὶ κινούμενοι πίπτομεν καθ' ἡμέραν πτώμα ἐλεινὸν καὶ ἀξιοδίκαιον. Διὰ τοῦτο δὸς ἡμῖν Πάτερ θανάσινα τινὰ κατανύξεις, ἀναψὸν ἐν ἡμῖν σπινθῆρα πυρὸς ἀγάπης, ἣν ἐσβυσεν ἡ ἀμέλεια ἡμῶν. Ναὶ Πάτερ ἡμῶν πνευματικῆ, ὡς ἐπόπτης καὶ κληρονόμος τῆς ἀνω Ἰερουσαλὴμ περιθάλαπε ταύτην τὴν σὴν Ἰερουσαλὴμ, τὴν σὴν Νέαν καὶ πάλα μὲν περιβλεπτον νῦν δὲ πενιχρὰν ταύτην Βηθλεὴμ διαφύλαττε, ἐνθα τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς μυρίους ἰδρώτας καὶ ἀγῶνας ἐτέλεσας. Διασκεδάσον ἅς αὐτῆς πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον ὄρατόν καὶ ἀόρατον. Ἐπειδὴ ἰδοὺ ὅτι ὁ καιρὸς ἡμῶν παρήλθεν ἄκαρπος, αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡσεὶ σκιά ἐκλήθησαν, ἐσβέσθη ἡ φιλαδελφία, ἦναψεν ἡ μισαδελφία, ἔφηνεν ἡ σπουδὴ θριαμβεύει ἡ ἀδιαφορία. Ἄλλ' ἵνα μὴ ἀπὸ τῆς ἀκηδίας ἀπελιπισθῶμεν, καὶ μὴ ἀναισθητῶμεν ἀπὸ τῆς παρώσεως, γενοῦ ἡμῖν ἴλωσ ἐνταῦθα κατὰ πάντα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ δικαιοκρασίας Κυρίου, φάνηθι πρόσβυς ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὸν Υἱὸν αὐτῆς καὶ Θεόν: ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

(ἐκ παλαιῦ χειρογράφου)

Καὶ καταβαίνει εἰς τὸ Μπογάκι τῆς Μαύρης θαλάσσης; ὅθεν καὶ ἐνοῦται ἐβουλήθη τότε ὁ Σουλεϊμάνης νὰ πολεμῆ ἕνα κάστρον ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν Ταίναρον, ὁ ὁποῖος κοινῶς ὀνομάζεται Τουντζα καὶ γίνεταί εἰς τὸν ποταμὸν Ἐβρον (Μαρίτσαν), ἀπέχει δὲ οὗτος ὁ ποταμὸς Ταίναρος ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολιν σχεδὸν δέκα μίλια; ἔστρεσε δὲ ὁ Σουλεϊμάνης εἰς αὐτὸν τὸν τόπον σκηνὰς ἀπὸ τριχίνα ὑφάσματα πολλά; λέγουσι δὲ τινες ὅτι εὐθύς ὅπου ἔμαθεν ὅτι οἱ Τριβαλλοὶ ἐρχονται ἐναντίον του, ἐδιώξεον ὀτακασίους ἄνδρας ἐκλεκτοὺς καὶ ἀνδρείους καὶ ὄρησεν ἐναντίον τῶν Σέρβων τὴν νύκτα πρὸς τὸ ἐξημέρωμα, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε πολλοὺς φύλακας καὶ σκοπούς. Οἱ δὲ Σέρβοι μετὰ τὴν προτέρα νίκην τῶν ἐναντίων τῶν Τούρκων ἔμειναν ἀμέριτοι, καὶ εἶχον ἀμέλῃσιν καὶ τὸν ὄπλισμον καὶ τὸ ἱππικόν των. Τρόπον τινὰ δὲν ἐφοροῦντο τοὺς Τούρκους, ὡς νικημένους, ἀλλὰ κατεγίνοντο εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὴν ἀνάστασιν. Ἐσύχρανον δὲ καὶ ἐλάμβανον νερὸν ἀπὸ τῶν ποταμῶν Ταίναρον τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι εἶναι νόστιμον καὶ ὑγιεινότερον. ἐπειδὴ τότε ἦτο καλοκαίρι. Εὐφραίνονται εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶχον τὸ στρατόπεδον, ὁ ὁποῖος λέγεται Κερμανός, καὶ βλέποντάς τους μακρόθεν ὁ Σουλεϊμάνης, τοιαύτης λογιῆς ὅπου δὲν εἶχον φύλακας, ὄρησεν αἰρνιδίως κατ' ἐπάνω των, μαζὺ με τοὺς ὀτακασίους ἄνδρας καὶ ἐφθίρειν ὅλον τὸ στράτευμα τῶν Σέρβων κτείνωντας ὀνελεσημόνως καὶ φονεύοντας πολλούς, ὥστε ὅπου οἱ περισσώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Σέρβους ἔπεσον εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγησαν, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο εἰς ἄλλο μέρος νὰ φύγουν, διότι τοὺς εἶχε κλεισμένους πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ποταμοῦ Ταίναρον, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φύγουν, διότι ὁ Σουλεϊμάνης καὶ οἱ ὀτακασίοι διαλεκτοὶ ἄνδρες, ἦσαν κατέμπροσθεν αὐτῶν τῶν Σέρβων καὶ δὲν ἦτο τρόπος νὰ φύγουν, μάλιστα καὶ ἀπὸ τῶν ὕπνων καὶ τοιαύτης λογιῆς ἐφθάρησαν ὅλοι ἐλεινῶς. Τότε ἐφρονεῦθη καὶ ὁ μακάριος καὶ ἀοίδιμος βασιλεὺς Ἰωάννης, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κράλης Βουλκασιανός.

Μὲ τί λογιῆς δὲ θάνατον νὰ ἐφρονεῦθησαν καὶ οἱ δύο, κανεὶς δὲν τὸ ἤξευρει, οὐδεὶς τῶν ἱστορικῶν ἐλάλησεν περὶ τοῦ βασιλέως Ἰωάν-

νον πῶς ἐτελεύτησε, διότι μέσα εἰς τὴν φρικτὴν καὶ μεγάλην ἐκείνην ταραχὴν τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ φόβου, ποῖος ἠμποροῦσε νὰ διηγῆθῃ περὶ τοῦ ἔτερου, ὅπου μόνον αἱ φωναὶ τῶν Τούρκων, καὶ ὁ θρῆνος καὶ ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν Σέρβων κάθε ἄνθρωπον ἔκαμε νὰ ξηρανθῇ ἀπὸ τὸν φόβον του; καὶ μάλιστα πολλὸς καιρὸς ἐπέρασεν καὶ οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι του ἐνόμιζον ἀκόμη ὅτι ἴσως νὰ ζῆ, διότι αὐτὸς ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς μετὰ λογισμὸν εὐσεβῆ καὶ θεάρεστον, ἐσηκώθη κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν νὰ τὸν διώξῃ πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Σέρβων καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Ρωμαίων, διότι ἐκινήθη μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν Σέρβων καὶ μετὰ δύναμιν Ρωμαϊκῆν, καὶ μετὰ ἀδελφῶν αὐτοῦ Κράλην Βουλκασιανόν, καὶ μετὰ πολλοὺς μεγιστάνας ἕως ἑξακοσίας χιλιάδας, μετὰ στρατεύματα ἐκλεκτὸν καὶ διαλεγμένον, καὶ ἀπῆλθον εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους πρὸς διωγμὸν τῶν Τούρκων, μετὰ ἀποφάσεις καὶ κρίσεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, μὴ διανοοῦμενοι, μὴ κρίνοντες ὅτι εἰς τὴν ὀργὴν τὴν θεϊκὴν δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀντιταθῆ, διότι στοχασθῆτε τὴν ἠκολούθησεν. Τοῦ; μὲν Τούρκους δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διώξουν, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἐφρονεῦθησαν καὶ τὰ κῶλα αὐτῶν ἐκεῖ ἔπεσον καὶ ἄταφοι ἔμειναν, καὶ πολὺ πλῆθος τῶν Σέρβων ἀπὸ τὴν δόξητα τῆς σπάθης ἀπέθαναν. Ἄλλοι εἰς ἀλχημασίαν ἐπάρθησαν, μερικοὶ ἠλευθέρωθησαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν αὐτῶν Πατρίδα, καὶ τόσῃ ἀνάγκῃ καὶ τόσῃ κακῶν καὶ δεινῶν περιέβαλεν ὅλα τὰ κάστρα καὶ τὰ Λυτικά μέρη, ὥστε ὅπου οὔτε ὄτα οὔτε ὀφθαλμοὶ εἶδον; διότι μετὰ τὴν φόνευσιν τοῦ ἀνδρός; τοῦτο τοῦ δικαίου ἀνδρείου τε καὶ γενναίου Οὐγκλεσι Ἰωάννου, διελύθησαν οἱ Ἰσραηλιταὶ καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς ὅλην τὴν γῆν ὡσὰν τὰ ὄσρα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἄλλους μὲν Χριστιανούς τῆ μαχαίρᾳ ἐσφαζαν, ἄλλους εἰς ἀιχμαλωσίαν ἀπήγαγον, καὶ τοὺς ἀπομένοντας θάνατος ἄωρος περιέκοψεν, οἱ δὲ ἐκ τοῦ θανάτου μέιναντες διὰ λιμοῦ ἀπωλέσθησαν. Τοιοῦτος ὁ λιμὸς γέγονεν εἰς ὅλα τὰ μέρη καθὼς δὲν ἔγινε ποτὲ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, μήτε Χριστῷ Βασιλεῦ καὶ Ἐλεῆμον γένοιτο μετ-

πειτα, και οσους ο λιμός οὐκ ἀπόλεσε, τούτους τῇ παρακορήσει τῇ θεϊκῇ λύκει ἐν ταῖς νύκταις και ἡμέραις ὀρμῶντες κατέτρωγον. Βαβαί! ἔλειπὸν θέατρον ἦτο τοῦ ἰδεῖν. Ἐμεινεν ἡ γῆ ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ ἔρημος και ἀπὸ λαῶν και ἀπὸ κτηνῶν και ἀπὸ καρπῶν, οὐ γὰρ ἦν ἀρχηγός οὐδὲ ἡγεμών οὐδὲ δδηγὸς ἐν τῷ λαῷ, οὐδὲ ὁ λυτρώων οὐδὲ ὁ σφῶζον, ἀλλ' ἐπλήσθησαν φύβον Ἰσραηλιτικὸν, και αἱ καρδίαι τῶν ἀνδρειωμένων και γενναίων ἀνδρῶν ἔγιναν ἀνίσχυροι ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον και ἡ φυλὴ τῶν ἐπτά ἀρχόντων τῶν Σέρβων, και ἡ δόξα και τὸ κλέος θαρῶ ὅτι τέλος ἔλαβε' και ἀληθῶς οἱ ζῶντες ἐμακάριζον τοὺς ἀποθαμμένους, και πιστεύσατέ μοι (τοῦ ταπεινοῦ Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως) ὅτι ὅχι ἐγὼ ὁ ἀμαθὴς ἠμπορῶ νὰ διηγηθῶ τὴν τότε ἀνάγκην μετὰ τὴν ἀνάρισιν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου Οὐγκλεσι, ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνος ὁ σοφὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας Λιβάνιος δὲν ἤθελε δυνηθῆ ἔγγράφως νὰ παραστήσῃ τὴν ἀνάγκην ὅπου ἔφθασε τότε τοὺς Χριστιανούς, εἰς τὸ Δυτικὸν μέρος.

Τότε λοιπὸν τότε ἀναρθεῖντος αὐτοῦ παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν, λαβόντες δύναμιν και θάρρος ἀπὸ τὰς φοβερὰς και φοικτὰς νίκας ὅπου ἔκαμαν καθ' ἐκείσῃν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἦλθον μετὰ μεγάλῃν ὀρμῇν και θρασύτητι και εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθωνος μετὰ ὅπλα ἐκεῖνα τὰ πολεμικὰ ὅπου ἔλαβον ἀπὸ τοὺς Σέρβους ὅπου ἐνίκησαν μετὰ ἀτάτην, βαστάζοντες ἔτι και ἐργαλεῖα τειχομαχικὰ διὰ τοὺς πύργους και κάστρα τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Και λοιπὸν καθὼς ἐφάνησαν ἐν τῷ Ὄρει μετὰ αὐτὴν ἑτοιμασίαν φοβερὰν, ἐτρόμαζαν πάντες οἱ ἐν τῷ Ὄρει, ὅπου και ἡ βασιλικὴ ἀρμάδα, ὅπου ἔτυχε τότε ἐν τῷ Ὄρει, δὲν ἐτόλμησε τότε νὰ φανῆ κατ' ἐνώπιον τῶν Τούρκων, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πλοίων και τῆς ἑτοιμασίας, μὴ ἔχοντες δὲ τί ποιῆσαι οἱ μοναχοὶ τοῦ Ὄρους ἀπὸ τὸν φόβον ἔπεσαν εἰς προσευχὴν και ἱκεσίαν πρὸς τὸν οἰκτιρόμονα Θεὸν και εἰς τὴν Πάναγγον αὐτοῦ Μητέρα Θεοτόκον και Κυρίαν τοῦ Ἄθωνος. Τότε και ὁ τῆς Ἁγίας Λαύρας Ἡγούμενος ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐκεῖθεν ἡσυχαστάς, και πρὸς τὸν Ὅσιον Πατέρα Νήφωνα νὰ δεηθῆ πρὸς Κύριον πρὸς τῆς Λαύρας, διὰ τὴν βίαν και τὴν ἀνάγκην ὅπου ἀπροσδοκῆτως ἦλθε πρὸς αὐτούς, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τὸν παρόντα κίνδυνον, και ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος, ὁ Κύριος θέλει μᾶς ἐλευθε-

ρώσῃ ἀπὸ τοὺς ἀοράτους και ὄρατους ἐχθρούς.

Ἄς εἰποῦμεν δὲ και ἄλλα τινὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἔκαμε μετὰ τὸν θάνατόν του, και ἔπειτα νὰ κάμωμεν τέλος εἰς τὸν λόγον μας. Ἐώρασαν ἐν ταύτῃ τῇ Ἱερῇ Μονῇ τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου, ἀλλ' ἐπειδὴ και δὲν λείπουν τὰ ζῆλῆνια ἀπὸ τὸν οἶτον, ἕνας μεταξὺ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς δὲν ἤθελε νὰ συνορτάσῃ μαζὺ μετὰ τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ φεύγωντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν και ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἀκολουθίαν ὅπου ἔφαλλον οἱ Πατέρες ὀλονυκτικῶς ἀγρυπνοῦντες, ἐπῆγγινεν εἰς τὸ κελλῖον του και ἐκοιμᾶτε, ἔξερνοῦσε δὲ και ἀπὸ τὴν δυσώδη κοιλίαν του συγκαμῶν και βλάσφημα λόγια κατὰ τοῦ Ὁσίου, λέγωντας αὐτὸν κολασμένον και πλάνον τινά. Ὅθεν φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του, ἦτο δὲ ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου, και οἱ πατέρες ὅλοι ἀγρυπνοῦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, φαίνεται δὲ ὅλος ἀστραπόμορφος και δεδοξασμένος ἔχων τὸ πρόσωπον' εἶχε δὲ μαζὺ του και ἄλλους δύο ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐκεῖνους, καὶ ἡγιασμένους μαθητὰς του' και τί, λέγει, δὲν σοὺ ἀρέσει αὐτὴ ἡ δόξα ὡ μωρῆ; οὐ δεδοξασται τὰ δεδοξασμένοι; Νεῦει οὖν εἰς τοὺς μαθητὰς του εὐθὺς, και, βάλετε λέγει κάτω κῦτόν του ἄπιστον, αὐτὸν τὸν βλάσφημον' βλάσφημῶν δὲ αὐτοὶ κάτω, τοῦ ἐφάνη νὰ τοῦ ἔδωκε μετὰ τὴν ὀάβδον του μερικὰς ὀαβδιὰς, ἀπὸ τοὺς πάνους λοιπὸν, και ἀπὸ τὸν ἄμετρον φόβον ἐξυπνήσας, βλέπει τοὺς πόδας του, ὡσανὺ νὰ τὸν ἐπονήσαν, τρέχει ὅμως τρομασμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, πίπτει κατὰ γῆς, βάλει μετάνοιαν εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὅλος ἡλλοιωμένος, και φωνάζει συγχωρησατέ με, πατέρες και ἀδελφοί, τώρα εἶδον μετὰ ὀμμάτια τῆς ψυχῆς, ὅτι ὄντως ὁ Θεὸς μεγάλως ἐδόξασε τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα. Τώρα, τώρα πιστεύω και προσκυνῶ αὐτὸν ἴσα μετὰ τοὺς παλαιούς Πατέρας, Ἄντωνιον, Εὐθύμιον, Σάββαν, και τοὺς λοιπούς. Εὐχαριστῶ σοι Ἅγιε τοῦ Θεοῦ' ὅπου με ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν δαιμονιώδη μου πλάνην' ὅπου με ἔβγαλες ἀπὸ τὴν κόλασιν τὸν ταλαίπωρον. Ταῦτα βοῶν μετὰ δακρύων, ἐδιηγῆθη ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν φοβερὰν ἐκείνην δόξαν τοῦ Ἁγίου και τὰ ἔξῃς εἰς πλάτος. Και πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέφει και ζῆν αὐτόν.

Ἄλλοις τις ἀδελφὸς ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς τοῦ

Ἁγίου, ἐπολεμῆτο ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πορνείας, τρέχει οὖν μετ' εὐλαβείας ἐμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Εἰκόνης, και δέεται τούτου θερμῶς νὰ τοῦ σηκώσῃ τὸν πόλεμον, και χρισθεὶς ἐλαίω ἀπὸ τῆς Ἁγίας αὐτοῦ κανδήλας, παρενθύς ἡλευθερώθη ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Μίαν φορὰν τῆς 28ης τοῦ παρόντος Δεκεμβρίου μηνὸς ἐγγιούσης, ἐγένετο ἡ ἑτοιμασία διὰ νὰ τελεσθῆ ἡ παννυχὶς τοῦ Ὁσίου τὴν παραμονὴν δὲ ἐφαίνετο ἡ ἡμέρα πάνυ λαμπρά. Μετὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, γίνεται εὐθὺς ταραχὴ και ζάλη φοβερὰ, ἀέρας σφοδρὸς, βροχὴ θαυδαία, χειμῶν φοβερός, ὡστε ὅπου ἐπίπτε τόσον πολὺ πλῆθος χιόνος, εἰς τρόπον ὅπου και τὰ δένδρα ἐσκέπασαν, και τοὺς δρόμους και τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, και ὅλος ὁ φαινόμενος τόπος ἔγεινε, ἕνα ἴσωμα' οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ και τὸσος ἀνεμοστρόβιλος ἠκολούθησε τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, ὅπου ὅλοι οἱ εὐρεθέντες ἐφοβήθησαν και ἔλεγον ὅτι και αὐτὸς ὁ κομπῆς τοῦ καθολικοῦ ἔχει νὰ παρῆθῃ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, και νὰ διφθῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου' ἕνας δὲ ἀδελφὸς ἀπὸ τοὺς ἑορταστάς τρέχει νὰ θεωρήσῃ τί γίνεται ὁ κόσμος ἔξω, και πηγαίνοντας εἰς τὸ δοξαστὸν κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος, και προβαίνοντας ἔξῆσθαι ἀπὸ τὸν φόβον του, εἶδε γὰρ τοιοῦ-

τον θέαμα φοβερὸν ἦγον. Εἶδεν ὡσανὺ νὰ ἐξῆλθεν ἕνα φῶς τρισάκτινον ἐκ τοῦ ἁγίου σπηλαίου τοῦ Ὁσίου, και ἀνέβαινε τρεῖς φορὰς μέχρι τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἄνωθεν ὄντος τοῦ σπηλαίου, και πάλιν τρεῖς φορὰς κατέβη και ἔμεινε ἐν τῷ σπηλαίῳ' λιμπρόν και εἰς τὴν ὄψιν, γλυκύτατον και εἰς τὴν καρδίαν' ἐφανέρωσε δὲ τοῦτο, ὅτι ὁ Σίμων μετὰ τὸ νὰ ἐτελείωσεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τὰ τρία ἔτη τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς, ἀνέβη εἰς τὸ ἐπουράνιον κατοικητήριον, ἔνθα ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων και φωνὴ ἀγαλλιῶσεως, ἔνθα φῶς τὸ ἀληθινὸν τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρέχει ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, και εὐθὺς ἦκουσεν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ παρὰ τοῦ Ἱερέως νὰ λέγῃ: Δόξα τῇ Ἁγίᾳ και ὁμολοσίῳ και ζωοποιῶν και ἀδαιρέτῳ Τριάδι και τὰ ἔξῃς: Ἐδιηγῆθη οὖν τὰ ὀραθέντα ὁ ἀδελφὸς τῷ λογιωτάτῳ Κῆρ Γεδεών. ὁ δὲ ἀπεκρίθη, σιωπᾶ ἀδελφὲ και κρύπτει μυστήρια Θεοῦ' ψαλλόμενον δὲ τῶν Τριαδικῶν ὕμνων ἦγον τοῦ Ἄνοιξαντός σου τὴν χεῖρα, και τῶν λοιπῶν, ἐπῆγε δεύτερον ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος νὰ θεωρήσῃ, ἄρα μένει τὸ φῶς ἐκεῖνο ἔτι; και τὸ μεν τρισάκτινον ἐκεῖνο φῶς δὲν ἐθεώρησε, μόνον εἶδεν ἔτι τὸ Ἅγιον Σπῆλαιον ἔκαμπε.....

Σημ. Τὴν περικοπὴν ταύτην ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Σίμωνος, εἰς τέσσαρας σελίδας χειρογράφου περιεχομένην, κατεχωρήσαμεν ἐνταῦθα διὰ τὸ ἱστορικὸν τοῦ ἀοιδίμου Κτίτορος τῆς Μονῆς Βασιλέως Ἰωάννου Οὐγκλεσι, και διὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου τὰ μὴ περιεχόμενα ἐν τῷ ἐκδοδόμενῳ βίῳ τοῦ Ἁγίου.

A. I. K. S.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟΝ

ΜΗΝΙ ΙΟΥΛΙΩ ΚΒ'.

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ
ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους, δ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Μυροφόρων σε πρώτην, πάντες γινώσκομεν, Μαγδαληνή καὶ πρώτην, θεωρὸν τοῦ Σωτῆρος, ἐγέρσεως Μαρία καὶ Μαθηταῖς, πρώτην εὐαγγελίσασαν, τὸν Ἰησοῦν ἀναστάντα, καὶ παρ' αὐτοῦ, χαιρε πρώτην ὑπακούσασαν.

Τῶν οὐρανίων ὁ πόθος, ὄντως σέ ἔπεισε, τῶν ἐπὶ γῆς τὴν σχέσιν, ἀποβρίψαι προθύμως, Μαρία καὶ ὀφθῆναι τοῦ Ἰησοῦ, ὀπαδὸν καὶ Μαθήτριαν, διακονοῦσάν τε τούτῳ ἐκ τῶν σαυτῆς, ὑπαρχόντων καθὼς γέγραπται.

Ταῖς ἰκεσίαις σου πάντας, Μαρία λύτρωσαι, πιστοὺς ἐκ πάσης βλάβης, λοιμικῆς τε πανώλους, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου τὴν σεπτῆν, ἑορτὴν καὶ χαρμόσυνον· καὶ τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου εὐλαβῶς, προσκυνοῦντας Ἰσαπόστολε.

Θὺ σθένει γλῶσσα βροτεία, ἀνευφημησαί σου, τὴν ἀρετὴν Μαρία, καὶ τὸν ἐνθερμον ζῆλον, ὃς δέσμιόν σε πέμπει, τῇ πρὸς Θεόν, ἀγαπήσει Ἀπόστολε, πόλει Ῥωμαίων θανάτῳ, τοὺς σταυρωτάς, τοῦ Χριστοῦ προδοῦναι ἐνδοξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος, πλ. β'.

Πρώτη κατιδοῦσα τὴν θεῖαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλαγγχνως φύσιν θεώσαντος· πρώτη καὶ εὐαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις· τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι τὴν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καὶ δεῦτε κατοπτεύσατε Χριστὸν ἐξαναστάντα, καὶ κόσμῳ παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦτε τὴν ἱεράν, τῆς Μυροφόρου μνήμην, μυρίσωμεν ἐν μύροις, τῆς μυρισάσης μύροις, τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Οἶά περ οὐρανόν, βλέπομεν τὸν ναόν σου, Μαρία ὡσπερ ἄστροις, τοῖς θαύμασι τοῖς θείοις, ὠραῖσμένον ἔνδοξε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Μονὴν σὴν ὑψηλῶ, ἐνιδρυμένην ὄρει, Σίμωνος πάσης βλάβης, Μαγδαλνὴν λιταῖς σου, φύλαττε σὲ γεραίρουσαν.

Δόξα, ὁμοιον.

Σέλας τὸ τριλαμπές, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, Μαγδαληνῆς πρεσβείαις, τῆς πρώτης Μυροφόρου, ἐλέησον τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Εῤῥουσα Μαριάμ, Μητρόθεε ὀπίσω, σοῦ ἐπομένην πόθῳ, Μαγδαληνὴν τὸν Τάφον τοῦ σοῦ Υἱοῦ κατέλαβες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνή, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἐκυτῆς οὐρανοῦ γυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον ἧς τὴν πάντιμον, χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμεθα, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρυόμενοι.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν προοιμακόν, φάλλομεν τὴν α'. στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνῆρ.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στίχους, η'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! πῶς Χριστοῦ τῶν ποδῶν, ἡ Μαρία ἤφατο· καὶ πρώτη τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ Ἀνάστασιν, κατεῖδε ξενοπρεπῶς, ἐπιτυχοῦσα τῆς θείας ἐλλάμψεως· βοάτω πᾶς ὁ λαός, ἐν καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ γεραίροντες, τὴν ἐν Μυροφόροις πρώτην, καὶ εὐαγγελίστριαν ἧς τῇ θεῖᾳ πρεσβείᾳ, τῶν δεινῶν ἀπαλλαττόμεθα.

Μύρων τῶν σεπτῶν σου πάνσοφε, ἡ ὁσμὴ ἐξήλθεν, εἰς τὰ κόσμου πέματα, καὶ πάσας τῶν εὐσεβῶν, ψυχὰς ἐμύρισε, τῶν πόθῳ ἐν τῇ σορῷ, σεπτῆς χειρὸς προσψαυόντων σου ἔνδοξε, ἐκ πάσης φθοροποιοῦ, νόσου καὶ πάθους λαμβάνομεν ἴασιν· ὅθεν τὴν σεπτὴν σου μνήμην, νῦν πανηγυρίζομεν, καὶ αἰτοῦμεν πρεσβεῦειν, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Τὴν σὴν γεραίρομεν πάνσοφε, εὐανδρίαν πάντες, καὶ ψυχῆς στερρότητα, Μαρία ἡ τῶν πιστῶν, ὁμοῦ ὁμήγουρις· ἐκῆρυξας γὰρ τρανῶς, τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, δι' ἧς οἱ πάντες ἡμεῖς, τῇ εὐσεβείᾳ πιστῶς ἐστηρίχθημεν· καὶ πρὸς σὲ σεμνὴ βοῶμεν· μετὰ σοῦ ἡ δύναμις, τοῦ Κυρίου ὑπάρχει, ἐκτελοῦσα τὰ θαυμάσια.

Δεῦτε Μοναστῶν ὁ σύλλογος, καὶ πιστῶν τὰ πλήθη, χαρμοσύνους ἄσμασι, τιμήσωμεν εὐλαβῶς, τὴν μνήμην σήμερον, Μαρίας Μαγδαληνῆς, τῆς κηρυξάσης εἰς πάντα τὰ πέρατα, Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, θεῖαν καὶ πᾶσαν τὴν γῆν καταυγάσασαν, τοῖς θεογνωσίαις λόγοις, ὡς εὐαγγελίστρια· ἧς τῇ θεῖᾳ πρεσβείᾳ, Ἰησοῦ σῶσον τὸν κόσμον σου.

Ἔτερα προσόμοια, Ἦχος ε'.

Ποίσις εὐφημιῶν ἄσμασιν.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὴν Μυροφόρον, τὴν τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον, καὶ Μυροφόρον ἐξάρχουσαν τὸ τῆς Ἐκκλησίας μέγα κλέος· Σελήνην, τὴν δαδουχοῦσαν τὴν ὑψηλίον τὸ ξίφος, τὸ κατακόψαν τοὺς σταυρώσαντας· ἦν δεξιᾷ Ζωηφόρῳ, ἀμαράντῳ στέφει, ὡς νικήσασαν στεφανοῖ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίσις εὐωδιῶν ἀνθεσιν, νῦν μυρίσωμεν τὴν Μυροφόρον, τὴν Χριστοῦ τὸ σῶμα μυρίσασαν· νέκυν ἐν μνήματι κείμενον, δάκρυσι καὶ μύροις καὶ ἀγάπῃ τὴν πάντα, τὰ ἐπὶ γῆς ἐναποβρίψασαν, καὶ μόνον, Χριστὸν αὐτὸν ἐπιποθήσασαν· ἧς τὴν πανέντιμον χεῖρα, ἀρωμάτων κρήνην, ἐδώρησατο τοῖς πιστοῖς, ἐν ἧ καὶ προστρέχοντες, θεῖαν χάριν ἀρυόμεθα.

Λόγος εὐχῆς ἱκανοῖ βρότειος, τῶν θαυμάτων σου φράσαι τὰ πλήθη, νοῦς ἡ ἐνοεῖν ὄλωσ' εὐ σθένει, Μαγδαληνὴ Ἰσαπόστολε· ἄπειρος καὶ γὰρ ἡ τούτων δόσις· λυτρουσαί, ἐκ συμφορῶν καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ καὶ εὐλαβῶς προσκαλουμένους σου, τὴν κυριώνυμον κλησιν, καὶ ἀσπαζομένους, χειρὸς σου σορὸν τὴν σεπτὴν, ὁσμὴν ἀποπνεύουσαν, καὶ ῥῶσιν νοσοῦσι βρῦουσαν.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν πρῶταξωμέν σοι Μυροφόρε· λώβην γὰρ λοιμοῦ τὴν πανώλεθρον, τὴν καταθερίζουσαν ποίμνην σου, ἔστησας θερμῇ σου προστασίᾳ· Διὸ σου τὴν φωτοφόρον καὶ πανέορτον, τιμώντες, Μαρία μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, ἐκδυσωποῦντες πρεσβεῦειν, τὸν Σωτῆρα δοῦναι, ἡμῖν ἄσασιν ἰλασμόν, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνην τε καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. β'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, ἀνθεσιν ἐγκωμιῶν, τὴν πρώτην ἐν Μυροφόροις στεφανώσωμεν, Μαρίαν τὴν κυριώνυμον, καὶ τοῦ Λόγου Μαθήτριαν. Αὕτη γὰρ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν διαδρα-

μοῦσα, τὸ εὐαγγέλιον ἐκήρυξε, καὶ τοὺς θεοκτόνους θανάτῳ παρέδωκε· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης παρίσταται, ὡς Μαθήτρια Ἰσαπόστολος καὶ Μυροφόρος· πρεσβεύουσα ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων τὴν πάνσεπτον θήκη τῆς πανεντίμου χειρὸς αὐτῆς, ἰαμάτων βρῆθρα ἀκενώτως πηγάζουσαν, καὶ παρέχουσαν ἰλασμόν παρὰ Θεοῦ, τοῖς ἐκτελοῦσι πόθῳ, τὴν χαρμόσυνον αὐτῆς, καὶ πανέορτον πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τὴν τῶν Περθένων καλλονὴν, καὶ χαρμονὴν τῶν νόων, τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ τῶν πιστῶν ἀρχαγῆς περιτείχισμα, συνελθόντες ὦ φιλέορτοι, ἀσματοκοῖς ἐγκωμίοις, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις Περθενομητορ ἀγνή, λυχνία χρυσαυγῆς, καὶ πύλη ἐπουράνιε· χαίροις σκηνὴ ἀγίασματος, ἡ τὸν Θεὸν χωρήσασα ἐν μητρὰ σου Πανάχραντε· χαίροις ἡ τῶν οὐρανίων ταγματῶν ὑπερέτρα, ἀπάντων ἀσυγκρίτως· Διὸ Μητρᾶνδρε Δέσποινα, μὴ λίπης φρουρούσα τοὺς δούλους σου, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε πίστει καὶ τὸν τόκον σου προσκυνοῦντας τὸν ἄσπορον.

Εἶσδος. Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀναγνώσμα.

Φωτίζου, φωτίζου, Ἰερουσαλήμ, ἦκει γὰρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνετέταλκεν. Ὅτι ἰδοὺ σκότος καλύψει γῆν, καὶ γνόφος ἐπὶ ἔθνη· ἐπὶ σὲ δέ, φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ, ἐπὶ σὲ ὀφθήσεται· καὶ πορεύσονται Βασιλεῖς τῷ φωτὶ σου· καὶ ἔθνη, τῇ λαμπρότητι τῆς ἀνατολῆς σου, ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου. Ἦκασι πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου, ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται. Τότε ὄψει, καὶ χαρήσῃ, καὶ φοβηθήσῃ, καὶ ἐκστήσῃ τῇ καρδίᾳ, ὅτε μεταβαλεῖ εἰς σὲ πλοῦτον θαλάσσης, καὶ ἔθνων καὶ λαῶν· καὶ ἤξουσί σοι ἀγγέλοι καμήλων, καὶ καλύψουσί σε κάμηλοι Μαδιάμ, καὶ Γεφάρ, πάντες ἐκ Σαβᾶ ἤξουσι, φέροντές σοι χρυσίον καὶ λίθινον οἴσουσί σοι, καὶ λίθον τίμιον, καὶ τὸ σωτήριον, παρὰ Κυρίου εὐαγγελιοῦνται· καὶ πάντα τὰ πρόβατα Κηδάρ, συναχθήσονται σοι· καὶ κριοὶ Ναβεώθ, ἤξουσί σοι, καὶ ἀνερχθήσονται δεκτὰ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου· καὶ ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς μου δοξασθήσεται. Τίνες ὄιδε, ὡς νεφέλαι πέτανται, καὶ ὡσεὶ περιστερά, σὺν νεοσοῖς αὐτῶν; ἐπ' ἐμέ ἐστὶ Σιών· ἐπ' ἐμέ νῆσοι ὑπέμειναν, καὶ πλοῖα Ὀφραεῖς ἐν πρώτοις, τοῦ ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν, καὶ τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον αὐτῶν μετ' αὐτῶν, διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ ἅγιον· καὶ διὰ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἐνδοξον εἶναι, καὶ οἰκοδομήσουσιν υἱοὶ ἀλλογενεῖς τὰ τεῖχη σου· καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν ἔθνων παραστήσονται σοι· διὰ γὰρ ὀργὴν μου

ἐπάταξά σε, καὶ διὰ ἔλεός μου ἠγάπησά σε· καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου Ἰερουσαλήμ, διὰ παντός, ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ οὐ κλεισθήσονται τοῦ εἰσαγαγεῖν πρὸς σὲ δύναμις ἔθνων, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους· τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, ὅτινες οὐ δουλεύσουσί σοι, ἀπολοῦνται. Καὶ τὰ ἔθνη ἐρημιά ἐρημωθήσονται· καὶ ἡ δόξα τοῦ λιθάνου, πρὸς σὲ ἤξει. Καὶ πορεύσονται πρὸς σὲ δεδοικότες, οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε, καὶ παροξυνάντων σε· καὶ προσκυνήσουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου, πάντες οἱ παροξυναντές σε· καὶ θηλάσεις γάλα ἔθνων, καὶ πλοῦτον βασιλείων φάγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σώζων σε, καὶ ὁ ἐξαιρούμενός σε, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀναγνώσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· τὰ τέκνα Σιών χαίρετε, καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ γνώτε ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι πλὴν ἐμοῦ, καὶ οὐ μὴ κατασχυθῆ ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται· καὶ γὰρ ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ ἔσται πᾶς, ὃς ἀν' ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Παροιμιῶν τὸ Ἀναγνώσμα

Υἰέ, ἀνοίγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντα ὑγιῶς. Ἄνοιγε σὸν στόμα, καὶ κρῖνε δικαίως. Διάκρινε δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ· Γυναῖκα ἀνδρείαν, τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη· θαρσεῖ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐπ' αὐτῇ. Ἡ τοιαύτη σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἀγαθὰ, καὶ οὐ κακά, πάντα τὸν χρόνον· εὐραμένη ἔρια καὶ λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη· μακρόθεν συνάγει ἑαυτῆς τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίαις, θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο· ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς, κατεφύτευσε κτήμα· ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὄσφυν αὐτῆς. ἤρῃσε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὄλην τὴν νύκτα. Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει πρὸς τὰ συμφέροντα· τοὺς πῆχεις αὐτῆς, ἐρείδει εἰς ἄτρακτον· θύραν δὲ αὐτῆς, διηνοίξε πένητι· καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν ποῦ χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσι. Διττὰς στολὰς καὶ χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου, καὶ πορφύ-

ρας, ἑαυτῇ ἐνδύματα· περίθλεπτος δὲ γίνεται ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Ἦνίκα ἂν καθέζηται ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κατοίκων τῆς γῆς. Σινδόνας ἐποίησε, καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι· περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις. Ἴσχυν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις· στόμα δὲ αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως καὶ ἐνόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώττῃ αὐτῆς. Στεναὶ διατριβαὶ οἰκῶν αὐτῆς. Ἀνέστη τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἤνεσεν αὐτήν· καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐπήνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες, ἐποίησαν δύναμιν· πολλαὶ ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλαὶ εὗραντο δόξαν, σὺ δὲ ὑπέρχεισαι, καὶ ὑπερῆρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκειαι, καὶ μάταιον κάλλος γυναικῶν, οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον δὲ Κυρίου αὐτὴ αἰνεῖτω· ὁ δὲ αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Εἰς τὴν Διτὴν. Ἦχος, α'. Ἰδιόμελα.

Σταλάξατε τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ οἱ βουνοὶ εὐωδίαν ἐκπέμψατε· ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ σήμερον εὐφροσύνως ἀγαλλομένη βοᾷ, ὅτι ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος ὑπὲρ πάντα λόγον. Ἴδου γὰρ ἡ τὸ Σῶμα τοῦ νοητοῦ μου νυμφίου Χριστοῦ, τοῖς βαρυτίμοις μύροις, κείμενον ἐν μνήματι μυρίσαι σπουδάσασα, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, ἐγκωμιάζοντες ταύτην εἰπόμεν· χαίροις ἡ πρώτη Χριστὸν ἐξαναστάντα, διὰ τῆς ἰσαγγέλλου σου ζωῆς κατιδοῦσα πανεύφημε, καὶ ἀγγελικῆς φωνῆς ἐπακούσασα, καὶ θέας ἀξιώθεισα, εὐαγγελίζομένων σοὶ Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν. Χαίροις Ἀποστόλων πρωταπόστολε, παρὰ Χριστοῦ ἀποσταλῆσα πρὸς αὐτούς, μνηστῆσαι τούτοις τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ Ἐγερσιν· χαίροις τὸ ἡμέτερον καύχημα καὶ τῆς οἰκουμένης φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

Πνευματικοῖς ἄσμασι τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ ἅπαντες εὐφημήσωμεν, Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν· αὕτη γὰρ τὴν ἀχλὺν τῆς ἀθυμίας, τῶν Ἀποστολικῶν προσώπων ἐξεφάνισεν, ὁ Χριστὸς ἀνέστη πρὸς αὐτούς ἐκβοήσασα· καὶ νῦν τῷ ποθουμένῳ ἐπαπολαύουσα τρισηλίῳ φωτί, ἐκτενῶς ἰκετεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου ἐορταζόντων, τὴν παναγίαν αὐτῆς κοίμησιν.

Ἦχος, γ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τῶν εὐσεβοῦντων τὸ φιλέορτον σύστημα συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς Μυροφόρου εὐλαβῶς, τὴν μνήμην αὐτῆς φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν, ὅτι εὐφρανε Θεὸν ἀγγελικῶς, ἐν γῇ

βιωτεύσασα· πᾶσαν γὰρ βιωτικὴν ἀπορρίψαμένη ἀπόλαυσιν, συνεσταυρώθη Χριστῷ τῷ νοητῷ αὐτῆς Νυμφίῳ, ὃ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν, τῆς πανευφήμου Μυροφόρου ἅπαν γένος καὶ ἡλικία πᾶσα, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, αἰνεσάτωσαν μετ' ἐγκωμίων τὴν Χριστοῦ Ἀπόστολον, τὴν εἰς πᾶσαν γῆν κηρύξασαν, αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τοὺς αὐτὸν σταυρώσαντας θανάτῳ παραδοῦσαν· ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, ξένον ψυχῶν ἀγαλλίαμα.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Τὸ κειμήλιον τοῦ Λόγου, τὸ θεῖον ἐνδιαίτημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ᾧ ὁ τῆς χάριτος πλοῦτος τεθησαύρισται, ἡ παμφαῖς Μυροφόρος, ὡς ἥλιος λάμπει τοῖς πέρασιν, Μαγδαληνὴ ἡ Ἀπόστολος, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τοῖς πιστοῖς τὰ ἱάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα, καὶ παθῆ θεραπεύουσα, καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρνεύσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι ἐκ θλίψεως, τοὺς τὴν σεπτὴν αὐτῆς μνήμην ἐκτελοῦντας ἐν ἄσμασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀβράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῆς.

Χαίροις ἡ Μυροφόρος Χριστοῦ, ἡ ἐν τῷ Τάφῳ τῷ σεπτῷ προσκομίσασα, τὰ μύρα δακρυρροοῦσα, καὶ χαρμονῆς ἀληθοῦς, ἐμπλησθεῖσα τοῦτον, ὅτε ἐβλεψας, ἐκ τάφου τριήμερον, ἀναστάντα πανένδοξε· καὶ θεῖους πόδας, γηθομένη ἐκράτησας, παρ' οὗ ἤκουσας· Μὴ μοῦ ἄπτου· ἀλλ' ἀπελθε, μύσταις ἐμοῖς κηρύττουσα, τὴν θεῖαν μου Ἐγερσιν, καὶ χαρμονῆς ἐμπλησθέντες, ἐν Γαλιλαίᾳ με ὄφονται, τὸν πᾶσι διδόντα, τὴν ἀνάστασιν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Δεῦτε τῆς Μυροφόρου Χριστοῦ, μετ' ἐγκωμίων τελομένην πανήγυριν ὁρῶντες συνευφρανθῶμεν, πνευματικῶς ἀδελφοί, καὶ πανευφροσύνως ἐορτάσωμεν· τιμῶντες ἐν ἄσμασι, πρὸς αὐτὴν ἀνακράζοντες· κλέος καὶ θαῦμα, τῶν πιστῶν καὶ κραταίωμα, Ἰσαπόστολε, Μαριάμ θεοδόξαστε. Χαίροις ἡ ἀποστάζουσα, κρουνοὺς τῶν ἰάσεων, ἐκ τῆς σοροῦ τῆς παντίμου,

χειρὸς τοῦ Θεοῦ λειψάνου σου, Χριστοῦ τῆ δυνάμει, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πόθῳ καὶ θυμηδία ψυχῆς, τῆς Μυροφόρου τὴν πανήγυριν σήμερον, τελοῦντες πιστοὶ ἐν ὑμῖνοις, τὸν ζωοδότην Χριστόν, τὸν αὐτὴν δοξάσαντα δοξάσωμεν, τιμῶντες γηθόμενοι, ὡς τοῦ Λόγου Μαθήτριαν, καὶ εὐσεβείας, ὡς ὀφθεῖσαν ὑπέρμαχον· καὶ γεραίροντες, εὐσεβῶς μακαρίσωμεν, χαίροντες καὶ δοξάζοντες, Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐπαξίως τὴν μνήμην, αὐτῆς φαιδρῶς μεγαλύναντα· Αὐτὸν δυσωποῦντες, ταῖς εὐχαῖς αὐτῆς βραβεῦσαι, ἡμῖν τὸ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τῷ ἐκουσίως πτωχεύσαντι, τὴν πτωχείαν τὴν ἐμὴν, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὡς Μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καὶ τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδοῦσα ἐδόξα δακρυρροοῦσα· Τί τὸ ξένον θέαμα; ὁ νεκρὸς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογιζεται; Ποῖα μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποῖα δάκρυα χέω, τῷ δακρύων τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι προμητορα; Ἄλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἄναξ, ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσισμῶ τῶν αὐτοῦ ρημάτων, τὸν καύσινα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτήν. Τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαρᾶς ἀναβόησον· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὅπως παράσχω τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένη, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μητέρα Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων. Νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνή, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἑαυτῆς οὐρανίου νυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον· ἦς τὴν πάντιμον, χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμενοι, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρούμεθα.

Δόξα, ἕτερον, ἕμοιον.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνὴ Μαγδαληνὴ, ἠκολούθησεν Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα· ὅθεν

σήμερον, τὴν πανάγιαν σου μνήμην ἐορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Καὶ τό, Θεοτόκε Παρθένη· Ἀργὸν δέχορον.

Εἰς δὲ τό, Θεὸς Κύριος.

Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, ἀγαπήσασα ὄντως, σεμνὴ Μαγδαληνὴ, ἠδονὰς ἐβδελύξω· τὸν κόσμον μισήσασα, τὸ ποθούμενον ἐφθασας. Ὅθεν ἐνδοξε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, ὅπως σχέσεως, τῶν ἠδονῶν λυτρωθῶμεν, ἀγάπῃ τοῦ κρείττονος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ἕμοιον.

Ο νέος οὐρανός, ὁ χωρήσας ἀρρήτως, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μὴ χωροῦμενον Λόγον· παλάτιον ἐμφυχον, τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως· ἡ περιδοξος, καὶ περιώνυμος Κόρη, τοῦ Σωτήρός μου, τῆς οὐρανίου πατρίδος, πολίτην με ποίησον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγῳ ὑπερβολῇ, εὐσπλαγχνίας Μαρία Μαγδαληνὴ, σαφῶς ὡς Μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας· καθρωῖσα δὲ τοῦτον, Σταυρῷ ἀναρτώμενον, καὶ ἐν τάφῳ τεθέντα, ἐθρήνεις δακρύουσα. Ὅθεν σὲ τιμῶμεν, καὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν, ἐν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε αἰοιδίμε, καὶ συμφώνως βοῶμεν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ἕμοιον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν ὄλων δεσπότης, Ἰησοῦ τοῦ Παντάνακτος· χαῖρε μόνῃ Κυρία, τοῦ κόσμου πανάχαρante· χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατρός Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριάμ· Ἀειπάρθε, Θεοτόκε πανύμνητε· χαῖρε πάνσεμνε Νύμφη ἡλιοστάλακτε· χαῖρε πάντων χαρὰ τῶν ὑμνοῦντων σε.

Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναόν σου πάνσεμνε, οἶκον θαυμάτων, καὶ δαιμόνων μάστιγα, καὶ ἰατρεῖον, λοιμικῆς, Μαγδαληνῆ ὀνομάζομεν, καὶ πάσης λύπης ταχεῖαν παράκλησιν.

Δόξα. Ἔτερον, ὅμοιον.

Τῆς σῆς δόξης ἐνδοξε, τὸ μέγα ὕψος, ἐξειπεῖν οὐ δύναται, γλῶσσα βροτεῖα, ὡσπερ δεῖ· πῶς οὖν ἡμεῖς εὐπορήσωμεν, ὕμνους προπεπώδεις, προσοίσειν σοι πάνσεμνε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Μωσύης ἐώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν πανάμωμε· δρόσου δὲ μάλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Τό, Πᾶσα πνοή, Ἐδαγγέλιον Ἐσθινόν, Γ'. ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῆς Μυροφόρου ἱεραθείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου ἱεραθείαις.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος, β'. Πρὸς τό, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Α'ναστάντα Ἰησοῦν, πρώτη Μαρία ὡς ἐθεάσω, ἔδραμες ταχύ, σοῖς συμμύσταις, τὴν αὐτοῦ μηνῦσαι Ἐγερσιν.

Οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν, εἰς σ'. καὶ τῆς Ἁγίας οἱ δύο, εἰς η'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοφάνους Νικαίας τοῦ Γραπτοῦ.

Οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς ἄνευ τῶν εἰρμῶν.

Αἰνῶν ἀπαρχὰς εἰσάγω σοι Κυρία. Θεοφάνης.

Ῥοδή, α'. Ἦχος, δ'. Ὁ εἰρμός.

Α'νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. Δίς.

Αἰσθήσεων Δέσποινα, διπλὴν πεντάδα συνέτισον· δεκάχορδον ὄργανον, δεῖξον σῆ χάριτι, τὴν ὑπέρχρονον, Σοφίαν ἢ τεκοῦσα· ἀρμόνιον ὅπως σοι, ἄσω μελιώδημα.

Ι'σχυῖ Πανάμωμε, βουλῆς μεγάλης ὁ Ἄγγελος· ὁ πάντα στησάμενος, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸ πρῖν, ἐπεδήμησεν, ἐκ σοῦ δι' εὐσπλαγγνίαν, καὶ σχίσας τὸν κώδικα, λύσιν δεδώρηται.

Νεφέλην σε ἐμψυχον, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, γινώσκωμεν Δέσποινα, ἀνατολὴν τοῦ φωτός, τοῦ φωτίσαντος, ἡμῶν τὴν ἀκοσμίαν, καὶ πάντας ἐλύσαντος, πρὸς τὰ οὐράνια.

Ω'ράθης ἀσύγκριτος, κόσμος τῶν ἄνω δυνάμεων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως, Θεογεννητορ ἀγνή, ἢ θεώσασα, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄδην νεκρώσασα, μόνη τῷ τόκῳ σου.

Κανὼν τῆς Ἁγίας.

Ῥοδή, α'. Ἦχος καὶ εἰρμός ὁ αὐτός.

Τὸ στόμα μου ἠνοιξα, λοιπὸν σὺ πλήρωσον Πνεύματος, Θεέ ὡσπερ ἐφησας, πάλαι Προφήτη τῷ σῷ, Μυροφόρου σου, μυρίσαι μνήμην μύροις, ἐθέλοντος Σῶμά σου, τῆς μυρισάσης σε.

Α'πήτραψε σήμερον, ἢ παμραῆς σου πανήγυρις, ἡλίου φαιδρότερον, τὰς ἐν τῷ σκότει ψυχὰς, καταλάμπουσα, καὶ σκότος τῶν δαιμόνων, Μαρία ἐλαύνουσα, Χριστοῦ Μαθήτρια.

Τὴν ποίμνην σου φύλαττε, τὴν σὲ τιμῶσαν Ἀπόστολε, ἐχθρῶν ἀοράτων τε, καὶ ὀρατῶν ἀσινῆ, πολυεμίῶν τε, μαχαίρας καὶ πολέμου, λιμοῦ καὶ ποντώσεως, καὶ βλάβης ὑπερβην.

Θεοτοκίον.

Τὸ μνημα κατέλαβε, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, γαστρός ἀειπάρθενε, ἀνδρῶν διχα σποράς· ἐπομένην σοι, ἔχουσα θρηνηδοῦσαν, ὁμώνυμον σύναλγον, καὶ συνεργάτιδα.

Ἄτερος Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς.

Τὴν Μαγδαληνὴν Μαρῖαν μέλπω πόθῳ, Θεοφάνους.

Ῥοδή, α'. Ἦχος, πλ. δ'. Ἰγρὰν διαδεύσας.

Ταῖς θείαις ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσίαις, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς, τὴν ἀμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς ἱεραθείαις Μαρία καταύγασον.

Η'γάσέ σε Λόγος ὁ τοῦ Πατρός, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς, ὧ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ Παναγίου πεπλήρωσαι Πνεύματος.

Ναμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότης ἀμαρτίας, τὰ θολερὰ ἀπέξηρανας ῥεύματα.

Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμέν σε Κόρη, καταλλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννήτορ Πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἄνοιξο τὸ στόμα μου.

ᾠδή, γ'. Ὁ εἰρμός.

» Τὸς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζωσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον
» συγκροτήσαντας πνευματικὸν στερέωσον καὶ ἐν τῇ Θεῖα δόξῃ σου, στε-
» φάνων δόξης ἀξίωσον. Δίς.

Νενίκηται φύσεις οἱ ἄνθρωποι, καὶ λέλυνται νόμοι φυσικοί, τῇ ὑπὲρ νοῦν λο-
» χείᾳ σου, Παρθενομητορ ἄχραντε· ἐκ σοῦ γὰρ ὁ ἀνείδεος, σαρκὸς τὸ
εἶναι προσείληφεν.

Αμίαντον κλίνην Σολομών σε, κατείδεν ἐξήκοντα σοφοῖς, πυργουρομέ-
» νην Δέσποινα, ἐν ἧ Θεὸς τὸ πρόσλημμα, ἀνακλιθεὶς προσέλαβε, καὶ
τοῖς ἄλλοις προσωμίλησεν.

Πορφύραν ἀγνῶν σου ἐξ αἱμάτων, ὁ Λόγος φορέσας τοῦ Θεοῦ, δίχα
» τροπῆς καὶ φύσεως, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν γύμνωσιν, καλύψας περιέ-
» θαλε τὴν θεϊκὴν ωραιότητα.

Αστέκτου Θεότητος χωρίον, καὶ πόλις ἡ ἔμψυχος Θεοῦ, σὺ ὠφθης Πανα-
» μώμητε, ἐν ἧ μεγάλη εἰργασται, τῆς ἀπορρήτου γνώσεως, ἃ ἐξ αἰῶνος
οὐκ ἤκουσται.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Αγγέλων τὰ τάγματα προσθήκην, σὲ νύμφην ἐδέξαντο Χριστοῦ, καὶ
» Ἀποστόλων ὄμιλος· τῶν Προφητῶν Ὅσιων τε, τούτων τὸν βίον πάν-
» σεμνε, ἤπερ τις ἄλλος ζηλώσασαν.

Ως πνεύματι τεταπεινωμένῃ, καὶ τρόποις χρηστοῖς ἀκολουθεῖν, τοῖς
» ἔχγεσι ποθήσασαν, Μαρία τοῦ Χριστοῦ σπουδῆ, πρὸς ἀπαθείας ὕψος
σε, ὅθεν αὐτὸς ἀνεβίθασεν.

Νυμφίον ὠραῖον ἐξ ὠραίου, παστοῦ κατιδοῦσα τὸν Χριστόν, τοῦ τάφου
» πρώτη Κύριον, ἐξαναστάντα ἐδραμες, μηνῦσαι τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς
μύστασις τούτου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μιᾷ τῇ τῶν Σαββάτων, μυρίσαι τὸ Σῶμα σοῦ Υἱοῦ, ἐθέλουσα
» προσέδραμες, τῷ τάφῳ τούτου κλαίουσα, μετὰ Μαρίας πάναγνε, Μαγ-
» δαληνῆς σῆς οἰκέτιδος.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αγαπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τὸν τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγχχνως,
» φύσιν θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως Μαρία, τοῖς αὐτοῦ
» υπείκουσα, θεοῖς προστάγμασι.

Οὐρανίων θαλάμων, καὶ φωταυγοῦς λήξεως, ὄντως ἡξιώθης καὶ δόξης,
» τῆς τῆς θεώσεως, Μαρία ἐνδοξε, τοῦ διαβόλου τὰ κέντρα, δρόμοις τοῦ
» κηρύγματος, ἐξαφανίσασα.

Γεγηθῆτα τὸν τάφον, τοῦ Λυτρωτοῦ ἐφθασας, πρώτη κατιδοῦσα τὴν θεῖαν,
» Κόρη Ἀνάστασιν· εὐαγγελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα· Ὁ Χριστὸς
» ἐγήγερται· χεῖρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον.

Διασώζει με Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς Πάναγνε, σοῦ ἐκ τῶν πανάγων αἱμά-
» των, πλούτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν, τῆς παλαιᾶς καταδίκης·
» ἂν ἀπαύστως αἰτησαι, σῶσαι τὴν ποίμνην σου.

Καταβασία. Τὸς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος, δ'. Ὁ ὕψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν χαρισμάτων τὴν πληθὺν καὶ θαυμάτων, τίς δυνηθήσεται εἰπεῖν Μυ-
» ροφόρε; καὶ γὰρ λυτροῦσαι πάντοτε τὴν ποίμνην σου, πάσης περιστά-
» σεως, καὶ παντοίας ἀνάγκης, λοιμοῦ τοῦ παμφέδρου τε, πυρετῶν καὶ θορύ-
» βων, τῶν κατὰ κόσμον ὅθεν σοι σεμνή, χαριστηρίου ὠδὰς προσκομιζομεν.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ἕμοιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι.
» εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσοῦτων
» κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα
» ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

ᾠδή, δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο** καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφη, ἦλθεν
» ὁ Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγά-
» ζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου. Δίς.

Ρεῖθρον ζῶν ἀθανασίας, οἷα κρήνη πηγᾶσασα, τὸ τῆς εὐσπλαγχνίας, νέ-
» κταρ τὸ γλυκὺ καὶ χρυσόρρειθρον, τοὺς φλεγόμενους ἐν δίψει ἢ δρο-
» σίζουσα, ὁ Παραδείσος, ὄντως ὁ πάντερπνος Δέσποινα.

Χρυσουγίζουσαν λυχνίαν, ἐπταφώτοις χαρίσμασι, σὲ ἐκ παντὸς γένους,
» ἡλιος Χριστὸς ἐξελέξατο, καὶ κατελθὼν τῶν ἀδύτων ἐνυμφεύσατο,
» ἀπειράνδρος τὴν σάρκα βροτῶν εἰς ἀνάπλασιν.

Συνοχέα ἀποτίκτις, τοῦ παντός τὸν συνάψχνα, εἰς ταῦτό τὰ ἄκρα, καὶ τὰ διεστῶτα ἐλώσχνα: δι' ἧς τὰ ἄνω τοῖς κάτω συγχορεύουσι, καὶ δοξάζουσι πάντα ὡς πρόξενον Δέσποινα.

Εργαστήριον τῶν δύο, τῆς ἐνώσεως φύσεων, σὺ ὑπῆρξας Κόρη, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον καὶ ἔνοιαν, ἐξ ἧς ὁ πάντων Δεσπότης ἐξυφάνατο, οὐ τροπῆ ἄλλ' ἐνώσει φορέσας τὴν σάρκωσιν.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Απορρίψχσα τοῦ κόσμου, ματαιότητα ἅπασαν· τῷ σῶ διδασκάλῳ, δλη τῆ ψυχῆ ἠκολούθησας, ὃν καὶ νεκρὸν γεγονότα οὐ διέλειπες· ἀλλὰ δάκρυσι, καὶ μύσοις τοῦτον ἐμύρισας.

Γυναικείον ἄπχν δέος, σῆς ψυχῆς ἀπορρίψχσα, Μυροφόρε πόρβῳ, πόλιν τῶν Ῥωμαίων κατέλαβες· καὶ σταυρωτῶν τοῦ Κυρίου ἐφανέρωσας, τὴν κακόνοιαν· οὐς καὶ θανάτῳ παρεδώκας.

Ωραϊώτης Μυροφόρε, τοῖς ὠραίοις χαρίσμασι, τὸν ὠραῖον Λόγον, τοῦ Θεοῦ ὠραίως ποθήσασα, τὸν τοὺς ὠραίους ποιοῦντα τὴν σὴν κοίμησιν, ὠραίζοντας, ὠραίοις ὕμνοις Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Ανάστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν Μητροπάρθενε, ἔδει σε χαρῆσαι, ὡς προλυπηθεῖσαν ὡσαύτως τε, τὰς ἐπομένας σοὶ πάσας, ὧν ἡ ἐνδοξος, καὶ κορυφαία Μαγδαληνῆ ὦ Πανάμωμε.

Ἔτερος. Εἰσακήχοα Κύριε.

Ανενόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τὴν διάνοιαν, τῷ ἐλθόντι κόσμον ἅπαντα, διασῶσαι πλάνης διηκόνησας.

Λελουμένη τοῖς δάκρυσι, τάφον τῆς ζωῆς προφθάσασα Ἄγγελον, ἐθεάσω καταγγέλλοντα· τοῦ Χριστοῦ Μαρία τὴν Ἀνάστασιν.

Η καρδία σου ἄμωμος, ἐν τῆς δικιωμάσι Χριστοῦ γέγονε, καὶ αὐτὸν μόνον ἐπόθησας, τὸν ὠραῖον κάλλει ἀζιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῶ ἀμελείας με, ὕπνος ἀμαρτίας Κόρη ὑπέλαβε· τῆ ἀγρύπνω ἱκεσία σου, διαναστησὸν με πρὸς μετάνοιαν.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῆ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρογάμε Παρ-
» θένε, ἔτχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα. *Δίς.*

Ισχύς μου καὶ ὕμνησις, ὑπάρχεις παναμώμητε· ἔρεισμα στεβρόν τῆς ἀλη-
θείας· τῆς εὐκληρίας ἢ ἐπανάκλησις· ἐν ἧ ἀνατίθῃμ σεμνή, πᾶσαν τὴν
ἐλπίδα μου, καὶ ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν.

Σεμνή χαριτόπλοκος, σὺ εἶ φύσιν τὴν ἄστεκτον, κρύψασα Θεότη-
τος ἐν μήτρᾳ, ἀναλλοιώτως ἐν ὑπστάσει μιᾷ· δι' ἧς σαρκοφόρος ὁ
Θεός, πᾶσιν ἀναδέδεικται, καὶ βροτὸς ὑπερούσιος.

Γλυκεῖα σὺ θάλασσα, ἀλλ' ὅμως ἀδιαβατος, ἄρδην ἢ βυθίσασα τριστά-
τας, καὶ ἀναβάτας σὺν νοητῷ Φαραῶ· καὶ σώσασα νέον Ἰσραήλ, πόλιν
εἰς οὐράνιον, καὶ λιμένα γαλήνιον.

Ωραίως ὑπέρχεισαι, καὶ θαυμαστῶς ἐν κάλλεσι, νύμφη ἀσματίζουσα σοὶ
κράζει· δι' ἧς φοιτήσας, ὁ ἐραστῆς τῶν καλῶν, εὐγένισε Δέσποινα
βροτῶν, φύσιν καὶ διέσωσεν, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀλάστορος.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Εξέστησαν τάξεις σε, τῶν Ἀσωμάτων βλέπεσαι, μνήματι Χριστοῦ
παρισταμένην, τούτων τὸ ἔργον τῆς λειτουργίας σεμνή, πράττουσαν
ἀγάπῃ θεϊκῆ, καὶ καταπερνίζουσαν, τὸν ποτέ σε περρίσαντα.

Εόρτιον σήμερον, ἡ Ἐκκλησία ἄγει σοὶ, μνήμην ἐτησίως ἐχβοῶσα· σὺ μου
τὸ κράτος, σὺ τὸ στερέωμα· καὶ γὰρ ἐξ ἐθνῶν σαῖς διδαχαῖς, ἤχθη
πρὸς ἐπίγνωσιν, τοῦ Νυμφίου μου πάνσευμε.

Ανέστη ὡς ἡκουσος, Μαγδαληνῆ ὁ Κύριος· ἔδραμε σπουδαίως ἐν τῇ
πόλει, τοῖς σοῖς συμμύστασι τούτου τὴν ἐγερσιν, εἰα πρωταπόστολος
σεμνή, ξένως ἀπαγγέλουσα. τῆς λαμπρᾶς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν σὸν Υἱὸν ἐώρακας· πρώτη ἀναστάντα ἐκ τοῦ τά-
φου· ὅμως τῷ φίλτρῳ Μαγδαληνῆς τῆς σεμνῆς, νικωμένη δέδωκας
αὐτῇ, τὰ πρωτεῖα ἀνάγνε· ὦ μεγίστου χαρίσματος!

Ἔτερος. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Η προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καὶ ἐξοικίσαντα, Παραδεί-
σου πάλαι, καθορώσα ποσὶ συμπατούμενον, ἱερῶν γυναιῶν, γνώμην
ἀνδρείαν κεκτημένον, σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγαλλεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανηκλιθέντι τῷ πᾶσι ζωῆν ἐμπνέοντι, τετρω-
μενῇ πόθῳ, τῆς γλυκεῖας αὐτοῦ ἀγαπῆσεως, προσκομίζεις μύρα,
Μαγδαληνῆ σεμνῆ Μαρία, καὶ δακρύων προχέεις ἀρώματα.

Μετὰ πάθος τὸ θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, δια-
θέεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγελοῦσα, καὶ πολλοὺς ζω-
γροῦσα, ἀπαθηθέντας ἀγνωσία, ὡς τοῦ Λόγου Μαθητρία ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ανορθοὶ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἀμαρτίας πολὺπλοκα βάραθρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἄμετρον ἔλεος, Παναγία Κόρη· ὄν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πιστεῖ ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ σ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεο-
» μήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα,
» Θεὸν δοξάζοντες. **Δίς.**

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπισκηνώ-
σαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ τῇ ἀρίστῃ πλάσει, ἡμᾶς θεώσαντα.

Οστήσας ὄρη τῷ νεύματι, σὲ ὄρος νοητὸν καθυπέδειξε, Θεοχαρίτωτε,
ταῖς ἀρεταῖς ὄν κατὰσκιον· ἐξ οὗ αὐτὸς τὴν σάρκα κατελαξεύσατο.

Ιὼ δηθεῖσα τοῦ ὄφους, τὸ γένος ἡ Προμήτωρ διώλεσεν, ἐκ σῆς δὲ πᾶ-
ναγνε, ἀνερμηνεύτου κήσεως, θεοῦται πᾶσα φύσις, τρόπῳ βελτίονι.

Κηρύττω βλέπων τὰ θαύματα, τὰ πέρα νοῦ καὶ γνώσεως Πάναγνε· πῶς
ὁ ἀχώρητος, ἐν σοὶ ἀρρέυστως κεχώρηται! πῶς χρηματίζει κτίσμα,
ὁ Κτίστης Δέσποινα.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Εἰς πᾶσαν γῆν ὡσπερ γέγραπται, ἐξῆλλθέ σου ὁ φθόγγος Ἀπόστολε,
καὶ εἰς τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα· Δαβιτικῶς οὖν πάντες,
νῦν σὲ γεραίρομεν.

Οσίως λόγον τὸν ἀναρχον, κηρύττουσα ἐν πλοίῳ ἐμβέβλησαι, Μαρία
ἔνδοξε, καὶ τῷ βυθῷ ἐπιδέδοσαι· καὶ ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης, πάντας
ἀνήγαγες.

Εν κήπῳ πάλαι ἀκήκοε, τῆς λύπης σὴ προμήτωρ μηνύματα· ὦν τὸ ἀντι-
θετον, κήπῳ ταφῆς σὺ ἀκούσασα, Μαγδαληνήϊάσω, ταύτης τὸ σύντριμμα.

Θεοτοκίον.

Τὴν θείαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τὴν βλαστήσασαν,
τὴν ἀγεώρητον, χώραν τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον Κόρην,
ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Ἄλλος. Διάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρημάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθη-
τῶν, σεμνῆ, ὡς ἐβόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαι-
δρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ιδοῦ σου ἡ φωταυγῆς, Μαρία μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς,
ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπιηρείας
ἀξιάγαστε.

Ωραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν
ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα· Μυροφόρων ἐξαρχε' διὸ καὶ παστάδος
οὐρανοῦ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Αγίασμα νοητὸν, καὶ ἀψευστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτειδῆς, ὠρά-
θης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμνολογούντας, Θεο-
τόκον σε Πανάμωμε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον. Ἦχος, γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν Χριστοῦ Μαθήτριαν, καὶ πρώτην ἐν μυροφόροις, τὴν εὐαγγελίσασαν
τοῖς Ἀποστόλοις τὸ χαῖρε· ἅπαντες ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημοῦ-
μεν, αἰνεσιν ἀναπέμποντες Θεῷ τῶν ἔλων, τῷ τοιαύτῃ ἐν τῷ κόσμῳ, πηγὴν
θαυμάτων, χαρισαμένῳ ἡμῖν.

Ἄλλο Κοντάκιον. Ἦχος, δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ
ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, ὄλην σου τὴν ἔφεισιν, πρὸς αὐτὸν κεκτη-
μένην ὄθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρα-
νοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ὁ οἶκος.

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς, ἀνύστακτον ἰδῶν σου, τῆς πίστεως τὸ
ῥόμμα, ἀγάπης τε τὸ φίλτρον, τὸ ἀναπόσπαστον σεμνῆ, πρώτη ἐμφα-
νίζει ἑαυτὸν σοι, ἀναστάς ἐκ τοῦ μνημείου, ὠκιστα ἐλθούσῃ μετὰ μύρων,
καὶ προσίωση σὺν δάκρυσι τῷ ἀπροσπελάστῳ· καὶ αὐτὸς σοὶ ἀμειβόμενος,
τὴν τοῦ Πνεύματος θείαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀναρχον
Πατέρα ἀνόδου ἐμφανίζει σοὶ βουλὴν· καὶ πέμπει δέ σε, θεία εὐαγγέλια
τοῖς κατεπτηχόσι· Μύσταίς τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγεῖλαι· Διὸ μεγίστην
πρὸς αὐτὸν ἔχουσα παρῶρσιαν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας ἐνδόξου καὶ πανευφήμου
Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς

Στίχοι.

Ἄφαϊς ἀύλοις ἄπτεται σου, Χριστέ μου.
Μή μου, πρὸς ἣν ἔφησας, ἄπτου Μαρία·
Δευτερὴ Μαρίη μύσεν εἰκάδι Μαγδαληνῆ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ὅκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πύ-
ρὸς ἀπειλῆν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· ὑπερύμνητε,
ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ. Δίς.

Ἐπερίπταται, τὸ ξένον τῆς λοχείας σου, πᾶσαν διάνοιαν· σωματικῶς
γὰρ γραφεῖς, ὁ φύσει ἀπρόσιτος, καὶ ἀπερίγραφτος, καθυπέγραψε,
βίβλω ζωῆς τοὺς δούλους σου, Παναγία Θεοτόκε.

Ἡτρεύσεις προφητῶφθεγκτοὶ πεπλήρωνται, ἐν σοὶ Θεόνυμφε· τὸν γὰρ
κοσμήτορα σὺ, τεῦ κόσμου γενήσασα, πάντας ἐκόσμησας, καὶ ἐφώ-
τισας, εὐλογημένη Πάναγνε, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ἰσοδύναμον, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι, Λόγον ἐκύησας, τὸν ἐν δυσὶν
ἀγαθῇ, εὐσίαις ὑπάρξαντα. μίαν ὑπόστασιν· ὑπερύμνητε, εὐλογημένη
Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ἐθέωρητον, βυθὸν κατανοοῦμέν σε, καὶ ὕψος ἀρρήτον, Παρθενομήτορ
βροτῶν, τὴν φύσιν ὑψώσασα, τῷ θείῳ τόκῳ σου· ὑπερύμνητε, εὐλογη-
μένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Ἐἶθρον ζῶν ἐν τῇ καρδίᾳ σου Ἀπόστολε, δεχθεῖσα ἐνδοξε, τοῦ Πνεύ-
ματος ἀληθῶς, πλάνης ἀπεξήρανας, θολώδη ρεύματα, καὶ ἰάσεων
ἀναπηγάζεις νάματα, τοῖς πιστῶς σοὶ προσιοῦσιν.

Ἐπαπνεύματον, τοῦ δαίμονος ἐνέργειαν, Μαρία ἐνδοξε, ἀποθαλεῦσα
Χριστοῦ, προστάξει εἰσδέδεξαι, τοῦ θείου Πνεύματος, τὴν ἐνέργειαν,
διαιρουμένην πάνσεμνε, ἐν χαρίσμασι τοσοῦτοις.

Ὡσπερ ἔλαφος, διψῶσα τὴν ἀπόλειαν, ἐπιταχύνασα, τῶν σταυρωσάν-
των Χριστόν, σπουδαίως κατέλαβες, τὴν Ῥώμην θέουσα, καὶ ἐτέλε-
σας, τὸν ζῆλόν σου τὸν ἔνθεον, τῷ θανάτῳ παραδοῦσα.

Θεοτοκίον.

Ἡκολούθει σοι, Παρθενομήτορ Πάναγνε, ἡ Ἰσαπόστολος, δακρυρροοῦσα
πικρῶς, Μαρία κατέχουσα, μύρα τὰ εὐσομα, ἐπισπεύδουσα, τὸν σὸν
Υἱὸν τὸν πλάσαντα, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μυρίσαι.

Ἔτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργοῦντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη· ὦ πα-
ρίστασαι νῦν, βοῶσα Μυροφόρε· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Μόνη κατεῖδες πρὸ τῶν ἄλλων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστόν ἐγγεγεμμένον·
κηπουρόν δὲ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Νῦν λαμπομένη Μυροφόρε, τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐγῇ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας·
ἐλλαμφθῆναι σὺν σοί, εὐδόκησον βοῶντας· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ
τεκοῦσα ἀγνή· ἢ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρ-
πὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

Ἡαῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε
μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργοῦμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγεί-
ρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Θεὸς θησαυρὸς πάσης ἀγνείας· καὶ σκῆνωμα παρθενίας θεοχάρακτον,
ὦφθης Θεονύμφευτε, κρίνον εὐωδέστατον, τοῦ φυτουργοῦ τῆς κτίσεως,
καὶ θεῖον τέμενος· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐφερεις τὸ πῦρ ὥσπερ ἡ βᾶτος, ἐν μήτρᾳ ἀφλέκτως τῆς θεότητος, λύουσα
Πανάμωμε, Εὐας τὴν ἀπότισιν, καὶ ὀφειλῆν Πανύμνητε, τῷ θείῳ τόκῳ
σου· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὄλον με ἀνείληφεν ἀρρέευστως, ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως καθ' ὑπόστα-
σιν, λόγος ὁ παντέλειος, ὄλον με ἐθέωσε, τῇ συναφείᾳ Δέσποινα, ὄλος
τῇ κρείττονι· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Φύσεως φοιτήσας ὁ τεχνίτης, ἐξ ὄρους τῆς ἀνυμφεύτου Θεομήτορος, βρέ-
φος ὑπομάζιον, χερσὶ καθοράται νῦν, ταῖς μητρικαῖς φερόμενον, καὶ
πάντας ἡγεῖρε, Μητέρα τὴν αὐτοῦ ἀνυμνησαι, καὶ δοξολογῆσαι, ὡς μόνην
Θεοτόκον.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Ὅνοῦς σου τοῦ Πνεύματος ἀκτίσι, Μαρία λελαμπρυσμένος Ἰσαπόστολε, πλάνης ἀμαυρώσεως, ἔμεινεν ἀμέτοχος, ταῖς πρὸς Θεὸν ὑψούμενος, ἀπαύστοις νεύσει· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοώσης, καὶ ὑπερυψοῦτε, λαοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγγέλων δυάδα λευκοφόρον, Χριστοῦ κατιδοῦσα ἐν τῷ μνήματι, ἔδραμες Ἀπόστολε, τούτου τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς Μαθηταῖς τὴν ἐνδοξον, μνηύσαι ἐνδοξε. ὃς ὀφθεις σοι, προσεῖπε· Μαρία· σὺ δὲ τοῦτον αὖθις, Ῥαββὶ προσανεφώνεις.

Ὁ μέγας Μαρία Θεολόγος, τὸ σῶμα κηδεύει σου τὸ πάνσεπτον, ἐν Ἐφέσω ἔδει γάρ, τὸν θεῖον Ἀπόστολον, συμμαθητὴν καὶ συναθλον, καὶ θεωρὸν σὺν σοί, Χριστοῦ τῶν παθῶν γεγονότα, τὸ σεπτὸν σου σκῆνος, κηδεύσαι Μυροφόρε.

Θεοτοκίον.

Ἦκουσε βουλήν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Παρθένε τῷ ὄντι τὴν ἀπόρρητον, τούτου ἡ Ἀπόστολος, Μαρία ἡ ἐνδοξος, οὐπω πρὸς τὸν Πατέρα μου τὸν ἐπουράνιον, ἀνῆλθον· διὸ μὴ μοῦ ἄπτου· πορεύου δὲ ταῦτα, εἰπὲ τοῖς ἀδελφοῖς μου.

Ἄλλος. Ἐπταπλασίως κάμνον.

Ἀμπροφανὴς ὁ βίος σου, ταῖς αὐγαῖς ἀστραπτόμενος, ὦ Μαγδαληνή, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θείου κηρύγματος, τῆς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ὦ μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις· Ἱερεῖς εὐλογοῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορῶσα τὴν ἀδικον, ἐνδοξε σφαγὴν τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος· καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι, περιαντλουμένη· τί τὸ ξένον ἔβδας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκροῦται καὶ θνήσκει; ὁ θάνατον νεκρώσας, ζωὴ ὑπάρχων φύσει;

Ἀγισωσύνης τέμενος, γεγονυῖα Ἀπόστολε, πάντας ἀγιάζεις τοὺς ναὸν ἐκ βάθρων σοι, Μαρία ἐγειραντας, καὶ τὴν εἰκόνα Κόρη τὴν σὴν, σχέσει τῇ πρὸς σέ, διαχαράττοντας πόθῳ, καὶ πίστει μελωδοῦντας· Ἱερεῖς καὶ Λεῦται, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων, ὑπερτέραν Πάναγνε, ἐν σοὶ γάρ κατάκριμα, τὸ ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται· καὶ ἡ ἀπωσθεῖσα, ὠκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδοῦσα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παιδας εὐαγεῖς.

Ῥδγ. θ'. ὁ εἰρμός.

Ἀπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχοῦμενος· πανηγυρίζετω δέ, αὐτῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμασία τῆς Θεομητορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε. Δίς.

Ἄρμα φωτεινόν, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα· ἄρμα πυρίμορφον· ἄρμα πολυώνυμον, αὐτῶν θρόνων ἄρμα ἀσύγκριτον, τοῦ θεϊκοῦ στηρίγματος, ἄρμα χρυσόπλοκον, τοῦ Υἱοῦ σου, ἄρμα με ἀνάδειξον, ἀπαθεία νοὸς Θεοσύμφευτε.

Νέον οὐρανόν, ὁ πάντων ἐπέκεινα, σὲ κατεσκεύασεν, οὐρανῶν ἀνώτερον, καὶ πάσας πόλου δυνάμεις ἔλαθε, καὶ κατελθὼν ἐνέφκησεν, ὄλος ἐν μήτρᾳ σου, ἀπορρήτως, μὴ ἐκστάς Θεόνυμφε, τῆς πατρῴας μονῆς ἢ τῆς φύσεως.

Ἦλιος φαιδρός, ἐφίλησε Δέσποινα, σοῦ τὸ ἀμόλυντον, καὶ κατενυμφεύσατο, ἀρρήτῳ λόγῳ εἰς ἀναζώωσιν, τῆς τεθνηκυίας φύσεως· ὅθεν ἐκ πόθου σε, εὐφημοῦμεν, πίστει καὶ γεραίρομεν, θεϊκῆς ὡς αἰτίαν μετέξεως.

Στήσον τῶν παθῶν, τὸν σάλον Πανάμωμε, ἐκ τῆς καρδίας μου· παῦσον τὰ σκιρτήματα, τὰ τῆς σαρκὸς μου· τὸν νοῦν ἐδραϊώσον, πρὸς θεωρίαν αὐτῶν, καὶ λογισμῶν τὰς ὁμάς, τὰς ἀτάκτους, τρέψον πρὸς ἀπάθειαν, καὶ μελλούσης ζωῆς καταξίωσον.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Ἠύλα οὐρανῶν, φαιδρῶς διηνοίγησαν, ἀπολαβοῦσαι σε· καὶ τῶν πρωτοτόκων νῦν, ἡ Ἐκκλησία, ἔχει χορεύουσαν, σὺν Ἀποστόλοις ἐνδοξε, τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, ἐνθα ἦχος, ἔστιν ἑορτάζοντος, Μυροφόρε καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ἦθροισται λαός, ὑμνήσαι σου σήμερον, τὰ ἀριστεύματα, καὶ τὰ κατορθώματα, καὶ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς τοῦ κηρύγματος, ὃν ταῖς εὐχαῖς σου λύτρῶσαι, λοιμοῦ ποντώσεως, ἐμφυλίου, πολέμου μαχαίρας τε, Μυροφόρε καὶ πάσης κακώσεως.

Ἀύτρα σοι σεμνή, ἡ πόλις σου φέρουσα, ἡνπερ διέσωσας, πάλαι Ἰσαπόστολε, λοιμοῦ παμφόρου, τὸν δε σοὶ ἡγειρεν, ἐκ βάθρων ἱερῶτατον, ναὸν ὡς ἔχουσα. ἰατρῆιον, νοσημάτων ἀμισθον, ἦν φυλάττοις ἀμέτοχον θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ἀπας ὁ χορός, Παρθένε ὁ ἐνδοξος, τῶν Ἀποστόλων σε, μόνην ἐγκατέλιπε, καιρῷ τοῦ πάθους καὶ τῆς Σταυρώσεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐνὸς χωρὶς, ἢ δὲ πανένδοξος, Μυροφόρος, Μαρία ὀπίσω σου, ἠκολούθει οἰκέτης ὡς γνήσιος.

Ἄλλος: Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Πρὸς θεῖαν μετετέθης νῦν χαρμονήν, Παραδείσου πρὸς πλάτος εὐρύχωρον, πρὸς νοητάς, καὶ ὑπερκοσμίους διαμονάς, δπου ὁσίων τάγματα, ἤχος ἐνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρὸς ἑορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε· διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Οὐδὲν προετιμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως· ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως πάνσεμνε, ἐπιπεπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς ἴχνεσι τοῖς τούτου, ἐβόας ἐπομένη· Σὲ μεγαλύνω πολυέλεε.

Θεώσεως τυχοῦσα θεοποιοῦ, καὶ χειμαῖρον τρυφῶσα τῆς χάριτος, καὶ ἀμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καὶ Ἀποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνή, Μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῳ σε τιμώντας, σαῖς ἰκεσίαις διαφύλαττε.

Ὡς μήτηρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον· ὡς συμπαθής, λῦσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς· ὡς ἀγαθὴ ἀγάθυνον· νῦν κεκακωμένην μου τὴν ψυχήν, δαιμόνων ἐπηρεΐαις, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα ὑμῶ σε τὴν Πανάμωμον.

Καταβασία. Ἄσπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῶν Μυροφόρων πρώτην σε, καὶ Ἀποστόλων ἐνδοξε, ἰσάριθμον καὶ Ἀγγέλων, γινώσκωμεν θεωρὸν σε, καὶ τὴν Χριστοῦ Ἀνάστασιν, πρώτην ἰδοῦσαν Πάνσεμνε, καὶ μυστηρίων ὄντως τε, ἀβρήτων γνώστην σε μόνην, Μαρία νύμφη Κυρίου.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια, σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, ἀπύστως καθικέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἴχνεσιν, ἀκολουθοῦσα σεμνή, καὶ αὐτὸν θερπεύουσα, γνώμης προθυμότητα, Μυροφόρε εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα, τοῦτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθοῦσα, μύρα σὺν δάκρυσι, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε· θθεν τὴν σὴν, μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Σὺ ὦ Μαρία ὑπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζώην, νεκρωθεῖσταν ἐν μνήματι, νυκτὸς παραγέγονας, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοας· καθὼς πρέφῃ, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς φάσκουσα, καὶ τὴν κατῆ-

φειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα, ἀντι κλαυμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀναλαμβάνεις σεμνή.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ, Μυροφόρε δοξάζομεν, τὸν σὲ νῦν δοξάζοντα, ὑπεράγαθον Κύριον· δν ἐκδυσώπει, ἀπύστως πάνσεμνε, αἰωνίζουσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσα, τὴν πρὸς αὐτὸν παρρησίαν πάντοτε θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύσωμεν ἑόρτια, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας σήμερον, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τῆς Μυροφόρου Χριστοῦ· Στρατιαὶ οὐράνιοι εὐφρανέσθωσαν, τὴν τὸν λογχευθέντα Κύριον ὑπὸ στρατιωτῶν, ἰδοῦσαν καὶ μυρίσασαν, καὶ αὐτὰς συμπαρεστώσας τῷ ζωηφόρῳ μνήματι κατοπεύσασαν, αὐλοῖς ὑμνωδίαις θαυμαζέτωσαν· ἡ γῆ τε καὶ ἡ θάλασσα, τὰ τῆς λαμπρᾶς σελήνης παράδοξα σημεῖα, κατὰ χρέος εὐφημήτωσαν· ἡ νεότης τὸν χαλινόν, οἱ ἐν τῷ γῆρει τὴν βικητήριαν, οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν προστατίαν, οἱ ἄποροι τὴν βοηθόν, οἱ ἐν εὐπορίᾳ τὴν οἰκονόμον, τὴν θεραπείαν οἱ ἐν ταῖς νόσοις, οἱ ἐν πελάγει τὴν συμπλώτειραν, σὺν πᾶσι τὴν ἑαυτῆς στερῆρὰν ὑπέρμαχον, Ποίμνη μακαριωτάτη, καθικετεύουσα οὕτω βόησον· Μαγδαληνὴ Μαρία ἔλδοξε, πρόφθασον ἐξελού ἡμᾶς, ἐκ περιστάσεως πάσης, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀβρήκτον, τὴν ἀβράχῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἀγίας, αἱ Ὁδαί, γ'. καὶ ε'.

Ὁδὴ, γ'. Ἦχος, δ'. Τὸς σοὺς ὑμολόγους.

Αγγέλων τὰ τάγματα προσθήκην, σὲ νύμφην ἐδέξαντο Χριστοῦ, καὶ Ἀποστόλων δμιλος· τῶν Προφητῶν Ὅσίων τε, τούτων τὸν βίον πάνσεμνε, ἤπερ τις ἄλλος ζηλώσασαν.

Ὡς πνεύματι τεταπεινωμένη, καὶ τρόποις χρηστοῖς ἀκολουθεῖν, τοῖς ἴχνεσι ποθήσασαν, Μαρίαν τοῦ Χριστοῦ σπουδῇ, πρὸς ἀπαθείας ὕψος σε, θθεν αὐτὸς ἀνεβίβασε.

Νυμφιον ὠραῖον ἐξ ὠραίου, παστοῦ κατιδοῦσα τὸν Χριστόν, τοῦ τάρου πρώτη Κύριον, ἐξαναστάντα ἑδραμες, μηῦσαι τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς μύσταις τούτου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μιὰ τῆ τῶν Σαββάτων, μυρίσαι τὸ Σῶμα σοῦ Υἱοῦ, ἐθέλουσα προσέδραμες, τῷ τάφῳ τούτου κλαίουσα, μετὰ Μαρίας Πάναγνε, Μαγδαληνῆς σῆς οἰκέτιδος.

ᾠδὴ, σ'. Ἦχος, πλ. δ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρημάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθητῶν, σεμνὴ ὡς ἐδόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαιδρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ιδού σου ἡ φωταυγῆς, Μαρία μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Ωραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα· Μυροφόρων ἔξαρχε· διὸ καὶ παστάδος οὐρανοῦ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Αγίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἰλαστήριον, λυχνία φωτσειδῆς, ὠράθης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμολογοῦντας, Θεοτόκου σε Πανάμωμε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνὴ, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἑαυτῆς οὐρανοῦ νυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον· ἦς τὴν πάντιμον χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμεθα, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρῶμενοι.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον, ὁμοιον.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνὴ Μαγδαληνὴ, ἠκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν Χριστοῦ μαθήτριαν, καὶ πρώτην ἐν Μυροφόροις, τὴν εὐαγγελίσασαν τοῖς Ἀποστόλοις τὸ χαῖρε. ἅπαντες ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, αἶνεσιν ἀναπέμποντες Θεῷ τῶν ὄλων, τῷ τοιαύτῃ ἐν τῷ κόσμῳ, πηγῇ θαυμάτων, χαρισισμῶν ἡμῖν.

Ἔτερον, Κοντάκιον, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, ὄλην σου τὴν ἐφρῆσιν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην· ὅθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς.

Ζήτει τοῦτον, τῇ ΙΑ'. Κυριακῇ.

Εὐαγγέλιον, τό, Η'. Ἑσθινόν.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν.

Μεγαλυνάρια εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἰσαπόστολον, Μαρῖαν τὴν Μαγδαληνὴν.

Χαίροις ὦ Μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ, χαίροις Μυροφόρων κορυφαία Μαγδαληνὴ, πρώτη κατιδοῦσα, Ἀνάστασιν Κυρίου, καὶ ταύτην Ἀποστόλοις πρώτη μνηύσασα.

Ἔτερον.

Χαίροις Ἰσαπόστολε τοῦ Χριστοῦ, χαίροις ὦ Μαρία Μυροφόρων ἡ καλλονή, χαίροις ἡ τὸ χαῖρε, μετὰ τῆς Θεοτόκου, φαιδρῶς ἐνωτισθεῖσα, τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ.

Ἔτερον.

Φύλαττε τὴν ποιμνὴν σου ἐκ λοιμοῦ, παντοίας ἀνάγκης, τὴν τιμῶσαν διηνεκῶς, σὲ τῶν Μυροφόρων, πασῶν τὴν κορυφαίαν, Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀξιοθαύμαστε.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΜΕΘΕΟΡΤΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Τῆ Ἐπαύριον, ἡτοι τῆ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ Μηνός,

ψάλλομεν μεθέορτον Ἀκολουθίαν τῆς Ἀγίας ὡς ἑξῆς:

Εἰ τύχη ἡ ΚΓ'. ἐν Κυριακῇ, τῆ Σαββάτῃ ἑσπέρας εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Ἀναστάσιμα Στιχηρά ἕξ, καί τῆς Ἀγίας τέσσαρα, Ἦχος, πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος. Χριστοῦ φανέντος. Δόξα, τῆς Ἀγίας. Ἦχος, πλ. β'. Πρώτη κατιδοῦσα. Καί νῦν, τὸ α'. Θεοτοκίον τοῦ ἡχοῦ. Εἰς δὲ τὸν Στίχον ψάλλομεν τὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα, τῆς Ἀγίας πλ. δ'. Τῶ ἐκουσίως πτωχεύσαντι. Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ἀνούμφευτε Παρθένε. Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τῆς Ἀγίας, καί Θεοτοκίον. (Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ λέγεται εἰς τὸ Ἀπόδειπνον). Εἰς δὲ τὸν Ὁρθρον, εἰς τό, Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον, τὸ Ἀναστάσιμον δις, τῆς Ἀγίας ἀπαξ, καί τὸ Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα, τὰ Ἀναστάσιμα κατὰ σειράν. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα, τῆς Ἀγίας. Κανόνας δὲ ψάλλομεν τῆς Ὀκτωῆχου τὸν Ἀναστάσιμον καί τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ'. καί τῆς Ἀγίας εἰς σ'. Καταβασίας. Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου. Ἐξαποστειλάριον, τὸ Ἀναστάσιμον τῆς Ἀγίας καί Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τέσσαρα, καί τῆς Ἀγίας τέσσαρα. Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καί νῦν, Ὑπερευλογημένη.

Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά καί οἱ Μακαρισμοί, ἐν οἷς ψάλλομεν τοῦ ἡχοῦ τέσσαρα, καί τῆς Ἀγίας τέσσαρα. Ὡδὴ, σ'. Ἀπόστολος καί Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς καί τῆς Ἀγίας. Εἰ δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἡ ΚΓ'. ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀγίας μετὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ, κατὰ τὴν ἑξῆς διατύπωσιν.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους σ'.

καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἀγίας τρία.

Ἦχος, πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἰχνεσιν, ἀκολουθοῦσα σεμνή, καί αὐτὸν θεραπεύουσα, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόρε εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα, τοῦτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθοῦσα, μύρα σὺν δάκρυσι, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε· ὄθεν τὴν σὴν, μνήμην τὴν πανίερρον, πανηγυρίζομεν.

Σὺ ὦ Μαρία ὑπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζώην, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παραγέγονας, καί Ἀγγέλων ἀκήκοας· καθὼς πρόεφη, Χριστὸς ἐγήγερται. Σπουδῇ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς φάσκουσα, καί τὴν κατῆφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκκάλητον, ἀναλαμβάνεις σεμνή.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ, Μυροφόρε δοξάζομεν, τὸν σὲ νῦν δοξάζοντα, ὑπεράγαθον Κύριον· δι' ἐκδυσώπει ἀπαύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καί τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἁγίων ἔχουσα, τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε θεομακάριστε.

Καί τοῦ Ἁγίου τρία, ἐκ τοῦ Μηναίου.

Δόξα. τῆς Ἀγίας. Ἦχος, πλ. β'.

Πρώτη κατιδοῦσα τὴν θείαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλαγγχνως φύσιν θεώσαντος· πρώτη καί εὐαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις· τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι, τὴν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καί δεῦτε κατοπτεύσατε, Χριστὸν ἐξαναστάντα, καί κόσμῳ παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῆς Μυροφόρου, καί πάντων τῶν Ἁγίων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἀγίας.

Ἦχος, α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Μύρα προσεκόμισας Χριστῷ, τεθειμένῳ μνήματι, καί τοῖς νεκροῖς τὴν Ἀνάστασιν πᾶσιν ἐμπνέοντι· καί ἰδοῦσα τοῦτον, πρώτη προσεκήνυσας, Μαρία θεοφόρε δακρύνουσα. Διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν.

Σταυρῷ καθηλούμενον Χριστόν, καθορῶσα ἔκλαιες, Μαγδαληνή καί ἐκραύραζες· τί τὸ ὀρώμενον; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκει, καί ἡ κτίσις βλέπουσα, κλονεῖται καί φωστῆρες σκοτιζονται; διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ε'πλήσθης συνέσεως πολλῆς, ἀληθοῦς τε γνώσεως, ἐν τῷ συνεῖναι τῷ κτίσαντι, Μαρία ἐνδοξε, καί αὐτοῦ τὰ πάθη, καί τὴν συγκατάβασιν, ἐκήρυξας λαοῖς παναοίδιμε. Διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τῶ ἐκουσίως πτωχεύσαντι, τὴν πτωχείαν τὴν ἐμὴν, ὑπερβολῇ εὐσπλαγγχνίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνή Μαρία, ὡς μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καί τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδοῦσα

ἐβόα δακρυῖροῦσα· Τί τὸ ξένον θέαμα; Ὁ νεκρὸς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογίζεται; Ποῖα μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποῖα δάκρυα χέω, τῶν δακρῶν τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι προμήτορα; Ἄλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἄναξ ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσισμῶ τῶν αὐτοῦ ρημάτων, τὸν καύσωνα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτὴν τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαρᾶς ἀναθήσων· ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὅπως παράσχω τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖσε Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας.

Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, ἀγαπήσασα ὄντως, σεμνὴ Μαγδαληνὴ, ἡδονὰς ἐβδελύξω· τὸν κόσμον μισήσασα, τὸ ποθούμενον ἐφθασας. Ὅθεν ἐνδοξε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, ὅπως σχέσεως, τῶν ἡδονῶν λυτρωθῶμεν, ἀγάπη τοῦ κρείττονος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ο' νέος οὐρανός, ὁ χωρήσας ἀβρῆτως, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μὴ χωρούμενον Λόγον· παλάτιον ἐμψυχον, τοῦ Δεσπότης τῆς κτίσεως· ἡ περιδός, καὶ περιώνυμος Πόλις, τοῦ Σωτήρός μου, τῆς οὐρανοῦ πατρίδος, πόλιτῃν μεποίησον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναόν σου Πάνσεμνε, οἶκον θαυμάτων, καὶ δαιμόνων μάστιγα, καὶ ἰατρεῖον λοιμικῆς, Μαγδαληνὴ ὀνομάζομεν, καὶ πάσης λύπης, ταχεῖαν παράκλησιν.

Δόξα, ἕτερον, ὅμοιον.

Τῆς σῆς δόξης ἐνδοξε, τὸ μέγα ὕψος, ἐξείπειν οὐ δύναται, γλῶσσα βροτεία, ὥσπερ δεῖ· πῶς οὖν ἡμεῖς εὐπορήσωμεν, ὕμνους προπῶδεις, προσοίσειν σοι πάνσεμνε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Μωσύης ἐώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν πανάμωμε· δρόσου δὲ μάλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἰς σ'. καὶ τῶν Ἁγίων ἀνά δ'.

ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὴν Μαγδαληνὴν Μαρῖαν μέλπω πόθῳ. Θεοφάνους. 6. 6. 127

ᾠδὴ, α'. Ἦχος πλ. δ'. Υἱὰν διοδεύσας.

Ταῖς θείαις ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσίαις, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς, τὴν ἀμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Μαρῖα καταύγασον.

Ἡ γίασέ σε Λόγος ὁ τοῦ Πατρός, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς· ὃ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ παναγίου πεπληρωται Πνεύματος.

Νταμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότης ἀμαρτίας, τὰ θολερά ἀπεξήρανας ρεύματα.

Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμέν σε Κόρη, καταλλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννητορ πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανιας ἀφίδος.

Αγάπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τὸν τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγχνως φύσιν θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως Μαρῖα, τοῖς αὐτοῦ ὑπέικουσα, θεοῖς προστάγμασι.

Γεγηθῆναι τὸν τάφον, τοῦ Λυτρωτοῦ ἐφθασας, πρώτη κατιδοῦσα τὴν θεῖαν Κόρη Ἀνάστασιν· εὐαγγελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· χεῖρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον

Διασώζει με Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς Πάναγνε, σοῦ ἐκ τῶν πανάγων αἱμάτων, πλοῦτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν, τῆς παλαιᾶς καταδίκης· ὃν ἀπαύστως αἰτηται, σῶσαι τὴν ποίμνην σου.

Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγω ὑπερβολῇ, εὐσπλαγχνίας Μαρία Μαγδαληνή, σαφῶς ὡς μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας· Καθωρῶσα δὲ τοῦτον, Σταυρῷ ἀναρτώμενον, καὶ ἐν τάφῳ τεθέντα, ἐβρήνεις δακρύουσα. Ὁθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν, ἐν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε αἰδιμικε, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπύρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δαξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου Ἄχραντε.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Αἰνεόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τὴν διάνοιαν, τῷ ἐλθόντι κόσμον ἅπαντα, διασῶσαι πλάνης διηκόνησας.

Λελουμένη τοῖς δάκρυσιν, τάφον τῆς ζωῆς προφθάσασα Ἄγγελον, ἑθεάσω καταγγέλλοντα, τοῦ Χριστοῦ Μαρία τὴν Ἀνάστασιν.

Η καρδία σου ἄμωμος, ἐν τοῖς δικαίωμασι Χριστοῦ γέγονε, καὶ αὐτὸν μόνον ἐπόθησας, τὸν ὥραϊον κάλλει ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἁμαρτίας Κόρη ὑπέλαβε· τῇ ἀγρύπνῳ ἱκεσία σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

ᾠδὴ, ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Η προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καὶ ἐξοικίσαντα, Παραδείσου πάλαι, καθωρῶσα ποσὶ συμπατούμενον, ἱερῶν γυναιῶν, γνώμην ἀνδρείαν κεκτημένων, σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγάλλεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανακλιθέντι τῷ πᾶσι ζωὴν ἐμπνέοντι, τετρωμένη πόθῳ τῆς γλυκειᾶς αὐτοῦ ἀγαπήσεως, προσκομίζεις μύρα, Μαγδαληνῆ σεμνῆ Μαρία, καὶ δακρύων προχέεις ἀρώματα.

Μετὰ Πάθος τὸ θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, διαθέεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγέλλουσα, καὶ πολλοὺς ζωογροῦσα, ἀπατηθέντας ἀγνωσία, ὡς τοῦ Λόγου Μαθήτρια ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Α'νορθοὶ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἁμαρτίας πολὺπλοκα βάραθρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἄμετρον ἔλεος, Παναγία Κόρη· ὃν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πιστεῖ ὑμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ, ς'. Πλάσθητί με Σωτήρ.

Ρ'ημάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθητῶν, σεμνῆ ὡς ἐβόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαιδρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ι'δοῦ σου ἡ φωταυγής, Μαρία μνήμη, ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Α'γίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτειδής, ὠράθης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμολογοῦντας Θεοτόκον σε πανάμωμε.

Κοντάκιον. Ἦχος, δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, ὄλην σου τὴν ἔφεσιν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην· ἔθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ἄ Οἶκος.

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς, ἀνύστακτον ἰδῶν σου τῆς πίστεως τὸ ὄμμα, ἀγάπης τε τὸ φίλτρον τὸ ἀναπόσπαστον σεμνῆ, πρώτη ἐμφανίζει ἑαυτὸν σοι, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνημείου, ὠκιστα ἐλθούσῃ μετὰ μύρων, καὶ προσιοῦσῃ σὺν δάκρυσιν τῷ ἀπροσπελάστῳ· καὶ αὐτὸς σοι ἀμειβόμενος, τὴν τοῦ Πνεύματος θεῖαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καὶ τῆς πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα ἀνόδου ἐμφανίζει σοὶ βουλήν· καὶ πέμπει δέ σε, θεῖα εὐαγγέλια τοῖς κατεπτηχῶσι μύστασις τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγεῖλαι. Διὸ μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχουσα παρῆρσιαν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Συναξαριστῆν.

ᾠδὴ, ζ'. Παιδὲς Ἑβραίων.

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργοῦντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη· ὃ παρίστασαι νῦν βοῶσα, Μυροφόρε· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνη κατείδες πρό τῶν ἄλλων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστὸν ἐγγηγερμένον· κηπουρὸν δὲ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον, Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα Ἀγνή, ἥ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ, γ'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Λαμπροφανὴς ὁ βίος σου, ταῖς ἀγαθαῖς ἀστραπτόμενος, ὦ Μαγδαληνή, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θεοῦ κηρύγματος, τῆς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς, τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ὧ μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορῶσα τὴν ἀδικον, ἐνδοξε σφαγὴν τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος· καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι περιαντλουμένη. Τί τὸ ξένον ἐδόξας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκροῦται καὶ θνήσκει, ὁ θάνατον νεκρώσας, ζωὴ ὑπάρχων φύσει;

Θεοτοκίον.

Ως τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων, ὑπερτέρην Πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ κατάκριμα, τὸ ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται· καὶ ἡ ἀποσθεῖσα, ὠκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδοῦσα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Πρὸς θεῖαν μετετέθης νῦν χαρμονὴν, Παραδείσου πρὸς πλάτος εὐρύχωρον, πρὸς νοητάς, καὶ ὑπερκοσμίους διαμονάς, ὅπου Ὅσιων τάγματα, ἦχος ἐνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρὸς ἑορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε· διὸ σε πάντες μακαρίζομεν.

Οὐδὲν προειμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως· ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως Πάνσεμνε, ἐπιπεπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς ἔχνεσι τοῖς τούτου, ἐδόξας ἐπομένη· Σὲ μεγαλύνω πολυέλεε.

Θεώσεως τυχοῦσα θεοποιῶ, καὶ χειμάρρουν τρυφῶσα τῆς χάριτος, καὶ ἁμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καὶ Ἀποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνή, Μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, σαῖς ἱκεσίαις διαφύλαττε.

Θεοτοκίον.

Ως Μητὴρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον· ὡς συμπαθὴς, λῦσον τῶν παισιμάτων μου τὰς σειράς· ὡς ἀγαθὴ ἀγάθωνον, νῦν κεκακωμένην μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων ἐπηρείας, Παρθένε Θεοτόκε, ἴνα ὑμῶ σε τὴν πανάμωμον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῶν Μυροφόρων πρώτην σε, καὶ Ἀποστόλων ἐνδοξε, Ἰσάριθμον καὶ Ἀγγελίων, γινώσκομεν θεωρῶν σε, καὶ τὴν Χριστοῦ Ἀνάστασιν, πρώτην ἰδοῦσαν Πάνσεμνε, καὶ μυστηρίων ὄντως τε, ἀρόρητων γνώστην σε μόνην, Μαρία νύμφη Κυρίου.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια, σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, καὶ μόνῃ Θεομητορί, ἀπαύστως καθικέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Μυροφόρων σε πρώτην, πάντες γινώσκομεν, Μαγδαληνὴ καὶ πρώτην, θεωρῶν τοῦ Σωτῆρος, ἐγέρσεως Μαρία καὶ Μαθηταῖς, πρώτην εὐαγγελίσασαν, τὸν Ἰησοῦν ἀναστάντα, καὶ παρ' αὐτοῦ, χαιρε πρώτην ὑπακούσασαν.

Τῶν οὐρανίων ὁ πόθος, ὄντως σὲ ἐπεισε, τῶν ἐπὶ γῆς τὴν σχέσιν, ἀπορρήψαι, προθύμως, Μαρία καὶ ὀφθῆναι τοῦ Ἰησοῦ, ὁπαδὸν καὶ Μαθήτριαν, διακονοῦσάν τε τούτῳ ἐκ τῶν σαυτῆς ὑπαρχόντων καθὼς γέγραπται.

Ταῖς ἱκεσίαις σου πάντας, Μαρία λύτρωσαι, πιστοὺς ἐκ πάσης βλάβης, λοιμικῆς τε πανώλους, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου τὴν σεπίτην, ἑορτὴν καὶ χαρμόσυνον· καὶ τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου εὐλαθῶς, προσκυνοῦντας Ἰσαπόστολε.

Οὐ σθένει γλῶσσα βροτεία, ἀνευφημησαί σου, τὴν ἀρετὴν Μαρία, καὶ τὸν ἐνθερμον ζῆλον, ὡς δέσμιόν σε πέμπει, τῇ πρὸς Θεόν, ἀγαπήσει Ἀπόστολε, πόλει Ῥωμαίων θανάτῳ τοὺς σταυρωτάς, τοῦ Χριστοῦ προδοῦναι ἐνδοξε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Τὸ κειμήλιον τοῦ Λόγου, τὸ θεῖον ἐνδιαίτημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ᾧ ὁ τῆς χάριτος πλοῦτος τεθησαύριστα, ἡ παμφαῆς Μυροφόρος, ὡς

ἥλιος λάμπει τοῖς πέρασι, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα, καὶ πάθη θεραπεύουσα· καὶ πρεσθεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι ἐκ θλίψεως, τοὺς τὴν σεπτὴν αὐτῆς μνήμην ἐκτελοῦντας ἐν ἄσμασιν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν ὡς συνήθως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΥΡΟΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

Κοντάκιον, Ήχος, πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῇ Μυροφόρῳ εὐλαβῶς τὸν ὕμνον μέλψομεν, Μαρία πάντες ἐν ὧδαῖς συμφώνως ἄδοντες, ἀπαστρέπτει γάρ τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ παρέχει τὰς ἰάσεις τοῖς προστρέχουσι, τῇ σοφῇ χειρὸς αὐτῆς πᾶσιν ἐκ πίστεως, καὶ κραυγάζουσι· Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Αγγελοὶ οὐρανόθεν, ἐξεπλάγησαν θεῖοι, τολμήματι τῷ σῷ Μυροφόρῃ· (ἐκ γ.) πῶς ἄτρομος σὺ μόνη νυκτὸς πρὸς τὸν Τάφον Χριστοῦ δραμοῦσα, ἐγερσιν κατείδες τὴν αὐτοῦ πρώτη· ὦ χάριτος! ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν:

Χαῖρε αὐγὴ ἢ τηλαυγεστάτη,
Χαῖρε λαμπὰς ἢ παμφαεστάτη.
Χαῖρε Μυροφόρων σεπτὸν ἀκροθίνιον,
Χαῖρε Ἀποστόλων σοφῶν μνηυτήριον.
Χαῖρε θείων ἢ οἰκήσασα σὺν Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς,
Χαῖρε θείας ἀπολαύσασα Παραδείσου τῆς τρυφῆς.
Χαῖρε δι τῷ κάλλει ἠλιόμορφος ὤφθης,
Χαῖρε δι τῷ εἶδει ἀστραπῇ καθωράθης.
Χαῖρε Χριστοῦ ἢ πρώτη Μαθήτρια,
Χαῖρε πασῶν τῶν ἄλλων ἢ πρόκριτος.
Χαῖρε Χριστοῦ τῷ φίλτρῳ φλεχθεῖσα,
Χαῖρε Χριστοῦ στοργῇ ἢ θελχθεῖσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Βλέπουσα ἢ Μαρία, ἐν Σταυρῷ τὸν Σωτῆρα, κρεμάμενον ὑπὲρ κόσμου λύτρον, σὺν Μαρίᾳ Παρθένῳ Μητρί, γοερῶς θρηνοῦσα παρειὰς ἐξαινε, καὶ σὺν Παρθένῳ Μαθητῇ ἐν πίστει ἐψάλλε τὸν θεῖον ὕμνον·

Ἄλληλούϊα.

Γνώσιν ἐνθεον σχοῦσα, Μυροφόρε Μαρία, ἐβόας παρανόμοις ἐντόνως· πῶς τὸν Πλάστην Θεὸν τοῦ παντός, ὃν πᾶσα ἢ κτίσις ὕμνεῖ, σταυρῷ ἠπλώσατε ἀδίκῳ φθόνῳ ἄθλιοι; διὸ ὕμνοῦντές σε βοῶμεν·

Χαῖρε στερρόν τῆς πίστεως τεῖχος,
Χαῖρε πολλὴν ἢ σχοῦσα τὴν γνῶσιν.
Χαῖρε τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ κήρυγμα,
Χαῖρε καθελοῦσα θρησκείαν τὴν ἄθεον.

Χαίρε φῶς ἰδοῦσα ἄχρονον ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ Χριστοῦ,
 Χαίρε δι τὴν Ἀνάστασιν ἀνεκέρυξας σπουδῆ.
 Χαίρε ἢ ἐν καρδίᾳ τρέφουσα θεῖον ζῆλον,
 Χαίρε ἢ εὐωδίαν πνέουσα ἐν χειρὶ σου.
 Χαίρε κρουνὸς δογμάτων ἀκένωτος,
 Χαίρε πηγὴ θαυμάτων ἀένναος.
 Χαίρε χαρὰ τῶν εἰς σέ προστρεχόντων,
 Χαίρε ἐτοιμὴ βοηθὸς τοῖς βοῶσι.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐνεθάρρυνε πάντως, σεπτὴν Μαγδαληνὴν Μυροφόρον, δειλιάσαι μηδόλως ὄρμην τῶν φυλάκων, Ἑβραίων τ' ὄργην, σπεύδουσαν ἐλθεῖν Χριστοῦ σῶμα μυρίσαι, ὕμνον Θεῷ βοῶσαν·

Ἄλληλούϊα.

Εῴχουσα ἢ Μαρία, τῆς Τριάδος τὴν πίστιν, διέδραμεν εἰς Ῥώμην τῷ ζῆλῳ, Βασιλέα εἰς ἄμυναν δὲ ἐκκινεῖ Πιλάτου, δε Θεὸν ἐκτεινεν, Ἑβραίων θεομάχων τε, πρὸς ἣν ἡμεῖς νῦν προσφωνοῦμεν·

Χαίρε Χριστοῦ ἐγέρσεως κήρυξ,
 Χαίρε Ἑδὲμ τὴν θεῖαν οἰκοῦσα.
 Χαίρε ἢ μανίαν ἀνόμων ἐλέγξασα,
 Χαίρε ἢ φθαρτὰ πάντα μισήσασα.
 Χαίρε δι κόσμον ἅπαντα ἠῤῥασας σαῖς διδασκαῖς,
 Χαίρε πάντας ἢ λαμπρύνασα ἀστραπαῖς σου φαειναῖς.
 Χαίρε δι θαυμάτων αὐτουργὸς ἀνεδείχθης,
 Χαίρε νάουσα κρήνη ἰαμάτων φανείσα.
 Χαίρε κρατὴρ τοῦ νέκταρος πάροχε,
 Χαίρε λουτὴρ καθάρσιος πέλουσα.
 Χαίρε δι ἢς ἀθυμία παρῆλθε,
 Χαίρε δι ἢς ἢ χαρὰ ἀντεισῆλθε.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Ζῆλον ἐνθεον σχοῦσα, ἢ θεόφρων Μαρία, Χριστοῦ τάφῳ πρωτὴ λίαν ἤλθε· καὶ Ἀγγέλους δύο φαεινοὺς ἐν αὐτῷ ἰδοῦσα, σπουδῆ ἤρετο· μαθοῦσα δὲ τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ ἐν πίστει ἔφη·

Ἄλληλούϊα.

Ηῥουσας ὦ Μαρία, Μυροφόρε Κυρίου, Ἀγγέλων παρὰ θείων, ἀνέστη ἐκ τοῦ Τάφου Χριστὸς ὡς Θεός. Καὶ χαρὰ Μαθηταῖς ἐν σπουδῇ ἠγγειλάς· οἱ σπεύδοντες προσῆλθον ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ ἰδεῖν· ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν·

Χαίρε Χριστὸν ἐνθέρμως ποθοῦσα,
 Χαίρε αὐτὸν σπουδῇ ἐκζητοῦσα.
 Χαίρε τὸν Χριστὸν ἀγαπῶσα θερμότατα,
 Χαίρε πρὸς αὐτὸν φίλτρον ἄπλετον τρέφουσα.
 Χαίρε νᾶμα ὃ ἐξέῤῥευσε παραδόξως ἐξ Ἑδέμ,
 Χαίρε πόμα ὃ ἀνέψυξε τοὺς τακέντας ἐξ Ἀδάμ.
 Χαίρε τῶν εὐσεβούντων ἢ στερέμνιος βᾶσις,
 Χαίρε τῶν ἀσεβούντων παντελὴς ὄντως πτώσις.
 Χαίρε Χριστοῦ φωνῆς ἢ ἀκούσασα,
 Χαίρε ταχὺ ἢ τοῦτον κηρύξασα.
 Χαίρε τερπνὴ χελιδὼν κελαδοῦσα,
 Χαίρε σεπτὴ Μυροφόρε Κυρίου.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Θυμαστὴ ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ Μαρία ἐδέιχθη, τὰς νόσους θεραπεύουσα πάντων, τῶν ἐν πίστει αὐτῆς τὴν σεπτὴν, αἰτουμένων χεῖρα βοηθόν, πάθη τε αὐτὴν προσπτυσσομένων ἐξαλείφουσα ποικίλα, καὶ Θεῷ βοώντων·

Ἄλληλούϊα.

Ιθυνας σου τοὺς πόδας, πρὸς οὐράνιον ὄρομον, Μαρία Ἰσαπόστολε ὄντως, ὡς ποθοῦσα Χριστὸν τὸν Θεόν· ὄθεν τοῦτον κλαίουσα, σπουδῇ ἔδραμες, μυρίσαι ἐν τῷ Τάφῳ ὡς νεκρόν· ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν·

Χαίρε κλεινὸς βλαστὸς τῶν Μαγδάλων,
 Χαίρε τερπνὸν γυναικῶν τὸ κλέος.
 Χαίρε Ἀποστόλων χορείαν φαιδρύνουσα,
 Χαίρε τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις ἠδύνουσα.
 Χαίρε ζόφον πλάνης λύσασα· σὼ κηρύγματι σοφῆ,
 Χαίρε κόσμον καταυγάσασα θεῖα λάμψει σου σεμνῆ.
 Χαίρε Ἡλίου δίκην ἢ ἀκτινοβολοῦσα,
 Χαίρε κηλῖδα ἔλως ἢ μὴ σχοῦσα σπιλοῦσαν.
 Χαίρε Ἑβραίων πλάνην πατήσασα,
 Χαίρε ἀπίστους σκότους λυτρώσασα.
 Χαίρε σὴν χάριν σοῖς δούλοις διδοῦσα,
 Χαίρε αἰεὶ σὲ αἰτοῦσι παροῦσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Κόσμου παθῶν ἠδέων, μεριμνῶν σαρκικῶν τε ἠλόγησας θεόφρον Μαρία, Μυροφόρων σεπτῶν καλλονῆ, καὶ διάγουσα βίον ἀγνόν, Ἐγερσιν ἰδεῖν κατηξιώθης τοῦ Χριστοῦ, καὶ χαρμονῆς πλησθεῖσα ἔφης·

Ἄλληλούϊα.

Αάμφασα ἡ Μαρία, ὡς φωστήρ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐδίωξε τῆς πλάνης τὸν ζόφον, ἐν αὐτῷ δὲ πίστιν Χριστοῦ, ὡς κηρύξασα ἡ Ἰσαπόστολος, ἀκούει παρ' ἡμῶν ἀδόντων ταῦτα:

Χαίρε λαοῦ εὐσεβοῦντος σθένος.
 Χαίρε ἡμῶν σὲ τιμώντων τείχος.
 Χαίρε πρὸ θανάτου τελοῦσα τεράστια.
 Χαίρε μετὰ πότμον τελοῦσα θαυμάσια.
 Χαίρε ὅτι ὑπεχώρησε πᾶσα πλάνη διὰ σοῦ.
 Χαίρε ὅτι ἐπεσκίασε πᾶσα χάρις ἐπὶ σέ.
 Χαίρε ἡδοξασθεῖσα ἰσαγγέλως ἐν κόσμῳ.
 Χαίρε ὅτι ἀυγάξεις ὡς πλειάς ἐν τῷ πόλῳ.
 Χαίρε χοροὺς Ἁγίων ἡδύνουσα.
 Χαίρε Χριστῷ σὺν τούτοις πρεσβεύουσα.
 Χαίρε Θεὸν σὺν Ἀγγέλοις ὑμνοῦσα.
 Χαίρε ἀνθρώπων τὸ γένος κοσμοῦσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Μένουσα ἐν Ἐφέσῳ, Ἰσαπόστολε Λόγου, παρὰ τῷ Μαθητῇ Θεολόγῳ, Ἰωάννῃ, Μαρία, Θεῷ, τὸ σὸν πνεῦμα παρατέθεικας, τὸ σῶμά σου δὲ ἐλπίες ἡμῖν, Θεῷ βοῶσιν οὕτως:

Ἄλληλούϊα.

Νέον ἄσωμεν ὕμνον, ἐπαξίως Μαρία, Χριστοῦ Μαγδαληνῆ Μυροφόρῳ, ἧς σορὸν μυριπνούου χειρός, προσκυνοῦντες πίστει ἅπαντες, πνεύσαν θείων θαυμάτων χάριτας, ὑμνήσωμεν αὐτὴν βοῶντες:

Χαίρε Ἀγγέλων Θεοῦ τὸ θαῦμα
 Χαίρε τὸ καύχημα τῶν ἀνθρώπων.
 Χαίρε τὸ σεπτὸν Χριστοῦ σῶμα μυρίσασα.
 Χαίρε ἡ ὁσμῆς πιστοῦς θείας πληρώσασα.
 Χαίρε στέφανον ἀμάραντον δεξαμένη πρὸς Χριστοῦ.
 Χαίρε θάλαμον οὐράνιον κατοικοῦσα παρ' αὐτῷ.
 Χαίρε ὅτι ἐστέφθη λαμπρῷ δόξης στεφάνῳ.
 Χαίρε ὅτι συνήφθη ταῖς χορείαις τῶν ἄνω.
 Χαίρε ὁδὸν τὴν θείαν βαδίσασα.
 Χαίρε ὑψίστους δόμους οἰκήσασα.
 Χαίρε λαμπτήρ Χριστωνύμων ἁπάντων.
 Χαίρε βολίς τῶν πανσέπτων χαρίτων.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Εἓνα ὄλωσ ὑπάρχει, καὶ παράδοξα ὄντως, Μαρία κυριώνυμε Κόρη, κατορθώματά σου· εὐθαρσῶς γὰρ εἰς τὸ μνήμα Χριστοῦ ἐν σπουδῇ ἔδραμες, καὶ πρώτη τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ἰδοῦσα, ὕμνεις οὕτως:

Ἄλληλούϊα.

Ολον ἔχουσα στέρνοις, ἐν τοῖς σοῖς Μυροφόρε, Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ὄλη πνεύματι ἄνω σὺ εἶ, καὶ σορὸν σου χαρίτων πλουτεῖς ἅπαντας, προφθάνουσα τοὺς ἐπικαλουμένους σε καὶ σοὶ βοῶντας:

Χαίρε Χριστοῦ Μυροφόρων δόξα,
 Χαίρε αὐτοῦ Ἀποστόλων μούσα.
 Χαίρε τὸ ἄγνόν τοῦ Θεοῦ οἰκητήριον,
 Χαίρε τὸ σεπτὸν τοῦ Κυρίου ἐκλόγιον.
 Χαίρε ῥῶσιν ἢ παρέχουσα ἀσθενοῦσι δαψιλῶς,
 Χαίρε βλέπειν ἢ βραβεύουσα ἀβλεπτοῦσιν ἐντελῶς.
 Χαίρε τοῖς ὑμνηταῖς σου χάριν πᾶσαν διδοῦσα,
 Χαίρε σὲ προσκυνοῦσιν ἴασις χορηγοῦσα.
 Χαίρε Χριστὸν τοῖς πᾶσι κηρύξασα,
 Χαίρε πηροῦ τὸ φῶς ἢ λαμπρύνασα.
 Χαίρε σεπτὴ Μυροφόρε Κυρίου,
 Χαίρε Θεοῦ Ἰσαπόστολε Λόγου.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, πρὸς Χριστοῦ Μυροφόρε, καὶ ταύτας τοῖς αἰτοῦσι σε δίδως· ἐκ παντοίας γὰρ νόσου δεινῆς, καὶ ἀκρίδος τῆς πληγῆς, ἅπαντας τοὺς προσιόντας σοὶ λυτροῦσαι καὶ κινδύνων, ἰᾶσαι δαιμονῶντάς τε· Διὸ Θεῷ βοῶμεν:

Ἄλληλούϊα.

Ρεῖθρα βλύζει θαυμάτων, ἢ σορὸς τῆς χειρός σου, Μαρία ἢ πανεύσομος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ αὐτὴν, προσκυνοῦσι καὶ σώζει δεινῶν ἅπαντας, ἐγείρει γηθοσύνως δὲ πρὸς σὲ βοᾶν τὸν ὕμνον:

Χαίρε τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας,
 Χαίρε τὸ κάλλος τῆς ἀύλλιας.
 Χαίρε Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἢ προβαίνουσα,
 Χαίρε τὸ φαίδρον τῶν πιστῶν ἀγαλλίαμα.
 Χαίρε ὅτι σὺ δεδόξασαι ἐν τε γῆ καὶ οὐρανοῖς.
 Χαίρε ὅτι καὶ νενύμφευσαι τῷ τῶν ὄλων Ποιητῇ.
 Χαίρε ὅτι διώκεις τῶν δαιμόνων τὰ στίφη,
 Χαίρε ὅτι ἐλαύνεις τὰς κακούργων ἐφόδους.

Χαῖρε πιστῶν προπύργιον ἄσειστον,
 Χαῖρε ἡμῶν χαράκωμα πέλουσα.
 Χαῖρε ζωῆς αἰωνίου τρυφῶσα,
 Χαῖρε φωτὸς ἀκηράτου πλησθεῖσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Σῶσον πάντας τοὺς πίστει, τὴν σορὸν τῆς σεπτῆς σου, χειρὸς Μαγδαληνῆ προσκυνούντας, προσιόντας τε πόθῳ σοι νῦν, καὶ τελούντας μνήμην σου αἰεὶ ἔνδοξε, ἐκ πάσης περιστάσεως καὶ βλάβης, τῷ Θεῷ βοῶντας:

Ἄλληλούϊα.

Τεῖχος εἰ τῆς σῆς Ποίμνης, Μυροφόρε Μαρία, καὶ πάντων τῶν εἰς σέ προστρεχόντων· τὸν γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀνεκῆρυξας σὺ Ποιητὴν πάνσεμνε, ἀπίστους ἐπιστρέφουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς στηρίζουσα, πρὸς σέ βοῶντας ταῦτα:

Χαῖρε δαιμόνων ἢ καθαιρέτις,
 Χαῖρε εἰδώλων ἢ καταλύτις.
 Χαῖρε πλανωμένων ὀξεῖα ἀντίληψις,
 Χαῖρε λυπουμένων ταχεῖα ἐπίσκεψις.
 Χαῖρε πλάνης κατασβέσασα ἀθεΐας τε πυράν,
 Χαῖρε σκότος διαλύσασα ἀπιστίας καὶ φοράν.
 Χαῖρε ἐκδυσωπούσα τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντων,
 Χαῖρε συμπαθεστάτη θλιβομένων προστάτις.
 Χαῖρε Χριστὸν γενναίως κηρύξασα,
 Χαῖρε τρυφῆς αὐτοῦ ἀπολαύσασα.
 Χαῖρε δι' ἧς Ἰουδαῖοι νεκροῦνται,
 Χαῖρε δι' ἧς ὁ Σατάν καθαιρεῖται.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Υμνοῖς ᾧ Μυροφόρε, ἢ σὴ χεῖρ ἐν τῷ Τάφῳ, Κυρίου προσεκόμισε μύρα· ἐφ' ᾧ δὴ ἀνυμνοῦντες αὐτήν, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ἀλλ' οὖν εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ, ὕμνον αὐτῷ αἰεὶ βοῶμεν:

Ἄλληλούϊα.

Φωτοφόρος ἢ χεῖρ σου, ὦφθη ὄντως Μαρία, ἢ χάρις γὰρ αὐτῆς ὡς φῶς λάμπει· προσιοῦσι δ' ἡμῖν εὐλαβῶς, τῶν ἰάσεων νέμει πληθὺν ἅπασι, καὶ σκότους τῶν παθῶν ἡμᾶς λυτροῦται πρὸς αὐτήν βοῶντας:

Χαῖρε τερπνῶν Παραδείσου χύσις,
 Χαῖρε παθῶν δυσωδίας λύσις.

Χαῖρε σωτηρίου φωτὸς ἢ διάδοσις,
 Χαῖρε τῶν χαρίτων αὐτοῦ ἢ ἐπίδοσις.
 Χαῖρε μύρα εὐωδέστατα ἢ πηγάζουσα πιστοῖς,
 Χαῖρε βεῖθρα τῶν ἰάσεων ἢ προχέουσα λαοῖς.
 Χαῖρε ἡμᾶς ἐλαίῳ ἱλαρύνουσα θείῳ,
 Χαῖρε ψυχὰς εὐόσμη ἢ μυρίζουσα μύρῳ.
 Χαῖρε τοῦ θεοῦ Πνεύματος οἶκημα,
 Χαῖρε πιστῶν ἀπάντων ἐντρέφημα.
 Χαῖρε σοφὴ θεραπεύουσα νόσους,
 Χαῖρε σεμνὴ ἐκδιώκουσα πάθη.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Χεῖρά σου τὴν ἁγίαν, Μυροφόρε Μαρία, πλουτοῦντες προσφωνοῦμέν σοι Χαῖρε, διὰ σοῦ γὰρ τὸν μόνον Θεόν, ἐν Τριάδι σέβειν καὶ ὑμνεῖν ἔγνωμεν, καὶ σκότους ἀπηλλάγημεν βοῶντες πρὸς αὐτὸν τὸν ὕμνον:

Ἄλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὴν χάριν, τῶν θαυμάτων ἐκ πόθου, κυκλοῦμεν τὴν σορὸν τῆς χειρὸς σου· ἐκ δεινῶν γὰρ πολλῶν δι' αὐτῆς, καὶ κινδύνων πάντων καὶ παθῶν ἅπαντες, λυτροῦμεθα προστρέχοντες, καὶ πόθῳ ἐκβοῶμεν σοι ταῦτα:

Χαῖρε τοῦ θεοῦ φωτὸς φορεῖον,
 Χαῖρε πυρσὸς τῶν αὐτοῦ χαρίτων.
 Χαῖρε μυροδόχον ἀγγεῖον τοῦ Πνεύματος,
 Χαῖρε μυροθήκη τερπνῆ θείας χάριτος.
 Χαῖρε διτι τὸ σὸν λείψανον ὀσμὴν πέμπει δαψιλῶς,
 Χαῖρε διτι χαρακτήρ ὁ σὸς τέρπει πάντας τοὺς πιστοὺς.
 Χαῖρε πάντα ἀφείσα καὶ Χριστὸν πριαμένη,
 Χαῖρε φθαρτὰ παρείδες γὰρ ἅπαντα,
 Χαῖρε οὐράνια ἀπολαύσασα.
 Χαῖρε ἡμῶν πρεσβευτῆς καὶ μεσίτις,
 Χαῖρε πιστῶν ἢ ἐτοίμη προστάτις.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Ω Μαθήτρια Λόγου, Μυροφόρε Μαρία, Χριστοῦ τῶν Μυροφόρων ἀκρότης (ἐκ γ') τὸ ἐφύμνιον τόδε τὰ νῦν, προσφερόμενόν σοι εὐμενῶς πρόσδεξαι, καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι κακώσεων τοὺς μελωδοῦντας:

Ἄλληλούϊα.

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τῆ Μυροφόρῳ εὐλαβῶς τὸν ὕμνον μέλψομεν,
Μαρία πάντες ἐν ὤδαϊς συμφώνως ἄδοντες,
ἀπαστράπτει γὰρ τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ·
καὶ παρέχει τὰς ἰάσεις τοῖς προστρέχουσι,
τῆ σορῶ χειρὸς αὐτῆς πᾶσιν ἐκ πίστεως,
καὶ κραυγάζουσι· χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν ἐνδοξον Μυροφόρον καὶ Ἰσαπόστολον τοῦ Χριστοῦ

ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

Ἰπὸ Ἰακώβου μοναχοῦ.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τό, Κύριε εἰσάκουσον· μεθ' ἃ, τό, Θεὸς Κύριος εἰς ἦχον δ'
καὶ τὰ παρόντα τροπάρια πρὸς τό, Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ σταυρῷ.

Τὴν Ἰσαπόστολον σεπτὴν Μυροφόρον, καὶ τὴν Μαθήτριαν Χριστοῦ τοῦ
Σωτῆρος, θεραπευτὴν πανάριστον τῶν νόσων ἐν ὤδαϊς, ἅπαντες τιμή-
σωμεν, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, σοὺς ἰκέτας ἐκ
βλάβης, τῆς ἐνεστώσης ἵνα σε ἀεὶ, ὡς εὐεργέτιν Μαρία γεραίρωμεν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Θὶ τῆ σορῶ τῆς Μυροφόρου προστρέχοντες, χειρὸς αὐτῆς πανευλαβῶς
μετὰ πίστεως, δεῦτε ἐκ πόθου ταύτην ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν κραυ-
γάζοντες· ἐκ βαθέων καρδίας, Μαρία πανένδοξε, τοὺς σὲ νῦν προσκαλοῦν-
τας, ἀπὸ παντοίων λύτρωσαι δεινῶν, πληγῆς ἀκρίδος καὶ πάσης κακώσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰμὴ γὰρ σὺ πρόιστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο, ἐκ τοσοῦ-
των κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέ-
σποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν ἦχος, πλ. δ'. Ὁδὴ, α'. Ὑγρὰν διαδεύσας.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, καὶ σοὶ προσδραμόντες Μυροφόρε
Μαγδαληνή, δεόμεθα πάσης ἐπηρείας, σαῖς προστασίαις καὶ νόσου
διάσωσον.

Ηπάντιμος χεὶρ σου Μαγδαληνή, παρέχει ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι καὶ πυ-
ρετοῖς, τοὺς συνεχομένους διασώζει, καὶ ἐκδιώκει ἀκρίδος τὴν μάστιγα.

Νοσοῦντες τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, παθῶν καχεξία σοῦ προστρέχομεν
τῆ σορῶ, ἴασιν αἰτοῦντες ταῖς εὐχαῖς σου, ἀπολαβεῖν καὶ πταισμάτων
συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν Μαθήτριαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Θεοτόκον ἀνυμνοῦμεν οἱ εὐσε-
βεῖς, νόσων θεραπείαν ἐξαιτοῦντες ἀπολαβεῖν καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Μυροφόρε Μαρία, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τοῦ σώματος δέομαι ταῖς πρεσβείαις σου, ὅπως γεραίρω σε, καὶ ἐκτελῶ σου τὴν μνήμην, πόθῳ θεοδόξαστε καὶ Ἰσαπόστολε.

Εὐμενῆ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν ἔνδοξε, πάντες πρόβαλλόμεθα πίστει Μαρία πάνσεμνε, καθικετεύοντες, λύμης ἀκρίδος καὶ λώθης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ προστασίᾳ σου.

Εὐπροσδέκτοις εὐχαῖς σου, Μαγδαληνῆ ἴασαι, νόσους τε καὶ πάθη ποικίλα καὶ πᾶσαν κάκωσιν, χειρὸς προσπτύξει σου, τῆς πανευόσμου Μαρία, ἣν Θεὸς ἐδόξασε παντοίοις θαύμασι.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, ρῦσαι πάσης θλίψεως βλάβης τε τοὺς προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, σὺν Μυροφόρῳ καὶ σῶζε, πάσης περιστάσεως μὴ πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, ὅτι σὲ ἐν πειρασμοῖς προβαλλόμεθα ἔνδοξε, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείαν τὴν σὴν, ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦμεν αἰεὶ, καὶ πίστει ἐκβοῶμεν σοι, Μυροφόρε πάνσεμνε, Μαγδαληνῆ Μαρία πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ταῖς θείαις πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπὲρ φύσιν χαρίσμασιν, ὠραίζομένη χεῖρ σου ἡ πάντιμος, Μυροφόρε Ἰσαπόστολε, θεραπεύει νόσους τῶν τιμώντων σε.

Αρῦόμενοι πάντοτε, τὴν ἐκ τῆς σοροῦ χειρὸς σου χάριν ἀένναον, ὦ Μαρία εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὸν σὲ δοξάσαντα γεραίρομεν.

Νοσημάτων θεράπευσον, πληθὺν τὴν ἡμῶν Μαρία δεόμεθα, διπλῆν ἴασιν βραβεύουσα, τῆς ψυχῆς ἡμοῦ τε καὶ τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς Μητρός σου δεήσεις, καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας Κύριε· σοῖς ἰκέταις δὸς συγχώρησιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ, ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Χεῖρα σου σεπτὴν, Μυροφόρε ἀσπαζόμεθα, τὴν προσψάουσαν τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, ἣν προσκυνοῦντες πάσης νόσου ἐκλυτρούμεθα.

Εμπλησον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς Μαρία χάριτος, τῇ προσπτύξει τῆς σεπτῆς σου χειρὸς, καὶ τὰς νόσους πάσας ἡμῶν ἴασαι.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνίας τυχεῖν ἀξίωσον, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς Μαρία ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Μόνην πρὸς Θεόν, προστασίαν σὲ κεκτήμεθα, οἱ σοὶ ἰκέται Θεομητορ Ἀγνή, ὃν σαῖς πρεσβείαις ἐξιλέωσαι δεόμεθα.

ᾠδὴ, ς'. Τὴν δέξαι ἐκχεῶ.

Εδόθη σοι, τῶν θαυμάτων δύναμις, καὶ ἡ χάρις τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν ἀσθενῶν, Μυροφόρε ὀξέως, ἔθεν τελεῖς καθ' ἐκάστην τοῖς κάμνουσι, θαυμάσια παντοδαπά, καὶ ἰάσεις Μαρία πανένδοξε.

Μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, περισκέπουσα αἰεὶ καὶ φρουροῦσα, ὅτι πρὸς σέ, Μυροφόρε Μαρία, διὰ παντός ἀφορῶμεν οἱ δοῦλοι σου, παντοίας οὖν ἐπιφορᾶς, ἀνωτέρους ἡμᾶς διαφύλαξον.

Εκ σάλου τῆς τῶν παθῶν ὀχλήσεως, καὶ δεινῆς ἡμᾶς θεόφρον Μαρία, τῶν πονηρῶν, λογισμῶν καταγιγίδος, πρὸς γαληνὸν ἐγκαθόρμησον ὄρμημα, ἰσχύεις γὰρ τοῦ βοηθεῖν, παρρησίαν ὡς σχοῦσα πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν σε Θεομητορ ἀχραντε, καὶ δοξάζομεν αἰεὶ κατὰ χρέος, ὅτι βροτῶν, σωτηρία ὑπάρχεις, ἐλπίς καὶ δόξα καὶ σκέπη καὶ καύχημα, καὶ στήριγμα τῶν εὐσεβῶς, προσκυνούντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, καὶ τὴν Ποίμνην ἧς ἐκ Θεοῦ προστάτις γεγένησαι, καὶ ἴασαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἄλγη.

Αχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον Ἦχος, δ'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι, τῇ σορῶ Μυροφόρου χειρὸς νῦν προσδράμωμεν, καὶ εἰκόνα τὴν αὐτῆς, προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, μετὰ πόθου κραζώμεν αὐτῇ, ὡς λαβοῦσα χάριν ἐκ Θεοῦ, τοὺς

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Μυροφόρε Μαρία, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τοῦ σώματος δέομαι ταῖς πρεσβείαις σου, ὅπως γεραίρω σε, καὶ ἐκτελῶ σου τὴν μνήμην, πόθῳ θεοδόξαστε καὶ Ἰσαπόστολε.

Εὐμενῆ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν ἔνδοξε, πάντες πρόβαλλόμεθα πίστει Μαρία πάνσεμνε, καθικετεύοντες, λύμης ἀκρίδος καὶ λώθης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ προστασίᾳ σου.

Εὐπροσδέκτοις εὐχαῖς σου, Μαγδαληνῇ ἴασαι, νόσους τε καὶ πάθη ποικίλα καὶ πᾶσαν κάκωσιν, χειρὸς προσπτύξει σου, τῆς πανευόσμου Μαρία, ἣν Θεὸς ἐδόξασε παντοίοις θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, ρῦσαι πάσης θλίψεως βλάβης τε τοὺς προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, σὺν Μυροφόρῳ καὶ σῶζε, πάσης περιστάσεως μόνῃ πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, ὅτι σὲ ἐν πειρασμοῖς προβαλλόμεθα ἔνδοξε, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενεῖᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείαν τὴν σὴν, ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦμεν ἀεὶ, καὶ πίστει ἐκβοῶμεν σοι, Μυροφόρε πάνσεμνε, Μαγδαληνῇ Μαρία πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ταῖς θείαις πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπὲρ φύσιν χαρίσμασιν, ὠραίζομένη χεῖρ σου ἡ πάντιμος, Μυροφόρε Ἰσαπόστολε, θεραπεύει νόσους τῶν τιμώντων σε.

Αρῦόμενοι πάντοτε, τὴν ἐκ τῆς σοροῦ χειρὸς σου χάριν ἀένναον, ὦ Μαρία εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὸν σὲ δοξάσαντα γεραίρομεν.

Νοσημάτων θεράπευσον, πληθὺν τὴν ἡμῶν Μαρία δεόμεθα, διπλῆν ἴασιν βραβεύουσα, τῆς ψυχῆς ἡμοῦ τε καὶ τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς Μητρὸς σου δεήσῃσι, καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας Κύριε· σοῖς ἰκέταις δὸς συγχώρησιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ, ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Χεῖρα σου σεπτὴν, Μυροφόρε ἀσπαζόμεθα, τὴν προσψάουσαν τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, ἣν προσκυνοῦντες πάσης νόσου ἐκλυτρούμεθα.

Εμπλησον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς Μαρία χάριτος, τῇ προσπτύξει τῆς σεπτῆς σου χειρὸς, καὶ τὰς νόσους πάσας ἡμῶν ἴασαι.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνίας τυχεῖν ἀξίωσον, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς Μαρία ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Μόνην πρὸς Θεόν, προστασίαν σὲ κεκτήμεθα, οἱ σοὶ ἰκέται Θεομητορ Ἀγνή, ὃν σαῖς πρεσβείαις ἐξιλέωσαι δεόμεθα.

ᾠδὴ, ς'. Τὴν δέξαι ἐκχεῶ.

Εδόθη σοι, τῶν θαυμάτων δύναμις, καὶ ἡ χάρις τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν ἀσθενῶν, Μυροφόρε ὀξέως, ἔθεν τελεῖς καθ' ἐκάστην τοῖς κάμνουσι, θαυμάσια παντοδαπά, καὶ ἰάσεις Μαρία πανένδοξε.

Μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, περισκέπουσα ἀεὶ καὶ φρουροῦσα, ὅτι πρὸς σέ, Μυροφόρε Μαρία, διὰ παντός ἀφορῶμεν οἱ δοῦλοι σου, παντοίας οὖν ἐπιφορᾶς, ἀνωτέρους ἡμᾶς διαφύλαξον.

Εκ σάλου τῆς τῶν παθῶν ὀχλήσεως, καὶ δεινῆς ἡμᾶς θεόφρον Μαρία, τῶν πονηρῶν, λογισμῶν καταγιγίδος, πρὸς γαληνὸν ἐγκαθόρμησον ὄρμημα, ἰσχύεις γὰρ τοῦ βοηθεῖν, παρρησίαν ὡς σχοῦσα πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν σε Θεομητορ ἀχραντε, καὶ δοξάζομεν ἀεὶ κατὰ χρέος, ὅτι βροτῶν, σωτηρία ὑπάρχεις, ἐλπίς καὶ δόξα καὶ σκέπη καὶ καύχημα, καὶ στήριγμα τῶν εὐσεβῶς, προσκυνούντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, καὶ τὴν Ποίμνην ἧς ἐκ Θεοῦ προστάτις γεγένησαι, καὶ ἴασαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἄλγη.

Αχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον Ἦχος, δ'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι, τῇ σορῶ Μυροφόρου χειρὸς νῦν προσδράμωμεν, καὶ εἰκόνα τὴν αὐτῆς, προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, μετὰ πόθου κράζωμεν αὐτῇ, ὡς λαβοῦσα χάριν ἐκ Θεοῦ, τοὺς

νοσοῦντας ἰᾶσθαι, παντοίων πειρατηρίων, καὶ πικρῶν ἀλγηδόνων, θεραπευσον Μαγδαληνὴ τοὺς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντας σε.

Καὶ τὸ Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (ἑωθινὸν γ').

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς πρῶτὴ πρῶτῃ Σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις πενθοῦσι καὶ κλαίουσι. Κάκεινοι ἀκούσαντες ὅτι ζῆ καὶ θεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερῶθη ἐν ἐτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν. Κάκεινοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν. Ὑστερον ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἕνδεκα ἐφανερῶθη, καὶ ὠνεῖδισε τὴν ἀπίστιαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐηγεγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασιν ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πῖωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἄρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος, διὰ τῶν ἐπακολουθούτων σημείων. Ἀμήν.

Δέξα Ταῖς τῆς Μυροφόρου, **Καὶ νῦν** Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ τροπάριον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμενοι.

Μὴ παρίδης δέησιν, τῶν ἀναξίων σου δούλων, Μυροφόρε ἐνδοξε ἀλλὰ δέξαι τάχιστα, καὶ βοήθησον, θλίψεσιν ὀδύνας τε, πλείσταις προσπαλαίουσι, καὶ δαιμόνων ἐπιθέσει, σκέπην γὰρ ἔχομεν, σὲ καὶ προσκαλούμεθα πάνσεμνε· λύτρωσαι οὖν τοὺς δούλους σου, βλάβης ἐκ παντοίας καὶ θλίψεως, ἵασιν ἀφθόνως ψυχῶν τε καὶ σωματῶν δωρεάν, Μαρία τάχος παρέχουσα, πᾶσι τοῖς αἰτοῦσι σε.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ι'σαπόστολος οὔσα, Μυροφόρε Μαρία σοφὴ πανένδοξε, ἐκλύτρωσαι κινδύνων, καὶ πάσης ἐπιβλαστίας, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πειρασμῶν ἀνηκέστων, συμφορῶν ἀδοκῆτων Μαρία ἐνδοξε, μαστίγων πολυτρόπων, δεινῶν ἐπερχομένων, ῥῦσαι πάντας τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ψυχικὴν εὐεξίαν καὶ σωματῶν τὴν ῥῶσιν Μαρία ἐνδοξε, παράσχου τοῖς ἐν πίστει, τῷ θεῷ σου λειψάνῳ, προσιοῦσι καὶ ψάλλουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σωματῶν ἰατῆρα, καὶ ψυχῶν τὸν σωτῆρα Παρθένε τέξασα, Χριστὸν σὺν Μυροφόρῳ, Μαρία ἐκδυσώπει, διασῶσαι τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Τοὺς τὴν σὴν χεῖρα, πανευλαβῶς προσκυνοῦντας, ἐκ παντοίων φύλαττε κινδύνων, καὶ πληγῆς χολέρας, Μαρία Μυροφόρε.

Τῆς τῶν δαιμόνων, πανωλεθρίου μανίας, καὶ ἀνδρῶν ἐχθίστων ἀπονοίας, πρόφθασον καὶ ῥῦσαι, Μαρία σὺς ἰκέτας.

Τῶν ἰαμάτων, ἡ σορὸς τῆς χειρὸς σου, θεία κρήνη ἐδείχθη Μυροφόρε, τοῖς ἀσπαζομένοις, αὐτὴν πίστει καὶ πόθῳ.

Θεοτοκίον

Τοὺς πεποιθότας, ἀνευδοκίως Παρθένε, τῇ πανσωστικῇ σου προστασίᾳ, ἀνεπηρέαστους, συντήρησον καὶ σῶσον.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς πίστει προσκυνοῦντας, τὴν σορὸν χειρὸς σου, καὶ ἐμφορείας τὸ θεῖον ἐκτύπωμα, σκέπε καὶ φρουρεῖ Μαρία, Χριστοῦ Μαθήτρια.

Σορὸς σεπτῆς χειρὸς σου, ἰατρεῖον πέλει, πνευματικὸν διὸ ταύτη προστρέχοντες, παθῶν καὶ νόσων παντοίων ἀπολυτρούμεθα.

Μὴ παύση συντηροῦσα, ταύτην σου τὴν Ποίμνην, ἐκ πολυπλόκων σκανδάλων τοῦ ὄφειος, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἀδίκων, Μαρία ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὄντως Θεοτόκον, πάντες σὲ τιμῶμεν, καὶ τοῦ Ἁγγέλου τό χαῖρε σοὶ κράζομεν· ὡς διὰ σοῦ σωτηρίας τυχόντες Δέσποινά.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῆς. Καὶ τὰ Μεγαλυνάρια ταῦτα.

Χαίροις ὦ Μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ, χαίροις Μυροφόρων, κορυφαία Μαγδαληνῇ, πρώτη κατιδοῦσα, Ἀνάστασιν Κυρίου, καὶ ταύτην Ἀποστόλοις πρώτη μνηύσασα.

Χαίροις Ἰσαπόστολε τοῦ Χριστοῦ, χαίροις ὦ Μαρία, Μυροφόρων ἢ καλλολογή, χαίροις ἢ τὸ χαῖρε, μετὰ τῆς Θεοτόκου, φαιδρῶς ἐνωτισθεῖσα, τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ὠρθρισας τῷ Τάφῳ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπέστης σὺν μύροις, Μυροφόρε πρώτη διό, ἐκλήθης καὶ μύσταις, τὴν Ἐγερσιν Κυρίου, Μαγδαληνὴ Μαρία, χαίρουσα ἐφθασας.

Τοὺς ἀσπαζομένους πανευλαβῶς, τὴν σεπτὴν σου χεῖρα, τὴν μυρίσασαν τὸ Χριστοῦ, σῶμα Μυροφόρε, διάσωζε ἐκ βλάβης, καὶ πάσης ἐπηρείας νόσων καὶ θλίψεων.

Εῤῥανε τὸν Τάφον Μαγδαληνὴ, ἡ ἁγία χεῖρ σου, πανευδῶδῃ μύρα τερπνά, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, βράντω σου τὴν χάριν, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πόθῳ ἀσπαζομένους αὐτὴν.

Τῆς Χριστοῦ Ἐγέρσεως θεωρόν, πρώτην καὶ Ἀγγέλων ἐπακούσασαν τῆς φωνῆς, καὶ τῶν Ἀποστόλων Ἀπόστολον ὀφθεῖσαν, Μαγδαληνὴν ἐν ὕμνοις ἀνευφημήσωμεν.

Πάντων νοσημάτων ἀπαλλαγὴν, πληγῆς τε ἀκρίδος, καὶ χολέρας θεραπευτήν, πλουτοῦμεν Μαρία, χεῖρα σου τὴν ἁγίαν, ἣν πόθῳ προσκυνώντας ἡμᾶς διάσωζε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τὸ Τρισάγιον, κλπ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν ψάλλομεν τὸ παρὸν προσέμοιον τροπάριον.

Ἦχος, β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξόλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, σοῦ ἀσπαζομένους εἰκόνα, καὶ τὴν σορὸν τῆς χειρός, πάσης ἀπολύτρωσαι, ὀργῆς καὶ θλίψεως, Μυροφόρε πανένδοξε, καὶ πάσης ἀνάγκης, ἡμᾶς νῦν ἀπάλλαξον, Χριστοῦ Μαθήτρια, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου πάντες, πάντοτε σωζόμενοι πόθῳ, τὸ σεπτὸν σου ὄνομα γεραίρωμεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Τῇ πρεσβεῖα Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Ψαλλόμενος μετὰ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου τῆς Ἀγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν. Κύριε εἰσάκουσον. Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ παρόντα τροπάριον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Μυροφόρου τῇ σορῷ νῦν προσδράμωμεν, πανευλαβῶς χειρὸς αὐτῆς καὶ προσπέσωμεν, μυρεψικὴν ἐκπνεύει γὰρ ὁσμὴν πνευματικὴν, πάθη τὰ δυσίατα, θεραπεύουσα τάχος, καὶ ἀποδιώκουσα τὴν πληγὴν τῆς ἀκρίδος καὶ ἰατρείαν σώματος ψυχῆς, παρεχομένη τοῖς πίστει προστρέχουσι.

Δόξα ἑμοιον.

Ὀί ὑπ' ὀδύνων χαλεπῶν πιεζόμενοι, καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν κατεχόμενοι, δεῦτε σορῷ προσδράμωμεν χειρὸς Μαγδαληνῆς Ἰατρὴν βραβεύει γὰρ, ἐκδιώκουσα πάθη, καὶ ψυχῆς καθαίρουσα, καὶ τοῦ σώματος λώβην, τοῖς μετὰ πόθου ταύτην εὐλαβῶς, ἀσπαζομένοις χαρίσματα βρούσα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Ὀὕ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προϊστάσο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν. ψαλμὸς καὶ τὰ ἐξῆς κατ' ἀλφάβητον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

Ἡ τὸ χαῖρε δι' Ἀγγέλου δεξαμένη, καὶ τεκοῦσα τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σῶζε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας. *Δίς.*

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Αἰνυνοῦμεν, προσκυνοῦμεν καὶ τιμῶμεν, τὴν σορὸν σῆς χειρὸς παναοίδιμε, σεμνὴ Μαρία, χάριν ἀρυόμενοι.

Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Βασιλέων Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων ὑπάρχεις τὸ καύχημα, καὶ προστασία τοῦ Κόσμου Θεόνημφε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Γλῶσσα πᾶσα ὀρθοδόξων εὐφημεῖ σου, Μυροφόρε Μαρία τὰ θαύματα, καὶ τὴν σορὸν σῆς χειρὸς κατασπάζεται.

Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Δὸς Χριστέ μου καὶ ἐμοὶ τῷ ἀναξίῳ, ὀφλημάτων τὴν ἄφεισιν δέομαι, τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις ὡς εὐσπλαγχνος.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ε'πί σὲ τὴν Μυροφόρον τὰς ἐλπίδας, ὦ Μαρία ἐκ πόθου ἐθέμεθα, σῶζε οὖν πάντας ἐκ πάσης κακώσεως.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Ζώωσόν με ἡ τεκούσα Ζωοδότῃ, καὶ Σωτῆρα, καὶ σῶσον πρεσβείαις σου, εὐλογημένη, ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Η'σορὸς τῆς χειρὸς σου ἐκδιώκει, Μυροφόρε Μαρία τὴν κάκωσιν, παντοίας νόσου, τῶν προσκαλουμένων σε.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Θεοτόκε ἡ τεκούσα διὰ λόγου, ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον Πανύμνητε, αὐτὸν δυσώπει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ιᾶλών μοι σαῖς πρεσβείαις τὸν Δεσπότην, Μυροφόρε Μαρία ἀπέργασαι, καὶ νοσημάτων τὴν ἴασιν βράβευσον.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Κατὰ χρέος ἐκβοῶμέν σοι τὸ χαῖρε, Θεοτόκε Ἄγνη Ἄειπάρθε, ἐκδυσωποῦντες πρεσβείαις σου σώζεσθαι.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Λύτρωσαί με ἐκβοῶ σοι Μυροφόρε, πάσης βλάβης, καὶ νόσων ἀπάλλαξον, χειρὸς σεπτῆς σου, προσπύζει πανένδοξε.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Μὴ παρίδῃς τὰς δεήσεις τῶν σῶν δούλων, δυσωποῦμεν Δέσποινα Πανύμνητε, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης περιστάσεως.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Νοσημάτων καὶ ἀκρίδος πληγῆς πάντας, Μυροφόρε εὐχαῖς σου ἀπάλλαξον, ὅπως τιμῶμεν τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Εένον θαῦμα ἐπὶ σοὶ Θεοκυητορ ἀνεδείχθη· ὁ πάντων γὰρ Κύριος, ἐκ σοῦ ἐτέχθη, Μητερ Ἄειπάρθε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ο'ναός σου Μυροφόρε ἀνεδείχθη, πηγὴ βρύουσα ἰάματα, ἅπασιν τοῖς εἰσιούσιν αὐτῷ μετὰ πίστεως.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Παναγία Θεοτόκε, ἡ τεκούσα, τὸν Σωτῆρα, κινδύνων διάσωσον, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης τοὺς δούλους σου.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ρῦσαι πάσης ἐπηρείας νοσημάτων, σοὺς ἱκέτας Μυροφόρε ἐνδοξε, πληγῆς ἀκρίδος, καὶ λώβης δεόμεθα.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Σῶσον πάντας ταῖς πρεσβείαις σου Παρθένε, τοὺς κειμένους πταισμάτων ἐν βάθει, καὶ μὴ παρίδῃς ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις Μυροφόρου σου Μαρίας, Ἐλεῆμον ἡμᾶς διαφύλαξον, παντὸς κινδύνου, ἀώρου θανάτου τε.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Υ'πό πάντων δυσωποῦμενος Οἰκτίρμον τῶν Ἁγίων καὶ τῶν ἄνω τάξεων, ἰλάσθητί μοι διὰ τῆς τεκούσης σε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Φαιναῖς σου Μυροφόρε φρυκτωριαῖς, τῶν θαυμάτων αὐγάξεις ἐκάστοτε, τοὺς τῇ σορῷ σῆς χειρὸς προσεδρεύοντας.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Χαῖρε Ὅρος, χαῖρε Βάτε, χαῖρε Κλίμαξ, χαῖρε θεία Τράπεζα τοῦ Λόγου, χαῖρε ἡ πάντων βοήθεια.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ψάλλομέν σοι ἐβοῶντες Μυροφόρε, Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε, ἐκ πάσης βλάβης ἡμᾶς διαφύλαττε.

Ἑπεραγία Θεοτόκε.

Ωῖ Παρθένε ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, καὶ Δεσπότῃν τοῦ κόσμου καὶ Κύριον, αὐτὸν δυσώπει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Προσκυνοῦμεν καὶ τιμῶμεν καὶ ὑμνοῦμεν, τὸν Σταυρὸν σου Χριστέ τὸν ἀνάγιον, οὗ τῆ δυνάμει ἡμᾶς περιφρούρησον.

Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι.

Ταξιάρχα πρωτοστάτα τῶν Ἀγγέλων, σὺν τοῖς ἄνω χοροῖς καὶ στρατεύμασι, πρεσβεῖαν ποίει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ.

Οῖ κηρύξας τὴν μετάνοιαν ἀνθρώποις, τοῦ Κυρίου Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε, μετανοεῖν με ἐκ ψυχῆς ἰκέτευε.

Ἅγιοι Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν πίστιν ἡμῶν ἀσάλευτον τήρησον.

Ἅγιοι Ἱεράρχαι τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν μεγάλων Διδασκάλων, Βασιλείου Γρηγορίου τε, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἅγιε Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Νικόλαε.

Τὴν δξείαν καὶ θερμὴν σου προστασίαν, καὶ τὴν σκέπην σου παμμάκαρ Νικόλαε, τοῖς ὑμνηταῖς σου πλουσίως κατάπεμψον.

Ἅγιοι Μεγαλομάρτυρες.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀθλοφόρων, Γεωργίου, Δημητρίου, σοφῶν Θεοδώρων τε, καὶ Ἀρτεμίου, Χριστέ ἡμᾶς φύλαττε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ικεσίαις Ἰησοῦ μου Μυροφόρου τῆς ἐνδόξου, Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου, καὶ Μοδέστου τε, πάσης ἀνάγκης ἡμᾶς διαφύλαξον.

Ἅγιοι ἔνδοξοι Ἀνάργυροι.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀναργύρων, καὶ Μαρτύρων, καὶ πάντων Ἁγίων σου, τὰ σὰ ἐλέη ἐφ' ἡμᾶς κατάπεμψον.

Ἑπεραγία Θεοτόκε.

Τὴν ἐν ζάλῃ πειρασμῶν καὶ τρικυμῖαις, ταῖς τοῦ βίου πικρῶς κινδυνεύουσαν, Παρθένε ποίμνην τὴν σὴν περιφύλαττε.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν δοξολογοῦμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον λέγοντες· Τριάς Ἁγία, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε κόσμου ἱλαστήριον Παρθένε· χαῖρε στάμνε καὶ λυχνία πάγχρυσε, τοῦ θεοῦ μάννα, καὶ φωτὸς Θεόνυμφε.

Καὶ εὐθύς.

Τῆς εὐπλαγχνίας τὴν πόλιν.

Ὁ ἱερεὺς.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεός.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἦχος, πλ. δ'.

Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς ὁ πάντας ἀγιάζων, καὶ ὁ δίκαιος ἡμᾶς ἀναμένει Κριτῆς· ἀλλ' ἐπίστρεψον ψυχὴ πρὸς μετάνοιαν, ὡς ἡ πόρνη κράζουσα σὺν δάκρυσι· Κύριε ἐλέησόν με.

Νάμασιν ἐπομβρίας Χριστέ πηγὴν τῶν ἰάσεων, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῶ τῆς Παρθένου σήμερον, τῷ τῆς σῆς εὐλογίας βαντισμῶ, φυγαδεύσαις τὰς νόσους τῶν ἀσθενούντων, ἰατρὲ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. ἀρθένος ἔτεκες, ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Παναγία Θεοτόκε, τῶν χειρῶν ἡμῶν τὰ ἔργα κατεύθυνον, καὶ συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν αἴτησαι, ἐν τῷ ψάλλειν ἡμᾶς τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον.

Ἅγιος ὁ Θεός.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Κύριος φωτισμὸς μου καὶ Σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς, Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Α'δελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε· καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὴς ἐπ' αὐτῷ. Καὶ πάλιν· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ

τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινώνηκε σαρκός και αἵματος, και αὐτός παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν· ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τὸν διάβολον, και ἀπαλλάξῃ τοὺς, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας· οὐ γὰρ δὴ που Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, και πιστός Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι·

Ἀλληλοῦία.

Στίχ. Ἐξηρέετο ἡ καρδία μου λόγον αγαθόν.

Ἐδαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα· ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοάς ἔχουσα· ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ζῆρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν· Ἀγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινε ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ και ἐτάραττε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιῆς ἐγένετο ᾧ δὴ ποτε κατείχετο νοσήματι.

Και εὐθύς.

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης, και τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος Κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, και τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου, και τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαθείας, και φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἀγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τοῦτο, τῇ δυνάμει, και ἐνεργείᾳ, και ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι αὐτῷ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτῷ δύναμιν ἱματικὴν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ φωτισθῆναι ἡμᾶς φωτισμὸν γνώσεως διὰ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου, και ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, και διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου και Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς και ἀλλήλους, και πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθήμεθα.

Οτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ, και προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, και τῷ Υἱῷ, και τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν, και ἀεὶ, και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐἴτα τὴν εὐχὴν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας, ὁ ὑψιστος, ὁ ἐν Τριάδι Ἁγία προσκυνούμενος, ἡ προαιώνιος φύσις, ἡ ὑπερούσιος μεγαλειότης, ἡ ἀνεξιχνίαστος δύναμις, ἡ ἀρρήτος ἐξουσία, ἡ τῆς σοφίας πηγή, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος· Σὺ φιλόανθρωπε Δέσποτα, ὁ τῶν προαιώνων θαυμασιῶν Θεός, ὃν οὔτε ἔννοια καταλαβέσθαι δύναται, οὔτε λόγος ἐρμηνεύσαι ἰσχύει, ἐπιβλεψον και νῦν ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς και ἀναξίους δούλους σου, και δὸς ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν πνεῦμα σοφίας και συνέσεως, τῇ δὲ γλώττῃ λόγον ἄξιον τοῦ εἰς τὰ ὦτα φθάσαι τῆς σῆς ἀγαθότητος· και τὸν ἔλεον ἐπισπάσασθαι τῆς σῆς χάριτος ἐκ σοῦ γὰρ και τῆς σῆς ζωοποιοῦ δωρεᾶς, και τὸ θέλειν, και τὸ ἐνεργεῖν τοῖς ἀνθρώποις ὑπάρχει· Διὸ ἵκετεύομεν, κατὰπεμψον ἡμῖν τὴν σὴν εὐλογίαν, και τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν ἐπὶ τὸ ὕδωρ τοῦτο. **(ἐκ γ')** Ὁ τὸ λουτρὸν τῆς παλιγγενεσίας τῷ γένει ἡμῶν δωρησάμενος πρὸς ἀπόνησιν τῶν τῆς ἁμαρτίας μολυσμῶν, και ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπισυμβαινόντων ἡμῖν παντοίων ἀβρώστημάτων, καταξίωσον ἡμᾶς ἐβρόντισμένους, τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς ἐλευθερὰς διατηρεῖν, και λελουμένους τῷ σώματι ὕδατι καθαρῷ, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφορεῖν και αὐξάνεσθαι, και τὴν εἰς τοὺς δεομένους συμπάθειαν, ἀόκνη σπουδῇ πρὸς θεραπείαν τῶν πεπονηκότων ἀδελφῶν ἡμῶν διὰ παντός ἐπιδείκνυσθαι, και τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας καταξιοῦσθαι, τῶν τε ψυχικῶν ἀβρώστημάτων, και τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων τὴν ἀπολύτρωσιν κοιμιζομένους. Καὶ κατὰπεμψον ἡμῖν τὰ τῆς σῆς φιλοανθρώπου δωρεᾶς ἰάματα ἐν τῷ παρόντι ὕδατι, και οὐ πρὸς ἡδονὴν σαρκός, ἀλλὰ πρὸς ἰασιν ψυχῆς ἡ ἐπιτελουμένη παρ' ἡμῶν διακονία πνευ-

ματική γενέσθω. Ναί, Δέσποτα, ὁ δοῦς ἡμῖν τὴν χιονοφεγγῆ ταύτην φορέσαι στολὴν ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐπικαμπτόμενος, τοῖς τοῦ ὕδατος τούτου ῥαντισμοῖς, τὰς κηλίδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀπόσμηξον, καὶ τῇ σῇ εὐλογία τοὺς ῥύπους τῶν παθῶν ἡμῶν ἀποκάθαρσον. Πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς· τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν μεγάλων Διδασκάλων καὶ Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου καὶ Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας· Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις· Σπυρίδωνος Τριμυθούντος τοῦ θαυματουργοῦ· Συμεῶν τοῦ ἐν τῇ μάνδρα, καὶ Ἱερομάρτυρος Μοδέστου· τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου· τῶν Ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων Μαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου, καὶ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους· τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, Κύρου καὶ Ἰωάννου, ἱαματικοῦ Παντελεήμονος καὶ Ἐρμούλου, Σαμφῶν καὶ Διομήδους, Ὁσίου καὶ Θεοφάνου Πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν Ἄθῳ λαμψάντων· τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφάνου Πατρός ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου, προστάτου ἡμῶν ἐφόρου καὶ δομητοροῦ τῶν Ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατέρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· τοῦ Ἁγίου (τῆς ἡμέρας) καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων ὧν ταῖς πρεσβείαις φύλαττε, Κύριε, πάντας τοὺς εὐσεβεῖς Βασιλεῖς καὶ Ὀρθοδόξους Χριστιανούς· φύλαττε, Κύριε, τοὺς δούλους σου τοὺς ἐπιτελοῦντας τὴν ἁγίαν λιτὴν ταύτην· φύλαττε, Κύριε, τοὺς περιεστῶτας ὧδε· Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Πατρός ἡμῶν (δεῖνος), καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος· Μνήσθητι, Κύριε, τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν ταῖς ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις, καὶ μεμνημένων τῶν πενήτων· Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ ἐπίσκεψαι πάντας, καὶ ἴασαι κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, πᾶσι παρέχων τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζῶν τὴν αἰώνιον. Ὅτι σὺ εἶ ὁ εὐλογῶν καὶ ἀγιάζων τὰ σύμπαντα, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Καὶ τὴν εὐχὴν ταύτην μυστικῶς.

Κλίνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθῆναι καταδεξάμενος, καὶ ἀγιάσας τὰ ὕδατα, καὶ εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς, τοὺς διὰ τῆς κλίσεως τοῦ ἑαυτῶν αὐχένος σημαίνοντας τὸ τῆς δουλείας πρόσχημα· καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἐμπλησθῆναι τοῦ ἁγιασμοῦ σου διὰ τῆς τοῦ ὕδατος τούτου μεταλήψεως· καὶ γενέσθω, Κύριε, εἰς ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ἐκφώνως.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα σφραγίζει διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸ ὕδωρ τρίς, φάλλον συγχρόνως καὶ τὰ,

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου· Ἐκ τρίτου.

Μετὰ δὲ τοῦτο ῥαντίζων σταυροειδῶς τὸν Ναὸν φάλλει τὸ παρὸν Θεοτοκίον. Ἦχος, β'.

Τῶν σῶν δωρεῶν ἀξίους ἡμᾶς ποίησον, Θεοτόκε Παρθένε, παρορῶσα τὰ πλημμελήματα ἡμῶν, καὶ παρέχουσα ἰάματα τοῖς ἐν πίστει λαμβάνουσι τὴν εὐλογίαν σου Ἀχραντε.

Εἶτα ἀσπάζεται ὁ Ἱερεὺς τὸν Σταυρόν, καὶ ὁ λαός,

ἡμεῖς δὲ φάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα. Ἦχος, δ'.

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχουσα, Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἰάσεις παρέχεις πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιωθεῖσα, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· φησὶ γὰρ καὶ πρὸς σέ ὁ Κύριος, ὡς ὁμόζηλον τῶν Ἀποστόλων· Ἰδοὺ δέδωκά σοι τὴν ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διὸ Ἰσαπόστολε Μαγδαληνῆ Μαρία ἐνδοξε, δωρεὰν λαβοῦσα, δωρεὰν παρέχεις, ἰατροῦσα τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, τὴν Πανεύφημον Μαγδαληνὴν, τὰς ἰάσεις λαμβάνομεν πάντες οἱ ἐν ἀνάγκαις· τὴν μυρίπνοον αὐτῆς χεῖρα προσκυνοῦντες, καὶ χάριν ἐξ αὐτῆς δαψιλῶς ἀρῶμεθα. Ποδῶν γὰρ ἀψαμένη τοῦ Χριστοῦ, τὴν χάριν εἴληφεν ἁγιασθεῖσα, καὶ τοῦ θεοῦ ἐμπλησθεῖσα ζήλου Ἰσαπόστολος τοῦ Λόγου ὤφθη. Ὅθεν παντοίας νόσους, καὶ μαλακίας θεραπεύει, καὶ δαίμονας ἐλαύνει. Διὸ ἰκετεύοντες αὐτὴν πιστῶς ἀναβοήσωμεν: Μυροφόρε Πάντιμε, ἐκ δεινῶν παντοίων λύτρωσαι, τοὺς προστρέχοντάς σοι, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Θεοτόκιον.

Νεῦσον παρακλήσεις, σὼν ἱκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· χαῖρε, Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἱερὸς ποιεῖ Ἄπλυτον ὡς ἔθος.

Εὐχὴ ἱκετήριος εἰς τὴν Ἁγίαν Μυροφόρον καὶ Ἰσαπόστολον Μαρίαν τὴν Μαγδαληνῆν, λεγομένη εἰς πληγὴν ἀκρίδος καὶ πᾶσαν νόσον.

Πανένδοξε, Ἰσαπόστολε, Μαθήτρια Χριστοῦ, Μαρία Μαγδαληνῆ, ἡ πρώτη ἀξιωθείσα ἰδεῖν τὴν ἔνδοξον ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ἀφαμένη ποδῶν, καὶ τοῖς θεοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελισμένη, καὶ χάριν πλουσίαν παρ' αὐτοῦ δεξαμένη, σοῦ δεόμεθα, οἱ δοῦλοί σου, οἱ τὴν σεπτὴν, χαριτόβρυτον καὶ πανεύσομον, ἱεράν, καὶ ἁγίαν σου χεῖρα κεκτημένοι, καὶ διηλεκτῶς τῇ προσπτύξει αὐτῆς πλουτοδότως χαρίσματα ἰαμάτων λαμβάνοντες, ἐπιθεῖς ἐπὶ τῇ δεήσει ἡμῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀνάγκη, καὶ ἐπίσκεψαι ἡμῶν τὴν κάκωσιν, ὅτι εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν κεκτήμεθα, ὡς παρρησίαν μεγίστην πρὸς Χριστὸν κεκτημένην, καὶ τὰς αἰτήσεις σου πληροῦντος· ἰδοὺ γὰρ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι κατέλαβον ἡμᾶς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ σκιά θανάτου ἡμᾶς κατεκάλυψε, καὶ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπέπεσεν ἡμῖν· ἀλλὰ σὺ Μαθήτρια Χριστοῦ, ἐάν μόνον θελήσης, ταχέως δύνασαι ἀνατρέψαι τὴν καθ' ἡμῶν τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ εἰς οἶκτον αὐτὴν μεταποιῆσαι. Ὅθεν ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν οὐκ ἔχομεν παρρησίαν στῆναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο σὲ τὴν ἡγαπημένην αὐτοῦ Μαθήτριαν καὶ Εὐαγγελίστριαν προβαλλόμεθα, ὡς παρρησίαν μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχουσαν, δι' ἣν τὴν οἰκουμένην διήλθες, κηρύττουσα τὸ θεῖον αὐτοῦ ὄνομα, καὶ κινδύνους χαλεποὺς ὑπέστης, καὶ δοξασθεῖσα ἐπαξίως τῶν πόνων σου ἐν οὐρανοῖς. Ἐπάκουσον οὖν, δεόμεθα, τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ταπεινῶν ἱκετῶν σου, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ πληγῆς ἀκρίδος, καὶ ἐρπετῶν, καὶ θηρίων, τῶν ληϊζομένων τοὺς καρπούς τῶν χωραφίων, κήπων, καὶ ἀμπελώνων, ἀπολύτρωσον ἡμᾶς δεόμεθα, χάριτι τῆς παντίμου καὶ ἁγίας σου χειρὸς, μεθ' ἧς λιτάζομεν, καὶ κυκλοῦντες αὐτὴν δεόμεθα ἐκτενῶς, ὡς συμπαροῦσαν ἡμῖν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ εἰκότως νομίζομεν. Naί, δεόμεθα, ἀποδίωξον ταῦτα πάντα ἀφ' ἡμῶν, καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου πλησμονὴν σίτου, οἴνου, καὶ ἐλαίου, καὶ τοὺς μελισσῶνας εὐλογίας πλησον, καὶ

πάσης λοιμικῆς νόσου καὶ λώβης ἐλευθέρωσον τοὺς δούλους σου τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ σὸν ἅγιον ὄνομα, καὶ μετὰ πόθου καὶ πίστεως ἀσπάζομένους τὴν θήκην τῆς παντίμου χειρὸς σου· καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν εὐλόγησον, ὑγείαν καὶ εὐξίαν αὐτοῖς ταῖς εὐχαῖς σου παρέχουσα· ἀπέλασον ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν θανατηφόρον ἀρρώστιαν καὶ βλάβην· τὰ ποιμνία αὐτῶν ἀσινῆ διατήρησον, καὶ πᾶν εἶδος ζῶων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, βοῶν, καὶ λοιπῶν κτηνῶν τῶν δούλων σου, τῶν σὲ ἐν εὐλαθείᾳ ἐπικαλουμένων, ἵνα πᾶσαν αὐτάρκειαν ἐν παντὶ ἔχοντες, περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, καὶ δοξάζωσι μὲν τὸν χορηγὸν παντός ἀγαθοῦ Παντοκράτορα Θεόν καὶ Κύριον, τιμῶσι δὲ καὶ σέβωνται σὲ τὴν Ἰσαπόστολον καὶ πρώτην ἐν Μυροφόροις προστατίδα ἡμῶν καὶ φρουρὸν ἀκαταπαύστως χρεωστικῶς, εὐεργέτιδα καὶ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεόν, καὶ μετὰ τὴν Θεοτόκον ὑπέραγνον Μαρίαν τὴν κοινὴν ἡμῶν Δέσποιναν ἐπιγραφόμενοι, δοξάζοντες διὰ σοῦ τὸν Σωτῆρα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Μικροῦ Ἁγιασμοῦ. (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Σλαβωνικοῦ).

Αὕτη λέγεται ἀντὶ τῆς συνήθους μεγάλης χάριν συντομίας.

Θεὲ μεγαλώνουμε, ὁ ποιῶν θαυμάσια ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἐλθέ τανῦν καὶ πρὸς τοὺς ἐπικαλουμένους σε δούλους σου, ἐξαπόστειλον τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον, καὶ ἁγιάσον τὸ ὕδωρ τοῦτο. (ἐκ γ'). Καὶ δὸς τοῖς μεταλαμβάνουσι καὶ ραντίζομένοις ἐξ αὐτοῦ, ἀπαλλαγὴν παντός κακοῦ· στερέωσιν καὶ καθαρισμόν οἴκων, καὶ ἀπέλασιν πάσης διαβολικῆς ἐνεργείας. Ὅτι ἠυλόγηται καὶ δεδόξασται, τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τέλος τῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς.

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΣΟΥ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ
ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Ἠγάτησαν γὰρ πάντες οἱ ἅγιοι τὸν Θεόν, καὶ εὐρον χάριν καὶ δόξαν παρ' αὐτοῦ. Χάριν μὲν ὅτι τὰ σώματα αὐτῶν κείμενα ἐν τοῖς μνήμασι, μύρα βλῦζουσι, καὶ θαύματα ἐπιτελοῦσι τοῖς ὀρθῶς μετὰ πίστεως αὐτοῖς προστρέγουσι. Δόξαν δὲ τὴν οὐράνιον ἐκείνην τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Πόσην γὰρ δόξαν ἔχουσιν οἱ ἅγιοι, ὅταν ἀκούσωσι παρὰ τοῦ Χριστοῦ: τὸ «Ἐὶ δοῦλοι ἀγαθοί, ἐπὶ ὀλίγα ἦτε πιστοί, >ἐπὶ πολλῶν καταστήσω ὑμᾶς, εἰσελθετε εἰς τὴν >βασιλείαν μου;> Ἴδετε τί κέρδος ἔχουσιν οἱ ζητοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηροῦντες. Οὗτοι μακάριοι εἰσιν, οὗτοι τὸν Θεὸν βλέπουσιν, οὗτοι τὴν χάριν αὐτοῦ καὶ τὴν δόξαν εὐρήσουσιν. Ἐξ ὧν μία ὑπάρχει καὶ ἡ ἔνδοξος Μαρία ἡ Μαγδαληνή. Αὕτη γὰρ τὸν Θεὸν ἐζητήσῃ καὶ ἠγάπησεν αὐτόν· διὸ χάριν εὐρε καὶ δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο Ἁγία καὶ Ἰσαπόστολος· καὶ εἰς πολλοὺς τόπους τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ ἐκήρυξε, καὶ Μυροφόρος ἐγένετο, καὶ θαυματουργὸς κατέστη, καὶ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου ἐφίλησε· καὶ πολλὰ πράγματα ἐν ταῖς ἁγίαις Γραφαῖς εὐρομεν δι' αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταὶ δοξάζουσι καὶ ἐπαινοῦσιν αὐτήν, περὶ τῆς ἀγάτης καὶ τῆς πίστεως, ἣς εἶπεν εἰς τὸν Χριστόν.

Αὕτη γοῦν ἡ Μαρία ἦν ἀπὸ τῆς Μάγδαλα πόλιν τὴν εἰς τὰ ὄρια τῆς Συρίας· πλουσία σφόδρα καὶ ὀραία τὴν ὄψιν καὶ τὸ κάλλος. Εἶπε μὲν πατέρα, τοῦνομα Σύρον, τὴν δὲ μητέρα Εὐχαριστίαν. Οὗτοι ἦσαν ὀνομαστοὶ καὶ ἔνδοξοι εἰς πάντα, τὴν τε εὐγένειαν περιφανεῖς καὶ τὸν πλοῦτον περιβλεπτοί. Τοιγαροῦν ἀκούσασα περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐν Ἱερουσαλῆμοις διάγει καὶ διδάσκει, καὶ θαύματα πολλὰ ποιεῖ, τυφλοὺς φωτίζει, λεπροὺς καθαρίζει, νεκροὺς ἀνιστᾷ, καὶ δαιμονῶντας θεραπεύει, καταλιποῦσα τὰ Μάγδαλα, ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ ζητοῦσα τὸν Κύ-

ριον, ὅνπερ εὐροῦσα ἠκολούθει αὐτῷ ψυχικῶς τε καὶ σωματικῶς· καὶ μαθήτρια αὐτοῦ γίνεται, καὶ χάριν εὐρίσκει μεγάλην παρ' αὐτοῦ.

Ἦνοχητο δὲ αὕτη ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ὑπὸ δαιμόνων ἐπτά, καὶ διὰ τῆς Χριστοῦ χάριτος λυτροῦται καὶ ἀπαλλάττεται αὐτῶν, καὶ λατρεύεται. Δαιμόνια οὖν ἀκούων ἐπτά, νόμιζέ μοι τὰ τῶν ἐπτά ἁρετῶν ἐναντία ὑπάρχειν πνεύματα. Δηλαδή, πνεῦμα ἀφοβίας, πνεῦμα ἀσυνεσίας, πνεῦμα ἀγνωσίας, πνεῦμα ψεύδους, πνεῦμα κενοδοξίας, πνεῦμα ἐπαρσεως, πνεῦμα κάλλους· καὶ ταῦτα πάντα ἐναντία εἰσι, καὶ ἀντίπαλα πασῶν τῶν ἁρετῶν. Ὅτι πᾶσα ἁμαρτία ἔχει τὸν δαίμονα, ἥτοι τὸ ἐνεργοῦν αὐτὴν πνεῦμα. Ἐκ τούτων οὖν τῶν ἐπτά πνευμάτων, ὧν εἶπεν ἡ μακαρία, ἐλυτρώσατο αὐτὴν ὁ Κύριος καὶ ἴασατο. Ἀπαλλαγείσα δὲ πάσης κακίας, τῆς τε ἀγαθότητος ἔνδυμα περιβαλοῦσα ἑαυτήν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησεν, οἷα δὴ μαθήτρια καὶ διάκονος, μέχρι τοῦ πάθους αὐτοῦ· καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἅπαντα φθαρτὰ εἰς οὐδὲν λογισαμένη, τὸν τε πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ εὐμορφίαν, καὶ εἴ τι ἕτερον τούτοις ὅμοιον βδελυξαμένη παντελῶς, γίνεται Μυροφόρος μεθ' ἑτέρων γυναικῶν, διὸ ταύτην ἠγάπησεν ὁ Δεσπότης Χριστός. Ἀλλὰ καὶ ἡ Θεοτόκος σύντροφον καὶ συνοδοιπόρον ἑαυτῆς ἐν τῷ τάφῳ ἐποίησεν. Αὕτη πρώτη τῶν ἄλλων Μυροφόρων τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου εἶδε μετὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου ἐφίλησε, καὶ ἐνηλάφησεν αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς Ἀναστάσεως Ἄγγελον εἶδε τὸ μεσονύκτιον ὡς ἀστραπήν· ὃς τὸν λίθον τοῦ μνήματος ἐκάλυψε, καὶ τοῖς μαθηταῖς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίσαστο εἰποῦσα καὶ τῷ Πέτρῳ. Αὕτη πολλάκις τῆς ἡμέρας ταύτης ἦλθεν εἰς τὸ μνημεῖον μεθ' ἑτέρων γυναικῶν, δεικνύουσα τὸν τάφον κενόν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ σὺν Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ ἦλθεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ πάλιν δύο Ἄγγελοι εἶδε τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ τάφῳ, ἕνα πρὸς τὴν κεφαλῆν, καὶ ἕνα πρὸς

τοὺς ποσὶν οἴτινες καὶ ἐλάλησαν αὐτῇ λέγοντες: **τίνα ζητεῖς;** Ἀλλὰ καὶ τὸν Κύριον εἶδε καὶ κηπουρὸν αὐτὸν ἐπενόησε· διὸ καὶ ὠνειδίσθη παρὰ Κυρίου, καὶ ἤκουσε, **Μὴ μου ἄπτου,** ὅταν ἐγνωρίσεν αὐτόν. Μετὰ ταῦτα ἦν ἐν Ἱερουσαλὴμ σὺν ἑτέροις γυναίξιν, ἕως τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ἣ καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησις ἐγένετο, συμπληρωθεῖσιν, οἱ μὲν Ἀπόστολοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κήρυγμα· ἡ δὲ ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, σφοδροτέρην ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπιδεικνύουσα, ἐπορεύθη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Καίσαρα, φέρουσα ταύτην τὴν ἀναφορὰν πρὸς αὐτόν, ὅτι «Ὁ Πιλάτος, ὃν ἀπέστειλας εἰς Ἱερουσαλὴμ ἡγεμόνα, κρίσιν ἀδικῶν ἐποίησε πρὸς Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τῆς Μαρίας, τὸν ποιῶντα σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ· τὸν τυφλοὺς ἀνάβλεψιν δίδόντα, νεκροὺς ἐγειρόντα, λεπρούς καθαρίζοντα, λόγῳ μόνῳ δαμόνια ἐκβάλλοντα, καὶ ἀπὸ πᾶσαν νόσον θεραπεύοντα»· οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς Ἄννας καὶ Καϊάφας, **διὰ ζήλου καὶ φθόνου παρέδωκαν αὐτὸν Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι,** ὅστις πολλὰ ἐξετάσας αὐτόν, καὶ μὴ δὲν ἄξιον θανάτου εὐρών ἐν αὐτῷ, ἐσταύρωσεν αὐτόν. Τότε ἡ κτίσις ἰδοῦσα τὴν ἰδίαν ἐσαλευθῆναι, ὁ ἥλιος ἠμαύρωσε τὰς ἀκτίνας, ἡ δὲ σελήνη εἰς σκότος μετεβλήθη, ἡ γῆ ἐσεισθη, αἱ πέτραι διεσπάρθησαν, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ οἱ νεκροὶ ἀνέστησαν.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καίσαρ, καὶ ὅτι γέγονεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ σκότος, τὸ ὅποιον ἐγένετο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ γράψας τὸν καιρὸν, ἐνόησεν ὅτι ἡ γυνὴ τὸ ἀληθὲς λέγει· καὶ παραστῆμα γράφει εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὅπως ὁ Πιλάτος ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην, ὁμοίως καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ ἐναντιοῦ ἐκείνου Ἄννας καὶ Καϊάφας ἐν σπουδῇ. Καὶ ὁ μὲν Καϊάφας λέγουσιν ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ Κρήτῃ· ὁ δὲ Ἄννας ἀνῆλθεν εἰς Ῥώμην. Τότε ὁ Καίσαρ ἐποίησεν ἀπόφασιν τοιαύτην εἰς αὐτόν, ἵνα ἐκδείρωσι μίαν βοῦβάλαν, καὶ τυλίξωσιν αὐτὸν ἐν τῷ ὑγρῷ αὐτῆς δέρματι, καὶ οὕτω στήσωσιν αὐτόν εἰς τὸν ἥλιον σφίγγαντος σὺν αὐτόν τοῦ δέρματος, ἀπεδύρησεν ὀδυνηρῶς τὴν ἔλειπνιν αὐτοῦ ψυχῆν. Τὸν δὲ Πιλάτον ἐκέλευσε παρασταθῆναι τῷ βήματι αὐτοῦ, εἰς ἀπόκρισιν τοῦ δόγματος. Συνήθειαν δὲ εἶχε τοιαύτην ὁ Καίσαρ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος τοῦ θανά-

του ἠφίετο ἰδεῖν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον. εἰ δὲ καὶ ἔβλεπεν, ἐσυμπαθεῖτο ἐκ τοῦ θανάτου· ἐπεὶ γὰρ ἐμελεῖν ὁ Πιλάτος ἰδεῖν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐρωτηθῆναι ὑπ' αὐτοῦ: πῶς τὸν ἀδικὸν θάνατον τούτου ἐποίησας, τοῦ ποιούντος θαύματα καὶ τέρατα τσαυτα; Ἐποίησε πρῶτον ἀπόφασιν, ὅτι κἂν ἴδῃ τὸ πρόσωπόν μου ὁ Πιλάτος, ἐλευθερίαν οὐδεμίαν ἔχει. Καθίσαντος οὖν τοῦ Καίσαρος ἐπὶ τοῦ βήματος, παρίσταται ὁ Πιλάτος, ὃν ἰδὼν ὁ Καίσαρ ἔστη ὄρθιος· (τοσοῦτο γὰρ ἐδοξάσθη ὁ Πιλάτος). Κάκεισε παρὴν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ τούτον θεασαμένη, λέγει πρὸς τὸν Καίσαρα. Γίνωσκε, κύριε Καίσαρ, ὅτι τοῦ δικαίου ἐκείνου τὸ ἱμάτιον φορεῖ ὁ Πιλάτος, διόπερ ἀπήλασε τιμῆς τοιαύτης. Ἦν γὰρ ἀγοράσας τὸν ἱματισμὸν τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἄνωθεν ἵφαντὸν καὶ ἄδραφον, ὃν ἡ Παρθένος Μαρία ἐπέλεξεν ἰδίαις χερσίν. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται τῷ καιρῷ τῆς σταυρώσεως, τὰ ἱμάτια τοῦ Ἰησοῦ διμερίσαντο, καὶ ἔλαβεν εἰς ἕκαστος μέρος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἱματισμοῦ εἶπον μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ βάλωμεν κλήθους τίνος· λόγοι. τούτων οὖν τὸν ἱματισμὸν ἠγόρασαν ὁ Πιλάτος καὶ ἐνεδύσατο αὐτὸν ἐσθῆν τῶν ἱματιῶν αὐτοῦ πρὸς βοήθειαν, διὰ τοῦτο εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία: Κύριε Καίσαρ, ἱμάτιον φορεῖ τοῦ δικαίου ἀνδρῶπου ἐκείνου, τοῦ ἀδικῶς σταυρωθέντος ὑπ' αὐτοῦ. Ἐκδύσαντες δὲ τὸν Πιλάτον εὗρον τὸν ἱματισμὸν τοῦ Ἰησοῦ, καθὼς εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ ἐξέβαλον ἐξ αὐτοῦ· πάλιν οὖν περιβέβληται τὰ εἰκαστοῦ ἱμάτια, τῆς δὲ προτέρας τιμῆς παντελῶς ἐστέρητο. Ἦρξαιτο οὖν ἐπερωτῶν αὐτόν ὁ Καίσαρ, λέγων αὐτῷ· πῶς ἐτόλμισας τοιοῦτον ἀδικὸν φόνον τελέσαι εἰς τὸν Ἰησοῦν; οὐκ ἤκουσας ἅπερ ἐποίησε θαύματα ἐν πάσῃ τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν τοῖς ὀρίοις ἐκείνοις ἐνδόξα καὶ θαυμάσια; τυφλοὺς ἐφώτισε, λεπρούς ἐκαθάρισε, νεκρὸν ἀνέστησε τετραήμερον ὀνόματι Λάζαρον, καὶ ἄλλα ὅσα ἐερῶσται, καὶ τὰς ἀκοὰς ὑπερβάλλοντα λέπραγε· τίνα οὖν αἰτίαν εὗρες κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐποίησας ταύτην τὴν ἀδικίαν καὶ παρανομίαν; ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος εἰπὼν Κύριε Καίσαρ ὀνομαστέ καὶ θαυμαστέ, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων παρέδωκαν μοι αὐτόν, λέγοντες καὶ βοῶντες, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ, ὅτι παραβαίνει τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, ὅτι κολύει τὰ τέλη καὶ τοὺς φόρους σου τοῦ Καίσαρος, καὶ ἀνασεῖται τὸν ὄχλον· καὶ γὰρ τούτων ἀκούσας, πολλάκις εἶπον πρὸς αὐτούς·

λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ κατὰ τὸν ὑμέτερον νόμον κρίνατε· Οἱ δὲ ἤρξαντο φωνῇ μεγάλῃ κράζειν· αἶρε τούτον, ἄξιος γὰρ ἐστὶ θανάτου· ὅτι καὶ ἐαυτὸν Υἱὸν Θεοῦ ἐποίησε, καὶ ἄλλους λόγους πολλοὺς εἶπεν ἅπας ὁ λαὸς κατὰ τοῦ κράτους σου λέγων· ὅτι ἂν μὴ τούτων σταυρώσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος· καὶ ὅτι πᾶς ὁ βασιλεὺς ἐαυτὸν ποιῶν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούσας ἐγὼ περὶ τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐξουσίας σου, πολλὰ ἔπασχον ἀπολύσαι αὐτόν. Ἰδὼν δὲ ὅτι οὐδὲν ὀφελούμαι, ἐπειδὴ ἐξουσίαν εἶχε τοῦ ἀπολύσαι, τίνος ἔνεκεν οὐκ ἀπέλυσας αὐτόν; καὶ διάταξε βαλεῖν τὸν Πιλάτον εἰς φυλακὴν, ἕως οὗ σκέψομαι φησι, πῶς πικρὸν θάνατον ἐπάξω εἰς αὐτόν, διὰ τὴν ἄδικον δίκην, ἣν ἀπεφίγητο κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ δικαίου ἐκείνου καὶ ἀναμαρτήτου.

Τότε οἱ τοῦ Καίσαρος ὑπηρεταὶ παραλαβόντες τὸν Πιλάτον, ἀπήγαγον αὐτόν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν φυλακὴν ἣσαν γὰρ αἱ φυλακαὶ τῆς Ῥώμης ἐσθῆν τῆς πόλεως. Χρονотριβήσαντος δὲ τοῦ Πιλάτου ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ σπουδῆς εἰχόν οἱ γνῶριμοὶ αὐτοῦ καὶ οἱ γνήσιοι φίλοι τοῦ λυτρώσασθαι αὐτόν τῆς ἰσοπερῆς ἐκείνης εἰρκτῆς· ἀλλ' οὐκ ἐτόλμων ὁμιλεῖσαι περὶ αὐτοῦ τῷ Καίσαρι. Πλὴν μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρόντες ἀφορμῇ, ὥστε ποιῆσαι κληρὸν τῷ Καίσαρι ἔσω τῆς Ῥώμης, ἐγγυετο τῆς Πιλάτον κατεχούσης φυλακῆς, παρῆγγεῖλαν αὐτῷ, ἵνα ὅταν ἴδῃ τὸν Καίσαρα ἐκείσε πλησιάζοντα, προκύβη τῆς θύρας, ἵκεταῖνον καὶ παρακαλῶν ἐπιτυχεῖν ἐλέους. Ἐν δὲ τῷ ἀρξέσθαι κληρῶν τὰ αὐτοῦ συνηγμένα ζῶα, λαγῶους, θιάφους, καὶ εἴ τι ἕτερον γένος τῶν ζῶων ἐτυγεν ἐν ἐκείνῃ τῇ πεδιάδι· μία ἔλαφος πισῶν ὀρασιότητι προκύβη καὶ ὅση δύναμις, εἶχετο φρυγῆς· ἀναδραμοῦσα δὲ ἐπάνω τοῦ τείχους τῆς φυλακῆς, ἔστη· ταύτην μὲν ὁ Καίσαρ εὐθὺς καταδιώκει, πάντη ἀγωνιζόμενος τοξεύουσι αὐτήν. Ὁ δὲ Πιλάτος προβαλὼν τῆς θυρῆδος, ὅπως ἵκεταῖνον τὸν Καίσαρα, κἀνταῦθα γοῖν ἐγγὺς γενόμενος ὁ Καίσαρ, ἐπὶ τῆς ἐλάφου ὅρατιτε σαγίτταν, ἡ δὲ φυγοῦσα τῆς χειρὸς αὐτοῦ, κρούει τὸν Πιλάτον εἰς μέσην τῆς καρδίας, καὶ οὕτως ἐτελειώθη πικρὸ θάνατόν. Ταῦτα μὲν οὕτως ἔχει· ἡμεῖς δὲ εἰς τὸ προκειμένον ἐπανέλθωμεν.

Ἐρχεται οὖν αὐτῆς ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία εἰς Ἱερουσαλὴμ, εὐθύμως οὕσα διότι ἐποίησε τὴν ἐδικήσιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκεῖ τῷ ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ ἐμαθήτευσε. Μετὰ δὲ χρόνους δεκατέσσαρας τῆς Χριστοῦ Ἀναλήψεως, οἱ μὲν Ἀπόστολοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ κηρύξωσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὴν τε ἔσχατον οἰκονομίαν, καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἀνάστασιν. Ἡ δὲ Μαγδαληνὴ Μαρία παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου· Μαζίμῳ τινί, ὃς τῶν ἐβρομῶντα Ἀποστόλων ἐτύγχανεν ὢν ἔμεινε δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ἐπεὶ δὲ πάντες οἱ Ἀπόστολοι ἐσκορπίσθησαν, οἱ παρόντες οἱ Ἰουδαῖοι, φθόνῳ τιμωμένοι κατὰ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Μαζίμου, ἐνέβαλον αὐτὸν συνάμα τῆ μακαρίας ἐκείνης, καὶ ἑτέροις πολλοῖς τῶν χριστιανῶν εἰς ἕν πλοῖον, οὔτε μὴ ἄρμενον, οὔτε κοπίαν, οὔτε ἐπιστιμὸν ποσῶς ἔχον, ὅπως καταποντισθῶσι, καὶ βυθισθῶσιν ἀδίκως. Οὐ μὲν ἄλλα τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, καὶ ἀληθινῶς κυβερνήτης τῶν πιστῶν αὐτοῦ οὐκετῶν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, οὐ συνεχώρησε τοῦ ἀπολεσθῆναι αὐτούς, ἀλλ' ἔσωσεν ἀκινδύνως, καὶ κατήντησαν εἰς τὴν Φραντζαν, εἰς τόπον λεγόμενον Μασσαλίαν, ἐνθα διη προσορμισθέντας, ὑπὸ τε πείνης, καὶ δίψης καὶ τοῦ δεινοτάτου ψύχους πιεζομένου αὐτούς, οὐδεὶς ὑποδεχόμενος, ἡ φιλοφρόνως ξενίζων εὐρέθη, διὰ τὸ εἶναι πάντα εἰδωλολάτρας τοὺς αὐτοῦ ἐγχερούς· ἀλλὰ πᾶς ὁ λαὸς τοῦ τόπου ἐκείνου ἔτρεχον ὁμοῦ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς θυσὴν ἐσέβοντο εἰδωλον, ὥστε ποιῆσαι αὐτῷ ἄεθρον. Ταῦτα οὖν ἰδοῦσα ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ Μαρία ἔστη μετὰ πολλῆς παύσης, καὶ ἡλαροτάτου προσόπου, καὶ μετὰ τῆς εὐλόλου γλώττης ἤρξατο αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύττειν λέγουσα πρὸς αὐτούς. Ἄνδρες βέλτιστοι, μάθετε τοῦ εἰδέναι τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρὸν καὶ δυνατὸν, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν, καὶ ἀρηρησάμενον τὰ κοφῶ καὶ ἄλλα εἰδωλα, πιστεύσατε εἰς τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὃς λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῆς τῶν ἀλλῶν καὶ κοφῶν εἰδωλῶν πλάνης. Οἱ δὲ τῶν λογίων τῆς μακαρίας ἀκηκοῦτες ἐθαυμάζοντο τὴν γλυκύτητα τοῦ λόγου αὐτῆς, καὶ τὴν ὀρασιότητα τοῦ κάλλους αὐτῆς ἐξεπλήθυνον. Μετὰ δὲ τὸ τελεῖσθαι αὐτὴν τὸν λόγον τῆς διδασχῆς, ἐτυχεν ἐλθῶν καὶ ὁ τοῦ τόπου ἐκείνου ἄρχων μετὰ τῆς γυναίκος

αὐτοῦ πρὸς τὸ προσκομίσει θυσίαν τῷ εἰδώλῳ καὶ Θεῷ αὐτῶν, ἵνα ποιήσῃσι τέκνον. Ἄτεκνοι γὰρ ἦσαν. Τότε τοίνυν ἰδοῦσα τοῦτον ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, πεπαθήσασα μὴ ἤξαστο κηρύττει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· μετὰ δὲ τὸ παρεῖθαι τὴν ἡμέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἡ μακαρία φαίνεται καθ' ὄρασιν τῆς γυναίκαι τοῦ ἄρχοντος μετὰ φόβου λέγουσα πρὸς αὐτήν· τίνας ἔνεκεν οὐ θέλετε ποιῆσαι καλωσύνην εἰς τοὺς ξένους τούτους, τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας, καὶ τῷ ψυχῇ ἐκλιπόντας; καὶ οὗτοι εἰσὶ δούλοι τοῦ Θεοῦ. καὶ παρήγγειλεν αὐτῇ μετ' ἐπιτιμῆσεως εἰπεῖν τὰ ὄντα τοῦ Χριστοῦ αὐτῆς, ὅπως ποιήσῃ ἔλεος εἰς τοὺς ξένους. Ἡ δὲ ἀρχόντισσα ἐφοβήθη εἰπεῖν τὴν ὄρασιν, ἣν εθεάσατο. Καὶ πάλιν τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ φαίνεται ἡ Μαρία λέγουσα πρὸς αὐτήν τὰ αὐτὰ λόγια, καὶ παρήγγειλεν εἰπεῖν τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· ἡ δὲ παρήκουσεν αὐτῆς, καὶ οὐδὲν ἐλάλησε τῶν ὁραθέντων. Τότε τί ποιεῖ ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ; φαίνεται πάλιν τρίτον τῷ ἄρχοντι ἅμα τῇ γυναίκαι αὐτοῦ, μετὰ θυμοῦ πολλοῦ· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἔλαμπεν ὥστε πῦρ κατακαῖον τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν· καθέυδεις, ὦ τύραννε, σῶμα τοῦ πατρὸς σου τοῦ Σατανᾶ, μετὰ ἐχθρῆς τῆς γυναίκαι σου, ἧς τίνας παρήγγειλα τοῦ εἰπεῖν σοι λόγον, καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἀναπαύει, ὃ ἔχρησεν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἐσθίων καὶ πίνων πολλοὺς τε βρώματα καὶ διαφόρους πότους, ἐπιπλῶν τὴν κοιλίαν σου, τοὺς δὲ ξένους καὶ ἀγίους τοῦ Θεοῦ, εἴσασα ἀποθανεῖν, ὑπὸ τῆς πείνης, καὶ δίψης, καὶ ψυχρότητος ἐκτηκρομένους, καὶ οὐ κοιμάσαι εἰς τὸ παλάτιόν σου σκεπάσασαι ποικίλους ἐντετυλιγμένους· οἱ δὲ τῷ ψυχῇ πειζόμενοι τετελείωνται ἄοικοι· ἐβράδυνας τόσον καλὸν ποιῆσαι εἰς αὐτούς· διὸ δὴ ἐπὶ σὲ ἡ ὄρη τοῦ Θεοῦ· καὶ ταῦτα εἰπούσα ἀνεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν.

Ἐξυπνος οὖν ἡ ἀρχόντισσα γενομένη, μεγίστοις ἀναστεναγμοῖς μὲν καὶ δαίλια συνείχετο· ἔξεπειν δὲ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς οὐδὲν ἐτόλμα, ὡν εἶδε. τότε ὁ ἄρχων λέγει πρὸς αὐτήν. οἶδας, ὦ γύναι, τὸ ὄναρ, ὅπερ ἐντυπιάσθη ἐγὼ; Ἡ δὲ λέγει ναί, καὶ δειλὸν, καὶ τρέμου πολλά. Εἶπεν ἐκεῖνος· τί δὴ ποιήσωμεν εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα; ἡ δὲ λέγει αὐτῷ· κρεῖττον ποιῆσαι τὸ διατεθὲν ὑπὸ τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θεῖον ἐκμειλιῆσθαι, ἢ παρακούσασιν ὑποστῆναι τὴν ἀνυπόπιστον δίλην. Πρωίας οὖν γενομένης, παραλάβοντας τοὺς ξένους οἴκαδε, φιλοφρόνως ἐξένισαν

αὐτούς, καὶ προσηκόντως ἀνέπαιναν, πλουσιπαρόχος τὰς χρεῖας αὐτοῖς ἀναθέντες. Ἐπει δὲ ἡ μακαρία ἐδίδασκεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ὁ ἄρχων λέγει πρὸς αὐτήν· ἄρα τὴν πίστιν, ἣν περὶ διδάσκεις, δύνασαι με πληροφοροῦσαι, ὥστε δι' ἔργων ἐπιδείξῃς φανερός; Λέγει αὐτῷ ἡ ἁγία· δύναμαι διὰ θαύματος, τοῦ Ἁγίου Θεοῦ βοηθοῦντός μοι. Ἀποκριθεὶς οὖν ὁ ἄρχων, σὺν τῇ αὐτοῦ γυναίκῃ, λέγει πρὸς αὐτήν· δύνη αἰτήσαι παρὰ τοῦ Θεοῦ σου γενέσθαι ἡμῖν παιδίον; καὶ εἰ μὲν τοῦτο ποιήσῃς, ἡμεῖς πανοικει πεισθησόμεθα πᾶσι τοῖς ὑπὸ σοῦ λαλομένοις καὶ κηρυττομένοις· ἡ δὲ ὑπέσχετο· καὶ τῆς δεήσεως γενομένης πρὸς Θεόν, ἐπέτυχεν τοῦ σκοποῦ. Τῶν δὲ ἡμερῶν ὀλίγων παραδραμοῦσάν, συνέλαβεν ἡ γυνὴ, ὅπερ θεασάμενος ὁ ἄρχων, ὅτι ἀληθὲς ἔστιν, ἡβουλήθη ἀπίσιν εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὅπως μάθη εἰ ἀληθῆ εἰσιν, ὅπερ λέγει ἡ Μαρία καὶ διδάσκει. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· θέλω καὶ ἐγὼ εἶθαι μετὰ σοῦ εἰς τὴν Ῥώμην, ἱστορήσασαι Πέτρον. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ ἄρχων εἶπεν αὐτῇ· οὐδαμῶς τοῦτο ποιήσῃς, ἵνα μὴ τι κακὸν πάθῃς ἐν τῇ θαλάσῃ, διὰ τὸ ἔγκυόν σε εἶναι. Ἡ δὲ ἤξαστο κλαῖεν πικρῶς καὶ ὀδυνηρῶς, προσάπτουσα τοῖς ποσίν αὐτοῦ καὶ αἰτοῦσα, ἵνα ὑπάγῃ σὺν αὐτῷ. Ἡ δὲ μακαρία Μαρία πείθει τὸν ἄρχοντα ἐπινοῦσαι τῷ θελήματι ἐκείνης, καὶ εὐλόγησεν αὐτῶς λέγουσα· ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἔστω μετ' ἡμῶν καὶ ἐσφράγισεν αὐτοὺς τῷ σημείῳ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ σταυροῦ, μήπως ὁ ὑπεναντίος ἐν τῇ ὁδῷ σκανδαλίσῃ αὐτούς. Ἡτοίμασαν οὖν τὸ πλοῖον, καὶ τὰ πρὸς χρεῖαν ὀνησάμενοι πάντα, ἐνέβαλον εἰς αὐτό, τὰ δὲ ἐπίλοιπα αὐτῶν παρέδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἁγίας, καὶ ἐπορεύθησαν. Πορευομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἐφθάσεν ἡ ὥρα τῆς γεννήσεως αὐτῆς, καὶ γεννήσασα παιδίον ἄρρον, ἀπέθανεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ· τῶν δὲ ναυτῶν βουλομένων ῥίπτειν αὐτήν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ἄρχων ἐν μεγάλῃ θλίψει καὶ ἀπορίᾳ τυχάνων περὶ τῆς γυναίκαις καὶ τοῦ παιδίου, ὅτι ποιήσῃσι μὴ εἰδώς, ἐδεήθη αὐτῶν, ἵνα μὴ ὀφίωσι τὰ νεκρὰ σώματα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τινὰ ἐρημόνησον ἀπαγαγόντες· ἐκεῖσε θάψωσιν αὐτήν, ὅπερ καὶ ἐποίησαν. Ἰδόντες γὰρ βουνόν τι ἐν τῇ θαλάσῃ κῆρ ἀπελθόντες, εἶρον ἔσωθεν σπήλαιον μικρὸν. ἐν ᾧ εἰσελθόντες, ἔβησαν τὴν μητέρα μετὰ τοῦ βρέφους. Ὁ δὲ πατὴρ τοῦτον κλαῖσας πικρῶς ἐσκέπασεν αὐτὰ μετὰ τοῦ μανδυλίου αὐτοῦ, καὶ ἐμβάς εἰς

τὸ πλοῖον, ἐπορεύθη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Ἁγιον Ἀπόστολον Πέτρον, καὶ διηγείται αὐτῷ πάντα, ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ περὶ τῆς γυναίκαις καὶ τοῦ παιδίου, καὶ πῶς ἀπέθανον, καὶ ἔβησεν αὐτὰ ἐν τῷ σπήλαιῳ.

Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐδίδασκεν αὐτὸν περὶ ὑπομονῆς, καὶ παρήγεσεν αὐτὸν μὴ λυπηθῆναι, ἀλλὰ καρτερικῶν γενέσθαι, καὶ ἀναμφιβόλως προσδοκᾶν τὰ ὑπὸ τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς λαληθέντα συντελεσθῆναι πάντα, καὶ μηδὲν τούτων ὑστερηθῆναι· εἰ γὰρ ἡ γυνὴ καὶ τὸ παιδίον τεθνήκασιν, ἀλλὰ ζῶσιν ἐν Κυρίῳ· ὅτι ἡ πρὸς Θεὸν πίστις, πάντα δύναται συνεργεῖν· καὶ τοιούτοις παρακλητικοῖς λόγοις πολλοὺς ἐδίδασκεν αὐτόν. Συνθεμένῳ τοίνυν τῷ ἄρχοντι ἀναβῆναι εἰς Ἱερουσόλυμα πρὸς τὸ προσκυνῆσαι τὸν Τάρον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναπλήθην αὐτῷ καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐπιδείξων αὐτῷ πάντας τοὺς τόπους, ὅσους ἂν ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος· ἔνθα τε ἐσταυρώθη, ἀπέθανεν, ἐτάφη, ἀνέστη καὶ ἀνελήθη εἰς οὐρανοῦς.

Ὁ γοῦν ἄρχων ποιήσας αὐτόθι χρόνους δύο, καὶ μέλλων ἐπανελθεῖν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἔλαβεν παραγγελίαν παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρον, ἵνα βαπτισθῇ ὑπὸ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ἐμβάς δὲ εἰς τὸ πλοῖον, ἐνεθυμήθη πῶς ἐβλήθη ἐκ τῆς χώρας αὐτοῦ χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος μετὰ τῆς συμβίας αὐτοῦ. πῶς δὲ τῶς ἐπανακάμπτει λυπούμενός τε καὶ ἀνώμειος ἐπὶ τῇ ταύτης στερήσει, καὶ τῇ τοῦ παιδίου· καὶ ταῦτα συλλογιζόμενος, ἡβουλήθη παραβαλεῖν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ τὰ λείψανα τῆς τῆς γυναίκαις αὐτοῦ καὶ τοῦ παιδίου ἔβησεν, ἵνα κἄν ταῦτα λάβῃ παρηγορίας ἔνεκεν. Ὁ δὲ πολνεύσπλαγχνος Κύριος ἦν ὁ τοιαύτην ἔνοιαν ἐμβαλὼν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καθ' ἕνα μὲν τρόπον βουλομένος αὐτὸν παραμυθῆσθαι, κατ' ἄλλον δὲ, ὅπερ καὶ μέγιστος, τὴν ἁγίαν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν δοξάσαι θέλων. Τοίνυν ὡς ἐγγίζοντες ἦσαν τῷ βουνῷ, θεωροῦσι παιδίον μικρὸν παῖον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ λίαν ἐθαύμασαν. Τὸ δὲ παιδίον θεασάμενον αὐτοὺς ἔφυγε, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἔνθα ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Τότε εἰσελθόντες καὶ οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα εἰς τὸ σπήλαιον, βλέπουσι τὴν γυναῖκα σῶαν, κεκαλυμμένης ἔχουσιν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, οἳ δὴ κοιμωμένην, καὶ ἤρξαντο κλαῖειν· ἡ δὲ γυνὴ ἔξυπνος γενομένη, φόβον καὶ τρέμον

ἐπέλησεν αὐτοὺς. Ἦρξατο γοῦν ὁ ἄρχων ἐπερωτᾶν αὐτήν, λέγων· πῶς ἀνέζησας, καὶ τοσοῦτον χρόνον πῶς διέτριβες; Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, εἶπεν· ὅτι ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ συνεχῶς παρῆβαλλεν ὄψε, πάντα μοι κομίζουσα ἐπιστιμιόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων, ἐθαυμάζετο, καὶ ἐννεός γενομένος, ἐδόκει ὅραμα βλέπειν. Ἐλεῖται ἐκείθεν ἀπάραντες, ἐνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ μετὰ πλείστης χαρῆς κατήνησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· ἔνθα δὴ καταξιώθεντες ἰδεῖν τὴν Ἁγίαν, ἠγαπήσθησαν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι θαυμάσια τοιαῦτα, καὶ τὰς ἀκούσας ὑπερβαίνοντα· περὶ ὧν συλλαβήσαντες Ἰωάννης, ἡ τε Ἁγία καὶ ὁ ἄρχων διὰ φροντίδος εἶχον τελειῶσαι τὸ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρον παράγγελμα, τὸ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος δηλαδὴ. Τότε γοῦν ἡ ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἐβάπτισεν τὸν ἄρχοντα πανοικει, ἡ θεῶν εἰπεῖν πανδημει, καὶ τοὺς ἱεροῦς ναοὺς καταστήσασα, καὶ καλῶς τὰ περὶ τούτων οἰκονομήσασα, καὶ πάντας τῆς ζωῆς αὐτοῦ διδασκῆς ἐμπλήσασα, τούτους μὲν παρέδωκε τῷ Θεῷ, εἰς ὃν καὶ ἐπιστεῦσάντων· αὐτὴ δὲ ἡ θαυμαστὴ καὶ μεγάλῃ ὄντως, καὶ ὁδοῦ μήκος παρ' οὐδὲν θεμένη, καὶ τῆς γυναικεῖας ἀσθενείας ἐκλαθομένη, σπουδῇ τὴν Ἐφεσον κατελήθει, καὶ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τῷ Θεολόγῳ προσεντυχούσα, τῷ τῆς βροντῆς ὕψος, τῷ καὶ ἐπὶ τῷ Ἀστυτοικῷ στήθει γνησίως ἀναπνεύοντι, συνῆν αὐτῷ κοινωνοῦσα καὶ κηρύττουσα, καὶ θλίψων, καὶ δεσμῶν αὐτῶν, καὶ φυλάξης, καὶ τῶν ἄλλων ἀναγῶν.

Ἐπει δὲ καὶ αὐτὴν ἄνθρωπον οὖσαν, τῷ κοινῷ λειτουργῆσαι νόμῳ τῆς φύσεως εἶδει, νοσεῖ μὲν καὶ τελευτᾷ, καὶ χερσὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ψυχὴν αὐτῆς παρατίθησι. Φιλόχοιστοι δὲ τινες τὸ ταῦτη πάντιμον σῶμα καλῶς κηδεύσαντες, φιλοτίμως θάπτουσι, παρ' αὐτῆς δὴ τῆς τοῦ σπηλαίου εἰσόδου, ἐν ᾧ περὶ οἱ ἐπὶ τὰ νεκροίμηνται Παῖδες, πλείστα θαύματα τελέσασα, ἐν τε τῇ καταθέσει, καὶ τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ. Καὶ ταῦτα μὲν εἰς τοσοῦτον. Ἄξιον δὲ καὶ περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου ταύτης διαλαβεῖν Λειψάνων. Λέων ὁ ἐν εὐσεβείᾳ τῇ λήξει βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγιστος, τὴν περικαλλῆ Μοῦνην τοῦ Λαζάρου, ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων δευόμενος, καὶ παντοίας ἄλλης τεχνάσεως διακοσμῆσας, φιλάγιος ὢν ἅτε καὶ φιλοδίκαιος καὶ λειψάνους ἁγίους ἐντιμότερον τὸν αὐτὸν ἐθέλων καθεσθᾶναι, τὴν μεγάλῃν ταύτην Μαγδαληνὴν ἐξ Ἐφέσου τιμητικῶς ἄμα, καὶ φιλεσεβῆς ἀνακομισάμενος, ταύτῃ δὴ τῇ Μοῦνῃ φιλοτίμως κατέθετο. Καὶ νῦν ἔστι τιμωμένη πιστῶς ἐν αὐτῇ καὶ λαμπρῶς ἐν ἑτησίῳ μνήμῃσι ποθεινῶς ἔορταζομένη, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν ὃν πρόει δόξα, τιμὴ καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΥΡΟΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

(Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἀπλοελληνικὴν).

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ

Α'. Ἐὰν βεβαίως καὶ ἄλλοτε συνέβη καὶ διὰ λόγου νὰ πράξῃ τις τὸ πρέπον, τοῦτ' αὐτὸ νομίζω ὅτι θέλω πράξει καὶ νῦν προθυμώτατα ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν διήγησιν τῶν ἀγώνων τῆς Μακαρίας Μαγδαληνῆς, καὶ ταύτην νὰ προβάλω ἀφορμὴν τῆς σημερινῆς ὑποθέσεως παραστήσας αὐτὴν ὡς ἔργον ἄξιον σπουδῆς. Ἦτις βεβαίως οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν ὑπὲρ λόγον ὑπερηθέσασα καὶ μαθητεύσασα τῷ σεσαρκωμένῳ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ· οὐκ ὀλίγον δὲ συνετέλεσεν ὅσον τὸ ἐξ αὐτῆς διὰ τοῦ ἑναργοῦς καὶ προφορικοῦ αὐτῆς κηρύγματος μεγάλα ἔργα πράξασα. Ἐγὼ δὲ πάντα περισκοπήσας νομίζω ὅτι πρέπων καὶ ἀμύδιος εἶναι ὁ περὶ ταύτης λόγος· διότι δὲν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον ὁποιοῦνδήποτε τινὰ τρόπον νὰ διατεθῶμεν πρὸς αὐτήν, εἰμὴ διὰ λόγων ἐξιτορησάντες τὰ κατορθώματα αὐτῆς κατ' ὄσον δυνάμει παραθέσαντες εἰς τὴν ἀκούσάντων φιλολόγων διήγημα. Διότι ἂν αὕτη διὰ λόγου καὶ ἐδιδάχθη, καὶ ἐκήρυξεν τὴν σωτήριον οἰκονομίαν, καὶ πᾶσα σπουδὴ αὐτῆς ἴητο νὰ δι-αδώσῃ εἰς τὴν οἰκουμένην τὸν λόγον τῆς πίστεως, βεβαίως καὶ διὰ λόγων τιμωμένη θέλει ἠδυνθῆ τῷ πνεύματι εὐλόγως· ἀλλὰ καὶ χάριν οὐ μικράν, γνωρίζω καλῶς, ὅτι θέλει παράσῃ βεβαίως τοὺς ἐγκωμιάζουσιν αὐτήν. Διότι εἰς ὁποιοῦνδήποτε ἔργον ἐπιδοθῆ ἕκαστος ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ καὶ εὐχαριστεῖται, διὰ τούτου καὶ μετὰ θάνατον ἂν ἴδῃ ὅτι τιμᾶται παρά τινος, εὐχαριστεῖται περισσότερο καὶ ἀνεκλάλητον χაίρει χαρᾶν. Διὰ τοῦτο ὅθεν καὶ δίκαιον καὶ πρέπον εἶναι εἰς τὴν Μαθητρίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου τὸ διὰ λόγων ἐγκωμίων, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦτο μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ ἄλλον τινὰ τρόπον ἀναγκαῖος τῷ ὄντι εἶναι εἰς ἡμᾶς ὁ περὶ ταύτης λόγος. Διότι εἰς ἄνθρωπον ὅστις ἐκ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἠσκήθη εἰς τοὺς λόγους καὶ διὰ τούτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνετρέφη, καὶ τὰ πάντα εἰς δευτέραν μοῖραν τοῦτον ἔθετο, καὶ κατὰ χρέος εἰς τὸν Θεὸν ὀφείλει νὰ ἀφιερῶσιν

τὴν ἀρχὴν τῶν λόγων του, τί εἶναι εἰς αὐτὸν ποτὲ εὐχαριστότερον ἢ ὁ λόγος περὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ ἡ διήγησις περὶ τῶν διαδραμόντων τὴν οἰκουμένην διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου; Καὶ τρίτον δὲ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀνοήτων ἀνθρώπων, μᾶλλον ἀχαρίστων, ἴδιον εἶναι τὸ θέλειν εἰς μὲν τοὺς ἐξ αἵματος προγόνους νὰ ἀποδίδῃ τις χάριν καὶ τιμὴν δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, εἰς δὲ τοὺς ἀρχηγούς καὶ αἰτίους τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ προθυμῆται ἵνα προσφέρῃ τὰ εὐκτα. Πασίγνωστον δὲ εἶναι βεβαίως ὅτι καὶ ἡ μακαρία αὕτη Μαγδαληνῆ, καὶ εἶναι καὶ λογίζεται ἀναμφιβόλως ἀρχηγὸς τῶν ἀναγεννημένων πνευματικῶς. Διότι ἂν τὰ τῶν τέκνων, ἴητοι ἡ γέννησις καὶ ἀρχὴ τῶν τέκνων, καὶ δικαιοτάτον καὶ ἐνομοτάτον εἶναι νὰ φρονήται ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸν Πατέρα, καθὼς βεβαίως καὶ εἶναι καὶ μαρτυρεῖται, ἐξάπαντος καὶ τὰ τῶν Μαθητῶν εἰς τὸν διδάσκαλον θέλει ἀποδώσει ἕκαστος. Διδάσκαλον δὲ ἄλλον τῶν Ἀποστόλων μετὰ Χριστὸν βεβαίως ἂν θελήσῃ τις νὰ ὀρίσῃ ἕτερον ὑπεξαίρεσας τοῦ λόγου τὴν Μακαρίαν Μαγδαληνῆν, νομίζων ὅτι Χριστιανὸς καὶ εἶναι καὶ λέγεται, ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ εὐρωμεν τὸν τοιοῦτον ὥστε καὶ τὰ τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον ὅτι εἰς ταύτην ἀνήκουσιν, μετ' οὐ πολλὸν θέλομεν εἰπεῖν, καὶ τὴν εἰς τοῦτο πίστιν, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων προπόντως θέλομεν παράσῃ διὰ τοῦ λόγου βεβαίως· διότι ἂν πρέπει τῷ ὄντι νὰ πειθώμεθα εἰς τὸν θεσπέσιον Παῦλον. «Ἐὰν δὲ νεκροὶ δὲν ἀνίστανται, οὐδὲ ὁ Χριστὸς ἀνέστη» ἂν δὲ ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη ἄρα ἡ πίστις ἡμῶν ματαία». Εἰς ταύτην δὲ τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτὴν νὰ εὐαγγελίσῃ εἰς τοὺς Ἀποστόλους, εἰ καὶ φλυαρία ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς

τὰ λόγια αὐτῆς, εἰς ταύτην βεβαίως πρέπει νὰ ἀποδοθῶσι καὶ τὰ τῶν Ἀποστόλων, ἂν τῷ ὄντι οἱ εὐ φρονούντες τὰ τῆς εὐρέσεως ἀποδίδουσιν εἰς τὸν πρῶτον εὐρετήν. Τούτου δὲ ἔνεκεν κρεῖττον εἶναι τὸ νὰ ἀναβάλω τὸν εἰς τὸν λόγον ἀγῶνα, καλῶς φρονῶν ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον πλοῖον ἀκατάριστον νὰ διαλεύσῃ μέγα πέλαγος, ἢ λέμβος μικροτάτη νὰ ὑπερηδῆσῃ μεγάλα κύματα ταῦτον δ' εἰπεῖν διὰ μικροῦ καὶ οἰκροτάτου λόγου νὰ διηγηθῶ καταλεπτῶς τὰς μεγάλας πράξεις καὶ ἀρετὰς τῆς Μακαρίας Μαγδαληνῆς, εἰς ἑτέρους δὲ νὰ παραωρήσω τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τὸν ἐκ τούτου ἔπαινον, οἷτινες ἔχουσιν ἰκανὴν τὴν δύναμιν τῶν λόγων, καὶ δύνανται νὰ διαχειρισθῶσι τὸν τοσοῦτον ἀγῶνα. Πλὴν ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναμαι οὔτε νὰ καταλείνω, οὔτε νὰ ἀποφύγω τὸ ἐπιχειρηθὲν ἔργον τοιουτοτρόπως τολμήσας νὰ τὸ ἀναλάβω, διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ προσάψω κατ' ἔμμαντοῦ τὸν μῶμον, ὅτι παιδαριώδη πράττω βλατὼν τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἄροτρον κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὰ ὀπίσω, ἀφοῦ ἤδη ἐπιχειρήσω τὸ ἔργον; καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ἀποπερατώσω, ἢ νὰ καταλείψω αὐτὸ ἀτελές καὶ νὰ στρέψω εἰς τὰ ὀπίσω. Πότε δὲ ἄλλοτε καὶ διὰ λόγων θέλω προσφέρῃ προπόντως τὰ ὀφειλόμενα εἰς τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν) ἢ ἀναποδίδων κατὰ χρέος τὴν χάριν εἰς τοὺς ἔμοις Πατέρας τούτους, οἷτινες κατ' ἐκαστὴν ἡμέραν με βιάζουσιν εἰς τοῦτο. καὶ σπαράττουσιν ὡς ἔστιν εἰπεῖν, καὶ δυσχυρίζονται πολὺ μάλιστα, ὅτι δὲν θέλουσι με ἀφήσῃ ἕως ἂν ἐπιχειρήσω νὰ ἐγκωμιάσω διὰ λόγου τὴν Μακαρίαν Μαγδαληνῆν; ἐπειδὴ λοιπὸν οὕτω πῶς συνέβησαν ταῦτα, φέρε δὴ καὶ τὴν βοήθειαν ταύτης ἐπικαλεσάμενοι, ἃς ἀρχίζομεν τὸ ἔργον τοῦ λόγου πάντα φόβον καὶ δειλίαν ἀποδύσαντες. Βάσις δὲ τοῦ λόγου ἔστω ὅπως πῶθεν καὶ ποῖα ἴητο κατὰ τὸ γένος καὶ τὴν καταγωγὴν, ἔπειτα ἀκολουθῶν νὰ προσθέσωμεν καὶ πῶς προσήλθε τῷ Χριστῷ, καὶ πῶς ἐγένετο ἵνα ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γίνηται μέγας καὶ ὁ περὶ ταύτης λόγος. Β'. Τὴν μὲν πατρίδα λοιπὸν καὶ τὸ γένος τῆς Μακαρίας ταύτης, νὰ διηγηθῶμεν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος νομίζω ὅτι καὶ ἄκαιρον εἶναι παντάπασιν, καὶ τοῦ προκειμένου ἡμῶν σκοποῦ ἐκτός. Διότι φανερόν εἶναι ὅτι τῶν κατὰ Θεὸν ζησάντων, Πατὴρ μὲν εἶναι ἡ ἀνόλεθρος καὶ μακαρία ἐκείνη διαγωγὴ, ὁ Παράδεισος. Πρόγονοι δὲ οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ

Προφῆται. Φίλοι δὲ οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡ ὁμήγυρις τῶν δικαίων, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς ἁνω Ἱερουσαλήμ, τὰ σεμνὰ καὶ τίμια. Ἐὰν λοιπὸν ἴηαι δίκαιον νὰ σεμνύνεται ἐκ τούτων, περιττὸν νομίζω πάντως καὶ καθ' ὑπερβολὴν μὴ προσήκον εἰς τὴν περίστασιν, καὶ ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ταῦτα τὰ ὁποῖα ἐκείνη ὡς μηδαμινὰ κατέλειπεν εἰς τοὺς θέλοντας αὐτὰ, νὰ ἀναζητῶμεν τὸν ἔπαινον. Διότι εἰς ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον ὅστις δεινῶς κριεῦνται ἀπὸ τὴν ἕλην, καὶ εἰς τὴν ἕλην εὐδαιμονίαν ἀσασχολεῖται, ἐπιτρέπεται νὰ διερευνᾷ τὸ τοιαῦτα· ἂν δηλαδὴ οὗτος ἔχη καλὴν πατρίδα ὑπερινωσάν τὰς ἄλλας καὶ κατὰ τὴν εὐφορίαν τῶν βοσκομημάτων καὶ ἂν ἔχη καλὴν τοποθεσίαν καὶ πλουσία ἂν ἴηαι εἰς τὰ τεῖχη καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην εὐπρέπειαν, καὶ ἂν ἴηαι παραθαλάσσιος καὶ ἔχη ἴδια ἐαυτῆς ἄλλοι νομίζουσι καλὰ· καὶ τὴν μὲν ἀπὸ θαλάσσης βλάβην δὲν φοβείται ἀπέχουσα ὀλίγον αὐτῆς, καὶ μὴ ἐγγίζουσα ὅλους διόλου πρὸς αὐτήν. Αὕτη ὁμως ἐπέτρεξε τὴν μακαρίαν ἐκείνην εὐδαιμονίαν ἀντὶ πάντων τῶν ἐπιγείων, καὶ πάντων κατεπρόνοησεν ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ, καὶ Πατρίδα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἁνω Ἱερουσαλήμ, καὶ νὰ ἀναβῇ ὑψηλότερον τῆς γῆδους ταύτης ἕλης, καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ νὰ κατοικήσῃ· μᾶλλον δὲ νὰ ἐνοσθῆ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Διὰ ταύτην τὰ γῆνα εἶναι μὴδὲν καὶ ὅσα δὲν προξενούσιν ἀπ' ἐαυτῶν τὸν ἔπαινον. Καίτοι ἂν δὲν θέλῃσωμεν καὶ τὴν πατρίδα αὐτῆς νὰ εἰπωμεν, νομίζω ὅτι οὐδὲ ὅλους θέλουσι φανῆ τὰ προσόντα τῶν ἄλλων εὐχάριστα, τῶν ὁποίων ὅτι καὶ ὅσα ἂν εἴπη τις ὅτι εἰς τὰς ἄλλας πόλεις εἶναι θαυμαστά καὶ τίμια καὶ ἄξια γίνονται λογον πολλοῦ, δύναται καὶ περισσότερον μάλιστα ἐκείνων αὕτη νὰ κινῆται κατὰ τοῦτο ὅτι ὑπερερεῖ τοὺς ἄλλους, διότι τὰ ταύτης ἄξια τιμῆς προτερηματα, καὶ ἐπειδὴ εἰσὶ πολλὰ καὶ λόγον πολλὸν ἀπαιτοῦσιν, οὐχὶ ἐπίσης ἠδυνήθησαν νὰ τὰ ἔχωσιν αἱ ἄλλαι. Ἀλλ' ἵνα μὴ διὰ τῆς ἀποσιωπήσεως νομισθῶμεν παρά τινος ὅτι περικαλίπομεν τὸ ὄνειδος, καὶ ὅτι τοῦτο κἀμνομεν μὴ ἔχοντες τίποτε εὐγενές νὰ διηγηθῶμεν περὶ αὐτῆς, ἃς δεῖξομεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ λεγόμενον, ἀπὸ ποῖαν πατρίδα κατάγεται, καὶ ὅτι ὄχι ὀλιγότερον ἐτίμησεν αὐτὴν ἢ πατρίδα, ἢ ὅσον ἐτίμησεν αὐτὴ τὴν πατρίδα.

Γ'. Πατὴρ λοιπὸν τῆς μακαρίας ταύτης Μαθητρίας τοῦ Λόγου Μαγδαληνῆς, ὑπεῖρξεν ἢ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἢν ὑπεσέθη ὁ Θεὸς τῷ

πρώτῳ Πατριάρχῃ Ἀβραάμ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ γενομένοις ἦν ἐκκληροδοτήθῃ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν κατοπιθεῖαν τῆς Αἰγύπτου. Καὶ νομίζω πρέπει νὰ παραχωρήσωμεν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν νὰ ἐπαινῆ τὰ καλὰ ταῦτης τῆς γῆς, καὶ πόσον διέπρεπε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ πόσον αὕτη τιμᾶται νῦν ἐκ τοῦ ὀνόματος. Διότι ποίους λόγους μεταχειρίζομενός τις δύναται κατ' ὀλίγον τοῦλάχιστον νὰ παραστήσῃ τὴν μεγάλῃν αὐτῆς δόξαν; κρείττον λοιπὸν εἶναι διὰ τῆς σιωπῆς μᾶλλον νὰ τὴν ἐπαινῶσιν τις, ἢ νὰ ἀρχίσῃ τὴν διήγησιν καὶ νὰ μὴ δυνηθῆ, οὔτε νὰ ἰσχύσῃ νὰ εἰπῇ κατ' ἀξίαν, γέλωτα δὲ μάλιστα νὰ προξενήσῃ καὶ λόγους περὶ τούτου. Αὕτη μὲν ἦτο τῆς μακαρίας Μαγδαληνῆς ἡ παρῆς. Ἄλλὰ καὶ τοιαύτην καλὴν πατρίδα ἔχουσα, οὐκ ὀλιγώτερον εἶχε καὶ τὴν ἐκ τοῦ γένους ἐπιστημότητα τῶν γόνων, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς; διότι κατ' οὐδὲν ἦσαν τῶν ἄλλων ὑποδεέστεροι, καὶ κατὰ τὴν πρωτεία ἐν τῇ πατρίδι καὶ κατὰ τὸν πλοῦτον μὴ ὄντες ἐνδεέστεροι, διότι ἐκ τῶν προπατόρων εἶχον οὗτοι ὡς κατὰ διαδοχὴν τὸ καλὸν τῆς εὐγενείας, ἐκ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν οὗτοι καὶ καταγόμενοι, εὐγενεῖς τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν εὐγενέστεροι. Ἡ θύρα καὶ τούτων ἦτο ἀνεωγμένη εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰωβ, μὴ περιουσιζομένη εἰς πρόσωπα καὶ μακρὰν τούτους ἀποδιώκουσα. Πόδες ἦσαν τῶν χυλῶν, καὶ ὀφθαλμοὶ ἐγένοντο τῶν περιφερομένων ἐστερημένων τοῦ φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Τὰς δὲ χήρας ἐβοήθουν ὑπερβολικῶς. Παῖδας τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀποθάνῃ, ἠλευθέρωνον τῆς ὀρφανίας, τὸ πλεῖστον αὐτῆς ἀφαιροῦντες καὶ παρέχοντες αὐτοῖς οἰκίαν, ἐπειδὴ δὲν ἐδοκίμαζον τὰ ἐκ τῆς ὀρφανίας κακία, ἐχόντων τῶν γόνων αὐτῆς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ὀρφανῶν. Ἄλλὰ τί λοιπὸν; μήπως ἀρὰ γε οὕτω κολοὶ ὄντες πρὸς τοὺς ἔξω, διήγον ἐν ἀμελείᾳ ὅσον ἀρεσκῶν ἐν ἑαυτῶν των, εἰς τὰς τρυφὰς καὶ πᾶσαν εὐπάθειαν ἠκολάζοντες; οὐχὶ μάλιστα. Ἄλλ' ἔργον αὐτῶν ἀκατάπαντον ἦτο ἡ μελέτη τοῦ Παιδαγωγοῦ Νόμου (τοῦ Μωσαϊκοῦ) διότι οὕτως εἰσέτι ἐπεκράτει, κἂν τὰ σκιάδῃ καὶ ἡ δι' αἰμάτων καὶ θυσιῶν πρὸς τὸν Θεὸν οἰκειώσις εὐρίσκοντο πλέον ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξυροῦ (τούτέστιν εἰς τὸ τέλος αὐτῶν). Γεννώσι λοιπὸν τὴν μακαρίαν ταύτην περὶ τὰ μέσα σχεδὸν τῆς μοναρχίας τοῦ Καίσαρος; Ὁκατρίου, ὅστις καὶ ἄλλως ἐπινο-

μάζετο Σεβαστός. Καὶ νομίζω ὅτι ἐφιλοτιμοῦντο λίαν τοιαύτης θυγατρὸς γονεῖς γενόμενοι. Διότι ἐὰν ἐπροσεν ἡ τοιαύτη καὶ τόσα καλά χαρισμένη εἰς τὸν κόσμον ὄντα ὑπὲρ τοῦν καὶ λόγον, νὰ δοθῇ εἰς τὸν κόσμον, ὡς τὴν ἀγαθὸν μέγιστον τῶν ὄσων ἐγένοντο εἰς τὴν ἀρχαιότητα, νὰ μὴ ἔχη ἄλλους γονεῖς αἰτίους τῆς προσόδου αὐτῆς πρὸς τὸ φῶς, εἰμὴ ἐκείνους δι' ὧν ἐγεννήθη, ἐκείνοι δὲ πάλιν νὰ μὴ φανῶσι γονεῖς ἄλλης εἰμὴ ἐκείνης. Ὅταν δὲ ἀπεγαλακτίσθῃ καὶ ἦτο μακρὰν πλεόν τῆς τροφῆς καὶ ἤρχισε διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν τὴν γῆν νὰ περιπατῇ καὶ περὶ ἑαυτῆς νὰ κρίνῃ ἡδύνατο, δὲν ἐδόθη εἰς τὰ τῶν γυναικῶν ἔργα κατὰ τὸν Σολομόντα, ἀπλῶνους τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἄτρακτον, οὔτε μαλλία νὰ κλώθῃ, οὔτε εἰς τὰ μεταξωτὰ νημάτια καὶ νὰ ὑφαίνῃ λαμπρὰ καὶ νὰ τὰ ποικίλλῃ διὰ τοῦ χρυσοῦ, ὅστις πανταχοῦ τὴν βίαν αὐτοῦ ἐπιφέρει, ἀλλ' ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων εἰς διδασκαλίαν φοιτῶσα. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ λεγόμενον ἦτον ὡς ὁ δαυλὸς τιθέμενος εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὡς ὁ ἵππος εἰς τὴν πεδιάδα ὀδηγούμενος, ἐν τῷ μεταξὺ ὀλίγου τιγὸς χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ὅλα ὅσα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὰ Μωσαϊκὰ βιβλία καὶ τὴν λοιπὴν Παλαιὰν Διαθήκην, καὶ ὅσα οἱ Προφῆται συνέγραψαν καὶ τὸ Ψαλτήριον. Εἰς δὲ τὸ Ψαλτήριον ἐσχόλασεν ἐπιπερισσότερον καὶ σπουδαιότερον μελετῶσα ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ἀκαταπαύστως ἐτησχολεῖτο εἰς τὰ προφητικά ὅσα ἀναγράφονται φανερώτατα περὶ τοῦ Χριστοῦ ἦτοι περὶ τοῦ Μεσσίου.

Δ'. Ἄλλὰ καὶ ἀφοῦ οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐτελεύτησαν, καὶ εἶχε πᾶσαν τὴν ἕξουσίαν νὰ διάγῃ ἐν ἡδοναίᾳ τὴν ζωὴν, δὲν ἀφῆκε τὴν τῶν γραμμάτων σπουδὴν; διότι οὔτε παρὸς τὰς τρυφὰς ἀπέβλεψεν, οὔτε τὸ σῶμα παρέδωκεν εἰς τὴν χαννότητα καὶ πᾶσαν σωματικὴν τρυφήν καὶ ἀνάπαυσιν ζῶσα ἐν ἀμελείᾳ καὶ ἡδοναῖς; μολοντί εἶχεν ἤδη παρέλθῃ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ ἠσθάνετο εἰς ἑαυτὴν τὸν φυσικὸν παθὸν τὴν δύναμιν, ἀλλ' ὅμως ἀκατάπαντον ἔργον αὐτῆς ἦτο ἡ νηστεία καὶ ἡ προσοχὴ, ἡ σωματικὴ κακοχῆρα, καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀφιέρωσις τοῦ νοῦς καὶ οἰκειώσις; ἡ μελέτη τοῦ νόμου, ἡ ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν, καὶ ἡ δόσις τῶν ὑπαρχόντων εἰς τοὺς δεομένους δι' ὅλης αὐτῆς τῆς προαιρέσεως καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν καὶ προθυμώτερον μάλιστα αὕτη ἢ ἐκείνοι οἵτινες ἐλάμβανον ἐφρόντιζεν, ἵνα κατα-

πτήσῃ τὸ μέλλον ὡς παρὸν καὶ διὰ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τοῖς ταμείοις αὐτῆς ν' ἀποθησαυρίσῃ τὰ τοῦ προσκαιροῦ πλοῦτον διὰ τῆς γενναίουσφύρου μεγαλοφροῦν τῆς διὰ μέσον ἐκείνων οἰτινες συνέβη νὰ ὦσιν ἐνδεεῖς ἐν τῷ παρόντι βίῳ.

Ἄλλ' οὐδὲ αὐτὰς τὰς χεῖρας τῆς ἀτηγρόρουσεν ἡ μακαρία ἀπὸ τοῦ νὰ πλύνῃ δι' ὕδατος καὶ νὰ καθαρῖσῃ τὰς σαπημένας καὶ βρωμισμένας πληγὰς τῶν ἀσθενῶν, καὶ νὰ τὰς ἐπιδέη βάλουσα φάρμακα λαματικά, καὶ νὰ τοῖς βοηθῇ παντοιοτρόπως εἰς τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν; διότι αὕτη καὶ πρὸ τῆς χάριτος εἰργάζετο τὰ τῆς χάριτος. Ἀγνεῖαν δὲ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς τόσον μετεχειρίζετο, καὶ τόσον ἐπεμελεῖτο τὸ καλὸν τῆς παρθενίας, ὥστε καὶ ἀπὸ τὰς εορτᾶς ἔλειπε καὶ τὰς πανηγυρεῖς ἀπεστρέφετο, καὶ νὰ μεταβαίνῃ δὲ εἰς τοὺς οἰκίους αὐτῆς, καὶ εἰς ἄνδρας νὰ παρουσιάζηται ὅλος διόλου ἀπέχεν. Διότι ἄτοπον πρᾶγμα ἐνόμιζεν ἀφοῦ ἐπροτίμησε τοῦ γάμου τὴν παρθενίαν, καὶ μακρὰν οὔσα τῆς διὰ τῆς ἀφῆς τρυφῆς, νὰ πράττῃ τὸ ποθοῦμενον μακρόθεν διὰ τῶν αἰσθήσεων ὡς διὰ τῶν ἀσώματων ἐνώσεων, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ εἶναι αἰσθηρὸν νὰ τὸ πράττῃ τις διὰ τοῦ σώματος, τοῦτο κατὰ δυνάμιν καὶ διὰ τῆς τοῦ νοῦς ἐμπειρίας ἐνούμενος νὰ ἐργάζεται διὰ τῶν ἐνθυμήσεων τὰς ὁποίας συνέλαβε, τὸ ὅποιον πολὺ ὀφελουσι νὰ γνωρίζωσι περὶ ἑαυτῶν ὅσα τὴν σήμερον περὶ ἡμετέρας νὰ φυλάξωσι παρθενίαν. Διὰ ταῦτα ὄθεν καὶ τὸν περιττὸν γέλωτα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν παρρησίαν ἀπέφευγε, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ διαίγουσα ἦτο πάντοτε μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐνουμένη διὰ τῆς καθαρότητος τοῦ νοῦς καὶ τῆς συνεχῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν καὶ τῶν ἄλλων πάντων; πρὸ πάντων δὲ διὰ τῆς μέγχι καὶ αὐτῆς; τῆς παροράσεως ἑαυτῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος.

Ε'. Τοιοῦτοτρόπος δὲ ζωῆς τῆς μακαρίας καὶ πολιτείας ἐνθεν καὶ ὑψηλὴν ἀληθῶς πολιτευομένης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἡσυχάζῃ ὁ πατὴρ τοῦ φρόνου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀρχῆθεν εἶναι κακὸς καὶ πάντοτε ἐπιβουλεύεται τὰ καλά, καὶ καθήμενος ἐν τῇ ὁδῷ φιλάττει τὴν πτέρναν τοῦ ὀδοιπόρου, καθὼς λέγει ἡ Γραφή, ὁρμᾶ καὶ κατὰ ταύτης μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως; καὶ δι' ὅλων τῶν πολεμικῶν μηχανῶν πολιορκεῖ τὸν οἶκον τῆς ἀγνεῖας, καὶ διὰ φανερῶν ἡσυχιακῶν ἐφόδων καταρῆται τὸν πύργον τῆς παρθενίας αὐτῆς; καὶ διὰ τούτων τῶν μέσων ἀπὸ τίνος ἀκροπόλεως κυριεύσας τὴν πόλιν πᾶσαν καὶ ἐρη-

μῶσας αὐτήν, καὶ ὅλην ὑποχείριον αὐτοῦ ποιήσας, ἀφαιρεῖ μὲν ἀπ' αὐτῆς ὅ,τι θεῖον καὶ ὑψηλὸν ὑπάγει ἐν αὐτῇ, καταστρέφει δὲ ἐξ ὀλοκλήρου πᾶν καλὸν τῆς ἀρετῆς; αὐτῆς; τὴν ὁποῖαν ἐπλούτει, καὶ ὅσην εἶχε κατορθώσει διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς πολυχρονίου ἐργασίας; καὶ τὴν πρὶν γεμάτην ἀπὸ πολλὰ προτερήματα γυμνώσας, ἐξέρχεται ἀναθέσας τὴν φύλαξιν αὐτῆς εἰς ἐπτά δαιμόνια, κατὰ συγχώρησιν νομίζω Θεοῦ ἢ καὶ μακρόθεν προβλέποντος καὶ ἐργαζομένου τῶν μεγάλων πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις. Διότι δυστυχῶς καὶ ἀθλιότῃρα ἑαυτοῦ ἐνόμιζεν ὁ τῆς κακίας εὐρετής, τοὺς μὲν προπάτορας νὰ νικήσῃ, τὸν δὲ Κἄν ν' ἀποδείξῃ ἀδελφοκτόνον, εἰς τὸν κατακλινομένον δὲ ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ παραδώσῃ, εἰς τὰ Σόδομα πῦρ νὰ βρέξῃ, διὰ τῆς εἰδωλολατρίας δὲ καὶ τῶν λοιπῶν παθῶν ἅπαν τὸ ἐπίλοιπον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ κατέστρεψε, νὰ φανῇ κατώτερος μιᾶς γυναικὸς. Ἐὰν δὲ πρέπει νὰ πισθῶμεν καὶ εἰς μυστικωτέρας λόγους παραδοθέντας εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, περὶ τῆς ἐπιδρομῆς, τῶν ἐπτά δαιμονίων κατὰ τῆς μακαρίας, ὅτι φόβος κατέλαβε τὰχα τὸν Σατανᾶν, ἐπειδὴ εἶχεν ἄνωσιν τὸν Προφήτην ὅστις ἔλεγεν ὅτι. Ἴδου ἡ Παρθένος θὰ συλλάβῃ εἰς τὴν κοιλίαν... καὶ διὰ τοῦτο ὀρμᾶ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν παρθενίαν τῆς διέφθειρε φοβούμενος μήπως δι' αὐτῆς ἐνεργηθῇ τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον (ἡ σωτηρία ἐναρκακῶς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ). Καθὼς τῷ ὄντι καὶ πρὸ ταύτης ἐνόμιζεν ὁ μῦτανος ὅτι διὰ τῆς μνηστείας τοῦ Ἰωσήφ ἦθελε φέρῃ ἐντὸς τῶν παγίδων τοῦ πῆος, ὁ ἀναρχος καὶ ἀκατάλητος (ἀπεριόριστος) καὶ σοῦ ὅστις εὐκόλως εὐρίσκει τρόπους εἰς τὸ κακοῦργεῖν θέλει ἀφανίσει τὰς πανουργίας, διότι ὑπομείνας τὸ ἐκούσιον αὐτοῦ πῆος, ὡς μὴ ὑποφέρων νὰ φθειρῇ; τοσοῦτον τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν του, εὐδοκίᾳ μὲν τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς, συνεργεῖ δὲ τοῦ συμφυροῦς καὶ ὁμοτίμου αὐτῷ Ἁγίου Πνεύματος διαφυγῶν σὲ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους τὸν δι' ἀπάτης πλανήσαντα ἡμᾶς, μὴ χωρισθεῖς τῶν ἄνω καὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ, κατέβῃ ἀθουρῶς ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ κατοφθῆσεν εἰς τὴν μήτραν τῆς ἀμείαντου Παρθένου.

Σ'. Γεννάται λοιπόν ο Σωτήρ; και ποι μοι υπάρχει καιρός να λέγω οσα συνέδραμον εις την Γέννησιν να εξαφανισή την κατοικίαν σου; διαλύση την δύναμιν σου; την Βιθλέμ; την φάτην; τα σπάργανα; τα πρό του Βαπτισματος; τα μετά το Βάπτισμα; και τ' άλλα πάντα δια των οποίων έτελειώθη τη; Ιδικής μου σωτηρίας το μυστήριον; 'Αλλ' ας επανέλθωμεν εις την σειράν του λόγου και κατά τάξιν ακολουθούντες; ας προχωρήσωμεν. "Όταν ο Υιός και Λόγος του Θεού διέτριβε σωματικώς εις την γην και την σωτηρίαν ημών φρονόμεν δια λόγων ανεκαλήτων, και πάντα εκραττει εις καιρόν τον πρότερον, και οτε την Θεότητα αυτού απέδεικνε δια των υπέρ φύσιν σημείων τα όποια έτελει, τότε τῷ ὄντι τότε, και ή θαυμαστή αυτη Μαγδαληνή δὲ ἐπί τῶν δαιμονίων ὡς ἐλέχθη κατεχομένη, και πρὸς αὐτὸν ἦλθε, και τῶν θείων λόγων του ἦτον ἀκροατής, και εὐθὺς ἀπηλλάγη τοῦ πάθους αὐτῆς. "Όταν λοιπὸν ἦλθεν αὐτῆ εις Ἱερουσαλήμ, ὁ δὲ Σωτήρ μετὰ τῶν Μαθητῶν μετέβησαν εις τὰ μέρη τῆς Τύρου και Σιδῶνος και διήλθον την Καισάρειαν την Πατριδα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Φιλίππου, και ἦλθον εις τὰ ἀπέναντι μέρη τῆς λίμνης Γενησαρέ, οτε ἐχόρτασε τοὺς τετρακισγίλιους ἀνθρώπους δι' ἐπὶ μόνον ἄρτων, καθὼ, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, μετὰ τὸ λεχθέν: «Οἱ δὲ φαγόντες ἤσαν ἄνδρες τέσσαρες; χιλιάδες ἐκτὸς τῶν γυναικῶν και τῶν παιδῶν» και ἀπολύσας λέγει: «τοὺς ὄλους ἀνέβη εις τὸ πλοῖον και ἦλθεν εις τὰ ὄρια Μαγδαλά» ὕπερ ἕτερος Εὐαγγελιστῆς λέγει Δαλιμανουθῆ τὸ ὅποιον εις την Ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐρμηνεύεται καύχισις. Ἐπειδὴ λοιπὸν πολλὰ θαύματα ἐγένοντο, διότι λέγει, ἦλθον πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ ἔχοντες μετ' αὐτῶν χολοὺς τυφλοὺ; κωλοὺ; και ἐθεράπευσεν αὐτοὺς πληροφρηθέντες; και οἱ συγγενεῖς αὐτῆ; ταῦτα, φέρουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, τῆδε κάκεισε περισσεφομένην, τοὺς δδόντας τρίζουσας, και ἀφρόν πτύουσας ἐκ τοῦ στόματος. "Όταν δὲ ἐληθάσαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἰκέτευον και παρεκάλουν αὐτὸν νὰ την ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ πάθους διηγούμενοι την πρότεραν αὐτῆς ζωὴν. Παρεκάλουν δὲ λέγοντες: Σίλαχινίσου Δέσποια την γυναῖκα ταύτην την δυστυχή, ἣτις εἶναι ἔρρημος ἀνδρός, και Κόρην ἣτις πρὸ πολλοῦ ζῆ ἐν ὄρφανίᾳ και ὀλίγον ὑπολείπεται νὰ ἀπολεσθῆ παντάκτασιν. Ἐπειδὴ οὐδόλας ἀλοθάναται τί συμβαίνει εις αὐτὴν.

Ζ'. Τί λοιπὸν ἐπραξεν ὁ συμπαθῆς και φιλάγαθος Κύριος; ταχύτερον ἢ ὅσον ἐλέχθη ὁ λόγος, την ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ ἐπὶ τὰ δαιμόνια; και τοὺς μὲν δαίμονας ἐπετίμησε νὰ μόνωσιν εις τὰ ὄρη. Αὐτὴ δὲ συνελθοῦσα και αλοθανομένη ἐαυτὴν σώσας ἔχουσας τὰς φρένας, και ἐνοήσασα ὀποίου καλοῦ ἠξιώθη, ἔκρινεν οτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ ἀναμένῃ, ἀλλὰ τὰ πάντα καταλιποῦσα, ἤγάπα νὰ ἀκολουθῆ τὸν Σωτήρα και Διδάσκαλον κατὰ πόδας οὔτε βῆμα ποδὸς ἀπομακρυνόμενη, ἀλλ' εις αὐτὰ τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοὺς πόδας αὐτῆ; ἐπιθέτουσα; περὶ δὲ τῶν ἐπιγειων και τῶν συγγενῶν ἢ ὀλίγων ἢ διόλου δὲν ἐφρόντισεν. "Ἐκτοτε δὲ βλέπουσα τοὺς μὲν χολοὺς ὡσει ἔλαφροι πηδῶντας, τοὺς δὲ τυφλοὺς ἀποῤῥέπτοντας τὸ πολυχρόνιον σκοτὸς τῆς τυφλώσεως, και εὐχαρίστας πως βλέποντας τὸν γλυκύτατον ἦλιον μὲ ὀφθαλμοὺς παραδόξως. Τάγμα δὲ ὀλόκληρον δαιμόνων ἐπιτιμώμενον παρὰ τοῦ Δεσπότη και ὡσει καπνὸν ἐξαιφνης διασκορπισόμενον, τῆς ξηρᾶς χειρὸς τὰ δευὰ λυόμενα και ὡς ἀράχνης παγίον διαλυόμενα ἐννοίει ἐκ τούτων και ἐκ τῶν Γραφῶν οτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος ἐλευθερωτῆς τοῦ Ἰσραήλ; διότι μετὰ συνέσεως σκεπτομένη, καλῶς ἀνεγνώριζεν οτι και ἄλλοι μὲν συνέβη νὰ κατορθώσουν τὰ ὅμοια (θαύματα), ἀλλ' ὄχι μετὰ τῆς ἐξουσίας και δυνάμεως πολλῆς; ἀλλ' ἐκείνοι μὲν ὡς δοῦλοι και διὰ τῆς προσευχῆς κατώρθωσαν τὰ πάντα. Εἰς τοῦτον ὅμως τό: **Σοὶ λέγω** και τό: **θέλω**; καθαρῶσθητι; λεγόμενα μετὰ μεγάλης ἐξουσίας και Κυριότητος, συντομώτερον ἢ ὅσον ὁ λόγος, μεγαλύτερα ἔργα ἐδείκνυε; και ὄχι διὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνων ἐξουσίας και δυνάμεως. διότι τώρα μὲν περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θιλάσσης ἐνδεδυμένος καλῶς, και ἐλαφρῶς, και ἄβροχος, καταπαύει τὸν ἄνεμον διὰ τῆς ἰδικῆς του δυνάμεως; ἀνιστᾷ νεκροὺς καταλιπόντας ὡς ὕπνον τὸν θάνατον; και ὅλα ἅλλα ὅσα εἶναι ὕδια τῆς θεϊκῆς δυναστείας μετὰ πολλῆς; ἐξουσίας ἐργάζεται.

Η'. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἐκ τούτων ὀδηγηθεῖσα, και οτι στίος εἶναι ἀληθῶς ὁ Υιός του Θεοῦ κατανοήσασα, δὲν ἄφηνε τοῦτον, ἀλλ' ἦτο μὲν πάντοτε μετ' αὐτοῦ ὑπηρετοῦσα πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἀκροαζομένη τοὺς λόγους τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἐπιτιμωμένη, χαίρουσα περιοριζομένη, και ταχύτερον ἢ ὅσον ἐλέχθη ὁ λόγος ἐκτελοῦσα τὸ ἔργον. Ἐκ τούτου και τῆς Μητρὸς αὐτοῦ γίνεται γνώριμος, και τῶν συγγενῶν αὐτῆς, και διὰ φιλάσς συνεδέθη ὅσον τὸ δυνατόν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ και μετὰ πάντων τῶν ἀκολουθῶν του Χριστοῦ, και μετ' ἐκείνων τοὺς ὀποιους συνείχιζε νὰ ἐπισκέπεται, και εις την οίκίαν του φαρισαιοῦ Σίμωνος, και εις την τοῦ Λαζάρου. ἐπομόνον δὲ ἦτο νὰ φιλωθῆ και μετ' αὐτοῦ και μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Μάρθας και Μαρίας, τὰς ὀποιᾶς ἠγάπα και ὁ Χριστός, καθὼς λέγει ὁ Θεσπέσιος Ἰωάννης. Ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησοῦς την Μάρθαν και την Μαρίαν τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ και τὸν Λαζάρου, εις τῶν ὀποιῶν την κόμην και εις την οίκίαν μετέβαινε συνήθως, και εις την κατοικίαν αὐτῶν ἠυλίζετο. ὡς μὴ ἔχων οὐδὲ μόνον οίκίαν, ἀλλ' οὐδὲ ποῦ νὰ κατοικήσῃ (διανυκτερεύσῃ) ἐνφ και αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι τὰς φωλεὰς των, και τὰ πετεινὰ του οὐρανοῦ τὰς κατοικίας των; και τοῦτο ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδειχθῆ, ἀλλ' ἐκείθεν πρὸ πάντων γίνεται γνωστὸν εις πάντας; διότι ὅταν εἰσηλθε λέγει ὁ Ἰησοῦς εις κόμην τινὰ (πρέπει δὲ νὰ ἐνοήσωμεν οτι ἡ Βηθανία ἦτον αὐτῆ, ἣτις ἦτο πατρις του Λαζάρου και τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ). Γυνὴ τις Μάρθα ὀνομαζομένη ὑπεδέχθη αὐτὸν εις τὸν οἶκον αὐτῆς; και αὐτῆ; εἶχεν ἀδελφὴν Μαρίαν ὀνομαζομένην; και τὰ ἔζη. διότι ἀφοῦ εἶπεν ὁ Χριστός τό: ἡ δὲ Μαρία προετίμησε την ἐκλεκτὴν μερίδα, ἣτις δὲν θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῆς, κατόπιν λέγει: Γυνὴ δὲ τις ὑψώσασα φωνὴν ἐκ μέσου του πληθους εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν δηλονότι; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία, ἣτις σὲ ἐβίασας και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποιους σὺ ἐβύζαξες. Καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ ἀναμφίβολος οτι εἶναι ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ μὲς ἐκδιδάσκουσι βιβλία ἱερά; καθὼς ἐκ τούτου γίνεται τοῦτο φανερόν; διότι ἀφοῦ ἐξιτόρησεν ὁ θαυμασίος Λουκάς; τὰ περὶ τῆς Μάρθας, και οτι την φωνὴν ἡ γυνὴ ὑψωσεν, ἀκολουθῶς δὲ και περὶ του ἔχοντος τὸ κωφὸν δαιμόνιον διηγῆθη, και οτι οἱ Φαρισαιοὶ διεβίβουν τὸν Χριστὸν οτι διὰ τῆς δυνάμεως του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ δαιμόνια, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἀναφώνων την κακὴν ἰδέαν αὐτῶν ταύτην, λέγει οτι: Πᾶσα βασιλεία ἣτις διαιρεῖται, διχοστασιάζει ἀπ' ἐαυτῆς, θέλει ἐρημωθῆ; και μετὰ ταῦτα; Ἐὰν ἐγὼ διὰ του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ἡμῶν διὰ τίνος τὰ ἐκβάλλουσι; και μετ' ὀλίγον; "Όταν τὸ ἀκίθαρον Πνεῦμα ἐξέλθῃ ἐκ του ἀνθρώπου, πλανᾶται εις ἀνύδρους τόπους ζητοῦν μέρος ἀναπαυτικόν; και ὅταν δὲν εὔρη, λέγει; ας ἐπι-

γενῶν αὐτῆς, και διὰ φιλάσς συνεδέθη ὅσον τὸ δυνατόν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ και μετὰ πάντων τῶν ἀκολουθῶν του Χριστοῦ, και μετ' ἐκείνων τοὺς ὀποιους συνείχιζε νὰ ἐπισκέπεται, και εις την οίκίαν του φαρισαιοῦ Σίμωνος, και εις την τοῦ Λαζάρου. ἐπομόνον δὲ ἦτο νὰ φιλωθῆ και μετ' αὐτοῦ και μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Μάρθας και Μαρίας, τὰς ὀποιᾶς ἠγάπα και ὁ Χριστός, καθὼς λέγει ὁ Θεσπέσιος Ἰωάννης. Ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησοῦς την Μάρθαν και την Μαρίαν τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ και τὸν Λαζάρου, εις τῶν ὀποιῶν την κόμην και εις την οίκίαν μετέβαινε συνήθως, και εις την κατοικίαν αὐτῶν ἠυλίζετο. ὡς μὴ ἔχων οὐδὲ μόνον οίκίαν, ἀλλ' οὐδὲ ποῦ νὰ κατοικήσῃ (διανυκτερεύσῃ) ἐνφ και αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι τὰς φωλεὰς των, και τὰ πετεινὰ του οὐρανοῦ τὰς κατοικίας των; και τοῦτο ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδειχθῆ, ἀλλ' ἐκείθεν πρὸ πάντων γίνεται γνωστὸν εις πάντας; διότι ὅταν εἰσηλθε λέγει ὁ Ἰησοῦς εις κόμην τινὰ (πρέπει δὲ νὰ ἐνοήσωμεν οτι ἡ Βηθανία ἦτον αὐτῆ, ἣτις ἦτο πατρις του Λαζάρου και τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ). Γυνὴ τις Μάρθα ὀνομαζομένη ὑπεδέχθη αὐτὸν εις τὸν οἶκον αὐτῆς; και αὐτῆ; εἶχεν ἀδελφὴν Μαρίαν ὀνομαζομένην; και τὰ ἔζη. διότι ἀφοῦ εἶπεν ὁ Χριστός τό: ἡ δὲ Μαρία προετίμησε την ἐκλεκτὴν μερίδα, ἣτις δὲν θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῆς, κατόπιν λέγει: Γυνὴ δὲ τις ὑψώσασα φωνὴν ἐκ μέσου του πληθους εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν δηλονότι; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία, ἣτις σὲ ἐβίασας και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποιους σὺ ἐβύζαξες. Καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ ἀναμφίβολος οτι εἶναι ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ μὲς ἐκδιδάσκουσι βιβλία ἱερά; καθὼς ἐκ τούτου γίνεται τοῦτο φανερόν; διότι ἀφοῦ ἐξιτόρησεν ὁ θαυμασίος Λουκάς; τὰ περὶ τῆς Μάρθας, και οτι την φωνὴν ἡ γυνὴ ὑψωσεν, ἀκολουθῶς δὲ και περὶ του ἔχοντος τὸ κωφὸν δαιμόνιον διηγῆθη, και οτι οἱ Φαρισαιοὶ διεβίβουν τὸν Χριστὸν οτι διὰ τῆς δυνάμεως του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ δαιμόνια, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἀναφώνων την κακὴν ἰδέαν αὐτῶν ταύτην, λέγει οτι: Πᾶσα βασιλεία ἣτις διαιρεῖται, διχοστασιάζει ἀπ' ἐαυτῆς, θέλει ἐρημωθῆ; και μετὰ ταῦτα; Ἐὰν ἐγὼ διὰ του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ἡμῶν διὰ τίνος τὰ ἐκβάλλουσι; και μετ' ὀλίγον; "Όταν τὸ ἀκίθαρον Πνεῦμα ἐξέλθῃ ἐκ του ἀνθρώπου, πλανᾶται εις ἀνύδρους τόπους ζητοῦν μέρος ἀναπαυτικόν; και ὅταν δὲν εὔρη, λέγει; ας ἐπι-

στρέψω εις την κατοικίαν; μου ὅθεν ἐξῆλθον; και ὅταν ἔλθῃ εὐρίσκει σσαρομένην, γυμνὴν πάσης ἀρετῆς, και εὐτετραπισμένην την κατοικίαν του. Τότε ὑπάγει και λαμβάνει ἔτι συνοδίαν του ἐπὶ ἄλλα δαιμόνια πονηρότερα ἐαυτοῦ; και ἐλθόντα κατοικίαν ὀμοῦ και γίνονται τὰ τελευταία του ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα τῶν πρώτων. Ἐξσκολοῦθε δὲ συνεζῶν τον λόγον: Ἐγένετο δὲ και ἐνφ ἔλεγε ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, «Γυνὴ τις ἐκ μέσου του ὄχλου δι' ὑψηλῆς φωνῆς εἶπε πρὸς αὐτὸν; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία ἣτις σὲ ἐβίασας, και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποιους σὺ ἐβύζαξες». "Ἔστε δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν οτι δὲν ἦτο ἄλλη αὐτῆ, ἀλλ' οὐδὲ ποῦ νὰ κατοικήσῃ (διανυκτερεύσῃ) ἐνφ και αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι τὰς φωλεὰς των, και τὰ πετεινὰ του οὐρανοῦ τὰς κατοικίας των; και τοῦτο ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδειχθῆ, ἀλλ' ἐκείθεν πρὸ πάντων γίνεται γνωστὸν εις πάντας; διότι ὅταν εἰσηλθε λέγει ὁ Ἰησοῦς εις κόμην τινὰ (πρέπει δὲ νὰ ἐνοήσωμεν οτι ἡ Βηθανία ἦτον αὐτῆ, ἣτις ἦτο πατρις του Λαζάρου και τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ). Γυνὴ τις Μάρθα ὀνομαζομένη ὑπεδέχθη αὐτὸν εις τὸν οἶκον αὐτῆς; και αὐτῆ; εἶχεν ἀδελφὴν Μαρίαν ὀνομαζομένην; και τὰ ἔζη. διότι ἀφοῦ εἶπεν ὁ Χριστός τό: ἡ δὲ Μαρία προετίμησε την ἐκλεκτὴν μερίδα, ἣτις δὲν θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῆς, κατόπιν λέγει: Γυνὴ δὲ τις ὑψώσασα φωνὴν ἐκ μέσου του πληθους εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν δηλονότι; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία, ἣτις σὲ ἐβίασας και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποιους σὺ ἐβύζαξες. Καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ ἀναμφίβολος οτι εἶναι ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ μὲς ἐκδιδάσκουσι βιβλία ἱερά; καθὼς ἐκ τούτου γίνεται τοῦτο φανερόν; διότι ἀφοῦ ἐξιτόρησεν ὁ θαυμασίος Λουκάς; τὰ περὶ τῆς Μάρθας, και οτι την φωνὴν ἡ γυνὴ ὑψωσεν, ἀκολουθῶς δὲ και περὶ του ἔχοντος τὸ κωφὸν δαιμόνιον διηγῆθη, και οτι οἱ Φαρισαιοὶ διεβίβουν τὸν Χριστὸν οτι διὰ τῆς δυνάμεως του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ δαιμόνια, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἀναφώνων την κακὴν ἰδέαν αὐτῶν ταύτην, λέγει οτι: Πᾶσα βασιλεία ἣτις διαιρεῖται, διχοστασιάζει ἀπ' ἐαυτῆς, θέλει ἐρημωθῆ; και μετὰ ταῦτα; Ἐὰν ἐγὼ διὰ του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ἡμῶν διὰ τίνος τὰ ἐκβάλλουσι; και μετ' ὀλίγον; "Όταν τὸ ἀκίθαρον Πνεῦμα ἐξέλθῃ ἐκ του ἀνθρώπου, πλανᾶται εις ἀνύδρους τόπους ζητοῦν μέρος ἀναπαυτικόν; και ὅταν δὲν εὔρη, λέγει; ας ἐπι-

στρέψω εις την κατοικίαν; μου ὅθεν ἐξῆλθον; και ὅταν ἔλθῃ εὐρίσκει σσαρομένην, γυμνὴν πάσης ἀρετῆς, και εὐτετραπισμένην την κατοικίαν του. Τότε ὑπάγει και λαμβάνει ἔτι συνοδίαν του ἐπὶ ἄλλα δαιμόνια πονηρότερα ἐαυτοῦ; και ἐλθόντα κατοικίαν ὀμοῦ και γίνονται τὰ τελευταία του ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα τῶν πρώτων. Ἐξσκολοῦθε δὲ συνεζῶν τον λόγον: Ἐγένετο δὲ και ἐνφ ἔλεγε ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, «Γυνὴ τις ἐκ μέσου του ὄχλου δι' ὑψηλῆς φωνῆς εἶπε πρὸς αὐτὸν; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία ἣτις σὲ ἐβίασας, και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποιους σὺ ἐβύζαξες». "Ἔστε δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν οτι δὲν ἦτο ἄλλη αὐτῆ, ἀλλ' οὐδὲ ποῦ νὰ κατοικήσῃ (διανυκτερεύσῃ) ἐνφ και αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι τὰς φωλεὰς των, και τὰ πετεινὰ του οὐρανοῦ τὰς κατοικίας των; και τοῦτο ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδειχθῆ, ἀλλ' ἐκείθεν πρὸ πάντων γίνεται γνωστὸν εις πάντας; διότι ὅταν εἰσηλθε λέγει ὁ Ἰησοῦς εις κόμην τινὰ (πρέπει δὲ νὰ ἐνοήσωμεν οτι ἡ Βηθανία ἦτον αὐτῆ, ἣτις ἦτο πατρις του Λαζάρου και τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ). Γυνὴ τις Μάρθα ὀνομαζομένη ὑπεδέχθη αὐτὸν εις τὸν οἶκον αὐτῆς; και αὐτῆ; εἶχεν ἀδελφὴν Μαρίαν ὀνομαζομένην; και τὰ ἔζη. διότι ἀφοῦ εἶπεν ὁ Χριστός τό: ἡ δὲ Μαρία προετίμησε την ἐκλεκτὴν μερίδα, ἣτις δὲν θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῆς, κατόπιν λέγει: Γυνὴ δὲ τις ὑψώσασα φωνὴν ἐκ μέσου του πληθους εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν δηλονότι; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία, ἣτις σὲ ἐβίασας και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποιους σὺ ἐβύζαξες. Καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ ἀναμφίβολος οτι εἶναι ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ μὲς ἐκδιδάσκουσι βιβλία ἱερά; καθὼς ἐκ τούτου γίνεται τοῦτο φανερόν; διότι ἀφοῦ ἐξιτόρησεν ὁ θαυμασίος Λουκάς; τὰ περὶ τῆς Μάρθας, και οτι την φωνὴν ἡ γυνὴ ὑψωσεν, ἀκολουθῶς δὲ και περὶ του ἔχοντος τὸ κωφὸν δαιμόνιον διηγῆθη, και οτι οἱ Φαρισαιοὶ διεβίβουν τὸν Χριστὸν οτι διὰ τῆς δυνάμεως του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ δαιμόνια, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἀναφώνων την κακὴν ἰδέαν αὐτῶν ταύτην, λέγει οτι: Πᾶσα βασιλεία ἣτις διαιρεῖται, διχοστασιάζει ἀπ' ἐαυτῆς, θέλει ἐρημωθῆ; και μετὰ ταῦτα; Ἐὰν ἐγὼ διὰ του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ἡμῶν διὰ τίνος τὰ ἐκβάλλουσι; και μετ' ὀλίγον; "Όταν τὸ ἀκίθαρον Πνεῦμα ἐξέλθῃ ἐκ του ἀνθρώπου, πλανᾶται εις ἀνύδρους τόπους ζητοῦν μέρος ἀναπαυτικόν; και ὅταν δὲν εὔρη, λέγει; ας ἐπι-

ματείς να συναχθῶσιν ὁμοῦ και να συμφωνήσωσι, και συνέδριον ἔστησε κατά του Χριστού, και συγκροτεῖται τὸ συμβούλιον τῆς θανατώσεως ἀκολουθεῖ δὲ τὸ συνέδριον ἡ κρίσις τῶν φθονερῶν, καθὼς ἀριμωδιώτατα προεῖπε περὶ τούτου ὁ θεῖος Δαβὶδ· και ὁ μὲν μαθητὴς ὅστις εἶχε μαθητεύσει εἰς τὸν καλὸν τούτου Διδάσκαλον, φιλάργυρος δὲ ὢν ἐκ προαιρέσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, και χάριν τῶν χρημάτων τὰ πάντα καταπροδίδων, τόσον ἐφρόντισε να ὠφελῆθῃ ἐκ τῆς εἰς τὸν Διδάσκαλον μαθητείας του, ὥστε και διὰ τριάκοντα ἀργύρια ἐπώλησε τούτον, ὁ τῶσων μόνον τῇ ἀληθείᾳ ἀξίος ὢν. Ἐκ τούτου συνέβη και ἡ νύξ ἐκείνῃ τῆς προδοσίας, και αἱ λαμπάδες αἱ ἀνημέμεναι, και τὰ ὄρθαλα εἰς τὰς χεῖρας, και τὰ γυνὰ ξίφη και αἱ μάχαιραι, και ὁ συγχαιρὸς μαθητὴς διὰ του προσοχήματος τῆς φιλίας παραδίδοι τὸν διδάσκαλον. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω συνέβαινον, και εἰς τὴν αὐτὴν του Ἀρχιερέως εὐρίσκειτο ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς· πόσον δὲ ἄρα εἰκάσεις ὅτι ἔπαυσε τότε ἡ μακαρία, ἀκολουθοῦσα, προσποιουμένη τὴν ἀλήτην και ὄλως ἀδιόφορον εἰς τὰς θύρας ἐπιτηδείως προσπληοιάζουσα, τὸς κινήσεις πάσας ἐπιμελῶς παρατηροῦσα, και προσέχουσα καλῶς εἰς τὰ λεγόμενα πάντων ὄπως ἐκ τούτου μάθη ποιῶι τὸς εἶναι οἱ συμφωνοῦντες εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, και τίνες ἔκρινον ἄξια κατακρίσεως; τὰ πρακτόμενα, και ὅσα ἂν ἤθελε μάθη να τὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Μητέρα αὐτοῦ, σπαρταρομένη τὰ σπλάγχνα οὐδὲ ὀλιγώτερον ἐκείνης, και ὡς τις ἐκστατικὴ ἀνησυχοῦσα, και ἐπιποθοῦσα να μάθη πότε και τίνι τρόπῳ θὰ τελειώσωσι τὰ πράγματα. Μάλιστα δὲ και ἐκεῖνο πρέπει να ἀναλογισώμεθα. Ποία ἦτο ἐκείνῃ ἡτις παρετήρηε τόσον καλῶς ἐκεῖνα ἄτινα και λεγόμενα μόνον εἶναι φρικτά· τὰς ψευδομαρτυρίας, τοὺς ἔμπαιμους, τὰς μάστιγας, τὴν φραγγέλωσιν, τὴν αἰτιμον ἐκείνην και ὕβριστικὴν περιφορᾶν, τὰ ἑπίσημα, τὰ κολαφίσματα, τὴν ἐνδυσιν τῆς ψευδοῦς πορφύρας, τὴν ἐπίθεσιν του ἀκανθίνου στεφάνου εἰς τὴν κεφαλὴν, και ὅλα τ' ἄλλα ὅσα ἡ πολλὴ ἐξουσία τῆς μακροθυμίας σου ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς μαιφόνους να πράττωσιν εἰς σὲ ἀνεξίκαχε Κύριε.

Ἄφου δὲ ὅλα ταῦτα εἶχον διαπραξῆ οἱ ἀγνώμονες, ἔπειτα τελευταῖον ἔφερον αὐτὸν και εἰς τὸν Κρανίου τόπον πλήρεις κακίας και θυμοῦ, φονικῶς και ἀγρίως βλέποντες, και ὁ Σταυ-

ρὸς ἴστατο ὄρθιος πλέον, αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκρέματο ὑψηλὰ ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένος, ὥσει θριαμβεύων διὰ του τρόπου τούτου τὸν ὄφιν, (τὸν διάβολον), και εἰς πάντας ἦτο θέαμα ἐλευσινόν. Τότε πλέον αὐτὴ εὐροῦσα ἄδειαν ὡς ἦτο ἐπόμενον, να πλησιῶσι πρὸς τὸν Ἰησοῦν μετὰ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ και του ἡγαπημένου Μαθητοῦ, τοιοῦτον σῆμα ἔχοντα· ἦτοι γυμνὸν ἐπὶ του Σταυροῦ και ὑπὸ τῶν παθῶν ἡλκωμένον, και να ἐγγίσῃ διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς τοὺς ἀχράντους ἐκείνους πόδας, και διὰ του στόματος να καταφιλή τὰς πληγὰς, και εἰς τὰ αἵματα να μιγνῆ τὰ δάκρυα αὐτῆς, και εἰς τὰ δάκρυα να προσθέτῃ τοιαῦτα λόγια· Τί εἶναι τούτο Δέσποτα και Θεέ; Τί εἶναι τὸ τόσον ἄπειρον πένθος τῆς εὐσπλαγγνίας σου; διὰ τούτων σὲ ἀνταμειβοῦσιν οἱ ἀπολαύσαντες τὰ τόσον πολλὰ καλὰ τῆς εὐεργετίας σου; χιτῶνα ὕβριστικὸν σὲ ἐνδύουσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐνέδυσας φόρεμα ἀφθαρσίας, και ὡς αἰετὸς ἐξοπλῶσας τὰς πτέρυγας τοὺς ἀνάλαβες ἐπὶ τὰ μετὰφρενά σου (!) στεφάνους πρὸς ὕβριν σου ἔδειξαν εἰς τὴν κεφαλὴν, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους με δόξαν και τιμὴν ἐστεφάνωσας; ὁπίσθια κατεδέχθης σὺ ὅστις τοὺς ἡλευθέρωσας ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιακὴν δουλείαν; διὰ καλῶν σου κτυπῶσι τὴν ἀκήρατον κεφαλὴν ἐκεῖνοι διὰ τοὺς ὁποίους ἡ θάλασσα διὰ ῥάβδου κτυπηθεῖσα ἐχωρίζετο εἰς δύο; χολὴν μετὰ ὄξους σὲ ποτίζουσιν ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους μύγνα ἐξ οὐρανοῦ ἔβρεξας, και ἐκ πέτρας δι' ἐνός κτυπήματος ῥάβδου ἀνέβλυσας ὡς ποταμὸν ὕδωρ; τοὺς πόνους τῶν ἦλων σοὶ προσενοῦσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἠξίωσας να διέλθωσιν ἀκόπως τὴν ἔρημον; Ἄλλ' εἰπέ παρηγορίαν τινὰ και πρὸς ἡμᾶς αἱ ὁποῖα τοιουτοτρόπως με τόσῃ ἀθλιότητι ἱστάμεθα ἐδῶ. Παρηγόρησον διὰ λόγων του θανάτου σου τελευταῖον τὴν μητέρα, ἡτις παρίσταται ἐδῶ. Μεγάλῃ παρηγορίᾳ εἶναι διὰ τὸ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν μητέρα ὁ λόγος ὁ του θανάτου. Μάλιστα δὲ ὅταν ταῦτα προέχονται ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον ἀλησμόνητον λόγον. Εἰς τίνα τὴν ἐμπιστεύσαι ἀναχωρῶν; διότι και ἂν ἄνευ πόνων σὲ ἐγέννησεν, ἀλλ' ὅμως τώρα διὰ ῥομφαίας πληγώνεται τὴν καρδίαν βλέπουσά σε εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Εἰπέ λόγον και εἰς τὸν Μαθητὴν ὁ ὁποῖος θέλει εἰσθαι τῆς μητρὸς παρηγορία.

ΙΑ. Ἰδὼν λοιπὸν ταύτας τοιουτοτρόπως

(1) Μετάφραση, τὸ μετὰ τῶν πτερυγῶν λέγετα.

πασχοῦσας ὁ Ἰησοῦς, εὐλόγον ἦτο να εἶπῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον και τὴν Μητέρα ἠξίωσεν προμηθείας, και εἰς τὸν Μαθητὴν ἐγένεεν αἰτιον πάσης τῆς τιμῆς. Τό: «Γύναι, ἰδοὺ ὁ υἱὸς σου» και τό: «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου». Ὅτι δὲ αὕτη ἦτο παρούσα, καθὼς ἐλέχθη, και ὅτι τοιαῦτα εἶπε, και αὐτὸς ὁ ἡγαπημένος Μαθητὴς παριστᾷ λέγων ἴσταντο δὲ πλησίον του Σταυροῦ του Ἰησοῦ, και ἡ Μητέρα αὐτοῦ, και ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ του Κλωπᾶ, και Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὴν Παρασκευὴν καθὼς διηγείται τὸ Εὐαγγέλιον ἵνα μὴ μείνωσι τὰ σώματα τῶν σταυρωθέντων ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν, παρεκάλεσαν τὸν Πιλάτον οἱ εἰς μάτην τῷ ὄντι πράττοντες τὰ ἄνομα, ἵνα συντριφθῶσι τὰ σκέλη αὐτῶν και σηκωθῶσιν ἀπὸ τῶν σταυρῶν. Ἠλθον λέγει οἱ στρατιῶται καὶ τὸν ἐνὸς συνέτριψαν τὰ σκέλη, καθὼς και του ἑτέρου ὅστις ἐσταυρωθῆ συγχρόνως πλησίον του. Ἐλθόντες δὲ και εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὅταν εἶδον ὅτι εἶχεν ἀποθάνει πλέον, δὲν συνέτριψαν τὰ σκέλη του, ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν ἐκείσε εὐρισκομένων στρατιωτῶν ἐπέληξε διὰ τῆς λόγχης τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, και εὐθὺς ἔτρεψεν ἐκείθεν αἷμα και ὕδωρ. Τί λοιπὸν πρέπει να νομίζομεν ὅτι ἔπαθεν αὕτη τότε; Παρ' ὀλίγον και διὰ διέσπα τὸν στρατιωτὴν ἐὰν δὲν ἐμποδίζετο περιοριζομένη ὡς γυνὴ, και ἂν δὲν ἠγαγκαίετο να φρονῆ ὅτι εἶναι γυνὴ, κἂν και τὸ φρόνημα εἶχεν ἀνδροῦν. Περιόρισον λέγει τὴν χεῖρά σου ὡς στρατιῶτα τολμηρῆ, μήπως ἐπέλθῃ ἐναντίον σου ῥομφαία ἐκ Θεοῦ. Καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν βλέπουσα ταῦτα να μὴ διεγείρεται ἡ ψυχὴ αὐτῆς; διότι τὸς με ῥομφαίαν ἦσαν καταπληγωμένοι τὰς καρδίας; ὅταν ἐκεῖνος ἐπληγῶνε τὴν πλευρὰν. Ἀλλὰ πῶς ἠδυνήθησαν να τὸν ἴδωσι και νεκρὸν; και πῶς ἐκεῖνα δὲν ἐξεψύχησαν πρότερον ἐκεῖνου; και πῶς δὲν ἐσχίσαν τὰ ἱμάτια των ὅταν ἔβλεπον να σχίζονται αἱ πέτραι; και τὸν ἦλλον εἰς τὸ σκότος; κρυπτόμενον, και τὴν οὐλήνην σκοτιζομένην ὅτι ὁ Κτίστης αὕτης πάσχει; ἀλλ' οὐδ' ὁ Ναὸς ἔμεινε κατὰ μέρος; διότι και οὕτως ὡσει φορούμενος τὴν παρανομίαν και ἐνοήσας ὅτι ὁ Νομοδότης ἐκρέματο ὑψηλὰ ἐπὶ του ξύλου γυμνός, δικαίως εἰς ἄκρον θυμωδῆς ἔσχισε τὸ καταπέτασμα, καθὼς ὀλίγον πρότερον ὁ Ἀρχιερεὺς; τὸ ἐπανωφόριον αὐτοῦ. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἄς διηγείται ἄντ' ἐμοῦ τὸ Εὐαγγέλιον.

ΙΒ'. Ἄλλ' ὅμως οὕτω πως ἐνεργηθέντων

τούτων παρὰ προσδοκίαν, ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔκρινε ὅτι ἔκρηπε πλέον να ἀναμῆνῃ· ἀλλ' ἀναλαβοῦσα πᾶσαν τὴν φροντίδα του ἐνταφιασμοῦ, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας, διότι ἐγένωσκεν ὅτι οὕτως εἶχε κανὸν μνημείον ἐτοιμον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν εἰσέτι τεθῆ οὐδὲν σῶμα πρότερον· και ὁ τόπος ὅπου ὑπῆρχεν ἦτο λίαν ὠραῖος και εἰς εὐάερον μέρος ἔκειτο, και κησὸς καταστολισμένος ὠραϊώτατα. πρὸς τούτον λοιπὸν ἐλθοῦσα και ἔτι περισσότερον ἐνθαρρύνουσα αὐτὸν, τὸν παρεκίνησεν ἐν ᾧ πρότερον διανοεῖτο πῶς ἤθελε δυνηθῆ κρυφίως να τὸν θάψῃ, και τὸν πείθει να ἀποκριθῆ τὸν φόβον του κινδύνου. Διότι τολμήσας λέγει ἦλθε πρὸς τὸν Πιλάτον, και ἐξήτησε τὸ σῶμα του Ἰησοῦ, και τὰ ἐξῆς ἄτινα ἄς ἐξιτορήσῃ ἄντ' ἐμοῦ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον.

ΙΓ'. Ἐπειδὴ δὲ ἐμελλον και να καταβιβῶσιν τὸ θεῖον ἐκεῖνον σῶμα ὁ Ἰωσήφ και ὁ Νικόδημος, ἐκρηπε δὲ να ὑπάρχωσιν ἐκεῖ και τὰ κατάλληλα διὰ τὴν ἀποκαθλῶσιν, ἦτοι ἡ λαβὴ και ἡ σφύρα και ὅσα ἄλλα πρὸς τούτους ἀριμωδία, αὕτη εὐρισκομένη ὄλως διόλου περιφροντικῶς ὡσει φοβουμένη μήπως και συντριβῆ κανὸν ἐκ τῶν ὀστέων του Δεσπότη, παρηγγελε τῷ Νικόδημῳ να προσέχῃ καλῶς· και τοὺς ἦλους κατεφιλε, και τὰ σημεῖα τούτων ἔθετε εἰς τὰ ὄμματα αὐτῆς, και τοὺς ὠραίους τῷ ὄντι ἐκείνους πόδας τοὺς εὐαγγελισαντας εἰς πάντας τὴν εἰρήνην ἐλάμβανεν εἰς τὰς χεῖράς της, και τὰς χεῖρας ἐκεῖνας τῶν ὁποίων ἔργον εἶναι ὄλως ὁ κόσμος, και πρὸ πάντων πλάσμα αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος, και ἠναγκαλιζέτο ὄλον ἐν γένει τὸ σῶμα και προσεκολλᾶτο εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Τὸ πρόσωπον ὅμως μακρὰν ἀπέχετο και του να τὸ ἐγγίσῃ, ἀφ' ἐνός μὲν ἐξ εὐλαβείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀφῆνοῦσα τούτο εἰς τὴν Μητέρα, ἡτις εἶχε τὸ δικαίον τούτο ἐπειδὴ ἐγέννησεν αὐτόν. Αὕτη πρώτη ἔκαμε τὴν ἀρχὴν εἰς τοὺς θρηγῶνους, λύσσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, και τὰς παρεῖας καταξάνουσα διὰ τῶν ὀνύχων. Ἐνίοτε δὲ και τὴν Μητέρα παρηγορεῖ και ὑπεστήριξε κρατοῦσα πάντοτε τὰς χεῖράς της κατά του προσώπου μεθ' ὀρμῆς ἀπλώνουσαν, και τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κρατοῦσα ἀορίστως κλίνουσα πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορον λύτην βαρυνόμενη· και διὰ λόγων ἡμέρων και παρηγορητικῶν ἀφῆρει ἀπ' αὐτῆς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς λύτης. Ἄλλ' ἐκ του φόβου τῶν δικωτῶν δὲν ἠδύναντο ὡς ἤθελε να μεταχειρισθῶσι τοὺς

εἰς τὸν θάνατόν ἀπέποντας καὶ ἐπιταφίους θρήνους: Ἐν τούτοις καὶ πρὸς τὴν Μητέρα εἰποῦσα ὅτι δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος καιρὸς τούτων, παρήγγελε πρὸς τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Νικοδήμωμ νὰ περιτυλίξωσιν ὅσον τὸ ταχύτερον τὸ σῶμα εἰς σινδῶνα, καὶ ὡς ἔοικε νὰ τὸ σαρφάνωσιν καὶ νὰ τὸ ἐναποθέσωσιν ὡς τινὰ θησαυρὸν εἰς τὸν τάφον· καὶ ἐγγειρήσασα τὴν σινδῶνα καὶ τὴν σάρφανα τῷ Ἰωσήφ, οὗ, λέγει, θὰ φροντίσῃ; τοῦ λοιποῦ ἵνα καὶ τὸν σαρφάνωσῃ καὶ τὸν ἐπιταφίσῃ· καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ τάφου αὕτη προητοίμαζεν, ἔχουσα τὰ δευτερεῖα τῆς Μητρὸς καὶ ὡς πρὸς τὴν λύπην καὶ εἰς ἄλλην τὴν ἄλλην φροντίδα ἀφιερώνουσα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ νεκροπρεπῶς πλέον εἶχεν ἐτοιμασθῆ καὶ ὕπτιος ἔκειτο ἐπιπλωθεὶς καὶ ἐμελλε πλέον νὰ ἐπιταφισθῆ ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, τίς δύναται ἀρκοῦσά τινος νὰ διηγηθῆ ὁπόσον ἦτο τῆς μακαρίας ταύτης τὸ πένθος καὶ ἡ ὑπερβολικὴ λύπη; καὶ καλλίτερον ἐγὼ νομίζω θὰ παραστήσω τοῦτο διὰ τῆς σιωπῆς, ἢ διὰ λόγου θέλων νὰ τὸ διηγηθῶ· καὶ ταῦτα οὐραροῦσιν, καὶ ὁ τῶν ζῶν διδοὺς τοῖς πᾶσιν εἰς τὸν ζῶν φέρων ἐναπετέθη τάφον.

ΙΔ'. Ὁ δὲ τῶν ὄλων Θεὸς ἐκκληρώσας οὐτὸ τὸ τῆς οικονομίας ἔργον τὴν ἑβδόμη τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν (τὸ σάββατον) ἀνεπαύθη ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐώρταε τὴν ἀληθινὴν καὶ τελείαν τελείωσιν τῶν ἔργων του. Σὺν δὲ βλέπε ἐνταῦθα τῆς Μακαρίας ταύτης γυναικὸς τὴν μεγάλην σπουδὴν καὶ φιλοσοργίαν. διότι ἐνῶ οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς ὄλοι, καθὼς ὁ προφήτης λέγει ἐκ τοῦ φόβου μακρόθεν ἴσταντο, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς φωνὴν ἐτιμάτησαν, ἄλλοι δὲ καὶ ἐναντίοι του ἐγένοντο, αὕτη μόνον πάντα φόβον καὶ τὰ ἄλλα ὅλα εἰς οὐδὲν λογιζομένη, ἀναλαβοῦσα θάρδος καὶ τὸν γυναικεῖον λογισμὸν εἰς ἀνδρῶν μετριβοῦσα, καὶ ὅσα οὐδὲ πλῆθος πολὺ δὲν κατώρθωσεν, αὕτη μόνη ἐτόλμησε νὰ κάμῃ. Νομίζω δὲ ὅτι οἱ θεοὶ Ἐδωγγελοῦσιν θὰ μοι ἐπιτρέψωσι νὰ ἐξιτορήσω τὰ μεγάλα ἔργα αὐτῆς.

ΙΕ'. Πόσος δὲ νομίζεις ὅτι τῆ γίνεταί ἐκ τούτων ὁ ἔπαινος; διότι δὲν ἔπαυσα ἀπαξ μόνον διηγηθέντες τὰ περὶ αὐτῆς; οὐδὲ πάλιν ὁ μὲν ὠμίλησεν ὁ δὲ ἐσιώπησεν. ἀλλὰ καὶ οἱ τέσσαρες τετραχῶς ἀνέφερον περὶ αὐτῆς. διότι ἐπειδὴ εἰς τὰ σπουδαιότερα συνετέλεσεν, ἐξ ἀνάγκης προεθιμήθησαν καὶ νὰ ἀναφέρωσι ταύτην. Διότι ἀποδεικνύεται ὅτι τετραχῶς μετέβη αὕτη εἰς τὸν τάφον, καὶ θεῖον ἤξειώθη ὀπτασιῶν· καὶ πρῶ-

τον μὲν μόνη, δεύτερον δὲ μετὰ τῆς ἄλλης Μαρίας, τὴν ὁποίαν ὁ Μάρκος καὶ ὁ Ματθαῖος ὀνομάζουσι μητέρα τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Ἰακώβου· καὶ τρίτον μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου συγχρόνως ὡς λέγει ὁ Ἰωάννης, τέταρτον μετὰ τῆς Σαλώμης καὶ τῆς ἑτέρας; Μαρίας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, καθὼς λέγει ὁ Μάρκος; πρέπει δὲ νὰ μελετήσωμεν ἀκριβῶς τὰ περὶ αὐτῆς. Μετὰ τὸν ἐπιταφισμὸν τοῦ σώματος καθὼς λέγει ὁ θεὸς Ματθαῖος, ἢ Μαγδαληνῆ καὶ ἢ ἄλλῃ Μαρία δὲν ἔφυγον μακρὰν τοῦ τάφου, ἀλλ' ἀπέναντι καθήμεναι, ἐδεώρουν· λέγει ποῦ ἐτέθη. ἔπειτα ἐπόμεινον ἦτο νὰ ἀναχωρήσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν. τὸ μὲν διὰ τὴν ἔορτην τοῦ Σαββάτου, τὸ δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν φονευτῶν τοῦ Θεοῦ.

ΙΣ'. Τὴν νύκτα δὲ τοῦ Σαββάτου περὶ τὸ μεσονύκτιον σγεδόν, ὅτε οἱ ἀλεκτορες φωνάζουσι (διότι βλέπε πῶς σαφηνίζει ὁ Ἐδωγγελοστής τὴν διήγησίν του) πρὸς τὴν αὐγὴν τῆς Κυριακῆς, ὁ ἔστι τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ἦλθε Μαρία ἢ Μαγδαληνῆ καὶ ἢ ἄλλῃ Μαρία ἵνα παρατηρήσωσι τὸν τάφον ἢ δὲ ἄλλῃ Μαρία ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐδωγγελοστῶν τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Λουκᾶ γράφεται τοῦ Ἰακώβου μήτηρ καὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἦτις ἀναμφιβόλως πιστεύεται ὅτι εἶναι ἡ Θεοτόκος, καὶ ἰδοὺ λέγει ἔγενε σείσμος μέγας, διότι Ἄγγελος Κυρίου κατέβη ἐξ οὐρανοῦ, καὶ προσελθὼν ἀπεκάλυψε τὸν λίθον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείου, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ ὅσα ἐφρέξῃς. Ἰδοὺ μία ἔλευσις τῆς Μαγδαληνῆς εἰς τὸ μνημεῖον, ἐν ᾧ δὲ ἐπορεύετο, εἰς τὴν ὁδὸν ἀπήνησεν αὐτὰς ὁ Χριστὸς λέγων: χαίρετε· διότι ἔπρεπε τὸ γένος τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχὴν ἦκουσε τὸ: ἐν λύπαις τέξη τέκνα, αὐτὸ πάλιν πρῶτον καὶ τὴν χαρὰν νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ πληροφορηθῆ. Αὐταὶ δὲ ἐκ τοῦ πολλοῦ πόθου ἐτόλμησαν καὶ τὴν περισοότερον καὶ πλησιάζουσι καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ λημβάνουσι καὶ προσκυνοῦσιν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, μὴ φοβείσθε λέγει πρὸς οὐτάς, ἀλλ' ὑπάγετε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ δόσατε εἰς αὐτούς τὰ χαροποιὰ τῆς Ἀναστάσεως· εὐαγγέλιον θέλων ἵνα εἰς τοὺς ἀνδρας μνηντῆς τῆς χαρᾶς γίνῃ, ἦτις εἶχε πρῶτην γίνῃ τῷ Ἀδὰμ πρόξενος λύπης. Αὐταὶ δὲ ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὰ εὐαγγέλια, καὶ πρῶτος μὲν ἀνέστη ὁ Πέτρος ἐνῶ ἦτο ἀκόμη νύξ καὶ σκότος καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ κύμας ἐντός ἐκ τῶν ἔξω, βλέπει ὅτι ἔκειντο μόνον τὰ ὀδόνια

(σινδῶνα) καὶ ἀνεχώρησε θαυμάζων εἰς αὐτὸν τὸ γενομένον ἢ δὲ Μαγδαληνῆ ἀφοῦ εἶδε τὸν Πέτρον ὅστις ἦτο θερμοτάτος ὅτι οὐδόπως δὲν περιεργάσθη, ἀμφέβαλλε περὶ ἐκείνων ὅσα εἶδε καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶναι φαντασία ἄπερ εἶδε· τούτῃσι ὁ φανεῖς Ἄγγελος, καὶ ὁ Σωτὴρ ἀναστάς· ἐπιστρέψασα λοιπὸν πάλιν ἐπορεύθη ἵνα πιστωθῆ ἀκριβῶς ὅσα εἶδε, καὶ περὶ τὴν αὐγὴν ὅταν ἀνέτειλε πλέον ἢ ἡμέρα, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον δευτέραν ταύτην φοράν· καὶ βλέπει τὸν λίθον σηκωμένον ἀπὸ τὸ μνημεῖον, καὶ διελογίζετο ἐαυτὴν ὅτι καὶ πάλιν δὲν θὰ πιστεῦσαι εἰς αὐτὴν οἱ Μαθηταί· τρέχει λέγει καὶ ἔρχεται πρὸς τὸν Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, διότι οὗτοι οἱ δύο ἦσαν οἱ θερμότεροι τῶν Μαθητῶν· ὁ μὲν ἐπειδὴ ἠγάπα σφόδρα, ὁ δὲ διότι ἠγαπάτο σφόδρα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Καὶ βλέπε τῆς μακαρίας γυναικὸς τὸ ἐπινόημα· διὰ νὰ μὴ ἀπιστήσωσι πάλιν, δὲν λέγει ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος διότι δὲν γνωρίζω εἴτε ἀληθές· εἶναι τοῦτο εἴτε μὴ τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι τὸ σῶμα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν τάφον. Λέγει λοιπὸν, ἐπήραν τὸν Κύριον ἀπὸ τὸ μνημεῖον καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ τὸν ἔθεσαν, διεγείρει οὕτω τοὺς Μαθητάς καὶ τρέχει μετ' αὐτῶν, ἀναμένουσα νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξιχνιάσεως. Ἐμβαίνει ὁ Πέτρος εἰς τὸ μνημεῖον· ἔπειτα ἐμβαίνει καὶ ὁ ἄλλος Μαθητὴς· ὅστις ἐλθὼν φθάσας πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὰ σινδῶνα κείμενα ἐν τῷ τάφῳ καὶ τὸ τύλιγμα τῆς κεφαλῆς ἰδιαιτέρως τετυλιγμένον εἰς ἓξ μέρους· καὶ εἶπον λέγει καὶ ἐπίστευσαν· ὅτι οὐκ ἀνέστη, ἀλλ' ὅτι τὸν εἶχον σηκώσῃ ἐκεῖθεν· διότι εἰσέτι δὲν εἶχον μάθη ἐκ τῆς Γραφῆς, λέγει ὁ Ἰωάννης ὅτι θέλει ἀναστηθῆ ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ Ἰησοῦς· ἐπέστρεψαν λοιπὸν εἰς τὰ ἴδια οἱ Μαθηταί.

ΙΖ'. Ὅθεν καὶ τὴν θαυμασίαν ταύτην γυναικα εἰς ἀμφιβολίαν ἐνέβαλον, νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο φαντασία τοῦτο τὸ πρᾶγμα· καὶ ἐπόμενον ἦτο νὰ πάθῃ καὶ αὕτη ἀνθρώπινόν τι, καὶ νὰ δυσπιστῆ εἰς τὸν αὐτὸν τῆς· καὶ τοῦτο ἐν ᾧ εἶχε διαδοθῆ ταχύτερος περὶ ἡ φήμη ὅτι τὴν νύκτα ἦλθον οἱ Μαθηταί αὐτοῦ καὶ ἐκλίψαν αὐτόν. Ἀλλὰ καίτοι τοιοῦτοτρόπως ἀμφέβαλλε δὲν ἀπεμακρύνετο ὁμοῦ ἀπὸ τὸ μνημεῖον· ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ εἶχον ἀναχωρήσῃ οἱ Μαθηταί (ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης) ἢ Μαρία λέγει ἴσταντο ἔξωθεν τοῦ μνημείου κλαίονσα· τὸ μὲν εἶχεν ἀπελεισθῆ τὴν τρόπον τινά, τὸ δὲ καὶ μὴ δυναμένη

νὰ μάθη εἴτε τὸν ἐκλίψαν καθὼς διεδόθη ὁ λόγος, εἴτε τὸν ἐσήκωσαν ἐκεῖθεν· καὶ οὕτω κλαίονσα κύπει πάλιν εἰς τὸ μνημεῖον μετ' ἀμφιβολίας ἔτι, καὶ βλέπει δύο Ἄγγελους ἐνδεδυμένους λευκὰ ἱμάτια, καὶ καθημένους ὁ μὲν πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ δὲ πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ λέγουσι πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνοι· διατί κλαίεις ὡ γύναι; ποῖον ζητεῖς; ἔλεγον δὲ ταῦτα ἐπιπλήττοντες αὐτὴν τρόπον τινά. Διατί κλαίεις ὡ γύναι, ἀφοῦ τόσα εἶδες; εἰσέτι φοβείσαι καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσῃς τίποτε ὑψηλότερον; ποῖον ζητεῖς; ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶδες; ἐκεῖνον τοῦ ὁποῖου τοὺς πόδας διὰ τῶν χειρῶν σου ἤγγισας; ἐκεῖνον ὅστις σοὶ ὠμίλησεν ἐλπὼν τὸ χεῖρε; ποῖον ζητεῖς; ἐκεῖνη δὲ λέγει· ἐπήραν τὸν Κύριόν μου ἐκ τοῦ μνημείου καὶ δὲν γινώσκω ποῦ τὸν ἔθεσαν· ἔπειτα ἐπειδὴ οἱ Ἄγγελοι ἠγέρθησαν μετὰ σπουδῆς, ἴσως διότι ὁ Σωτὴρ παρουσιάσθη ἐκεῖ τότε, ἐστράφη ἐκεῖνη καὶ εἶπε τὸν Ἰησοῦν ὅστις ἴσταντο ἐκεῖ. Δὲν τὸν ἐγνώρισεν ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς, τὸ μὲν ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εἶχεν ἄφρατον τὸ σῶμα, καὶ δὲν ἐφαίνετο ἐξ ὀλοκλήρου καθαρά, ἔκτος εἰς ὅσους καὶ ὅταν ἤθελε· τὸ δὲ καὶ διότι δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ τὸν βλέπῃ καθαρῶς ἐκ τοῦ σκότους καὶ τοῦ θαμβώματος τῶν δακρύων, ἢ ἴσως καὶ τοῦ ὁ Χριστοῦ οὕτως φρονόμενος, λέγει λοιπὸν τότε πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· διατί κλαίεις ὡ γύναι; ποῖον ζητεῖς; ἐκεῖνη δὲ νομίζουσα ὅτι εἶναι ὁ κηπουρός, λέγει πρὸς αὐτόν. Κύριε· ἂν σὺ τὸν ἐπήρες; εἰς τὰς χειρας σου, εἰπέ μοι νὰ τὸν λάβω καὶ ἐγὼ· ὡσεὶ νὰ ἔλεγε· ἂν καὶ οὐ ἐβρόθθησας ἐκείνοισι οὔτινες τὸν ἐπήραν, εἰπέ μοι (ποῦ τὸν ἐθέσατε) νὰ τὸν σηκώσω καὶ ἐγὼ. Ὁ γυναικεῖας ἀγάπη! ὦ τοῦ ἐνθέρμου πόθου! Τῷ ὄντι οὐδὲν ὑπάρχει μακαριότερον τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης· πόθεν δὲ προήλθε νὰ τὸν νομίση καὶ κηπουρὸν; ἀλλὰ βεβαίως διότι ἦτον ἐντός κηπῶν τὸ μνημα; τάχα δὲ καὶ ἀρμόδιον ἦθελεν εἶσθαι νὰ εἴπωμεν ὅτι λαθρανόντως ἐκάλεσεν αὐτὸν οὕτω τὸν ἀληθῆ καὶ πρῶτον τοῦ Παραδείσου γεωργόν.

ΙΗ'. Ἄλλ' ἐνῶ ἢ Μαρία οὕτω πως ἀνησυχούσα ἠρώτα περὶ τοῦ σώματος, καὶ ἔτρεψεν ἐνθεν κάκειθεν, ὁ Θεὸς Λόγος ὁ γινώσκων τοὺς ἀποκρύφους τοῦ ἀνθρώπου διαλογισμούς, βλέπων αὐτὴν οὕτω βασανιζομένην, διὰ μιᾶς φωνῆς ὄξυνε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς εἰς τὸ νὰ κατανοήσῃ ποῖος εἶναι ἀληθῶς, καὶ ἐξ ὀνό-

ματος εκάλεισεν αὐτὴν λέγων. Μαρία· Ἐκεῖνη δὲ αἰσθανθεῖσα τὴν γλυκεῖαν καὶ συνήθη εἰς αὐτὴν φωνὴν ταχύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ γινόμενου λόγου, στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν λέγει... Ῥαββουνί ὅπως ἐρμηνεύεται, Διδασκαλε, καὶ ἐξήγῃ μοι πάλιν τὰ ἐναγκαλισθῆ τοὺς ὥραιους αὐτοῦ πόδας.

ΙΘ'. Διότι ἀφοῦ διὰ τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς ἐγνώρισεν αὐτόν, ἤθελε καὶ διὰ τῆς ψηλαφῆσεως νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀκριβέστερον καὶ ὥρισεν πρὸς τοῦτο, διότι τοῦτο τὸ εἰωπησέν ὁ Ἐθαγγελιστῆς. Ἀκούει τό: Μὴ μοῦ ἄπιου. Μὴ μὲ ἐγγίξεις. Διότι πῶς ἤθελεν εἶπῃ τοῦτο ἐὰν δὲν τὴν ἐβλεπε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τοῦτο; Διότι Ἐπειδὴ, λέγει οὐ καὶ μετὰ τῆς ἄλλης Μαρίας μὲ ἡγγισας διὰ τὸν χειρὸν σου, καὶ ἐνὸς τοιούτου χαρισίμου ἀξιοθεῖσα δὲν ἐσκέφθη; τίποτε θεῖον περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ἦσο εἰσέτι ἀειλὴς τὸ φρόνημα καὶ εἰς τὸν τάφον ὡς ἀνθρώπων μὲ ἐξήκει ἐμὲ ὅστις συγκάθημαι διὰ παντός μετὰ τοῦ Πατρὸς; εἰς τοὺς οὐρανοὺς; στάσου μακρὰν μὴ μὲ ἐγγίξεις; διότι κατὰ τὴν ἰδέαν σου δὲν ἀνέβην εἰσέτι πρὸς τὸν Πατέρα μου; Ἄλλως τε δὲ καὶ τὸ φρόνημα αὐτῆς; ἐξυψώσει ὥστε νὰ μὴ τὸν νομίζῃ πλέον ὡς καὶ πρότερον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ Θεόν; διότι διὰ τοῦτο εἶπε καὶ τὸ ἀναβῆναι ὡσεὶ δηλαδὴ πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅπου καὶ ὁ ἰδικός μου Πατήρ μου κατ' ἐξείρετον κατοικεῖ. Ὑπαγε δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἰπέ πρὸς αὐτούς, ὅσα ἔμαθες καὶ ἐβεβαίωθης. Ἐρχεται λοιπὸν τρίτην ταύτην φορὴν ἡ Μαρία (πρὸς τοὺς Μαθητάς) καὶ δὲν λέγει καθὼς εἰς τὴν πρώτην, ὅτι ἀνέστη, ἢ τοῦλάχιστον τὴν δευτέραν, ὅτι ἐπήραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, ἀλλὰ ἐρχεται λέγει Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ λέγουσα πρὸς τοὺς Μαθητάς ὅτι καὶ τὸν εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ταῦτα εἶπε πρὸς αὐτὴν. Ἐχει λοιπὸν ταύτην τρίτην ἔλευσιν αὐτῆς εἰς τὸ μνημεῖον, ὅταν ἦτο πρῶτὴ καὶ σκότος εἰσέτι. Τὴν δὲ τετάρτην ἱστορεῖ ὁ θαυμασιὸς Μάρκος Ἀφοῦ λέγει παρήλθε τὸ Σάββατον, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ Σαλώμη ἡγήρασαν ἀρώματα ἵνα ὑπάγωσι καὶ ἀλείψωσι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλας: Τίς θέλει μᾶς ἀποκλίσει τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καὶ ὅσα ἐρεξῆς.

Κ'. Ἄλλ' ἐνταῦθα εἰς ἀπορίαν γίνονται: πῶς ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία ἀφοῦ τρεῖς φορὰς ἐπιστάθη, πάλιν ὑπάγει εἰς τὸν Τάφον καὶ

λέγει μετὰ τῶν λοιπῶν: Τίς θὰ ἀποκλίσει, δι' ἡμᾶς τὸν λίθον; Ὅθεν φανερόν ἐστι ὅτι ἤλθε μᾶλλον, ὅπως γίνῃ ὁδηγὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ γενόμενα διηγηθεῖσα, καὶ ὡς λαβοῦσα θαύματος ἐκ τῆς ἀρώτης μεταβίβαστος. Ἐπιμένον δὲ εἶναι ὅτι οὐδεὶς εἶπεν αὐτῇ τό: Τίς θὰ μᾶς ἀποκλίσει τὸν λίθον; Ἄλλ' ἡ Σαλώμη, ἥτις δὲν εἶχεν ὑπάγῃ εἰσέτι εἰς τὸν Τάφον, ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς μόνον ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ἐπιτεθῆ λίθος εἰς τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Διότι καθὼς ἱστορεῖ ὁ Μάρκος, ἀφοῦ ἀνέστη ὁ Κύριος τὸ πρῶτ' ἐφάνη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν ἐκ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐκβάλῃ ἐπὶ ταυμάσια. Καὶ καθὼς λέγει ὁ Ματθαῖος, καὶ τὸν οἰσιμὸν καὶ τὸν λίθον ὅταν ἀπεκλίθη ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ τὸν Ἄγγελον ἐπάνω εἰς τὸν λίθον καθήμενον ἡ Μαγδαληνὴ εἶδε πρῶτ' αὐτῆς. Καὶ καθὼς διηγείται ὁ Ἰωάννης, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἥτις ἐστὶν ἡ Κυριακὴ, ἐρχεται ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία εἰς τὸ μνημεῖον λίαν πρῶτ' ἄνθρωπος καὶ εἶδε πρῶτ' αὐτῆς τὸν λίθον σηκωμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου, ἐὰν δὲν νοησοῦμεν ὅτι ἡ Σαλώμη εἶπε τοῦτο, θὰ περιέλθωμεν εἰς βυθὸν ἐναντιώσεως; τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εὐλόγον.

ΚΑ'. Ἰδοῦσαι λοιπὸν αἱ Μυροφόροι τὸν λίθον ἐρῶμενον πέραν τοῦ μνημείου, (διότι ἦτο καὶ πολὺ μέγα-) καὶ ἐμβάσαι εἰς τὸν τάφον, (διότι οἱ Ἰουδαῖοι μετεχειρίζοντο μεγάλα μνηματὰ) δὲν εὗρηκαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ εἰς ἀπορίαν εὐρισκόμενα βλέποντα παροῦσας πρὸς αὐτὸς ἄνδρας μὲ ἱμάτια ἀστράπτοντα καὶ καλῶς ἀκούσασαι παρ' αὐτῶν: τὸν Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν ἀπὸ Ναζαρετ τὸν ἐστουρωμένον; Ἀνέστη δὲν εἶναι ἐνταῦθα. Ἐπιστρέψασαι λέγει διηγήθησαν ταῦτα ὅλα πρὸς τοὺς ἕνδεκα Ἀποστόλους καὶ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ καὶ διάφορα ἡ γυναικὲς ὠνεῖδίσθησαν, διότι λέγει ἐφάνησαν φλυαρία τὰ λόγια αὐτῶν ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ Πέτρος ταραχθεὶς κἄπως πλὴν ἀδορύβω: ἀνέστη καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μνημεῖον μόνος. Ὁ Μάρκος λέγει ὅτι α ἡ Μαρία αἰτινες μετὰ τῆς Ἰωάννας καὶ Σαλώμης ἐξελθοῦσαι ἐφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ εἰς οὐδένα οὐδὲν εἶπον διότι ἐφοβοῦντο. Ἀλλὰ τοιουτοτρόπως μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πρῶτ' πληροφορηθεῖσα τὴν Ἀνάστασιν, πρῶτ' αὐτῆς εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὴν ἀνήγγειλε καὶ τὴν Εὐὴν ἐβοήθησε προσηκόντως τὴν χάραν εἰς τὸν κόσμον μὴνύσασα. Καὶ τοιαῦτα μὲν εἰσὶν εἰς αὐτὴν τὰ παρὰ τῶν Ἐθαγγελ-

στῶν ἐγκώμια.

ΚΒ'. Ὅποια δὲ εἶναι τὰ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἔργα αὐτῆς; διαφοροτρόπως φαίνεται ὁ Σωτὴρ εἰς τοὺς φίλους Μαθητάς του, καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς τὴν πρὸς αὐτοὺς κατάβασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ θαυμαστὴ αὐτῆς γυνὴ ἡγάπα κατ' ἐξείρεσιν νὰ συζῆ μετὰ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τελεσθῆ καὶ τὸ τῆς οἰκονομίας; μυστήριον, καὶ ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ ἀναληφθῆ ὁ Σωτὴρ καὶ νὰ καθήσῃ πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τοῦς πατρικούς σωματικῶς, ὁ μηδέποτε χωρισθεὶς τοῦ Πατρὸς, (ἀχωριστῶς συνὼν τῷ Πατρὶ) ἵνα μὴ λυπηθῶσι διὰ τὸν ἀπ' αὐτῶν χωρισμὸν τοῦτον, ἡ Μήτηρ καὶ οἱ Μαθηταί, τοὺς ἐξάγει εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ παρουσιάζει πρὸς αὐτοὺς Ἄγγελους ἵνα τοὺς πληροφορήσῃσι περὶ τῆς εἰς οὐρανοὺς Ἀναλήψεως; ἐπόμενον δὲ ἦτο τῷ ὄντι νὰ ἴναι καὶ αὐτὴ παρούσα, ἀφοῦ οὐδέποτε ἐχωρίζετο τῆς Μητρὸς τοῦ Λόγου. Μὴ θέλουσα ἄλλως τε καὶ οὐδόλως νὰ λείπῃ ἀπὸ τὰ θεϊότερα.

ΚΓ'. Κατόπιν δὲ διέμενον καὶ αὐτὰ μετὰ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ ὑπερῶον. ἔργον δὲ αὐτῶν καὶ ἀπασχολήσις ἦτο ἡ προσερχή. καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο ὁ θεὸς Λουκᾶς, ὅστις εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀποστολικῶν πράξεων, συναριθμῆ αὐτάς μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν Ἀποστόλων. «καὶ οἱ οὗτοι ἦσαν ὁμοῦ συνηθροισμένοι μὲ γνώμην καὶ ψυχῇ καὶ ἀσχολούμενοι προθύμως εἰς τὴν προσερχὴν καὶ τὰς ἰκασίας ὁμοῦ μετὰ γυναικῶν καὶ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.» νὰ ἀναφέρωσι δὲ ἄλλην γυναῖκα ἐκτὸς ταύτης; οἱ Ἐθαγγελισταί, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος; καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τοῦτο. Διότι μετὰ τὸ πάθος ὅπου ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωσιν οὗτοι περὶ γυναικῶν, ταύτην τὴν ἀναφέρουσιν ὀνομαστικῶς ὡς ἐπισημοτέραν, τὰς δὲ ἄλλας ἀποσιωποῦσιν ἀναφέροντες αὐτάς ἄπλως διὰ τῆς λέξεως γυναικῆς. Καὶ μαρτυρεῖ μοι τὸν λόγον ὁ ἱερός Ματθαῖος λέγων: ἦσαν ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλὰ μακρόθεν παρατηροῦσαι, αἵτινες ἠκολούθησαν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ διηκόνουν αὐτὸν μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή; καὶ ὅσα τὰ ἐξῆς. Αὐτὸ δὲ τοῦτο λέγει καὶ ὁ Μάρκος ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν βλέπουσαι μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο Μαρία ἡ Μαγδαληνή. Ἐὰν δὲ θελήσωμεν ἔχουμεν καὶ τὸν Λουκᾶν συμπαρτυροῦντα; ἠκολούθησαν δὲ προθύμως καὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐλθῆ

μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἶδον τὸ μνημα ὅπου ἐτέθη καὶ ἐπιστρέψασαι ἡτοίμασαν ἀρώματα, καὶ ἀκολούθησας, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Σαλώμη; ἀλλὰ καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Βροντῆς; θὰ βεβαίωσῃ ἡδη ταῦτα, ἀναφέρων μόνην αὐτὴν μετὰ τῆς Μητρὸς καὶ τῆς ἄλλης Μαρίας, λέγων ἵσταντο ὅδε πλησίον τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή. ὥστε ἐγὼ βεβαίως οὐκ ἄνευ βασιμότητος λέγω ὅτι καὶ αὐτὴ ἔμεινε εἰς τὸ ὑπερῶον μετὰ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἔλαβε τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὄχι εἰς τὴν οὐρανὴν γλώσσα, ἀλλ' ὅμως κατὰ τὰ χαρίσματα.

ΚΔ'. Ἐκτοτε δὲ ἔμεινε εἰς τὸν οἶκον μετὰ τῆς ἀπειράνθρου Παρθένου εἰς τὴν Σιών εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἡγαπημένου Μαθητοῦ, καθὼς λέγει τὸ θεόπνευστον Ἐθαγγέλιον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀπόστολοι διεμερίσθησαν διὰ κλήρου τὴν οἰκουμένην, καὶ ἕκαστος ἀνεχώρει εἰς τὸ μέρος του, καὶ εἰς ὅλην τὴν ὑψηλίον ἐκηρύττετο ἡ Ἐθαγγελικὴ διδασκαλία, αὐτὴ πλῆθος ἄνθρωπων τῶν θεοκτόνων, καὶ γενομένη ὅλη ζήλος, ὀλίγον καιροῦ διάστημα μείνας μετὰ τῆς Παρθένου εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξῆλθε μόνον πρὸς αὐτὴν καὶ τὸ ἐπιστήθιον εἰλοῦσα τὴν οκνήν αὐτῆς; ὅτι διενόηθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ῥώμην, ἵνα κτήσῃ καὶ λάβῃ ἐκδίκησιν παρὰ τοῦ Καίσαρος διὰ τὸν ἀδικον φεῖ! θάνατον τοῦ Διδασκαλοῦ ὑπὸ τῶν ἀγαρίστων. καὶ καταφρονεῖ λοιπὸν τὸ τόσον ἡλικος τοῦ δρόμου ἀνευ τινὸς ἀργοπορίας, μὴ συλλογισθεῖσα παντάπασιν ὅτι εἶναι γυνὴ καὶ τὰς ἐκ τούτου δυσκολίας; ὅ τοῦ θερμοτάτου ζήλου καὶ τῆς ἐπιμονῆς! καὶ μήτε πήραν μήτε χρήματα, μήτε ἄλλο τίποτε λαβοῦσα ὡς ἐφῶδιον, ἀλλὰ τὴν Ἀποστολικὴν ζωὴν προτιμήσασα ἤρχισεν τὴν ὁδοποιίαν. φανερόν δὲ εἶναι βεβαίως ὅτι καὶ τῆς διδασκαλίας τὸ ἔργον δὲν ἔμεινε ἡμελημένον παρ' αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τοῦτο πρὸ πάντων κατεγίνετο, καὶ διὰ τοῦ λόγου διηγουμένη, καὶ διὰ τῶν ἔργων ἀποδεικνύουσα, ἐβεβαίωσε τὴν πίστιν λέγουσα, καὶ ὅτι αὐτὴ πρῶτ' ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὰ μυστήρια, καὶ οὐ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Μαθητάς αὐτὴ ἐγένετο ἀρχηγὸς τοῦ κηρύγματος τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ τὰς δυσκολίας ὅσαι ἐτίχον εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ὁδοποιίαν; καὶ πόσον πλήθος προσεέλυσεν εἰς τὴν πίστιν διὰ τῆς σαγήνης τοῦ Ἐθαγγελίου; ταῦτα γνωρίζουσι καλῶς

δοσι μελετώσι σπονδαίως τὰ χρονικά τῆς Ἰταλίας, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ μέχρι σήμερον ἀφίζονται ἱστορία διὰ μεγάλως ἐδοξασθῆ ἡ μακαρία παρὰ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Καίσαρα Τιβέριον παρουσιασθεῖσα τὸσον καλῶς ἐξετέλεσεν ὅσα διενόηθη, ὅσον δὲν ἕν τιναντὸν ποτὲ νὰ πιστεύῃ τις ὅτι κάλλιον τέλος θὰ ἐλάμβανον, ὅσα δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ πάθῃαι καὶ ἔπαθον οἱ σταυρώσαντες τὸν Χριστόν, ὁ Ἄννας λέγω καὶ ὁ Καΐαρος καὶ ὁ Πιλάτος καθὼς ἱστοροῦσιν ἄνθρωποι φιλαληθέστατοι. Ὑστερον δὲ κατηχίσασα καλῶς τοὺς ἐκεῖ πιστοὺς καὶ εἰς τὴν πίστιν στερεώσασα, ἀφήσασα τὴν Ρώμην ἐξῆλθε, καὶ διελευσάσα πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὅλας τὰς πέριξ τῶν Γαλλίων χώρας, ἔπειτα δὲ ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν ὁποίαν ὁ Νεῖλος ποτιζών κἀμνει εὐφοροτάτην, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Συρίαν καὶ αὐτὴν τὴν Παμφυλίαν περιελθοῦσα, καὶ εἰς πάντας διασπείρασα τὸν Εὐαγγελικὸν λόγον τῆς πίστεως μετὰ πολὺ καιροῦ διήστει ἐπανήλθε πάλιν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν διαμείνασα ὀλίγον καιρὸν μετὰ τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, ἔρχεται εἰς τὴν Ἀσίαν, διότι εἶχεν ἀκοῦση ὅτι ἐκεῖ διέτριβε κηρύττων ὁ παρθένος καὶ ἐπιστήσιος Μαθητῆς, λαθὼν εἰς κλήρον τὸ ἐκείσε Εὐαγγελικὸν κήρυγμα, καὶ ἐκόμισε πρὸς αὐτὸν πλοῦτον τινα θαυμασίον· τὸν ἐρυθρὸν λέγω λίθον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ἐτέθη νεκροτροπέως· ἐξαπλωθεὶς ὁ Ζωοδότης Χριστός, μετὰ τὴν κατάβασιν ἀπὸ τοῦ θεοῦ ζύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐσαβανώθη εἰς τὴν σιγδύνα τυλιχθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐσχήμονος Ἰωσήφ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λίθου καὶ θαυμαστόν τι κηθοῦσται· διότι καθαρῶτα ἐσέτι φαίνονται ὡς τινες θρόμβοι στερεώτατα τυπωμένα καὶ ἀνεξάλειπτα τὰ δάκρυα τῆς Θεομήτορος, ὅταν ἐκείνη ἐχύνετο ἐκ' αὐτοῦ καὶ ἤλειπε μύρα τὸν Υἱὸν τῆς· καὶ μετέβαλον τὸ χρῶμα τοῦ λίθου εἰς τὸ φαϊότερον· ὁ ὁποῖος λίθος μετεκομίσθη ὕστερον εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, βασταζόντων τούτων τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων ἐπὶ τῶν ὧμων αὐτῶν.

ΚΕ'. Ἀρκετὸν δὲ χρόνον διαμείνασα μετὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, καὶ ὀδηγίσασα πολλοὺς εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, καλῶς δὲ καὶ ὡς ἔπρεπε τὴν πίστιν τηρήσασα, καὶ τὸν δρόμον τελέσασα, ἐκ τούτου δὲ καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐλαβὴ ὑπόληψιν καὶ μεγάλην τιμὴν εἰς τὰς καρδίας ὄλων ἐμφυτευσάσα, μικρὸν ἀσθενήσασα, μετετέθη εἰς τὴν ἀτελεύτητον καὶ μα-

καρίαν ζωὴν· τὴν μὲν ψυχὴν εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς χεῖρας παραδόσασα, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς μετὰ τοῦ ὁποίου ὄλους ἐκείνους τοὺς ἐνθέριμους καὶ πρὸς Θεὸν ἀφοσιωμένους ἀγόνους καὶ ἔρωτας ἐτέλεσε, τὸ σεβάσιμον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἄγγέλους, ἀφῆκεν εἰς τὸν ἐπιστήθιον Εὐαγγελιστήν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη ὁσιοπρεπῶς, σέμνως δὲ καὶ ὡς ἔπρεπε σαβανωθὲν τὸ τοιοῦτον παρὰ τοῦ μακαρίου Παρθένου τοῦ Θεολόγου, ἐνεταφιάσθη εἰς ἕν ἀπόκρυφον σπήλαιον πλησιέστατα τῆς Ἐφέσου ὡς θησαυρὸς πολύτιμος, τὸ ἄξιον τῷ ὄντι νὰ εὐρίσκειται εἰς τοὺς οὐρανούς.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΚΣ'. Καὶ ὁ μὲν Σολομὼν λέγει ὅτι δὲν εἶναι τόσον εὐκόλον νὰ εὕρῃ τις γυναῖκα ἔχουσαν γενναϊότητα καὶ ἀρετὴν εἰς ἄνδρας πρόπουςαν. Ἡμεῖς δὲ δὲν ἐχρειάσθημεν πολλοῦ τινος καὶ διὰ τῆς πείρας νὰ τὴν γνωρίσωμεν. Διότι εὐρίσκομεν ὅτι αὐτὴ μόνη μεταξὺ ὄλων τῶν γυναικῶν ἔπραξεν ἔργα ἀνδρικά· καὶ τοσοῦτον μάλιστα ὥστε κατ' οὐδὲν ἱπολείπεται καὶ ἐκεῖνοι αἱ ὁποῖα καθ' ὑπερβολὴν ἐφάνησαν ἀνδρεῖαι καὶ πνευματικῶς ἠγωνίσθησαν. Ἄλλ' ἐὰν φαίνεται εὐλόγον παραβαλόντες πάσας ταύτας ὅσα ἐξόχως ἀναφέρονται εἰς τὰς ἱστορίας ὅτι ἔπραξαν γενναῖόν τι ἔξαιρετικόν, θέλομεν ἀποδείξῃ ὁπόσον μεγάλῃ ἦτο ἡ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἀνδρικών χαρακτηρισμῶν αὐτῆς. Λοιπόν, ἐὰν μὲν ἤθελον φανῆ ὑπερβολικῶς πρὸς τὴν Πρῶμῆτορα παραβάλλον αὐτήν, ἔπρεπε νὰ εἰπωμεν ὅτι παρέβη, καὶ τὴν ἐντολὴν δὲν ἐφύλαξεν· τοῦναντίον μάλιστα ἡ Εὐα καὶ τὸν ἄνδρα παρέσυρε, πεισθεῖσα εἰς τὴν δολίαν συμβουλίην τοῦ ὕφραως, καὶ πρόξενος ἐγένετο ὄλων τῶν ἄλλων ὧσων ἀρχὴ καὶ αἰτία εἶναι ἡ πρώτη παράβασις. Ἄλλ' ὅμως ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Προμήτορα ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον τὰ παραλείπω. Θὰ ἀρκεσθῶ δὲ εἰς ἕν καὶ μόνον δούς τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν μακαρίαν Μαγδαληνῆν.

Διότι ἐκείνη μὲν, ἡ Εὐα δηλονότι, ὅταν περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐγνωρίσε τὸν Θεὸν περιπατοῦντα εἰς τὸν Παράδεισον ἐκρύβη ἐντροσκομένη τὴν γύμνωσιν αὐτῆς. Αὕτη δὲ (ἡ Μαγδαληνῆ) τὴν νύκτα περὶ τὴν αὐγὴν εἰς τὸν κήπον ὡς κηπουρὸν τὸν ἠρώτα καὶ τοὺς ὥρασιος αὐτοῦ πόδας εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐλάμβανε, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ αἰσθανομένη (ἀγνωρίζουσα) περισσότερον ἐπληροῖσε. Διότι ἀφῆνω νὰ λέγω ὅτι καὶ διὰ τῆς μακαρίας αὐτῆς ἀνεπληρώθη τὸ

ἐλλείπον ἐκείνης, ὅταν αὕτη ἤκουσε τὸ: χαίρετε· τὸ ἀντίθετον τῷ ὄντι τῆς λύπης ὡς ἤθελε τις εἶπῃ. Ἡ Σάρρα καὶ ἡ Ρεβέκκα μεγαλύνονται καὶ τιμῶνται διότι ἐγένοντο σύζυγοι τῶν Πατριαρχῶν. Αὕτη δὲ πόσον ὑπερτερεῖ ἐκείνας ἡ Μαγδαληνῆ συνδιατρίψασα καὶ μαθητεύσασα μέχρι τέλους καὶ μετὰ καρτερίας εἰς αὐτὸν ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἐκείναι Θεὸν ἐπίστευον· Ἐνδοξος βεβαίως εἶναι καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως ἡ Μαριάμ, διότι μετὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὕμνει τὸν Θεὸν ἐνοργάνως χορεύουσα καὶ κρούουσα τὸ τύμπανον μετὰ τῶν ἄλλων μαροφόρων ὁμοῦ. καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ εἰς ὄλον τὸν κόσμον ἐκήρυξεν. Εἰς τὴν θαυμαστὴν Δεβόρᾶν μεγάλῃν περιποιεῖται μὴν ἡ ἀρχηγία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους καὶ ἡ γνῆσι κατὰ τὸν ἐξῆρῶν δὲ Ἰσραὴλ καὶ τὰ λαμπρὰ στρατηγήματα. Εἰς ταύτην ὅμως τὴν Μαγδαληνῆν πόσον ἔπαινον προξενεῖ τὸ νὰ γείνη ἀρχηγὸς ὄλων τῶν χριστιανῶν καὶ νὰ κατατρόπῃσῃ κατὰ κράτος τοὺς ἀσπίλους ἐχθρούς· Ἡ Ἄννα ἐκ ζήλου πρὸς τὴν ἀτελῆ τὰ τέκνα, εἶναι γεγραμμένον ὅτι ἐγέννησεν ἐπτά. Αὕτη δὲ ἡ Μαγδαληνῆ διὰ τοῦ θερμοτάτου ζήλου καὶ ἔρωτος πρὸς τὸν ἰδικόν τῆς Νυμφῆς Χριστοῦ, ὅχι μόνον τῶν ἐπτά δαιμονίων ἀπηλλάγη, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀντίθετα τούτων χαρίσματα κατὰ τὸν Ἡσαΐαν, διὰ τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν φόβου καὶ ἐγέννησε καὶ ὠδήνησε, καὶ εἰς τὴν νοσην γαστέρα συνέλαβε. καὶ τὸ παραδοξότατον ὅτι καὶ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεόν. Αὕτη ἡ Μαγδαληνῆ ἐμμήθη κατὰ πολὺ καὶ τὴν Βασίλισσαν τῆς Αἰθιοπίας Σαββα. διότι ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἀληθῆ καὶ πρῶτην Σοφίαν (τὸν Θεόν), προσῆλθε πρὸς τὸν εἰρηγικὸν καὶ πρῶτον Σολομῶνα τὸν Χριστόν, καὶ τὴν εἰς αὐτὸν αὐξηθεῖσαν μάλιστα δὲ φυσικῶς οὖσαν εἰς αὐτὸν τὴν σοφίαν καὶ χάριν ἐθαύμαζεν. Ἐπαινεῖς τῆς Σαραφθίας καὶ τῆς Σουμανίτιδος τὴν φιλοξενίαν εἰς τοὺς ἁγίους ἄνδρας (Ἡλίαν καὶ Ἐλισαίον) καὶ τὴν εὐτελεῖ τράπεζαν καὶ τὸ ἀγγεῖον τοῦ ἔλαιου τὸ ὁποῖον δὲν ὀλιγότευεν· Ἐπαινεῖ καὶ ταύτης τὴν ὑπηρεσίαν ἣν προσέφερεν αὐτῷ τῷ Ἁγίῳ τῶν Ἁγίων εἰς τὴν γῆν πρὸ τοῦ πάθους καὶ τὰ μύρα τὰ ὁποῖα προσεκόμισε

πρὸς αὐτὸν ὅταν ἐκοιμᾶτο τὸν ζωοφόρον ὕπνον, τὰ ὁποῖα μέχρι σήμερον χύνονται καὶ θὰ θεύσωσιν εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τῆς φήμης. Τὴν Ἰαήλ καὶ τὴν Ἰουδίθ τὰς ὑπερενέκτισε κατὰ τὸν ζήλον. διότι ἡ μὲν Ἰαήλ διεπέρασε τὸν πάσσαλον εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Σισάρα, ἡ δὲ Ἰουδίθ ἀφῆρες τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀσσυρίου Ὀλοφέρνηος. ὑπὸ ταύτης δὲ τῆς Μαγδαληνῆς οὐχὶ μόνον ὁ Πιλάτος καὶ ὁ Καΐαρος καὶ ὁ Ἄννας ἐνικήθησαν κακὰ βουλευθέντες καὶ διαπραξάντες κατὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ κατὰ προσταγὴν τοῦ Καίσαρος ἐφρονεῦσαν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐφάνησαν ὅτι συνήργησαν μετ' αὐτῶν. Οἱ Γραμματεῖς δηλονότι καὶ Φαρισαῖοι, περὶ ὧν οἱ πάντες γινώσκω ὅτι ἀκούετε. Καὶ τί ν' ἀριθμῶ τὰς ἐπιλοίπους; τὴν Σωσάνναν καὶ τὴν Ἐσθῆρ καὶ τὴν Σολομονῆν; Διότι ὅλας ὁμοῦ τὰς ὑπερέτερον ἡ μακαρία αὕτη Μαγδαληνῆ, καὶ κατὰ τὴν σωφροσύνην, καὶ κατὰ τὴν προστασίαν τοῦ ἔθνους, καὶ κατὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ διὰ τὸν Χριστὸν καρτερίαν. Ὑπερέτερος καὶ ὅλας ὅσαι μετὰ τὴν χάριν διέλαμψαν, καὶ ὅσαι διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ στεφάνου ἐλαμπρύνθησαν, καὶ ὅσαι τὸν ἀσκητικὸν βίον ἔζησαν. Ἐπειδὴ καὶ εἶδε καὶ ἐγνώρισε καὶ ὑπέρητησεν αὐτὸν τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθῆ Νυμφῆν καὶ ἐραστὴν αὐτῶν, καὶ ἐτι συντομώτερον ἔχω νὰ εἶπω. εἶναι δὲ τοῦτο. Ὅ,τι εἶναι οἱ Ἀπόστολοι μεταξὺ ὄλων τῶν Ἁγίων, τοῦτο εἶναι ἡ Μαγδαληνῆ μεταξὺ ὄλων τῶν ἁγίων Γυναικῶν, ὅσαι διὰ τῆς πολιτείας τῶν σιτηρέθησαν τῷ Θεῷ. Διότι τὰς μὲν ἐμμήθη κατὰ τὸν ζήλον. τῶν δὲ ἐφάνη ὑπερέτερος, καὶ εἰς ὅλας ἐφάνη παράδειγμα θεαρέστου πολιτείας.

ΚΖ'. Ἀλλὰ τοιουτοτρόπως ζήσασα ζωὴν ἱσαγγέλιον, καὶ γενομένη σεβασμία καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἁγγέλους ἐκοιμήθη καὶ κατετέθη εἰς τὸ σπήλαιον ὡς προεῖπον. Μετὰ δὲ παρέλευσιν χιλίων ἔκτοτε ἐτῶν σφδόν, ὁ αἰότιμος βασιλεὺς Λέων, ὁ ἐπονομαζόμενος Σοφός, τοῦ ὁποῖου πατὴρ ἦτο Βασίλειος ὁ Μακεδών, ἐκ θείας ὀπτασίας τῆς Μακαρίας, διότι ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἔξυπνον ὄντα καὶ οὐχὶ κοιμώμενον, μετακομίας ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Ἐφέσου τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον, καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῶν ὄμων ἔλαβε καὶ ἀπέθεσε μετ' εὐλαβείας καὶ σεμνότητος εἰς τὸν Ναὸν τὸν ὁποῖον ὁ αὐτὸς ἔκτισεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου καὶ Τετρακμήρου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, εἰς τὸ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ἀριστερόν μέρος τοῦ Βήματος ὅπου συνήθως τελούνται τὰ θεία μυστήρια, πᾶσαν τὴν θήκην ἀργυρᾶν κατασκευάσας. Ἄλλὰ πῶς ἐν τοιοῦτον ἔργον ἀποσιωπήσας δὲν θέλω ζημίωσιν τὰ μέγιστα; Διότι ὁ ἱερός Ναός οὗτος τοσοῦτον ὠραίως κατεσκευάσθη, ὥστε κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πᾶσαν τὴν ὠραιότητα καὶ ἁρμονίαν αὐτοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν παραστήσῃ τις, διότι εἶναι πολὺ ἀξιόσπουδαςτον τὸ ἔργον κατ' ἐμὲ. Καὶ ἵνα ἐν ὀλίγοις εἶπω, τοιοῦτον ἔκτισε τὸν Ναὸν εἰς τὸν φίλον τοῦ Χριστοῦ ὁ σφώτατος βασιλεὺς, ὅποιον κατὰ μὲν τὴν εὐπρέπειαν νὰ ἦναι θαυμαστός· κατὰ δὲ τὸ μέγεθος ὄχι πολλῶν δευτέρως· πρῶτον δὲ νὰ τὸν κτίσῃ ὁ βασιλεὺς Λέων, καὶ ἄξιον νὰ ἀπερωθῇ εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τοῦ ὁποίου τὸ λείψανον ἐκ τῆς Κύπρου μετακομίσας κατέθεσε πρεπόντως εἰς τὸν Ναὸν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ εἰσερχομένου, ἐν ᾧ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἰς τοὺς ἐμπροσθίους τοίχους τοῦ ἱεροῦ κατέθεσε καθὼς προεῖπον τὴν μακαρίαν Μαγδαληνὴν. Καὶ νῦν εἰσὶν ἀμφότεροι οὗτοι φύλακες μὲν τῆς πόλεως ἄγρυπνοι. Σωτήρες δὲ καὶ δοτῆρες παντὸς εἶδους χαρισμάτων εἰς τοὺς μετὰ πόθου αὐτοῖς προσερχομένους, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν μεσίται ὠφελιμώτατοι, ἐὰν τῷ ὄντι οὐδὲν ὑπάρχει οἰκειότερον τοῦ μαθητοῦ καὶ φίλου.

ΚΗ'. Καὶ ταῦτα μὲν ἔχει παρ' ἡμῶν ὁ Σεβασμία Μαθήτρια τοῦ Θεοῦ Λόγου· αὕτη

εἶναι ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ ἀμοιβὴ τῶν λόγων μου, ἦεις καὶ πρώτη παρ' ἐμοῦ εὐλόγως τῇ ἀληθείᾳ πρὸς σὲ ἀπερωθῆ. Τοῦτο εἶναι διὰ σὲ ὡς τι προσεδίασμα καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀποδείξεις καὶ ἐλαχίστη προσφορὰ τῆς ὑπὲρ λόγον καρτερίας σου. Ἐὰν δὲ ἦναι τολμηρὸν τὸ ἐγχεῖρημά μου, ὅστις εἰσέτι εἶμαι εἰκοσαετής, καὶ ἐκ τοῦ πολλοῦ πρὸς σὲ πόθου μου ἀπετόλμησα εἰς ἐν τοσοῦτον μέγα ἔργον τὸ νὰ σὲ ἐπαινήσω, ὥστε καὶ τὴν ἀγροικίαν μου νὰ μὴ ἀναλογισθῶ, καὶ ἐὰν δὲν ἐγένετο ἀντάξιον τῶν ἰδικῶν σου λόγων καὶ κόπων τοῦτο μου τὸ ἐγκώμιον, σύγγνωθι τῆς τόλμης μου ταύτης, καὶ τὸ κατὰ δύναμιν πρόσδεξαι· ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι τὸ κατὰ δύναμιν εἶναι καὶ ἀγαπητὸν καὶ ἀρμόδιον τῷ σῷ Διδασκάλῳ, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ἐπιζητεῖ καὶ ἀποδέχεται· καὶ διὰ τῶν πρὸς τὸν Θεὸν Λόγον ἱεροῦ σου ποιήσων τὸ λέγειν μου λαμπρότερον καὶ ὑψηλότερον. Διότι ἴσως τότε καὶ μόνον δυνηθῶμεν ὀλίγον τι νὰ εἴπωμεν κατὰ τὴν σὴν ἄξιαν, καὶ μὴ τὸσον ὑστερήσωμεν ὅσον φαινόμεθα σήμερον ἔλλειπεις. Χάρτι τοῦ ἀληθινοῦ λόγου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπρῃ εἶ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, ἡ μεγαλωσύνη τε καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ.	21	στίχ.	18	ἀντί	Μυροβόλτα	γρ.	Μυροβόλτα
>	34	>	2	>	Δύσον	>	Λύσον
>	48	>	31	>	Παντευυχία	>	Παντευυχία,
>	55	>	36	>	πειρασμῶ	>	πειρασμῶν
>	58	>	19	>	Θεῶ	>	Θεῶ,
>	58	>	14	>	προς	>	πρὸς
>	58	>	19	>	σῆς	>	σῆς,
>	60	>	21	>	κλύθωνος	>	κλύθωνος,
>	60	>	24	>	ἐκβῶ σοι	>	ἐκβῶ σοι,
>	61	>	6	>	κα,	>	κα-
>	61	>	7	>	βροτοκτόνου-	>	βροτοκτόνου,
>	62	>	9	>	Θεοτόκῃ	>	Θεοτόκῃ,
>	66	>	18	>	Μονήν	>	Μονήν
>	68	>	10	>	φῶδαις	>	φῶδαις
>	80	>	7	>	Ναῦς	>	Ναῦς
>	88	τροπ.	9	>	ἰάσω	>	ἰάσω
>	95	>	23	>	λυτρώσασθαι	>	λυτρώσασθε
>	96	>	19	>	θεία	>	θεία
>	96	>	35	>	ταύτη	>	ταύτην

Ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης Φωτίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
Ἐκδόσις 1824 ἐν Βερολίνῳ.

Μοδέστου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων ἀκμάσαντος κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῶν τοῦ ζ'. αἰῶνος. Εἰς τὰς Μυροφόρους.

Τὸν ἕβδομον ἀριθμὸν καὶ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ἐπὶ τῆς κακίας εὐρίσκομεν τὴν Γραφὴν παραλαμβάνουσαν εἰκότως οὖν τὴν Μαρίαν ἐκλέγειν τὴν Μαγδαληνὴν ὁ Σωτὴρ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει δαιμόνια ἐπτά, ἵνα τὸν ἄρχοντα τῆς κακίας δι' αὐτῆς ἀπελάσῃ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ὅτι φησὶν, αἱ ἱστορίαι τὴν Μαγδαληνὴν ταύτην διὰ βίου παρθένον διδάσκουσιν καὶ μαρτύριον δὲ αὐτῆς φέρεται, ἐν ᾧ λέγεται διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς παρθενίαν καὶ καθαρότητα, ὡς ὕalon αὐτὴν καθαρὸν, τοῖς βασανισταῖς φαινέσθαι. Ὅτι φησὶν, μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου πορευθεῖσα εἰς Ἐφεσον πρὸς τὸν ἡγαπημένον Μαθητὴν ἐκεῖσε τὸν δρόμον τὸν Ἀποστολικὸν, διὰ τοῦ μαρτυρίου ἡ Μυροφόρος Μαρία ἐτελείωσε, μὴ θελήσασα μέχρι τῆς τελευτῆς χωρισθῆναι τοῦ Παρθένου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ὅσοιο φησὶν, ἡ ἀπαρχὴ τῶν Ἀποστόλων Πέτρος ὀνομάσθη διὰ τὴν ἀσάλευτον πίσσιν, ἣν εἶχεν εἰς Χριστὸν τὴν Πέτραν, οὕτω καὶ αὕτη ἀρχηγὸς τῶν Μαθητῶν γενομένη διὰ τὴν καθαρότητα αὐτῆς καὶ τὸν πόθον δι' εἶχεν εἰς αὐτὸν ἡ Μαρία ὁμονύμως τῇ Μητρὶ παρὰ τοῦ Σωτῆρος προσηγόρευται. Ὅσοιο τῷ Δεσπότη τῶν Μαθητῶν ἠκολούθει ὁ χορὸς, οὕτω τῇ Δεσποίνῃ καὶ Μητρὶ τοῦ Κυρίου τῶν μαθητευομένων γυναικῶν ὁ χορὸς. Ἐθαύμαζόν γάρ φησι ποτὲ οἱ Μιθηταὶ ὅτι μετὰ γυναῖκας ἐλάλει· δῆλον ὅς οὐκ οὕτως τοιαύτης συνηθείας τῷ Κυρίῳ ἀλλὰ τὸν εὐαγγελικὸν δρόμον τῆς Μητρὸς τοῦ Δεσπότη συνεξανούσης τῷ Υἱῷ καὶ Δημοουργῷ, καὶ αὗται συνακολουθοῦσαι αὐτῇ τῷ κοινῷ Δεσπότη ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καὶ τοῖς Μαθηταῖς διηκόνουν.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΣΙΜΩΝΑ ΤΟΝ ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΝ

«Δίκαιοι εις τὸν αἰῶνα ζῶσι».

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Καὶ ὁ θάνατος νὰ βασιλεύσεν σχεδὸν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ προοίμια τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως εἰς ὅλην τὴν ἀνθρώπινον φύσιν. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Βέβαια δὲν εἶναι ἔθνος, δὲν εἰσίσταται τάξεις, δὲν θεωρεῖται οὐδεμία ἡλικία ἀνθρώπων, ὅπου νὰ μὴ ἐγεύθη ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ θανάτου τὴν μικροτάτην καὶ θανατηφόρον πληγὴν τῆς ζωῆς. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Ὅλοι, καὶ Ἀσούροι, καὶ Χαλδαῖοι, καὶ Ἕλληνες, καὶ Αἰγύπτιοι, καὶ Πέρσαι, καὶ Ἀραβες, καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων, ἀπὸ τὴν γέννησιν ἐφθασαν εἰς τὴν αὔθειον. Ἄλλὰ μετὰ τὸ βαθύτατον γῆρας, κατήνησαν εἰς τὸ θάνατον τὸν ἀναπόδραστον ὄρον. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Καὶ βασιλεῖς καὶ ἰδιῶται, καὶ ἔξουσιαταί, καὶ ὑπεζούσιοι, καὶ πλούσιοι καὶ ἐνδεεῖς, καὶ δεσπόται, καὶ δούλοι πάντες ἐπίσης ἐπροσκύνησαν τοῦ θανάτου τὴν δεσποτείαν. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Καὶ τέλος πάντων, καὶ βρέφη καὶ παῖδες, καὶ μείρακες, καὶ νεανίσκοι, καὶ ἄνδρες, καὶ προβηκότες, ἢ εὐθὺς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ζωῆς εἴρον τὴν ἔξοδον τοῦ θανάτου, ἢ εἰς τὴν νεότητα, ἢ εἰς τὸ γῆρας, ἐσυνάβησαν εἰς τοῦ τάφου τὰς ἀποθήκας. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Δὲν κάμνει χορεία νὰ ἀπαριθμῶ ὅλην τὴν λαμπροτάτην χορείαν τῶν μακαρίων ἀνδρῶν, διὰ νὰ κάμω τοῦ λόγου μου τὸ συμπέρασμα. Διὰ τοῦτο ἀφίνω τὴν πνευματοκίνητον καὶ προφητικὴν τοῦ νόμου λογαῖα. Παρατρέχω τὴν δωδεκάριθμον τῶν Ἀποστόλων χορείαν. Δὲν φέρω εἰς τὸ μέσον τὰς καρτερικὰς καὶ ἀκαταγωνίστους φάλαγγας τῶν Μαρτύρων. Ἀποσιωπῶ τὴν μεγάλωφονον σάλπιγγα τῶν θεοφόρων διδασκάλων. Παραβλέπω καὶ τῆς ἐρήμου τὰ κάλλιστα θρέμματα ὅτινες ὄλοι, καὶ πρῶτοι, καὶ μέσοι, καὶ τελευταῖοι, ἀγκυλὰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ ζῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα, πάντες μὲν οἱ Δίκαιοι, διὰ τὸ ἀνώ-

ριστον τῆς αὐτοζωῆς, τινὲς δὲ καὶ διὰ τὴν ἀφθαρσίαν τῶν σωμάτων, τὰ ὅποια, οὐ μόνον διαφόρους ἀσθενείας θεραπεύουσιν, ἀλλὰ καὶ ποταμοὺς μύρων ἐκβλύουσιν. Ὅλους, λέγω, αὐτοὺς τοὺς ἀφίνω, καὶ ἓνα μόνον παρασταίνω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων, καὶ διὰ βεβαίωσιν τοῦ λόγου μου, καὶ διὰ ἀπόδειξιν τῆς προτάσεώς μου. Δηλαδή, τοῦτον τὸν ἱεροπρεπῆ καὶ σεβασμίον ἄνδρα, τοῦτον τὸν λαμπρὸν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης, τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸ μέγα καύχημα τῶν Ὁσίων τὸν ἄδυτον ἀστέρα τοῦ ἁγίου Ὄρου, τὸν χρυσαυγὴ λόγον τῆς ἐγκρατείας, τὸν διδάσκαλον τῆς παρθενίας, τὸν κυβερνήτην καὶ Κρίτορα τοῦ σεβασμίου τούτου Μοναστηρίου, τοῦ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτοῦ κεκτημένου τὸν περιβόητον ἐν ἀρετῇ τὸ κλέος τοῦ Ἄθωνος Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην. Ὁ ὅποιος ἂν ἐπέρασε διὰ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, διὰ τὸ ἅπασι ἀποκείσθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ἀποθανεῖν, ἐπέρασε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ζωὴν, καὶ νὰ ζῆ ὡς Δίκαιος εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας. «Ὅτι Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι».

Ζῆ κατὰ ἀλήθειαν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ζῆ, διὰ τὴν ἦτο νεκρός, πῶς ἴκονε τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν μετὰ πίστεως, μυρίων καρῶν αὐτοὺς ἀπαλλάττων: ζῆ, διὰ τὸ ὡς ἄλλο Ἰσραήλιν οὐκ εἶθρον, πολλὰς λελερωμένας ψυχὰς καθαίρει τῶν ἐγκλημάτων. ζῆ, διὰ τὴν καὶ μετὰ θάνατον κηδεταὶ τὸ ἀγιώνυμον Ὄρος, κυβερνᾷ εἰς τὰ ἀναγκαῖα τὸ ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριόν του. ζῆ, λέγω, διὰ τὴν εἶναι μία παρηγορία τῶν πτωχῶν μοναχῶν τῶν ἐν αὐτῷ ἀσκούντων, τοὺς λυτρώνει ἀπὸ μεγάλης συμφορᾶς, τοὺς δίδει ὑπομονὴν εἰς τὰς θλίψεις, τοὺς εὐγάνει ἀπὸ τῶν βυθῶν τῆς ἀπογνώσεως. Ἄς τὸ ὁμολογήσῃ ὅσοι κατέρηγον εἰς αὐτὸν τὸν ἀξιωμαστον καὶ πανεύδιον λιμένα τούτου τοῦ ἁγίου ἀνδρός. Εἰπέτε τὴν ἀλήθειαν ἀρχοῦντά μου μαρτυρήσατε φανερὰ ἂν ζῆ, ἢ ἀπέθανεν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων. Εἰπέτε, πρὸς ἐσὰς ὁμιλῶ, ὅσοι μετ'

εὐλαβείας καὶ πίστεως τοῦ ἐπιτελεῖτε τὴν εορτήν, τοῦ κροτεῖτε τὴν πανήγυριν, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν τοῦ δοξάζετε τὴν ἀνάμνησιν.

Καὶ τί ἐροῦτό νὰ μῶθο ἔξ ἀκοῆς, ἐκεῖνο ὅπου κηρύττουσι τὰ πράγματα; φανερόνουν οἱ ἕμνοι, αἱ δοξολογίαι, τὰ ἐγκώμια, καὶ ἡ ἐναρμόνιος μελωδία· αἱ ψαλμοὶ, ἡ παννύχιος στάσις, ἡ φωταχυσία, αἱ χοροστασίαι ὅπου γίνονται εἰς τὴν τελευταίαν του, τοῦ παρουσιάζουν ζώσαν τὴν αἰσθησιν, καὶ ἔμπουν τὴν ἀκοήν καθὼς καὶ ἡ ἅγια Ἐκκλησία τοῦ ψάλλει εἰς τοὺς ἕμνους τῶν ἱερονικῶν Μαρτύρων, Γουρίας, Σαμωνᾶ, καὶ Ἀβιβίου, «Ψυχᾶς ταῖς τῶν Ἁγίων γὰρ, παρὰ Θεοῦ τοῦτο δέδοται, τὰ ἐνταῦθα γινόμενα, νοερῶς ἐνοπρᾶξεσθαι». Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἄλλοθεν θέλω ἀποδείξει, πῶς ὁ Μυροβλύτης Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ἔζη καὶ μετὰ θάνατον αἰωνίως, διὰ δύο αἰτίας· πρῶτον διατὶ ἐφύλαξε τὸ κατ' εἰκόνα ἀλώβητον ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ δεύτερον, διατὶ πρὸ τοῦ φυσικοῦ θανάτου ἀπέθανε τὸν ἐκούσιον θάνατον διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἐδόξασε μεγαλῶς, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Ζήτημα ἀναφέρεται εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἀνάμεσα εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἱερῶν Θεολόγων διὰ ποῖαν αἰτίαν ὁ Θεὸς ὑστερον ἀπὸ ὅλα του τὰ ποιήματα ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐξαίρετον ἔργον πάντων τῶν δημιουργημάτων; Ὁρόφορος τοὺς οὐρανοὺς, καὶ εἰς αὐτοὺς, λέγουσιν, ἐδιώρισε τοὺς Ἀγγέλους. Ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἔρπετῶν τὴν ἐπλήρωσεν. Ἐκαμε τὸν ἀέρα, καὶ τὸν ἐξάρτισεν εἰς τὴν πολυμορφον φύσιν τῶν πετεινῶν. Ἐδημιούργησε τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἐπλούτισεν ἀπὸ τὴν ἄπειρον πληθὺν τῶν ἰχθύων. Ἄφ' οὗ δὲ ἐγένεον οἱ ἄνθρωποι τοὺς πόπους, ἐμέρισεν εἰς τὰ διάφορα κτίσματα ὅλα τὰς κατοικίας των, καὶ μετὰ πάνσοφον γνῶσιν ἐδιάταξεν εἰς κάθε ἕνα τὸ ἴδιον κέντρον· τότε ἐπλαστούργησε καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἴσοι ἦσαν κατοικημένοι, ποῦ εἶχε νὰ κατοικήσῃ οὗτος ὁ ἄνθρωπος; Ποῦ ἦτο ἔτοιμον τὸ Παλάτιον τοῦτου τοῦ βασιλέως; Ποῖος ἦτο ὁ θρόνος ὅπου ἐμέλλε νὰ ταχθῇ αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ οὐράνιος εἰκόνα, ἡ κατ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ πλασθεῖσα;

Ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον ὁ μέγας δημιουργὸς Θεός, ἀποκρίνεται ὅλη ἡ χρυσεὴ σπειρὰ τῶν Θεολόγων ἀναφύεται εἰς τὴν πάντα κατοικημένα, διὰ νὰ καταλάβωμεν, πῶς ἡ ἀνάπαυσις,

καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ τέλος, δὲν πρέπει νὰ ἦται εἰς τὰ κτιστὰ ταῦτα καὶ πρόσκαιρα πράγματα, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν μόνον, τὸν ὁποῖον φέρει τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοίωσιν· καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἱερὸς Ἀγνοστίκος. «Ἐποίησας ἡμᾶς διὰ σὲ Κύριε· καὶ δὲν ἀναπαύεται ἡ καρδία μας, ἕως οὗ εὐρη εἰς τὸ λόγον σου τὴν ἀνάπαυσίν της.»

Ταύτην τὴν ἀρίστην διδασκαλίαν· τοῦτον τὸν ἐξαίρετον στοχασμόν, τοῦτο τὸ θαυμασίον καὶ δυσνόητον μᾶθημα, δὲν τὸ ἐδιδάχθη ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων ὁ Μυροβλύτης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος· δὲν τὸ ἐπαυδαίθη εἰς τὸ Λύκειον τοῦ Ζήνωνος; μῆτε τέλος πάντων τὸ ἐξημευθεῖν εἰς τὸν περιπατοῦ τῶν Ἀριστοτελῶν. Ἄλλὰ τὸ ἐδιδάχθη εἰς τὸ πνευματικὸν σχολεῖον τοῦ Παραδείσου· σχολεῖον ὅπου δὲν εἶχεν ἄλλον οἰκιστὴν, παρὰ τὴν ἀθωότητά· διδάσκαλον, τὸν ἴδιον Θεόν· ἀκροατὴν, τὸν Ἀδάμ. παιδαγωγίαν, τὸν θεῖον νόμον· βραβεῖον τῆς ὑπακοῆς, τὴν ἀθανάσιαν· πρόστιμον καὶ ζημίαν, τὸν θάνατον. Ὅλα μέρη ὅπου ἀπέβλεπαν εἰς ἕνα σκοπόν· ἐκόντες· ἔσαν εἰς ἕν τέλος, διὰ νὰ φυλάξουν μετὰ τὴν ἀμαρτησίαν, ἀλώβητον τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ ἀπαρραχάρακτον εἰς τοὺς γενιάους καὶ κατ' ὁμοίωσιν. Χαρίσματα καὶ τὰ δύο ὑψηλὰ· ὡσαν ὅπου τὸ ἐν, τὸ κατ' εἰκόνα, κατὰ τοὺς πρωτόστους τῶν διδασκάλων, Χρυσόστομον, Γρηγόριον, καὶ Δαμασκηνόν, σημαδεύει τὸ νοερὸν, ἀθάνατον τε, καὶ ἀρχικόν. Καὶ τὸ ὅλον τὸ κατ' ὁμοίωσιν, σημαδεύει τὴν τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸ δυνατόν ἀφομοίωσιν.

Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν ἀρχαιοτάτην ζωγραφίαν τοῦ πανολβίου σκηνομάτους ἐκεῖνου τῆς Ἐδέμ, καὶ εἰς τὸ πρῶτιστον τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως αὐτοῦ, τὸ δεξυδεχῆς ἡμῖα τῆς διανοίας ἀνεύσις οὗτος ὁ ἔμπειρος τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς, ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ἀφ' οὗ ἐθεώρησε διὰ τὴν παρακοὴν διωγμένον τὸν πρωτόπλαστον ἀπὸ τὸν Παράδεισον ἐκεῖνον τῆς τρυφῆς, εἰς ταύτην τοῦ κλυθμῶνος τὴν ἀξιοδάκρυτον κατοικίαν ἀπὸ τὴν αἰώνιον ἐκείνην πατρίδα, εἰς τὴν πρόσκαιρον ἐξορίαν τοῦ κόσμου τοῦτου· ἀπὸ τὴν ἀφθαρσίαν εἰς τὴν φθοράν καὶ τέλος πάντων, ἀπὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῆς αἰδίου ζωῆς, εἰς τὸ σκοτεινότερον δεσμοτήριον τοῦ θανάτου· προθύμως ἀκούει τῆς γλυκυτάτης καὶ ψυχοφελῶς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι». Ὅθεν χωρὶς προθεσίαν καιροῦ, ἐπειδὴ καὶ ἐγνωρίσε πῶς

δὲν θέλει εὐρη ὅσον ἔχασε μετὰ τὴν παρακοὴν τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ἂν δὲν φυλάξῃ ἄσπιλον τοῦ νέου Ἀδάμ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν ἐφόρεσε μετὰ τὴν πνευματικὴν τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησιν· μῆτε θέλει ἀναπαύσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἂν δὲν τὸν ἀναπαύσῃ εἰς μοναχὸν τὸν Θεόν. Ἀρνεῖται νέος τὴν ἡλικίαν, τὸν κόσμον, καὶ διώκει τὸν οὐρανόν· ἀπορρίπτει κατὰ Παῦλον ὡς σκύβηλα εἰς τὴν γῆν, ὅλην τῆς γῆς τὴν περιουσίαν, διὰ νὰ θησαυρίσῃ τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον· καὶ ἀντὶ χρυσοῦ τὸν Χριστόν, καὶ τὰς χρυστὰς ἑλιπίδας τῆς θείας χρηστότητος. Καταφρονεῖ δόξαν ψευδῆ, ἀτιμίας μητέρα, καὶ πᾶσαν ἀπόπτυστον ἡδονὴν ὀδυνηρῶς ὀδύνης τροφόν, καρποὺς ὅλα τῆς παρακοῆς· σηκνεῖ εἰς τοὺς ὄμους του τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀφίνει τὴν φίλην του πατρίδα, ἀποστρέφεται τοὺς συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους γονεῖς, καὶ ὑπόπτερος φθάει εἰς τοῦτο τὸ ἀγώνιον ὄρος τοῦ Ἄθωνος. Καὶ μετὰ τὰς πανημέρους νηστείας ἐκδέχεται τοὺς δεγματίνους χιτῶνας τῆς ἀμαρτίας· καὶ γυμνός, δὲν φορεῖ ἄλλο κάλυμμα παρὰ τῆς ἀκακίας τὴν περιβολήν. Καὶ κἀμύωντας λογαριασμόν, πῶς ἀνίσως ἡ παρακοὴ ἐπροξένησε τὸν θάνατον, ἐξ ἀνάγκης ἡ ὑπακοὴ προξενεῖ τὴν ζωὴν, δίδει ὁ Ἅγιος τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ὑπακοὴν πνευματικοῦ Πατρός, μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν μετὰ ὅσην λαμβάνουν οἱ πολλοὶ τὰς ἡγεμονίας καὶ ὑπαταίας. Καὶ στοχαζόμενος πῶς ἡ ὑψηλοφροσύνη ἐκρήμισε τὸν ἐωσφόρον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, «Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν, ὡς ἀστρατὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα». Ἐδειξεν ὁ μακάριος τὴν ταπεινοφροσύνην εἰς τὸν θεὸν ὅσον τὸν Ἄθωνος ὄρος. Τὸν ἔβλεπον ἡ ταπεινότητις ὡς ἄλλον Ἠλίαν τὸσον, ὡς εἰς τὸν οὐρανόν· «διατὶ ὁ ταπεινὸς ἑαυτὸν ὑψώθησεται». Ὁ μακάριος ταπεινότητις, ποῦ εἶσαι καὶ δὲν σὲ βλέπομεν τὴν σήμερον; Οἱ πάντες ζητοῦμεν νὰ ἔχομεν ὑποτακτικούς, καὶ τινὰς δὲν ζητεῖ νὰ ὑποταχθῇ· καὶ ἂν ὑποταχθῶμεν, διὰ ἀνάγκην ὑποτασσόμεθα, καὶ οὐχὶ διὰ ταπεινοφροσύνην· καὶ τὴν μὲν ὀνομασίαν ἔχομεν ὑποτακτικῶν· κατὰ δὲ τὸ πρᾶγμα θέλομεν νὰ ἔξουσιάζωμεν τοὺς γέροντάς μας· τοὺς κατηγοροῦμεν ὡς ἀδικητοὺς· τέλος πάντων, φεύγομεν ἀπὸ αὐτοὺς, χωρὶς νὰ λάβωμεν συγχώρησιν. Ἄλλ' ὁ ἅγιος Σίμων εἶχε τὴν εὐλάβειαν εἰς τὸν γέρον-

τά του, ὅπου ἐδέχτο τὰς νοουθεσίας του, ὡς λόγια Ἀγγέλου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς λόγια καὶ ἐντολὰς παντοῦ τοῦ ἰδίου Θεοῦ.

Καὶ λοιπὸν, καθὼς ὁ Ἀδάμ μετὰ τὴν παρακοὴν ἀπώλεσε μὲν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ κατ' ὁμοίωσιν, καὶ παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς, κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ· ἐκέρδησε δὲ ἀκολουθῶν τὴν φθοράν καὶ τὸν θάνατον. Τέτοιαις λογῆς ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ Ἱερὸς Σίμων μετὰ τὴν ὑπακοὴν ὅπου ἔδειξεν, ἐφύλαξε μὲν ἀπαρραχάρακτον τὸ κατ' εἰκόνα καὶ κατ' ὁμοίωσιν, ἐκέρδησε δὲ ἐπομένως, τὴν ἀφθαρσίαν καὶ τὴν ζωὴν.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως φυτεύεται ὡσαν ἐν εὐδοστάτον κρῖνον μέσα εἰς τὸν παράδεισον· φαίνεται πολίτης τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων μιμητὴς ἀκριβέστατος. Ὁ ἄξιαι ὅπου τὸν εὐλαβοῦντο ἅπαντες οἱ τότε Ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ μάλιστα οἱ ἴδιοι Καθηγούμενοι τῶν ἱερῶν μοναστηρίων. Ὁ ἅγιος τῆς! διὰ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐτίμησεν ἡ ἅγια Τριάς μετὰ τὴν ἐπίμονον μονίην της καὶ παρουσίαν. Ὁ τελειότης! ὅπου δὲν δέχεται ἄλλην αἴτησιν, παρὰ τὴν μακαριότητα. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ τινὰς πῶς ὁ Πατὴρ ἡμῶν Μυροβλύτης Σίμων νὰ μὴ ἔζη καὶ μετὰ θάνατον ἀθανάτως εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Δὲν ὑπέφραεν ὁ φθονερὸς διάβολος νὰ βλέπῃ τὸν ἀνθρωπον μέσα εἰς τὸν Παράδεισον δόξῃ καὶ τιμῇ ἑστεφανωμένον· ὁμοίως δὲν ἐδυνήθη νὰ βλέπῃ τὸν Σίμωνα ἐστολισμένον μέσα εἰς τὸ σπήλαιον μετὰ τὴν ἀρετὰς, καὶ νὰ ἐτοιμάζεται μετὰ ἄγγελικὰς πέτρων καὶ πετάξῃ ὡς ἄλλος Παῦλος ἕως τρίτου οὐρανοῦ· διὰ τοῦτο, καθὼς τότε σχηματισθεῖς εἰς ὄφιν ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ δολερῶς συνομιλῶντας μετὰ τοὺς γενιάους, τοὺς συμβουλεύει τάχατες νὰ ἐπιφελῇ, τὸς ὑπόσχεται, ἂν αὐτοὶ φάγουν ἀπὸ τὸ ἀπηγορευμένον ξύλον, ὅτι θέλει ἀνοιχθῶν οἱ οὐρανοὶ τῶν ἁγίων, καὶ νὰ γίνωνται ὅμοιοι τῷ Ὑψίστῳ· καὶ ἔτι τοὺς ἐγγάσας, τοὺς ἠπάτησε καὶ ἐγεύθησαν· καὶ τρυφῆσαντες φεῦ! τὸν θάνατον, ἐξωρίσθησαν τοῦ παραδείσου. Τοιοῦτοτρόπως εἰς σχῆμα δράκοντος μεταμορφωθείς ὁ κατάρτος ὄφας καὶ εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου ἦτο ὁ Ἅγιος· μὰ ὄχι διὰ νὰ τὸν ἀπατήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσῃ· ὄχι διὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ.

Ἄλλ' εἶπε τὸν γενναῖον στρατιωτὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐνοπλον μετὰ ὅλας τὰς ἀρετὰς γρηγοροῦντα,

και έτοιμον εις πάλην και συλλογιζόμενος έλεγεν· "Αν τόν πολεμήσω με την ύψηλοφροσύνην, αυτός ήξειρει τόν Ιδικόν μου έγκρεμισμόν, όπου δι' αυτής έγω εις μίαν στιγμήν έγκρεμισθείς από τόν ουρανόν, έγινα πτώμα χαλεπόν, και αντί τού κατοικώ εις τή ύψη, καταδικάσθην εις τόν ζήην· έχει παράδειγμα τόν 'Αδάμ· τόν Φαρισάιον· και άλλους πολλούς· έχει διδάσκαλον την θείαν Γραφήν όπου αναγινώσκει καθ' ήμέραν, ή όποία λέγει, ότι, «ό ύψων έαυτόν, ταπεινώθησεται»· και «Κύριος ύπερηφάνους αντίσώσεται». "Αν τόν πολεμήσω, με την φιλαργυρίαν, έχει παράδειγμα τόν Γιεζή, και τόν 'Ιουδαν· και τόν άκούω όπου φωνάζει με τόν 'Ιωβ. «Γυμνός εξήλθον εκ κοιτίας μητρος μου, γυμνός και άπελεύσομαι». Αιτός ουτε από την περιουσίαν του δέν έλαβε με τού λόγου του οδδέν, άλλ' άκούω όπου φωνάζει όμοι με τόν κορυφαίον της δωδεκάδος. «'Ιδού ήμεεις άφίκαμεν πάντα, και ήκολουθήσαμεν σοι.» Νά τόν πολεμήσω με την γαστριμαργίαν; μά αυτός ένέκρωσε σχεδόν την σάρκα με την άστίαν, και συνεχώς αναγινώσκει την Γραφήν όπου λέγει. «Ούκ' έπ' άρτοφ μόνη ζήσεται άνθρωπος· άλλ' έν παντι σήματι· έμπορευομένη διά στόμα Θεού». Τι ποιήσω λοιπόν; τι προσμένω; ής μεταγρηισθό τυραννίαν· ής τόν φονευσό τόν όρηγορώτερον διά νά μη λάβη μαθητάς, και τούς διδάξη νά με πολεμοϋν και έκείνοι με τās Ιδικάς του άρετάς. "Επειδή όσους διδάξη ό Σίμων με τόν Ιδικόν του παράδειγμα, και με τόν λόγον του, αδύνατον είναι νά τούς παγιδεύσω, νά τούς νικήσω, και εις τās βάραθρα της άπωλείας νά τούς έγκρεμισώ. "Ανοίγει λοιπόν τόν άγανές του στόμα έκείνος ό φοβερός δράκων· δομαίξει νά τόν καταπίη, μά φοβείται νά μη καταφλεχθή από την λαμπρότητα όπου εφώτιζε την ψυχήν τού 'Οσίου. "Οθεν άρχίζει ό άνθρωποκότιός νά τόν πιπάζ με την ούρανόν του, διά νά τόν φονεύση· αλλά βλέπωντας τόν "Αγιον άνίκητον και άσάλευτον, ψάλλοντα μετά τού Δαυίδ. Βέλος νηπίον εγενήθησαν αί πληγαί τών άσεβών.» Και στερευομένον εις την παραγγελίαν τού Χριστού όπου λέγει. «Μη φοβείσθε από τών άποκτεινόντων τó σωμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων άποκτείνειν, ή μικρόν τι ζημιώσασιν.» Και εις τās ιερά έκείνα λόγια τού Εύαγγελίου τās λέγοντα: «'Ιδού δέδοκα ήμίν την ξηρουσίαν τού πατείν επάνω όφρων, και σκορπίων, και επί πάσαν την δύναμιν τού εχθρού»,

ταύτα τās ιερά λόγια, λέγω, άκούων ό φοβερός έκείνος δράκων από τόν "Αγιον, όσάν με φαρμακερός σάϊτας έπληρώθη, και έφυγε κατηρημένος ως από πυρός διακόμνος. "Ω της άνδρείας τού γενναίου στρατιώτου τού Χριστού! "Ω της νίκης τού άθλητού! "Ω της άδαιμαμένης ψυχής τού αγωνιστού! "Ηλθεν ό πολέμιος ως δράκων, και έφυγεν ως λαγώς. "Ωρμησε νά πληρώση, και έπληρώθη. Έκαγχήθη, μά κατησχύνθη. "Υψώθη, μά έγκρεμισθή· ότι, «ό ύψων έαυτόν, ταπεινώθησεται· ό δε ταπεινών έαυτόν, ύψωθήσεται»· και τούς ταπεινός ό Κύριος, δίδει τās χαρίσματα αυτού, και αντίδοξάζει, τούς αυτόν δοξάζοντας.»

"Ηλθε λοιπόν ό καιρός, νά τεθή τó φώς επί την λυχνίαν· ό δόκιμος μαθητής, νά γίνη διδάσκαλος έκλεκτός· ό πίν ύποτακτικός, νά γίνη προσετός πολλών μοναχών· και ό έν σατηάω κρυπτόμενος, νά κατασταθή έν μεγάλω Κοινοβίω ήγούμενος, διά νά λάμπη ως λαμπρός άστής, και νά φωτίξη πολλούς έσκοτισμένους με τή λαμπρά του έργα, και τās άρετάς, και νά οδηγή εις σωτηρίαν ψυχάς κοσμικών τε και μοναχών. Και άρχινά ό 'Ιερώτατος ούτος Σίμων νά αναβαίνη εις άποκαλύψεις και όπτασίας θαυμαστές. "Επειδή και εις μίαν νύκτα έκεϊ όπου προσήνετο, άκούει μίαν φωνήν, όπου έλεγε έτι· «Σίμων, Σίμων, φίλε πιστέ και λάτρι τού Υιού μου, εις φώς τέθεικά σε μέγα». Και πάλιν εις άλλην νύκτα βλέπει θέαμα φοβερόν· ήγουν, τού εφαινετό όσάν νά ξεκόπτετο ένας άστηρ ουράνιος, και έστειρό επάνω της Πέτρας ταύτης, όπου είναι τó Μοναστήριον. Και έν τρίτον πάλιν εις άλλην νύκτα άκούει την αυτήν φωνήν. "Ω της άγγελίας! "Ω της αγιότητος! "Ω της καθαρότητος τού 'Αγίου! διά μέσου της όποίας ήξιώθη νά διμύη πρός αυτόν ή Παναγία Παρθένος, και νά τόν ονομάξη τρεις φορές δοϋλον πιστόν, και λάτριν τού Υιού της τού 'Ιησού Χριστού. "Ω της έλλάμψεως τού νοός του! διά μέσου της όποίας ήλθεν εις όπτασίας και άποκαλύψεις Κυρίου, κατά τόν μέγαν Παύλον. Και καθώς έκείνος ήρπάγη έως τρίτου ουρανού, και ήκουσε άρρητα όήματα, ά ούκ' έξόν άνθρωπω λαλήσαν· ούτω και ό Πατήρ ήμών Σίμων έν τή νυκτί τών Γενεθλίων τού Χριστού, γενόμενος έν έκατάσει, τού εφαινετο πώς εφρέθη εις την Βηθλεέμ της 'Ιουδαίας, και ήκουσε μελωδίαν "Αγγελικήν.

"Εγώ άπορώ, έν σώματι τάχα εφρέθη εις την Βηθλεέμ, ή εκτός τού σώματος; άραγε με τās α-

σθητάς ακοάς ήκουε τās άγγελικάς έκείνας φωνάς, ή με τās νοητάς; "Αληθώς μέγα θαύμα ήτο και έκείνο όπου γινεν εις τόν 'Αββακούμ όταν τόν ήρπασεν ό "Αγγελος Κυρίου από την 'Ιερουσαλήμ, και τόν έπίγεν εις την Βαβυλώνα εις μίαν στιγμήν, διά νά δώση τροφήν εις τόν προφήτην Δαυήλ, και πάλιν τόν ύπέστρεψεν εις την 'Ιερουσαλήμ. "Αν και τού Παύλου ή άρπαγή νά έσταθή μεγάλη και θαυμαστή· όμοιος και τού Προφήτου 'Αββακούμ· όμοιος και τού 'Οσίου Πατρός ήμών Σίμωνος ή έκαστας δέν είναι κατωτέρα· διατι εύρισκόμενος εις τó όρος τού "Αθωνος εφρέθη έν εκστάσει εις την Βηθλεέμ της 'Ιουδαίας· και ήκουσε τούς άγγελικούς ύμνους και τās δοξολογίας. Και έν ό μακάριος Παύλος δέν ήξευρε την άρπαγήν του, έν ήτο με τó σωμα, ή εκτός τού σώματος· πώς δυναίμεθα ήμεεις ό εντέλεις και άνάξει νά καταλάβωμεν την έκαστην τού 'Αγίου τούτου;

Θαύμα μέγα έδειξαν οι άγιοι "Αρχάγγελιοι Μιχαήλ και Γαβριήλ, όταν εις μίαν στιγμήν άρπάζοντες από τās βάθη της θαλάσσης τó παλληκάρι έκείνο, τó έφεραν εις τó μέσον της 'Εκκλησίας της βασιλικής Μονής τού Δοχειαρίου όμοι με την δεδεμένην πέτραν εις τόν λαμόν του. "Ομοι δέν είναι μικρότερον θαύμα και τούτο τού 'Αγίου όταν ό μοναχός όπου έγκρεμισθή από τρόσον ύψους κερνώτους τούς μαστόρους έφυλάχθη άβλαβής· και τó μεν παλληκάρι έκείνο από τόν φόβον του δέν έδύνατο νά διμύιση, εις τόν καθηγούμενον όπου τόν έρωτούσεν· ό δε μοναχός ούτως δυναμωθείς από τās ειργάς τού 'Αγίου, ού μόνον δέν εφοβήθη, άλλ' ερχόμενος από τó μέγα χάος ύγής, και βαστώντας εις τó έν χέρι τó κροντήρι, και εις τó άλλο τó ποτήρι, κιννά πάλιν τούς μαστόρους με χαριστέον πρόσωπον. "Ω της δευτάτης βοηθείας τού 'Αγίου! Και ποιος νά μη θαυμάση; ποιος νά μη εκπλαγή; Θαύμα άλληθώς ήτο μέγα, και έκείνο όπου έτέλεσεν ό άγιος Νικόλαος, και ελύτρωσεν από τόν βυθόν της θαλάσσης έκείνον τόν χριστιανόν, όστις εις καιρόν φουρτούνας έμπερευθεύεις από τās σχοινία έπεσεν εις την θάλασσαν· μά και τούτο τού 'Αγίου Σίμωνος δέν είναι μικρότερον.

Κρίεται λοιπόν τó 'Ιερόν τούτο Μοναστήριον ή νέα Βηθλεέμ με τοιαύτας άποκαλύψεις· με τοιαύτα θαύματα· λάμπει ως πύρινος στύλος ό άγιος Σίμων· σναύζονται Μοναχοί πολλοί· διδάσκονται τόν δρόμον της άρετής, και ζώσιν όμοι με τόν οδηγόν των· ως "Αγγελοι επί γής· με άγρυπνίας, με προσεργίας, και άλλας άρετάς, φυ-

λάττοντες τó κατ' εικόνα, και καθ' όμοίωσιν άλλόβητον, άπαράρτερον, άβλαπτον.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Εις τόν καιρόν της θείας μεταστάσεως της Παναγίας Παρθένου ως επρότερον εις την ταφήν τó πανάγιον έκείνο και Θεοδόχον σώμα οι άγιοι "Απόστολοι με ύμνους, και όδός πνευματικάς, ακούσαντες οι φθονεροί έβραιοί τοις άγγελικούς έκείνους και άποστολικούς ύμνους, όρημάσαντες όσάν θηρία άγρια ζήτουν νά έγκρεμισόν τόν κράββατον. "Ενας δε τών άλλων ό αυθαδέστερος, φεϋ της τόλμης! επειδή όρημος και έπίασε τόν ιερόν κράββατον νά τόν έγκρεμισή, παρευθής άορατός "Αγγελος Κυρίου απέκοψε τās χείρας του, αί όποια και έμειναν κρεμαμένα εις τόν κράββατον, τούς δε λοιπούς έπάταξεν άορασία. Παρόμοιον συνέβη και εις τούς Σαρασηνούς έκείνους όπου ήλθον νά κατοικήσουν τόν "Αγιον· οι όποιοι επειδή όρημισαν κατά τού 'Αγίου, και εις έξ αυτών ό φρονικότερος τών άλλων και αυθαδέστερος, επειδή εγύμνωσε τó ξίφος διά νά κόψη την ιεράν έκείνην κεφαλήν, ειθύς ή μεν χείρ τού αυθαδούς έμεινε κατάξηρος κρεμαμένη· οι δε λοιποί έντυλώθησαν άπαντες. Οίδε γάρ Κύριος, οίδε δοξάζει τούς αυτόν θεραπεύοντας. Και φυλάσσει ό Κύριος τās ψυχάς τών δούων αυτού·.

Ούτω λοιπόν, καλώς και θεαρέστος ποιμάνας την λογικήν του ποιμήνιν ό "Αγιος, και διδάξας τούς μαθητάς του, και εις τελειωτάτην άρετήν καταντήσας, απήλθεν εις τās ουρανίους μονάς· εις την μητρόπολιν των πρωτοτόκων, τηρήσας τó κατ' εικόνα, και καθ' όμοίωσιν, καθάρων και άλλόβητον, και ψάλλον μετά παύλησας. «'Ιδού έγω και τās παιδία, ά μοι έδωκεν ό Θεός». "Η δε μακαρία του ψυχή απήλθε συνοδευομένη με τούς άγιους "Αγγέλους, όν τόν βίον έπί γής έμμήσατο· την όποιαν ύπεδέχθησαν οι "Απόστολοι· προειπήθησαν οι Προφήται· την εουχάρισαν οι Διδάσκαλοι· οι 'Ιεράρχαι· οι Μάρτυρες· οι "Οσιοι· οι Λαικοί. "Ω πανήγυρις πνευματική και χαρισμόνος όπου έγινε την σήμερον εις τόν ουρανόν, εις την άνάβασιν της μακαρίας ψυχής τού άγίου Σίμωνος. "Ολα τās τάγματα τών επουρανίων "Αγγέλων εορτήσαν· όλα αί τάξεις τών "Αγίων εόρτασαν, όν τόν βίον, κατά τó δυνατόν έμμήθη.

Είχεν ό 'Αβραάμ την φιλοξενίαν εις δλην

του την ζωήν την παραδόσε και εις τοὺς υἱοὺς του, καὶ ἔγγονους του μὴ ἄραγε δὲν τὴν εἶχε καὶ ὁ ἅγιος Σίμων; ναὶ βέβαια. Διατί κτίζοντας ταύτην τὴν νέαν Βηθλεὲμ, τὴν παρέδωκε καὶ εἰς τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν ἔλειψαν οἱ ξένοι καὶ οἱ πτωχοὶ ὁποῦ νὰ μὴ τρώγουν ψωμί. Καὶ ἂν ὁ Ἀβραάμ ἔτρεφε μόνον τοὺς ξένους καὶ ὀδοιπόρους κατὰ τὸ σῶμα ἄλλ' αὕτη ἡ νέα Βηθλεὲμ τρέφει τοὺς εἰσερχομένους, καὶ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. Ἐπειδὴ, καθὼς μὲ τὸν ἄρτον, τρέφεται τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων Γραφῶν, καὶ τῆς θείας μυσταγωγίας, τρέφεται καὶ ἡ ψυχή. Ὁ Ἀβραάμ, ἐφαίνοτο εδεργέτης μόνον πρὸς ἐκείνους ὅπου ἤρχοντο πρὸς αὐτόν· αἱ δὲ θείαι λειτουργίαι καὶ ἱεραὶ προσευχαίαι καθ' ἡμέραν γινόμεναι εἰς ταύτην τὴν νέαν Βηθλεὲμ, προσένοιον σωτηρίαν εἰς ἅπαντας τοὺς εἰσεβείς καὶ ὀρθοδόξους ζῶντας τε καὶ τεθνεώτας.

Ἐβλέπον οἱ Προφῆται τὰ μακρὰν, καὶ προσέλεγον τὰ μέλλοντα. Εἶχε καὶ ὁ ἅγιος Σίμων τὸ προσηματικὸν χάρισμα καὶ διορατικὸν μὲ τὸ ὅποιον ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα, καὶ ἔβλεπε τὰ πόρθω ὡς παρόντα. Ἄφησαν οἱ Ἀπόστολοι τὰ πάντα καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ καὶ ἀπὸ ἀλκίης ἰχθύων, ἔγιναν ἀλκίεις τῶν ἀνθρώπων. Ὁμοίως καὶ ὁ ἅγιος Σίμων, εὐθὺς ὁποῦ ἤκουσε τὴν εὐαγγελικὴν φωνὴν τὴν λέγουσαν. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Εὐθὺς χωρὶς προθεσμίας καιροῦ, ἄφησε γονεῖς, ἀδελφούς, συγγενεῖς, φίλους, τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ· ἐσήκωσε τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς ὑπόπετρος τις ἐφθάσεν εἰς τοῦτο τὸ ἁγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἄθωνος, καὶ ἀντὶ νὰ κυβερνήῃ ὁσπία κοσμητικῶν, ἀνεδείχθη προστάτης πολλῶν Μοναχῶν. Ἐδόκειν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ Ἀποστόλους χαρίσματα, ἤτοι ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ θεραπεῖαν πᾶσαν νόσον καὶ πάσαν μαλακίαν· μὰ τάχα ἦσαν ὑστερημένοι τῆς τοιαύτης χάριτος καὶ ὁ ἅγιος Σίμων; δὲν ἐπετίμησε τὸν σχολιὸν ἐκεῖνον δράκοντα, ταῦτόν εἶπεν τὸν ἴδιον διάβολον, ὅπου ἦλθεν εἰς τὸ σπῆλαιον νὰ τὸν θανάτωσιν, καὶ ἔφηνεν ὡς ὑπὸ πυρὸς διωκόμενος; δὲν ἠφανίσθη παρθευθὺς;

Θαῦμα μέγα κατὰ ἀλήθειαν ἦτο ἐκεῖνο, ὁποῦ αἱ σκαὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων λάτρευον τοὺς ἀσθενεῖς· μὰ δὲν ἦτο μικρότερον καὶ τοῦτο τοῦ Ὁσίου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εὐθὺς μόνον

ὁποῦ ἐπεκαλέσθη ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἰωάννης Οὐγγέλκισ, λατρεύθη τὸ θυγάτριόν του ἀπὸ τὸ δαιμόνιον. Ἀνίσως λοιπὸν μοναχὴ ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου ἐδίωκε πονηρὰ πνεύματα, καὶ λάτρευεν ἀσθενεῖς, πόσω μᾶλλον ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου, καὶ ἡ σκαὶ του ἤθελε τελέσουν τέτοια καὶ μεγαλύτερα θαύματα;

Καὶ εἴν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐπιστρέφῃ ἓνα ἁμαρτωλὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν ἀρετήν, λαμβάνει συγχώρησιν τῶν πολλῶν του ἁμαρτιῶν, πόσω μᾶλλον νὰ ἐδοξάσθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἅγιος Σίμων ὁποῦ μὲ τόσην καθαρότητα, μὲ τόσην παρθενίαν, μὲ τόσην ἡστυαίαν, μὲ τόσας ἀγρυπνίας, μὲ τόσην ἀγνείαν, μὲ τόσην ἀγιότητα, ὁποῦ δὲν ἐπέστρεψεν ἓνα καὶ μόνον ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ μυρίους, μὲ τὰς συντείας του παρανέσεις, μὲ τὰ καλά του παραδειγμάτα καὶ μὲ τὰ λαμπρά του κατορθώματα ὁποῦ ἔλαμπαν ὡς τὸ φῶς; καὶ ὄχι μόνον ἐπέστρεψεν, ἀλλὰ καὶ ἐπιστρέφει, καὶ θέλει ἐπιστρέφει ζῶς τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Καὶ ἀπὸ ταῦτα ὅλα, πόσην ἄραγε παύθησιν συμπεραίνετε νὰ ἀπέκτησεν ὁ ἅγιος πρὸς τὸν Θεόν; Βέβαια πολλὴν καὶ μεγάλην. Στοχασθῆτε ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἔκτισε ταύτην τὴν νέαν Βηθλεὲμ, τόσο ἁμαρτωλοὶ νὰ ἦσαν, ὡσὰν ἐμένα εἰς τοῦτον τὸν εὐδὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, ζῶς τὴν σήμερον; καὶ πόσοι πάλιν θέλει ἔλθουν ζῶς τέλους; Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀκούμενοι Πατέρες, πόσους χριστιανοὺς ἐδιώκθησαν, τόσοσ ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχονται ἐδῶ χάριν προσκυνήσεως, ὅσων καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ διορθῶνται, ὅταν ἐξέρχονται εἰς τὰ ταξείδια χάριν ἐξομολογήσεως τῶν χριστιανῶν, καὶ χάριν κυβερνήσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου;

Τὰ ὅποια ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, ὅλα αὐτὰ αἱ καλωσύναι, πρὸς τὸν ἅγιον ἀναφέρονται. Καὶ ἐκ τούτων πάντων, ὡς ἐρωτῶ, ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε, εἰς ποῖον ὕψος δόξης ἀνεβίβάσθη; πλὴν ἂν ἡμεῖς ὁ ἀκούομαι μου δὲν μὴ ἀποκρίνεσθε, αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου, μὰς δίδει τὴν ἀπόκρισιν λέγον. «Ὅς ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.» Ζῆ λοιπὸν, ζῆ καὶ ἀλλῆλιαν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ζῆ καὶ εἶναι μέγας εἰς τὸν οὐρανόν. Ζῆ εἰς τὴν μητροπόλιν τῶν πρωτοτόκων ζῆ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δεδοξασμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τὰς πολλὰς του ἀρετάς, διὰ τὰ μεγάλα του κατορθώματα, διὰ τὰς ψυχοφελεῖς του νοιθεσίας, μὲ τὰς

ὁποίας, ἁμαρτωλοὺς πολλοὺς, ὡς ἐμὲ, ἠπέστρεψεν εἰς μετάνοιαν, τοὺς δὲ ἐναρέτους, προθυμότερους κατέστησεν.

Ποῖα γλώσσα λοιπὸν δύναται νὰ ἐπαινέσῃ τοιοῦτον ἅγιον μέγαν κατ' ἀξίαν; τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τὰ ἡρωϊκά του κατορθώματα; Ἀληθῶς οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ἔχουσιν τὰ ἅγια των αἵματα διὰ πικρῶν βασανιστηρίων παιδευόμενοι ἀπὸ τοὺς δούλους καὶ ὑπηρετάς τοῦ διαβόλου, Μαξιμιανόν, Διοκλήτανόν, Δέκιον, Τουλιανόν, καὶ τοὺς λοιπούς. Ἀμὴ ὁ ἅγιος Σίμων ἐπληρώθη, ἐπαιδεύθη, καὶ ἐπαινετήθη ἀπὸ τὸν ἴδιον διάβολον, ὁποῦ ἐσχηματίσθη εἰς μέγαν δράκοντα. Λοιπὸν δὲν εἶναι ὁ Σίμων ὑστερημένος καὶ τῶν μαρτυρικῶν στεφάνων εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἂν πολλοὶ ἀσκηταὶ καὶ ἅγιοι ἐφθασαν εἰς τὸ τέλειον τῆς ἀρετῆς, ὅσον τὸ δυνατόν ἀνθρώποις, Ἀντώνιος, Σάββας, Εὐθύμιος, Ἀθανάσιος, τῆς μεγίστης Λαύρας, μὲ τοὺς τοιοῦτους συναριθμεῖται καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, τοὺς ὁποίους ἐδόξασεν ὁ Θεὸς οὐ μόνον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπουρανίον, τὴν ὁποῖαν ζῶσιν αἰώνως οἱ Δίκαιοι.

Καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοξάσῃ τὰ ἅγια λείψανα τῶν ἁγίων μὲ πολλὰ προτερήματα, νὰ ἐπιτελοῦν μεγάλα θαύματα, νὰ λατρευοῦν πάθη ἀνιάτα, καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἀναβλύσουν καὶ μύρον, ὡσὰν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, τοῦ ἁγίου Νεῖλου, ὁποῦ ἐκοιμήθη ἐπάνω εἰς τὸ σπῆλαιον ὁποῦ ἀκούεται κοντὰ εἰς τὸ λεγόμενον Καραβοστάσιον τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ κτίτορος τῆς βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Χιλιανταρίου καὶ ἄλλων ἁγίων, σπανίων ὅμως. Ἀλλὰ τὸ λείψανον τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος δὲν ἔμεινε ἄμοιρον τῆς τοιαύτης χάριτος, ἀλλὰ ἀνέβλυσε καὶ αὐτὸ μύρον ὅπου λάτρευεν ἀσθενεῖας, καὶ ἐκαθάριζε λέρας ψυχικὰς τῶν μετ' εὐλαβείας αὐτὸ χροιομένων. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶδε δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Ἐδόξασε λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν ἅγιον Σίμονα μέγਾਲος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων καὶ ἐν τῇ γῆ.

Ἄλλ' ὦ συνάδελφοι καὶ Πατέρες, φιλέορτον σύστημα, δοῦμι μετ' εὐλαβείας εἰς τὴν ἐπίσηον μνήμην τοῦ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος ἐφάντη μετ' οὗτοῦ λόγου μου συμπανηγυρισταί, μακαρίζω τὴν ἐλλαβητικὴν σας διάθεσιν. Ἐπανῶ τὸ πρόθεμον τῆς καλῆς σας γνώμης. Ἐστὲ λοιπὸν βέβαιοι ὅσοι ἐστάθητε εἰς τὴν ἀγρυπνίαν, καὶ εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, πῶς θέλετε

ἀπολαύσει τὰς ἱεράς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ ἁγίου. Αὐτὸς ἀδιαλείπτως προσβένει ὑπὲρ ἡμῶν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ διὰ νὰ εἰσακουσθῇ, χροιάζει νὰ τὸν μνηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, ὅσον τὸ δυνατόν τοῦτο τὸ ἴδιον ζῆτεὶ ὁ ἅγιος Σίμων ἀπὸ ἡμᾶς, ὅπου ἐξήτει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μετὰ δεήσεως ἀπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διδασκομένους. Ὅθεν καὶ ἔλεγε. «Παρακαλῶ σὺν ὑμῖς ἀδελφοὶ μνηταί μου γίνεσθε». Ὅμοιος καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων ζῆτεὶ πρὸς ἡμᾶς τὰ πνευματικὰ τέκνα του. Παρακαλῶ ὑμᾶς τέκνα μου ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ, μνηταί μου γίνεσθε. Ἄς μνηθῶμεν λοιπὸν τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν πνευματικόν, εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, εἰς τὴν ἐγκράτειαν τῶν παθῶν, εἰς τὴν ἀνυπόκριτον ὑπακοίην, εἰς τὴν εὐλάβειαν καὶ ὑποταγὴν πρὸς τοὺς προσετώτας, εἰς τὰς νηστείας καὶ ἀγρυπνίας, εἰς τὸ χαρμόσυνον πένθος, εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑποκοπὴν ταπεινώσων· καὶ τέλος πάντων, εἰς τὴν ἀπαρσάλευτον φύλαξιν τῶν θείων ἐντολῶν· ὑπῆκοοι ἡμῶν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπουρανίον, τὴν ὁποῖαν ζῶσιν αἰώνως οἱ Δίκαιοι.

Πρὸς τοῦτους ἀδελφοὶ μου καὶ πατέρες, ὅταν μελετῶμεν νὰ μεταλάβωμεν τὰ ἄχροντα μυστήρια, νὰ ἐτοιμαζόμεθα καθὼς πρέπει, μὲ ἐξομολογήσιν ἀποφράσεων· νὰ κατακρίνωμεν τὸν ἑαυτόν μας ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ μας· καὶ ὄχι νὰ λέγωμεν πῶς ὁ τάδε μὲ ἔπαισε, καὶ ὁ τάδε με ἐπακαίνησε, καὶ ὁ τάδε ἦτο ἡ ἀφορμὴ. Τὸς ἰδικὰς μας ἁμαρτίας ἄς λέγωμεν, καὶ ὄχι τῶν ἄλλων· «ἕνε πρῶτος τὰς ἁμαρτίας μου, ἵνα δικαιωθῆς»· τὰς ἰδικὰς σου καὶ ὄχι τῶν ἄλλοτῶν. Ἡμάρτηκα, ἔλεγεν ὁ Δαβὶδ τῷ Κυρίῳ μου». Βλέπετε πῶς εἰς τὴν ἐξομολογήσιν του ὁ Προφήτης δὲν ἀναφέρει ἄλλο πρόσωπον; Ἄς λέγωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτόν. «Ἁμαρτίαν ἐμίσησα, καὶ ἐβδελύξαμην»· ἄς πενθῶμεν καὶ ἄς ἐκχέωμεν δάκρυα, καθὼς ἐκεῖνος ἔβρεχε καθ' ἑ-

κρίστην νύκτα τὴν στρωμνὴν τοῦ μὲ τὰ δάκρυά του ἄς ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, διατι ἡ ἐλεημοσύνη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Ἐὰς ἐτοιμάζωμεν λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν μας, ὅσον δυνάμεθα, διατι ὁποῖος μεταλαμβάνει ἀναξίως ἀντὶ νὰ φωτισθῆ, κατακρίνεται· πῦρ γὰρ ὑπάρχει ἡ θεία μετὰδοσις τοὺς ἀναξίους φλέγον. Πῦρ ὑπάρχει ἡ θεία μετάληψις, καὶ κάμνει δύο ἐνεργείας, τοὺς μὲν φωτίζει, τοὺς δὲ φλογίζει. Καθὼς καὶ ἡ βαβυλωνία ἐκεῖνη κάμινος, τοὺς μὲν καθαρούς καὶ ἁγίους τρεῖς Παιδας ἐδρόσισε, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς Χαλδαίους κατέφλεξεν. Οὕτω καὶ τὰ ἅγια μυστήρια, τοὺς μὲν ἀξίως αὐτὰ μεταλαμβάνοντας, δροσίζει, φωτίζει, ἁγιάζει, καὶ ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς κατασταίνει, καὶ μὲ τὸν ἴδιον Χριστὸν τοὺς ἐνώνον· τοὺς δὲ ἀναξίως μεταλαμβάνοντας καταφλέγει, καὶ ἀσθενείας καὶ θάνατον εἰς αὐτοὺς προξενεῖ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον ὁποῦ λέγει. «Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀδόξοτοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί». Τοῦτέστιν ἀπονησκόμοι διατι μεταλαμβάνουσιν ἀναξίως· ἐμετάλαβε καὶ ὁ βέβηλος καὶ μεμολοσμένος Ἰούδας, ἀλλὰ εἴποτε δὲν τὸν ὠφέλησε, μάλιστα δὲ τοῦ ἐγενεν ἡ μετάδοσις εἰς περισσοτέραν κατακρίσιν· διὰ τοῦτο

ἀπελθὼν, ἀπήγγατο. Ἐκεῖνον τὸν Ἰούδαν μμεῖται ἐκεῖνος ὁποῦ μεταλαμβάνει ἀναξίως. Διὰ τοῦτο, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ὅταν ἐτοιμαζόμεθα νὰ μεταλάβωμεν τὰ ἅγρατα μυστήρια, ἄς δοκιμάζωμεν τὸν ἑαυτὸν μας πρότερον ἄς ἀπορρίπτωμεν τὰ φορτία τῶν ἁμαρτιῶν μας διὰ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως ἄς καθαρισθῶμεν διὰ τῆς ἐλεημοσύνης· «δοτε γὰρ φσηῖν ὁ Κύριος, τὰ ἐνόνητα ὑμῖν, καὶ πάντα ὑμῶν ἔσται καθαρὰ». Ἐὰς ἐκπλύνωμεν τὴν ψυχὴν μας μὲ τὰς πηγὰς τῶν δακρύων μας. Ὅπως καὶ ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος, ἐν μὲν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ, ἀξίωση ἡμᾶς εἰς ἔτη πολλὰ νὰ ἐσπάζωμεν τὰ ἐνδοξα αὐτοῦ γενέθλια, καὶ τὴν ταῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος πανήγυριν· ἐν δὲ τῇ μελλούσῃ, γὰρ μᾶς ἀξιώση μετὰ πάντων τῶν δικαίων νὰ ζήσωμεν τὴν αἰώνιον καὶ ἀτελείτητον ζωὴν, τὴν ὁποίαν ζῶσιν οἱ δίκαιοι. «Δίκαιοι γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν»· εἰς δόξαν τοῦ ἀνάγκυ αὐτοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ ὁμοουσίου αὐτοῦ Πνεύματος Ἁγίου.

